

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I WILL DESTROY MYSELF LOVING HER

@Çeviri Kitaplar

LOVING

THE

Tormentor

SILVER FALLS UNIVERSITY
BOOK THREE

LOLA KING

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İşkenceciyi Sevmek
Sorun ve Acı

Silver Falls
Üniversitesi Kitabı 3

Lola King

İçindekiler

İÇERİK UYARISI

Önsöz ÇALMA

LİSTESİ

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44 Epilog](#)

[Lola King'in diğer
eserleri Teşekkür](#)

Telif hakkı © 2025 Lola King

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı izinsiz olarak kopyalamak, bir web sitesinde yayınlamak veya başka herhangi bir şekilde dağıtmak yasa dışıdır.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. Romanda geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Şirketlerin ürünlerini ayırt etmek için kullandıkları isimler genellikle ticari marka olarak tescil edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır. Yayımcılar ve kitap, bu kitapta bahsedilen hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir. Kitapta adı geçen hiçbir şirket bu kitabı onaylamamıştır.

Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı isimleri ve şarkı sözleri, ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Kapak tasarımı: Wild Love Designs

Düzenleme: Mackenzie, Nice Girl Naughty Edits Beta

okuma: Lauren Pixley

Karanlıkta, umutsuz ve ağır alacakaranlıkta uzanan iki gölge. Ellerini birleştirirler ve ışık, güneşten dökülen yüzlerce altın çömlek gibi sel gibi yayılır.

Madeline Miller - *Achilles'in şarkısı*

*Bu kitap, insan zihninin ne kadar karanlık olabileceğini bilme
talihsizliğini yaşayan herkese adanmıştır.
Bir gün yaşlanacaksın ve gülümseyerek "Yaşadım" diyeceksin.*

İÇERİK UYARISI

Merhaba, bu kitabı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Başlamadan önce, bu kitabın 18 yaşından büyük okuyucular için yazılmış karanlık bir aşk romanı olduğunu lütfen unutmayın.

Bu kitapta depresyon ve intihar temaları yoğun bir şekilde ele alınmaktadır.

Özellikle travma sonrası. Bu konu hafife alınmamalıdır.

Siz veya tanıdığınız biri intihar düşünceleriyle mücadele ediyorsa, lütfen aşağıdaki numaraları arayın:

İngiltere: Samaritans, 116 123
ABD: 988

Uluslararası yardım hatlarını burada bulabilirsiniz:

https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_suicide_crisis_lines

Sınırlarınızı bilmeniz ve en önemli şeyin zihinsel sağlığınız ve refahınız olduğunu bilmeniz önemlidir. Okumak eğlencelidir, kurgu harikadır, ama en önemli şey sizsiniz.

Aşağıdaki olası tetikleyicileri sırasız olarak lütfen dikkate alın: İntihar

Depresyon Rıza

dışı cinsel ilişki

Zorbalık

Manipülasyon

Zehirli ilişki Cinayet

Şiddet

Tecavüzden bahsedilmesi

Çocuk tecavüzünden
bahsetme Aile içi
şiddet
Aldatma (FMC ve MMC arasında değil)

Saplantılar şunları içerir:
Hafif bağlama
Korku oyunu

Kitaplarım BDSM rehberi *değildir*. Bu kitapta gerçek BDSM *yoktur*.

Bu kitap, fantezilerini güvenli bir şekilde, sayfaların arasında yaşamak isteyenler içindir. Lütfen, fantezinin bir sonraki sayfada başladığını ve kendi sorumluluğunuzda girdiğinizi unutmayın — başka bir uyarı veya güvenlik kelimesi olmayacaktır.

Kullanabileceğiniz tek güvenli kelime/hareket kitabı kapatmaktır.

Her zaman güvenli ve karşılıklı rıza ile oynayın.

Sevgilerimle,
Lola

Önsöz

Ve Achilles'e aşık olmak üzere olan insanlarım için.
Beni tekrar edin: Sadece. Kitaplarda.

ÇALMA LİSTESİ

Oğlum Sadece En Sevdği Oyuncakları Kırıyor - Taylor Swift
EYELIDS - Ryan Oakes, WesGhost
DARK - WesGhost Starburster
- Fontaines D.C. UrWasted -
LaLion
Hit Sale - Therapie TAXI, Roméo Elvis
caroline - Artemas Obsessed
- Jutes
UNDRESS - WesGhost
Eté 90 - Therapie TAXI
Dear God - Tate McRae
GOOD FOR YOU - xxtristanxo
i always kinda knew you'd be the death of me - Artema She
Thinks of Me - Landon Tewers
Oklahoma Smokeshow - Zach Bryan
R.I.P. 2 My Youth - The Neighbourhood
Hardcode Romance - Beach Weather, Ari Abdul
LOVE LOOKS PRETTY ON YOU - Nessa Barrett
KARMA - Dutch Melrose, benny mayne Kusursuz
- The Neighbourhood
İlk Kez - Damiano David
Başlangıçtaki hata - Powfu, The Chainsmokers
Benim için özelsin - Artemas
Gece Yarısı Gökyüzü - Jared
Benjamin Siren Sesi - Tate McRae
YOLCU PRENSES - Nessa Barrett Anarşist
- YUNBLUD
Achilles Come Down - Gang of Youths

İlk önce sen beni kırdın - Tate
McRae Senin Gibi Melekler - Miley
Cyrus Güzel Küçük Şeytan - Shaya
Zamora BLEED - Chri\$tian Gate\$
Güç - Isak Danielson Beni
Yanlış Sev - Isak Danielson
Sirens - Fleurie Mr.
Sandman - SYML
Cehennem Gibi Acıtıyor - Tommy Profitt, Fleurie
Sen Olurdun - sombr
Cenaze - Band of Horses
Sonsuzluk - Alex Warren
dancing with a silhouette - Dominic Donner I'd
still die for you - Dominic Donner
Kollarında - ILLENIUM, X Ambassadors

Prolog

Nyx

Oğlum Sadece En Sevdiği Oyuncaklarını Kırıyor – Taylor Swift

"Onu benim öldürdüğümü düşünüyorsun, değil mi?"

Bu küçük sorgu odasında bir şey ısık çalıyor. Bozuk klima mı, dedektifin pantolonuna takılı küçük radyo mu, yoksa kulaklarımda hissettiğim endişe mi, bilmiyorum.

"Bayan Mayer. Size sorduğum şey, bu sabah saat dört ile altı arasında nerede olduğunuz."

Kalemini önündeki manila klasörüne vuruyor. Klasör kapalı, bu da not almayı planlamadığının, sözlerimin önemi olmadığına kanıtı. Ben zaten suçluyum.

Masadaki kullanılmış mendillere bakıyorum. Hepsi benim. Burnum tıkalı.

Nefes alamıyorum ve hala su altında gibi hissediyorum.

"Ne kadar süredir buradayım?" Sarı ışık şişmiş gözlerime iyi gelmiyor.

Her zaman tutuklanmaktan korkan ve tüm zorluklara rağmen çok çalışan biri olarak, birkaç ay içinde tekrar burada olduğuma inanmıyorum. Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, çocukken babamın küçük suçlardan tutuklandığında hayal ettiğim sorgu odalarına hiç benzemediğini düşünüyorum. Filmlerde, bu odalar karanlık, çift yönlü aynalı ve büyük bir masaya sahip. İyi ve kötü polis vardır.

Bu oda boşucu derecede küçük. Pencere ya da ayna yok, ama kaydedildiğimi söylediler. Bu yerin samimiyetinden nefret ediyorum. İki sandalye ve bizi ayıran masa o kadar dar ki, onun öğle yemeğinde ne yediğini koklayabiliyorum.

"Ben... Avukat tutma hakkım yok mu?" diye soruyorum, boğazım daha önce hissettiğim acıdan hala yanıyor.

"Sen tutuklu değilsin. Sadece bir görüşme yapıyoruz."

O hafif ısıklık sesi hala burada ve beni delirtiyor, ama dedektifin kibirli sesinden daha fazla değil. Kötü mahalleden gelen kız yaptı. Onun zihninde dava kapandı.

"Polislerin sorgu odasında yalan söylemelerine izin verildiğini duydum.

Belki... Belki de yalan söylüyorsunuz."

"Şimdiye kadar tek yaptığım soru sormak."

"Belki de yalan söylüyorsunuz ve o ölmemiştir," diyorum, sesimde o kadar çok umut var ki, bir anlığına şaşırıyor.

"Bayan Mayer. Achilles Duval bu sabah ailesinin göl evinde ölü bulundu. Saat altı da Bay Hunter'dan bir telefon aldık. Bu tamamen doğru."

Achilles öldüğünden beri yüzlerce kez olduğu gibi, göğsümden bir hıçkırık patlar. Saatler geçmiş gibi geliyor. Sanırım öyle de. Hâlâ nefes alamıyorum.

Kutu mendili tekrar bana doğru itti. Biraz daha yaklaşırsa kucağıma düşecek.

"Şimdi tekrar soracağım. Bu sabah saat dört ile altı arasında neredeydiniz ve bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

Hiç hissetmediğim bir öfke beni kaplar.

"Neden sorgulanan benim? Onu nefret edenlerin sayısını biliyor musun? Bunun ne olduğunu göremiyor musun? Bu... Bu..." Bu kelimeyi ağzıma bile alamıyorum, bu yüzden başka bir şey söylüyorum. "Buna gücüm yetmez bile. Burada olmamam gerektiği çok açık. Kimse olmamalı! Ben Achilles'ten nefret edenlerin tam tersiyim. Ben..." Yanık bir nefes alıyorum. "Onu seviyorum."

"Ona takıntılısınız Bayan Mayer. Ve takıntı tehlikelidir. Takıntı cinayete yol açabilir."

Duraklıyorum.

Achilles'in benim ona takıntılı olduğum kadar bana da takıntılı olduğunu gösteren birçok şey söyleyebilirim. Eğer deneseydim, beni asla bırakmazdı. Beni takip ettiği, izlediği

beni takip ettiği, isteğim dışında beni tuttuğu zamanlardan bahsedebilirim. Ama bunların hepsi cinayet nedenleri olarak da sayılabilir. Ve bu polis, Achilles'in öldürüldüğüne bir şekilde ikna olmuş durumda.

Sonuçta, haklı.

Bazıları Achilles Duval'a olan takıntımı bir hastalık olarak nitelendirebilir. Ama daha da kötüsü var.

Bu bir zehir.

Çünkü en güzel, en ölümcül varlığı gördüm.

Toksinlerin lokalize kalacağını ve ondan kurtulma şansım olduğunu düşünsem de, Achilles damarlarıma zehirini enjekte etmeye devam etmekten zevk alıyordu.

Sadece senin onun için acı çekmeni izlemek isteyen sadist bir avcıdan nasıl kurtulabilirsin ki?

Bu yüzden, acı dolu yalanlarla dolu kadehi içtim. Ölümcül aşkın heyecanıyla başım dönüyordu. Başımı geriye attım ve bağımlılık yapan zevk şarkısına dans ettim.

Dün gece, beni cehenneme sokup çıkaran ve asla sevmekten vazgeçemeyeceğim adamın yanında yattım. Bana ihanetin her iki yönden de gelebileceğini ve benim de onun kadar berbat durumda olduğumu öğreten adamın yanında. Zehirli kanımın onun kontrolünden sıçradığını hissettim ve o, kalbimin sonsuza kadar ona ait olacağına söz verirken, ben onun fırtınalı gözlerine baktım. Tam tersi değil. Benim olması gereken bir şeyin tamamen ona ait olduğunu ilan etti. Çünkü Achilles'in beslendiğı şey budur. Bana istediğı her şeyi yapabileceğini ve benim daha fazlası için geri geleceğimi bilmek. Kalbi onun sesini duyduğunda her zaman şarkı söyleyen bir uyuşturucu bağımlısı gibi.

şimdi milyonlarca düşmanı olan adam öldü ve onun cinayetinden sorumlu olacak olan benim.

Bu, aylarca süren işkencenin ardından onun son bir "*siktir git*"ı.

Birinci Bölüm

NYX

*Göz kapakları – Ryan Ooakes,
WesGhost*

Beş ay önce...

Kalbimin derinliklerinde, Silver Falls'un Kuzey Kıyısı'nın hayallerin öldüğü bir yer olduğuna hep inanmışımdır.

Burada doğmuş olmam ne yazık.

Daha da çok inandığım şey ise, burayı terk etmezsem hayallerimle birlikte öleceğimdir.

İşte bu yüzden, çalıştığım lokantaya girerken içimden uzun bir iç çekiyorum. Lokantanın adı The Basement, çünkü yeraltında. Penceresi yok, mutfaktan gelen kızartma yağı kokusuyla zar zor örtbas edilen nemli bir koku var ve burada servis edilen yemekler, kırk yaşına gelmeden hepimizin kalp krizi geçirmesine neden olacak türden.

Yaz tatilinde, gün boyu vardiyada çalıştığım zamanlarda, güneş doğar doğmaz buraya geliyorum ve bazen güneş battığında çıkıyorum, ama umurumda değil, çünkü Kuzey Kıyısı'nda güneşin diğer yerlerdeki kadar parlak olmadığına eminim.

İki aşçı ve işletme sahibi Stephen ve Laurie, her sabah dinledikleri aynı albümü dinleyerek kesim yapıyorlar, ses o kadar yüksek ki birbirlerine talimatları bağırarak iletmek zorunda kalıyorlar. Cher'in "Believe" şarkısına başımı sallayarak personel odasına gidiyorum. Aslında personel dolabına. Siyah önlüğümü çıkarıyorum, sırt çantamı dolabıma atıyorum ve iki ipi belime bağlıyorum. Aynaya hızlıca bakıp

saçımı at kuyruğu yapıp önümü düzeltiyorum ve ana salona çıkıyorum.

En iyi arkadaşım Lena, çoktan çatal bıçakları hazırlamaya başlamış, ben de kahve fincanlarını alıp onu takip ediyorum.

"Günaydın, güzel kız," esneyerek söylüyorum, dün gece ne kadar az uyuduğumu hala hissediyorum.

Lena yaz mevsimini seviyor, çünkü bu, onun tüm sabah vardiyalarında burada olacağım anlamına geliyor. Üniversite dönemi boyunca sadece hafta sonları çalışıyorum. Lena, küçük erkek ve kız kardeşini geçindirmek için üç işte birden çalışıyor. Onların tek yetişkinleri o ve üniversiteye gitme şansı olmadı.

Kehribar rengi gözleri büyüdü. "Nyx," diye nefes nefese, zar zor nefes alıyormuş gibi görünüyor. Benim burada olmamın gerçekten şaşırtıcı olmaması gerekir.

"Ne?" Kalbim hızla atıyor. Kötü bir şey olmuş olmalı. Bu boktan kasabada her zaman korkunç şeyler olur.

Elindeki tüm çatal bıçakları düşürür, bileğimi tutar ve beni tezgahın arkasına çeker, uzanıp bir şeyi gösterir.

Bir zarf.

"Bu geldi. Senin için."

Kağıda kabartmalı olarak basılmış logo, midemde kıvrılan bir yılanı yutmuşum gibi hissettiriyor. Zırhlı tanrıça Athena'nın profili, defne tacı ve *"Bilgelik ve Güç"* sloganı var.

Önemli postalarımı her zaman işyerime gönderirim çünkü babama güvenilmez. Karavan parkı kolayca erişilebilir bir yer ve o adam çok fazla kişiye borcu var, bu da bizim evimizi kasabanın en güvensiz yerlerinden biri yapıyor. Yabancı adamlar birkaç kez orayı yakmaya çalıştığı için, bu kadar önemli bir mektubun oraya ulaşmasını riske atmayacağım.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun," diye ısrar ediyor Lena.

O nazik biridir. Tanıdığım en nazik insandır, ama yıllardır iki kişiyi büyütmektedir ve sesi her zaman biraz azarlanıyormuşsunuz gibi gelir.

Zarfı alıp titrek bir el ile ters çeviriyorum.

Teslim edilmezse, lütfen Silver Falls Üniversitesi, Kabul Hizmetleri'ne iade edin.

"Tanrım," diye iç çekiyorum. "Bunu yapamam."

Elleri omuzlarıma konar ve beni nazikçe okşar. "Kabul edildin, Nyx. Hissedebiliyorum. Bu, bursunu aldığını bildirmek için.

"

"Ama ya almadıysam? Silver Falls Üniversitesi hiç, *ama hiç* burs vermedi."

"Çünkü kimse buna layık değildi. Sen gelene kadar."

Kafamı sallıyorum. Görene kadar inanmayacağım ve bu zarfı açmak istemiyorum.

Coğrafi olarak Silver Falls Üniversitesi, Silver Falls'un güney yakasında, yani buradan çok uzak değil. North Shore Community College'dan da uzak değil, iki yıl boyunca mümkün olan en iyi notları almak için çok çalışarak geçen ay mezun olduğum okul.

Gerçekte, bu iki yer birbirinden çok farklı dünyalar gibidir. Aramızdaki mesafenin fiziksel olarak ifade edilmesi mümkün değildir. SFU, ülkedeki en iyi üniversitedir. Milyarderlerin seçkin çocuklarının gittiği yerdir. *Bizim gibi insanlar için* uygun değildir. Altı ay içinde iki kişinin dersin ortasında vurulduğu bir üniversitede eğitimimi yeni bitirdim. Kuzey Kıyısı'ndan gelenlerin çoğu yüksek öğrenim görmediği için, burayı Kuzey Kıyısı'ndan gelenlerin neredeyse hiç gitmediği, bakımsız bir yer. Çoğu öğrenci buradan değil ama başka bir yere gitmeye paraları yetmiyor. Bir nedenden dolayı en ucuz yeriz.

En büyük hayalim Silver Falls Üniversitesi'nde müzik okumak. Orada bir geleceğim olabilir. SFU Müzik Okulu, ABD'deki diğer müzik okullarından daha fazla müzisyeni orkestralara göndermiştir. Ve birkaç ay önce, başvurumun ardından burs başvurumu incelemek için bir temsilci göndereceklerini belirten bir mektup aldığım için, bu okula gitmeye hiç bu kadar yakın olmamıştım. Hiç bu kadar çok sıfır gördüğüm olmamıştı. North Shore'da dört yatak odalı bir ev, SFU'da bir yıllık eğitimden daha ucuz. Çok daha ucuz. Ve burada dört yatak odalı bir evi asla karşılayamam.

İki ay boyunca, müzik bölümünden bir temsilci beni keman çalarken izlemeye geldi, benimle röportaj yaptı ve sınav sonuçlarımı almamı bekledi.

Bugün büyük gün. Bugün, bu boktan kasabadan kurtulup nehrin diğer tarafına geçmemi sağlayacak bursu alıp almadığımı öğreneceğim.

Yüzde birin okuduğu, çocukların bir geleceği olduğu yer. Çimlerin yeşil büyüdüğü, güneşin cildine daha sıcak vurduğu yer.

Bu benim hayalim.

"Açamıyorum," diyorum, bunun da başka bir hayal kırıklığı olma ihtimalinden çok etkilenmiş bir şekilde. "Yapamıyorum."

Zarfı önlüğümün cebine sıkıştırıp arkadaşşıma dönüyorum. "Belki sonra."

Belki işten sonra arabama binip köprüye kadar gidersem, South Bank'a geçersen ve SFU'nun yakınına park edersem, bu mektubu açmak için daha şanslı bir yer olur.

"Nyx, bana bunu yapamazsın. Aç şunu," Lena beni azarlıyor.

"Hayır. Üç dakika sonra açılıyor. Kasadaki parayı say, ben masaları hazırlayayım."

Altıdan yediye kadar, kasabamızın hemen dışındaki sanayi bölgesinde çalışan erkenci işçilerle çok yoğun oluruz. İşe giderken yolumuzun üzerindeyiz. Her sabah aynı siparişleri alırlar ve aynı bahşişle göz kırparak aceleyle ayrılırlar. Düzenli müşteriler en iyisidir.

Ayrıca ikinci grup düzenli müşteriler gelmeden önce ayrılırlar. Fazla işi olmayan ve kimsenin duymaması gereken konuşmaları yapabileceğiniz penceresiz bir yer olduğu için gelenler.

Kuzey Kıyısı her zaman korkunç bir yerdi, ama eskiden şimdi olduğundan daha da kötüydü. Üç yıl öncesine kadar, gün ışığında birbirlerini öldürmekten çekinmeyen iki tehlikeli çeteye bölünmüştü. Ben hem North Shore Crew hem de Kings çetelerinden korkarak büyüdüm, ama aynı zamanda Kings çetesinin lideri Kayla'nın koruması altında da oldum. O beni küçük yaştan itibaren kanatları altına aldı ve benim hiç sahip olmadığım abla oldu. Yine de benim çetesine katılmama kategorik olarak izin vermedi, her zaman benim daha iyi şeyler için yaratıldığımı söyledi.

Teknik olarak, buradaki herkesten daha zengin ve daha tehlikeli biri gelip kasabayı kendi yönetimi altında birleştirdiğinde çatışma çözüldü. Tek sorun, herkesi kontrol etmenin imkansız olması. Her zaman eski günlerine geri dönmek isteyen insanlar olacaktır. Açgözlülük, güç, para, ama esas olarak intikam için. Herkes

Herkes Kings ve NSC'nin eskiden birbirlerini katletmediklerini iddia edemez. Herkes düşmanlarına kaybettiği insanları unutamaz. Burada mevcut hükümdara karşı köklü bir isyan var, ama şimdilik nasıl ihtiyatlı davranacaklarını biliyorlar. Tek umudum, her şey patlak verdiğinde çoktan gitmiş olmam.

Müşterilerin masasına yaklaşıyorum ve haftada en az üç kez burada gördüğüm, benim yaşlarımda olan adamlara gülümsüyorum. Onlar eskiden Kings'ti. Aslında, burası eskiden sadece Kings çetesinin üyeleri tarafından sıkça ziyaret edilirdi ve üç yıllık sahte barış döneminde, NSC'den olan hiç kimsenin The Basement'a girdiğini görmedim. Çetelerle ilgisi olmayan yerliler daha sık gelmeye başladı, ama burayı kendi bölgesi olarak görenler hala eski çete üyeleri.

"Merhaba, çocuklar." Gülümsüyorum. "Erken gelmişsiniz." Cash'in kupasına kahve doldurup masanın etrafına bakınıyorum. "Chase gelmedi mi?"

Onlar her zaman üç kişidir, ama bugün açıkça sadece ikisi var.

Cevap veren Bennett'tir. "Erkek arkadaşının tamirhanede yapması gereken birkaç iş vardı. Ama merak etme, gelip selam verecek."

Onun bu küçümseyici tavrını sevmiyorum. Sanki Chase uğramazsa vardiyamı tamamlayamayacakmışım gibi. Aslında, tamirhanede neler olup bittiğini bilmeme izin verilmiyor.

Kings'in yanında her zaman hissettiğim aidiyet arzusunu görmezden gelip Bennett'a kahvesini dolduruyorum.

"Ashley nasıl?" Hiç etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak soruyorum.

"İyi," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor Bennett.

Dişlerimi sıkarak gülümsemeye devam ediyorum. Onun benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Çoğu King'in benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Ben hiçbir zaman onlardan biri olmadım. Onların arasında hiç arkadaşım yoktu çünkü Kayla'nın ekibinin onun için yaptığı hiçbir işi yapmadan Kayla'nın koruması altındaydım. Şimdi durum daha da kötü çünkü hepsi Kayla'nın kasabayı birleştirmek için King'lerden vazgeçtiğini düşünüyor. Bütün kasabayı kontrol eden adamla evlendiğini düşünüyorlar. Hâlâ onunla ilişkilendiriliyorum ve onun eski ekibinde birçok düşmanı var. İnsanlar, kendi huzurunu sağlamak için ruhunu şeytana sattığını düşünüyor. Onun için çalışanlara danışmadı ve onlar kendilerini terk edilmiş hissettiler. İhanete uğramış.

Bennett'in en yakın arkadaşları NSC tarafından öldürüldü ve Kayla ona intikam almasına asla izin vermedi.

Chase'in çalıştığı tamirhane mi? Orası kuzeni Ashley'nin. Ashley'nin iki erkek kardeşi de, dükkânından hırsızlık yapmaya geldikleri gün NSC tarafından öldürüldü.

İnsanlar kendilerine zarar verilen anları asla unutmazlar. Bu kasabada da affetmezler. Bunun yerine intikam alırlar.

Bennett ve Cash'in siparişlerini alıp, not defterimden koparıp mutfak tarafına yapıştırırken homurdanıyorum.

"Chase nerede?" Lena, tezgahın arkasından onun yanından geçip iki dolu tabak alırken soruyor.

"Ashley'nin," diye biraz sertçe cevap veriyorum. "Bu kötü bir şey mi?"

"Sadece..." Ağzımın büküldüğünü hissediyorum. "Sadece onun bir şeyler çevirdiğini biliyorum ve ben bu işin dışında bırakılıyorum. Ve Bennett'tan nefret ediyorum."

O burun kıvırıyor. "Herkes Bennett'tan nefret eder. Kayla King bile Bennett'tan nefret ederdi. Oysa Bennett ona çok faydalıydı. O, kendisine para kazandıran insanlardan nefret edecek biri değildir."

Başımı sallayarak, üçüncü masanın tabaklarına bakıyorum.

"Laurie," diye mutfak ağına sesleniyorum. "Biri *dört* yumurta dedi. Bir yumurta eksik."

Tabağı mutfak ağına giden metal tezgahın üzerine koyuyorum ve diğerini de sıcak kalması için orada bırakıyorum.

"Yani, o onun kuzeni," diye Lena'ya pat diye söylüyorum. "Kuzeniyle yatıyor olamaz, değil mi?"

O, içtiği suyla boğulur ve öksürür. "Nyx, tabii ki yapamaz."

Önlüğümdeki zarfa bakıyorum. Buradan olmasaydım, Chase ile asla tanışmazdım. Ve bu beni ömür boyu sürecektir acılardan ve onun başka biriyle yatıp yatmadığını merak etmekten kurtarırdı.

Sorun şu ki, ben bu pisliği seviyorum. "*Kuzen*," diye tekrarlar Lena.

Sonunda ne kadar çılgın davrandığımı fark edince başımı sallıyorum. "Tabii ki. Garip davranıyorum."

"Garip davranmıyorsun. Güvenilmez ve sana hiçbir zaman kendini güvende hissettirmeyen biriyle ilişki içindesin."

"O bana güven veriyor," diye karşılık veriyorum, tezgaha yaslanarak. Zamanla, ne kadar çok kişi bana uyarıda bulunsa da, onu savunmak bir alışkanlık haline geldi.

Lena, bardağı portakal suyu ile doldururken bana kaşlarını kaldırdı. "O, tehlikeli bir şehirde sana fiziksel olarak güvende hissettiriyor. Ama ilişkinizi hiçbir zaman güvenli bir alana dönüştürmedi. Arada fark var. Bazen, Chase ile nasıl tanıştığınızı hatırlamak için geçmişe bir yolculuk yapman gerektiğini düşünüyorum."

Sanırım haklı, ama bunu düşünmek istemiyorum. Babam, Chase'in eskiden çalıştığı ve muhtemelen hala gizlice çalıştığı tehlikeli bir mafya üyesinden çok para borç almıştı ve Chase borcu tahsil etmek için evimize gelmişti. Ama babam evde değildi. Sabah saat yedide kapıyı tekmeleyip içeri girdiğinde, mutfakta pijamalarım ile duran sadece on altı yaşındaki ben vardım. O, bu hikayeyi hatırlarken bana acıdığını ve bu yüzden o gün bana zarar vermediğini söylemekten hoşlanır. Bu yüzden patronuna evde kimse olmadığını söyledi ve bu yüzden bugün bile babamın borcunu kendi cebinden ödüyor.

En yakın arkadaşım da dahil olmak üzere bazı insanlar olanlara farklı bir bakış açısıyla yaklaşıyor.

"O gün beni korudu," diyorum ona, sanki yüzlerce kez söylemişim gibi.

O ise gözlerini devirir. "Ölmekten korkuyordun ve o da seni çekici bulduğu ve senin için başka planları olduğu için hayatını bağışladı. İlişkiniz tamamen hayatta kalma içgüdüsüyle başladı."

"Lena," diye inliyorum. "Her şeyi abartıyorsun. O bana acıdı, borcu ödemeye başladı, beni kurtardı. *Bu* beni korumaktır."

"Lise yıllarımızda, derslerden sonra otoparkta görüldüğünde korkuyordun. Bana göre bu koruma değil. Sana zarar vermeyeceğini anladığında rahat hissetmeye başladın. Ama bu, korkudan çıktığın birçok randevudan sonraydı. O seni kurtarmadı, seni *hazırladı*."

Birinin geldiğini belirten zil sesi, arkadaşımın not defterine uzanmasına neden olurken, ben onun az önce söylediklerini düşünürüm. Hiç erkek arkadaşı olmamış olmasına rağmen, her zaman çok bilgili konuşur. Yine de, bu onun benim ilişkim hakkındaki görüşlerini duymaktan hoşlandığım anlamına gelmez. Sadece, bu konunun bizim anlaşılamadığımız birkaç konudan biri olmasına alıştım.

Düzgün durup, tezgahtan düzeltilmiş siparişi almak için yarım adım attığımda Lena kolumu tuttu.

"Aman Tanrım," diye fısıldayarak tıslar. Ben hala tabaklarımı almaya çalışırken, o restoran kapısına doğru dönüp kolumu çeker. "O burada."

"Kim?" diye mırıldanıyorum. "Bırakır mısın? Masama servis yapmak istiyorum."

İkimizin de, yeni başlayan garsonun bize koşarak gelip titreyerek tüm siparişleri tek başına halledemeyeceğini söylemesine bir dakikadan az bir süremiz var.

"Senin takıntılı olduğun o seksi kemancı," diye coşkuyla söyler ve benden tabakları alır. "Ben hallederim. Sen gidip siparişini al."

"Bekle. Ne?" Birden arkamı dönerim ve ağzım açık kalır.

Boktan masalarımızdan birinde tek başına oturan adamı fark edecek vaktim olmadan, çaylak Colin çoktan bana doğru koşmaya başlar.

"Nyx, Nyx! Takıntılı olduğun o zengin kemancı burada," diyor çok yüksek sesle.

"Aman *Tanrım*, Colin. *İç ses*." Yanaklarım o kadar sıcak ki, üzerinde yumurta pişirebilirsin.

"Üzgünüm," diye mırıldanır ve yüzünü buruşturur. "Ama beni duymadı."

Merak etme. Adı neydi?" Boğazımı yutuyorum.

"Achilles Duval."

İkinci Bölüm

Nyx

KARANLIK -

WesGhost

"Herkes sakın olsun," diyorum, ama sakın olması gereken kişi açıkça benim.

Menüyü tutan ona bakarken kalbim hızla atıyor. Burası açıldığından beri menüleri değiştirmedini düşünüyorum. Menüler yapış yapış ve plastiği soyulmuş, ama dürüst olmak gerekirse kimse onlara bakmıyor. Herkes burada ne yiyeceğini biliyor.

Elleri güçlü ama zarif, menüyü tutan elinin orta parmağında kalın bir gümüş yüzük var. Diğer eli, altında birçok yerde hava kabarcıkları olan, cilalanarak giderilemeyen çukurlar ve izler bulunan eski kırmızı laminat masanın üzerinde düz bir şekilde duruyor ve işaret parmağıyla masaya hafifçe vuruyor. Rahat bir şekilde oturuyor, kaslı sırtını koyu mor bir tişört kaplıyor.

Buradan görebildiğim tek şey bu, ama daha fazla bilgi için hareket etmeme gerek yok. Onun hakkında *her şeyi* biliyorum. Ya da en azından sosyal medyada onu takip ederek ya da dedikodulardan duyarak internette bulabildiğim her şeyi.

Achilles Duval buraya ait olmayan bir adama benziyor. Çünkü öyle. O, buradan bir saatten az uzaklıktaki Stoneview kasabasında yaşayan, bizim varlığımızdan haberi bile olmayan milyarder bir ailenin üyesi.

O, müzikal bir dahi ve ailesinin bağlantıları olmasa bile, istediği herhangi bir orkestraya girebilecek birisi. Müzisyenler arasında, henüz ergen bile değilken ülkenin en iyi kemancılarından biri olarak tanınıyordu. Sonra büyüdü,

yetenekli olmasının yanı sıra yakışıklı, yakışıklı olmasının yanı sıra zeki bir adam oldu. SFU'daki arkadaşları arasında, hepsi de birbirinden zengin olan diğer arkadaşları arasında sıradan bir adam olduğundan eminim, ama dış dünyaya göre o bir ünlü. On yedi yaşında New York Filarmoni Orkestrası ile kendi yazdığı ilk keman konçertosunu seslendirdi. Ve bu, onun kariyerini belirledi.

O zamandan beri, bir sonraki eserini bekliyoruz. İnternette adı geçtiğinde, onu desteklemek ve yüceltmek için bir sürü hayranı orada oluyor ve ne zaman tekrar kendi konçertosunu çalacağını soruyorlar.

Ben de kesinlikle onlardan biriyim.

"O burada ne arıyor?" Lena'ya fısıldıyorum.

Onun bu lokantada olması çok garip. Tanrı aşkına, onun hayran hesaplarını takip ediyorum. Şu anda nasıl soğukkanlı davranabilirim ki?

"Bu bir işaret," diye fısıldadı Colin, ona tekrar kızmamam için. "SFU'dan mektup aldın ve şimdi de o adam ortaya çıktı. Kabul edildin, eminim."

Ona sert bir bakış attım. "Kulak misafiri olmayı bırakmalısın. O mektubu aldığımı bile bilmemelisin."

Lena öfkeyle nefes alır, siyah saçları yüzüne düşer. Benden aldığı tabakları Colin'in eline tutuşturur. "Bu tabakları üçüncü masaya götür, Colin."

Ona döndüğümde, önlüğümde not defterimi çıkarır. "Bu bir işaret değil," der, her zamanki gerçekçi ses tonuyla. "Colin on altı yaşında. İnternette çok fazla zaman geçiren bir nesilden geliyor."

Ona, bizim ondan sadece dört yaş büyük olduğumuzu söylemiyorum.

"Bu bir işaret değil," diye tekrarlıyor. "Ama o burada. Ve bu fırsatı değerlendirmezsen yazıklar olsun sana."

Omuzlarımdan tutup beni döndürür ve masalara doğru iter.

Yavaşça onun masasına doğru yürürken, parmaklarımla iki renkli saçlarımı tarıyorum, belki siyah ve sarı kısımları ayırabilirim diye düşünüyorum, ama sonra vazgeçip saçlarımı dağıtır, önlüğümdeki tozu silkeler ve saçlarımı tekrar tararım.

"Günaydın," neşeyle söylemeye çalışıyorum, ama sesim zar zor duyulur bir boğuklukla çıkıyor.

Menüden başını kaldırır, çelik gibi gözleri benimkileri delip geçer ve geri adım atmamak için tüm gücümü kullanırım.

Teknik olarak onu ilk kez görmüyorum. Arkadaşlarımızın arkadaşları aracılığıyla garip bir şekilde birbirimize bağlıyız. İki kez tesadüfen karşılaştık, ama ikinci sefer beni hatırlamadı. Tıpkı şu anda benim kim olduğumu bilmediğini anlayabildiğim gibi.

"Oh, selam Achilles." O bana bakana kadar onu tanımadığımı taklit etmemin inandırıcı olduğundan emin değilim.

Siktir. Beni gerçekten hatırlamıyor. Yüzündeki küçümseme ifadesinden bunu anlayabiliyorum. Hayranları olabilir, ünlü, zengin ve yetenekli olabilir... ama aynı zamanda bir pislik olarak da bilinir. Ve nedense, bu benim hayranı olmamı engellemiyor.

"Seni tanıyor muyum?" diye sormuyor bile. Sadece bakıyor, siyah kaşlarından biri hafifçe kalkık, etrafını bir tanrı havası sarıyor ve mükemmel şekilli çenesi hafifçe gergin.

Bu kadar güzel bir çeneye sahip olmak çok aptalca. Gerçek hayatta kimse böyle bir çeneye sahip değil. Sadece mitolojik tanrıları ve yarı tanrıları temsil eden Yunan heykelleri. Sadece *Achilles* adında biri.

Uzun bir dakika boyunca donup kaldım, sonra kalemimi göğsüme doğrulttum. "Nyx? Biz tanıştığımızda..." İç geçirdim. "Boş ver. Ne alırsın?"

"Şimdilik sadece sade kahve lütfen." Menüü geri koyarak, omzunun üzerinden ön kapıya bakar. "Birini bekliyorum."

Göğsüm sıkışır. Tabii ki birini bekliyor, muhtemelen bir kızı. Başka ne bekleyebilirdim ki? Çalıştığım lokantaya gelip bana aşkını ilan etmesini mi? Büyük bir şarkıcının konserinde ön sırada durmak için en güzel kıyafetlerini giyip makyaj yapan kızlar gibi hissediyorum kendimi. Sanki konserin sonunda sahne arkasına davet edilip randevuya çıkarılacaklarmış gibi.

"Birini bekliyor," diye Lena'ya fısıldıyorum, kahve fincanını alırken. "Yemin ederim, eğer North Shore'dan bir kızla çıkıyorsa ve o ben değilsem... bu hiç adil değil. Çünkü buradan birinin onunla bir şansı olduğunu bilseydim, çoktan şansımı denerdim."

Achilles Duval ne kadar gizli kalmaya çalışsa da, onun hayatını oldukça yakından takip ediyorum. Hayran hesapları, onun çıktığı kızlar hakkında konuşmak için bayılıyorlar çünkü bu çok nadir oluyor. Üniversitenin ilk iki yılında Fransa'da yaşarken bir kız vardı. Birinci sınıfta birkaç ay çıktılar. Sonra Stoneview Country Club'a çıktığı bir SFU öğrencisinin fotoğrafları ortaya çıktı. Oradan ayrılırken yakalandılar. Ama hepsi bu kadar. O tam olarak *çıkacak* türden bir erkek değil.

Kahve fincanını Lena'ya veriyorum. "Lütfen, onunla tekrar yüzleşmem." "Külotun parçalanmasından mı korkuyorsun?" O gülerek benden alır.

"Ha. Ha. Çok komik."

Colin arkamda yeniden belirir. "Bankta yanındaki şapkayı fark ettin mi? İçeri girerken çıkardı ama başının arkasına geçirmişti. Stoneview'dan gelen bir adam yüzünü gizleyip, penceresi olmayan North Shore'daki boktan bir lokantaya mı geliyor?" Bana göz kırpar. "Bir şey saklıyor."

Arkada, Laurie duyulur bir şekilde nefesini tutar. "Benim lokantam boktan değil. Şimdi işine dön!"

Lena Achilles'in masasına doğru gider ve ben zihnimde düşüncelere dalmaktan kendimi alamam. Ya buraya yüzünü saklayarak geliyorsa, çünkü buradan bir kızla çıkıyor ama ailesi bunu onaylamadığı için gizli kalmak zorundalar? Ailesine karşı gelip buraya kadar gelmişse, onu gerçekten çok seviyor olmalı. Onu buradan kaçırarak, değil mi? Şanslı kalmak.

"Bu adam hakkında fanteziler kurmayı sevdiğini biliyorum," diyor Colin, "ama lütfen içinden kurduğun hayallerin çok ileri gitmesin."

Ona ölümcül bir bakış atıyorum. "Masaları sil, çaylak."

Neredeyse iki saat boyunca, üçümüz çalışırken Achilles orada oturup, kalbi patlayacak kadar çok kahve içiyor.

Lena ona bir fincan daha kahve doldurup geri gelir ve cezveyi tezgahın arkasına koyar. "Onun pislik bir adam olarak ünü olduğunu söylüyorsun, ama en azından garsonlara karşı kibar."

"Sence onu ekmiş olabilir mi? Bu, kızın ondan ayrıldığı anlamına mı geliyor?"

Başparmağımı ısıyorum ve o da elimi ağızımdan çekiyor. "Bu hikayenin tamamını sen uydurdun. Onun kimi beklediğini bilmiyoruz."

Sinirlenerek, ağızıma bir sakız koyarım, yaşıma rağmen hala sevdiğim tipik balonlu sakız tadı, ve tırnaklarımı ısırmamak için onu endişeyle çiğnerim.

"Yeniden doldurulabilir kahve sadece yemek satın alan müşteriler içindir." Laurie'ye dönünce irkilirim. Elinde bir paket sigara ve çakmak vardır, yağla kaplı beyaz önlüğünün üzerine sarkan bira göbeği ve omzuna asılı bir bez vardır. "Biri o adama ya yemek yiyeceğini ya da gideceğini söylesin. Bazı yerliler öğle yemeği için masalarını istiyorlar ve burada olmak için para ödüyorlar."

Sigara ağızına koyar ve sigara molası için arka kapıya doğru yönelir.

"Sen yap," diye aceleyle Lena'ya söylüyorum.

"Hayatta yapmam. Parmaklarını şıklatarak beni öldürebilecek ve muhtemelen polisleri satın alıp intihar olarak gösterebilecek zengin bir adamla tartışmak istemiyorum."

Gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum. "Bunu yapabilir mi?"

Omuz silkerek not defterini alır. "Tek bildiğim, bunu öğrenmeye niyetim olmadığı. O çok zengin. Ben öyle insanlarla uğraşmam. Sen de uğraşmamalısın..." Bana parlak bir gülümsemeyle bakar. "Ona gitmesini söylediğinde."

Gözlerimi devirip titrek adımlarla onun masasına doğru yürüdüm. Sanırım bu, onunla konuşmak için başka bir bahane. Hiçbir şey yapmıyor, telefonu bile ilgilenmiyor. Sadece masaya boş boş bakıyor ve birkaç dakikada bir arkasını dönüp giriş kapısını kontrol ediyor ya da kahvesinden bir yudum daha alıyor.

"Merhaba," diye tereddütle yaklaşırken söylüyorum. Sanırım bayılacağım. "Patronumuz az önce, sınırsız kahvenin burada yemek yiyen müşteriler için olduğunu hatırlattı. Bir şey sipariş etmek ister misiniz? Ya da hesabınızı getirebilirim."

Beynim bana bağılıyor, Achilles Duval'ın gitmesini istemiyor. Bu tamamen delilik. Adamı tanımıyorum bile, ama yıllar boyunca geliştirdiğim parasosyal ilişki, ona gerçekten aşık olduğumu hissettiriyor.

"Kulüp sandviçi gerçekten çok lezzetli," diyorum.

Onun delici gri gözleri menüye bile bakmıyor. Siyah kot pantolonunun cebine elini sokarken gözleri benim üzerimde kalıyor. Sonra elini bana doğru uzatıyor ve vücut ısım o kadar yükseliyor ki, o anda eriyip gidebilirim. Önlüğümün cebine bir şey sokarken, kalçama hafifçe dokunuyor ve bu basit dokunuşun verdiği karıncalanma hissiyle donup kalıyorum.

"Bana yirmi dakika daha ver." Sesindeki duygusuzluk beni gerçekliğe geri getirir ve ben de dönüp, cebimin içinde ne olduğunu bakmadan önce robot gibi tezgahın arkasındaki güvenli alana geri dönerim.

"Vay canına." Yüz dolarlık banknotları çıkarırken ağzım açık kalır. Toplamda beş tane.

Laurie paraları elimden kapar ve Achilles'in masasına bakar.

"İsterse bütün gün kalabilir." Patronum burun kıvrır.

"O parayı bahşiş kavanozuna koy," Lena sanki mekanın sahibiymiş gibi ona emir verir.

Adil olmak gerekirse, pratikte onu o yönetiyor.

Yirmi dakika sonra, Achilles kapıyı tekrar kontrol eder, sonra telefonunu. Telefonu kulağına dayar, başını geriye atar ve homurdanır. Siyah saçlarını eliyle tararken odaya bakar ve sonunda vazgeçer.

Hareketsiz durup, onun çıkmasını izlerim, ona yetişmek için çaresizce koşarım.

"Siktir," diye nefes nefese söylüyorum. "Achilles Duval The Basement'taydı. Bacaklarımı hissetmiyorum."

"Tanrı aşkına," der Colin, sinirli bir şekilde. "Git işte. Ona çıkma teklif et falan. Kaderin sizi birbirinizin yoluna çıkmasının bir nedeni var."

Ona *ciddi olamazsın* bakışı atıyorum. "Kaderden bahsetmen seni biraz deli gibi gösteriyor."

"Evet, çünkü onunla sahte bir ilişki kurmayı hayal etmek çok mantıklı." "En azından o bunu bilmiyor," diye karşılık veriyorum.

"Git otoparkta selam ver. Ona büyük bahşiş için teşekkür et falan."

Göğsümde umut yeşerir. Kahretsin. İstiyorum. Peşinden koşup bir konuşma başlatmak istiyorum. Bir yere varabilir.

Vücudum titrer ve Colin bunu hemen fark eder. "Nyx, git. Kaybedecek bir şeyin yok."

Kapıya doğru bir adım atıyorum ve o da devam etmem için beni dürtüyor. İçimde o kadar çok adrenalin var ki, sanki bu bir ölüm kalım meselesi gibi geliyor.

Siktir et.

Ön kapıya koşarak giderim, kapıyı açarım ve birden dururum.

"Chase," diye boğuk bir sesle söylerim.

Bu, buz gibi bir duştan daha kötü. Erkek arkadaşımı *tamamen* unutmuşum. İki yıldır resmi olarak çıktığım, dört yıldır tanıdığım gerçek erkek arkadaşımı, tüm ilişkiyi feda etmek üzere olduğum, aşık olduğum müzik yıldızını değil.

"Selam, bebeğim."

Chase iri bir adamdır, ama lokantaya inmek için merdivenleri kullanmak gerektiğinden, benden birkaç basamak yukarıda duruyor ve bu da onu her zamankinden daha etkileyici gösteriyor. Aşağı iner ve başımın üstüne öpücük kondurur, kalbim iki kat hızla çarpmaya başlar.

"Bana hindi sandviçi ve kola getirir misin?"

Beni geçip, tek kelime etmeden arkadaşlarının her zamanki masasına oturur.

Şaşkınlığımdan kurtulup, Achilles Duval ile konuşmak için tek ve tek şansımı geride bırakarak tezgaha geri dönüyorum.

Siparişini verirken, "Hey, bebeğim" diyen rahat tavrılı sesi kafamda yankılanıyor ve sinirlerim geriliyor. Neredeyse ne yapacağımı hiç farkında değil.

İçkisini getirdiğimde konuşmanın ortasındaydı, ama durup yanağıma bir öpücük kondurup teşekkür etti, bu da beni biraz sakinleştirdi.

"Nasılsın?" diye soruyor, kolunu belime dolayarak. "Bu sabah meşgul müsün?"

Kafamı sallıyorum. "Her zamanki gibi, ama bir şey oldu."

Koyu renkli gözlerinin üzerinde kalın kaşları yükselir ve arkadaşlarına bakar, sanki ona olan biten her şeyi anlatmaları gerekiyormuş gibi.

Benden biraz daha yaşlı, küçük grubun lideri ve benden beş yaş büyük.

"Ne oldu?" diye ciddi bir sesle sorar, sesi alçalır. "Biri seni rahatsız mı etti?"

"Hayır." Gülümserim, içim ısınır. Onun sahiplenici yanını sevdiğimi kontrol edemiyorum. "Öyle bir şey yok. Ama bunu aldım."

Cebimden zarfı çıkarıp ona gösterdim.

O zarfı alır, önünü ve arkasını inceler ve bana geri verir. "Açmayacak mısın?"

SFU'dan ne kadar nefret ettiğini bana sadece ses tonundaki küçümseme göstermiyor. Üst dudağının kıvrılması da bunu gösteriyor. Chase, o insanları şeytandan daha kötü görüyor. Çok zenginler. Çok ayrıcalıklı. Sanki bize bir şey borçluymuşlar gibi, çünkü onların çok şeyi var, bizimse hiçbir şeyimiz yok.

Bir bakıma haklı. Ama bu semti terk etmek istemekte haklıyım. O bu bok çukurunda kalmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, ben kendim için daha iyi şeyler istemek hakkına sahibim.

"Henüz değil. Biraz zamana ihtiyacım var." Ve onu cebime geri koydum. Şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bu aptalca. Aç şunu, Nyx."

"Tüm geleceğim o zarfın içinde. Zamana ihtiyacım var," diye ısrar ettim, arkadaşlarının önünde aptal olarak nitelendirilmenin acısıyla.

"Benimki de."

Tamamen suskun kalarak, ağzım açık kaldı.

"Kız arkadaşımın hepimizi terk etmek üzere olup olmadığını bilmek istemediğimi mi sanıyorsun?"

Boğazımdaki ani kuruluktan dolayı yutkunuyorum. Bu, bana değer verdiğini gösterme şekli. Ama bunu yapmanın berbat bir yolu.

"Seni *terk* etmiyorum."

Beni kendine yaklaştırır, eli hala belimde. "O zaman kal. Açma bile. Sen buraya aitsin, Nyxie."

O, seyircilerin önünde nadiren bu takma adı kullanır. Bu isim, sadece ikimizin baş başa olduğu zamanlar için saklıdır. Ama bu, darbenin şiddetini azaltmaz. O, benim buradan gitme ihtiyacımın önüne, kendini ve çok sevdiği kasabayı koyuyor.

"Ama bu benim hayalim," diyorum boğuk bir sesle. "Tek istediğim SFU'da keman çalmak ve bunun beni nereye götüreceğini görmekti."

Karanlık bakışları yüzümü inceliyor ve tekrar konuşmadan önce orada acımasızlığı görüyorum. "Hiç bunun seni hiçbir yere götüremeyeceğini düşündün mü? Burada iyi olabilirsiniz çünkü, şey, burası burada. Dışarıdaki dünya farklı. Rekabet çok şiddetli."

Boğazımda büyüyen yumru ve gözlerimde biriken yaşlar, yaklaşan eli fark etmemi engelliyor ve Bennett önlüğümde zarfı kapana kadar neler olduğunu anlamıyorum.

"Ne oluyor? Bennett, geri ver." Uzanıyorum ama Cash onu kapıyor ve arkasını inceliyor.

"Logoları bile süslü." Burun kıvrıyor. "North Shore'lu bir kız böyle süslü bir okulda ne yapabilir ki? İyi bir kız olabilirsiniz, ama onların seviyesinde değilsin."

Bennett'in gözleri parlıyor. "Üniformaları var mı?"

"Chase." Sesim güçlü, ama yalvaran gözlerim ona zaten bildiği şeyi söylüyor. Bu karmaşayı durdurabilecek tek kişinin o olduğunu. "Bir şey yap."

Sırf hiçbir gücü olmayan bir kasabada güçlü hissetmeyi sevdiği için, arkadaşlarının bana birkaç saniye daha zorbalık yapmasına göz yumuyor ve sonra "Tamam, yeter. Geri verin ona" diyor.

Onlar yapmazlar. Onlar *ona* verir. Çünkü onların çetesinin bir parçası olmayan kıza saygı duymazlar. Eski liderlerine ispiyonlayacağını düşündükleri *iyi kıza*. North Shore, hayatta kalmak için öğrendikleri şey bu olduğu için yetişkin bir erkeği yumruklayarak bayılabilecek sert kadınlarla doludur. Ben onlardan biri değilim ve bunu herkes bilir. Babamla ilgilenmekle o kadar meşguldüm ki, bu kasabada hiçbir şeye katılamadım. Çoğunlukla, buradan çıkıp onlarla sokaklarda takılmak için hayal kurmakla çok fazla zaman harcadım.

Çeteler dağıldığından beri, kendi kasabamda hedef haline geldim. Benimle kolayca oynanabilir. Tek korumam Chase. Bazen onun davranışlarına bu yüzden katlandığımı düşünüyorum. Başka bir hayat için umudum gittikçe artarken, aşkımızın da bu olup olmadığını merak ediyorum. Benim korumaya ihtiyacım var, onun ise egosunun okşanmasına. Lena haklı, her şey böyle başladı.

"Al," diyor Chase, neredeyse tiksinererek, zarfı bana geri verirken. "Benden uzaklaşman için bilet."

"Sizler pisliklersiniz."

Onun elinden kapıp alıyorum, gözyaşlarım çoktan yanaklarımdan süzölmeye başlamışken arka kapıya doğru büyük adımlarla ilerliyorum.

"Sipariş..."

"Mola veriyorum," mutfağın önünden geçerken Stephen'a neredeyse bağırırçasına söylüyorum.

Gözyaşlarımı ön kolumla silerken, zarfı yumruğumla ezip parçaladım. Acil çıkış kapısından geçip merdivenleri çıktım, sonra dışarıya açılan metal kapıyı ittim. Binanın arkasında çöp konteynırları, artık kullanamadığımız birkaç bozuk alet ve ön taraf dolduğunda kullanmak için ayrılmış fazla park yerleri dışında hiçbir şey yoktu. Asla dolmadığı için kimse buraya park etmezdi.

Bugün hariç.

Birbirine bitişik iki pahalı görünümlü araba park edilmiş. Önünde şoförü olduğundan emin olduğum bir şehir arabası ve siyah bir Range Rover. Bu arabalar buraya ait *değil*. Park yerinin ortasında duran adam ve kadın da öyle. Kadın, benim arabamdan daha pahalı görünen uzun bej bir elbise giyiyor. Topuklu ayakkabıları, buraya gelenlerin giyeceğı türden değil ve omuzlarına, zenginlerin yaptığı gibi kolları göğsünde düğümlenmiş hafif bir hırka atmış.

Peki ya yanındaki adam? Achilles Duval.

Beni fark etmediler, arkamda metal kapının çarpmasını da duymadılar çünkü tam bir tartışma içindeler. Kadın ondan çok daha yaşlı, ama belli ki yaşlanmayı güzel bir şekilde karşılamış. Açık sarı saçları onu Achilles'ten farklı gösteriyor, ama çelik gibi gözleri tamamen aynı ve tartışmalarının Fransızca olduğunu anladığımda, olayı çözdüm. Bu onun annesi. Babasıyla çirkin bir boşanma yaşadıktan sonra Fransa'ya gidip birlikte yaşamaya başladığı kadın.

En azından internette öyle yazıyor.

"*Laisse moi la voir*," diyor Achilles öfkeyle, şehir arabasına doğru ilerlerken. Ama annesi araya giriyor, sırtını arabaya dönüp parmağıyla onu işaret ediyor.

"Sana sadece beni göreceğini söylemiştim. Bir adım daha atarsan onu bir daha asla göremezsin, Achilles."

Başımı yana eğiyorum. Achilles'i söyleme şeklinden başka bir şey anlamıyorum. Fransızcada, tamamen farklı bir şekilde telaffuz ediyor. Ah-sheel gibi. Sonunda "s" harfi yok.

"Maman," diye fısıldadı. "Tu ne me laisse déjà jamais la voir. Bouge."

Kadın başını sallar, gözleri yaşlarla dolar. "Bana tüm bunlara bir son vereceğine söz vermiştin. Geri döneceğine söz vermiştin."

"Deniyorum!" diye İngilizce fısıldadı. "Bana biraz güven. Bana biraz zaman ver. Ve laisse moi la voir."

Ağlayarak, kadın bir adım geri atar. "Hayır. Bu çok tehlikeli."

"Onu zaten buraya getirdin. En azından selam vermeme izin ver. Maman, s'il te plait."

Tamamen suskunum, sırtım arkamdaki metal kapıya o kadar sıkı yapışmış ki, onunla bir bütün haline geliyorum. En azından öyle olmasını umuyorum, çünkü geri dönmek için çok geç ve varlığımı belli etmek için de çok geç. O yüzden görünmez kalmam daha iyi.

"Sophie," diye sesleniyor Achilles. "Sors de la voiture."

Şehrin arabasının arka kapısı yavaşça açılır ve utangaç bir şekilde bir baş çıkar. Annesinin tıpatıp aynısı olan küçük bir kızın başı. Sarı saçlar, çelik gibi gözler ve Achilles ile aynı aristokrat özellikler.

Öfkeli adamı görünce parlak bir gülümsemeyle karşılıyor. "Achilles!" diye heyecanla bağıırıyor.

Fransızca telaffuzuyla adı havada yankılanır yankılanmaz, tüm vücudu gevşer ve rahat bir nefes alır.

"Selam, alçak. Beni özledin mi?"

Küçük kız arabadan inmeye başlarken ağzını açar.

Ara

bad "Sophie, arabaya dön."

an "Ama anne..." diye dener, ancak annesi sözünü keser. "Hemen."

iner Küçük kızın gözleri korkuyla büyür ve başı öne düşer.

ken

ağz

ını

aça

r.

"*Tu me manques*," der Achilles'e kapı tekrar kapanmadan önce.

Fransızca'yı pek anlamıyorum. Sadece gençlik yıllarımda *auteur filmlerine* takıntılı olduğum zamanlardan kalan birkaç kelime biliyorum. O süper dramatik bağımsız Fransız filmleri bana imkansız aşkı, garip metaforları ve sigara içmeyi öğretti. Çok fazla sigara içmeyi.

Küçük kızın ve Achilles'in kadına "*maman*" demesinden, Sophie'nin onun küçük kız kardeşi olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Ve kadının Achilles'in kendisini görmesine izin vermeyeceğini anlamak için tercümana ihtiyacım yok.

Asıl soru neden olduğu.

"*Bizi koru, Achilles*," diyor annesi sonunda kısık bir sesle. "*Bizi koru, böylece sonunda yeniden bir araya gelebiliriz*."

"Anne..."

"Hoşça kal," diyor İngilizce olarak ve arabanın arkasına biniyor.

"Anne, yapma... lütfen."

Şoför hakkında haklıydım, çünkü araba hemen çalışır ve yerinden ayrılır. Araba dönünce, Achilles avucuyla arka camı vurur.

"Anne... lütfen," diye sertçe yalvarır. "*Geri dön*."

Araba ilerler ve o da onu takip eder.

"Geri dön... *Maman!*" Bagajı kapatır, ama araba yola çıkar ve trafikte kaybolur.

"Siktir!" diye bağırır ve geri döner.

O anda ölümcül bakışları bana takılır. Kapıya yapışmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, sol yumruğumda unutmuş olduğum bir zarfı ezmişimdir. Bir saniyeden az bir sürede, tehlikeli bir avcının avı olurum.

Annesi için yalvaran Achilles'ten eser yoktu. Tek var olan, ölümcül bakışları olan ve öfkesini birinden çıkarmak isteyen uzun boylu bir adamdı.

Benden birkaç adım uzaklıkta durur, beni baştan aşağı süzer. Sırf varlığı bile nefesimi keser ve neden burada olduğumu ve onlara mahremiyet tanımadığımı açıklayacak bir bahane bulamam. Ses çıkarmadan önce ağzımı birkaç kez açıp kapatırım.

"Annem de gitti," diye patladım ve kendi aptallığıma gözlerimi yuvarladım.

Ne yapmaya çalışıyordum? Ortak noktalarımızın listesini mi?

Ağzının köşesinde yavaş, küçümseyen bir gülümseme belirir ve öfkesi tamamen kaybolmuş, yerine internetteki resimlerde her zaman gördüğüm o kibirli ifade yerleşmiş gibi görünür.

"Anlıyorum," diye mırıldanarak yaklaşıp.

Kendimi kapıya daha sıkı bastırıyorum, ama gidecek hiçbir yer yok.

"Öyleyse." Elini metalin üzerine, tam başımın üstüne koyar ve eğilip yüzüme doğru konuşmaya başlar. "Orada değildi, insanların tartışmalarını dinlemenin kaba bir davranış olduğunu sana söylemek için."

Ağzım açık kalır. "Ö-özür dilerim. Mola için dışarı çıkmıştım. Farkında değildim... Merak etmek istemedim. İyi misin?"

Sorumu görmezden gelerek, gözleri elimdeki zarfa, ya da ondan geriye kalanlara kayıyor. Parmakları önce bileğime dokunuyor ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Bu parmaklar, kemanının tellerini çalan parmaklar. Onun bu kadar kolay ve güzel çaldığı sanatı yaratan parmaklar.

Yavaş ve nazik bir dokunuşla zarfı elimden alır ve bir adım geri çekilerek ona bakar.

"Silver Falls Üniversitesi," diye okur sakın bir sesle.

Onun yakınlığından biraz başım dönüyor, ne olduğunu anlayınca başımı sallıyorum.

"Onu alma," diye panikleyerek, neredeyse nefes nefeseyim. "Bu kişisel bir şey."

Bir adım daha geri çekildi. "Aile kavgası gibi mi? O tür bir kişisel şey mi?"

"Özür diledim" diye tekrar ediyorum, o mektubumu açarken rahatça geriye doğru yürürken onu takip ediyorum. "Geri ver."

"Benim sırlarımı dinledin, en azından bunu benimle paylaş. Oh, kabul mu? Buraya girmek mi istiyorsun? Sen buralı değil misin?"

Midemdeki o korkunç his on kat daha fazla geri geliyor. Buralıyım ve burayı nefret ediyorum.

"Cidden, lütfen geri ver. Bu benim için önemli."

Omuz silkiyor. "Annemle olan özel konuşmalar benim için önemli."

Mektubu çıkarırken zarfı düşürdü, ben de hemen onu aldım. Gözlerim tekrar ona döndüğünde, arabasına sırtını dönmüş, kabul mektubumu okuyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum, kalbim hızla atarken ona doğru koşuyorum. "Yapma!" Onu almaya çalışıyorum ama o onu başının üstüne kaldırıyor ve artık onu almamın imkanı yok.

Çelik gibi gözleri benim kocaman açılmış gözlerime bakıyor. Aramızda duyulan tek ses, benim ağır nefesimdir. "Okudun mu?"

Başını yana eğerek beni incelerken başını sallıyor. "Kabul edildiğini bilmek ister misin?"

"Geri ver," diye tekrar ediyorum, yenilgiyi kabul eden bir iç çekişle, onun sorusuna cevap vermekten kaçınıyorum.

"Şu haline bak." Kıkırdar. "Bizim mahalleye katılmak için bu kadar çaresizsin. O kadar da harika bir yer değil, biliyor musun?"

"Buradan başka herhangi bir yer daha iyidir," diye hırıltıyla söylüyorum. "SFU'ya burslu gitmek benim kurtuluşum."

Sesimdeki umudu hissediyor olmalı ki ağzı bükülüyor. "Ne?" Elim ağzıma gidiyor. "Ne oldu? Kabul edilmedim mi

"

"Çaresizliğin çok üzücü." Ama sesinde üzüntü yok.

Aslında, sanki bundan besleniyormuş gibi geliyor. Ve sonraki sözleri omurgamı ürpertir. "SFU'da bir yer karşılığında sana her şeyi yaptırabilirler."

İçgüdüsel olarak geri adım attım. Hayatım boyunca tehlikeli adamlarla çevriliydim, ama hiçbiri Achilles Duval'ın sahip olduğu güce sahip değildi. Lena haklı. O her şeyi yapabilir ve paçayı sıyrabilir. Kesinlikle bunu yapmak istiyor gibi konuşuyor.

"Sadece mektubumu ver."

Beni yutmak için sabırsızlanıyormuş gibi birkaç saniye alt dudağını ısırtıyor.

"Bu sefer lütfen bile demedin," diye sahte bir somurtma ile söylüyor. Yutkunuyorum, ensem terlemeye başladığını hissediyorum.

"Lütfen." İçinde gerçek bir yalvarma yok, ama sonunda bir cevap almak için onun istediğini vermekten çekinmiyorum.

Kolunu indiriyor, ama geri vermiyor. Bunun yerine başını sallıyor. "Üzgünüm. Belki gelecek yıl."

Mektubu elinden kapıyorum, ağlamayı zorlukla tutuyorum. Tüm dünyam yıkılırken beni teselli etmek için kalmıyor. Kapısının açılıp kapandığını, arabasının çalıştırıldığını duyuyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken mektubu gözden geçiriyorum.

Ve sonra görüyorum. Kabul edildiğimi. *Virtuoso Bursu'nu* kazandığımı. Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Kafam karışık bir şekilde yukarı bakıyorum. Tüm vücudumu saran duygular dizlerimi titretiyor. Neden böyle bir şey yapsın ki?

Penceresini açar, yakışıklı yüzünde sadistçe bir gülümsemeyle yanımdan geçer.

"Eylül'de görüşürüz."

Ve gider, en büyük hayalimi gerçekleştiremediğime beni inandırdığı için kendinden çok memnun.

Sonunda idolümle etkileşime geçmiştim. Ve onun başkalarının kalbini kırmaktan zevk aldığını kendim gördüm.

Üçüncü Bölüm

Nyx

PAPERCUTS – WesGhost

Hayatımda hiç bu kadar fakir hissetmemiştim. Halk kütüphanesinde saatlerce oturup, bilgisayarlarını kullanarak gıda kuponu başvurusunda bulunduğumda bile. Karavan parkı sahibine, beş aylık kira borcumuzu unutmaması için hoş olmayan iyilikler yaptığımda bile. Tefeciler kapımızı çalarak sahip olduğumuz her şeyi çalmaya geldiklerinde ve sonra çalacak hiçbir şeyimiz olmadığı için bizimle alay ettiklerinde bile. O gün kemanımı aldılar. Muhtemelen o lanet şeyi en fazla 70 dolara satmışlardır. Kayla'nın bana verdiği birkaç yüz dolarla, yine de kemanların "ucuz" kategorisinde sayılan daha iyi bir keman aldım. Çünkü o bana inanıyordu.

Ve bugün, eski arabamla Silver Falls Üniversitesi'nin kapısına yaklaşıyorum. Kampüsü çevreleyen kırmızı tuğla duvarlar, arkasında ne olduğunu gizleyecek kadar yüksek, ama her ihtimale karşı, duvarın hemen arkasında 18 metrelik selvi ağaçları var. Yüzlerce ağaç, eminim. 140 dönümlük kampüsün tüm çevresini kaplıyorsa, belki de binlerce. Burası, Silver Falls Ormanı'nın ortasında yer alan özel bir lüks.

Durduğumda frenlerim gıcırıyor ve güvenlik görevlisiyle konuşmak için camımı elle indiriyorum. O da gözleriyle arabamı tarayarak beni yargılıyor. Gözleri aynamı tutan kahverengi bantta duruyor ve sonra bana geri dönüyor.

"Burası özel mülk."

Ben de kendimi içeri girmeye çalışırken görsem muhtemelen aynı tepkiyi verirdim.

"Merhaba." Garip bir şekilde gülümsüyorum. "Evet, ben yeni bir öğrenciyim?" Görünüşe göre bu bir soru ve ben cevabından emin değilim çünkü hala burada eğitim alma fırsatına sahip olduğuma inanamıyorum. "Adım Nyx Mayer. Bazı belgeleri imzalamam ve üniformamı almam gerekiyor."

"Geçici şifre verildi mi?" diye kibarca soruyor.

"Oh, uh, bir saniye." Birkaç hafta önce postayla aldığım kağıt yığınının alıyorum.

Yaz çabuk geçti. Ağustosun sonuna geldik, dersler birkaç hafta sonra başlayacak, ama Achilles'in benimle acımasızca oynadığı gün sanki dün gibi geliyor.

Şifrenin yazılı olduğu kağıdı güvenlik görevlisine uzattım.

Başını sallayarak kapıyı açar ve "Ziyaretçi otoparkına giden tabelayı takip edin. Eylül sonuna kadar kampüs içi otopark için başvurmanız gerekiyor, yoksa derslere giremezsiniz. En azından arabanızla giremezsiniz." der.

Nazik bir gülümsemeye yüzümü buruşturarak başımı salladım ve ilerlerken teşekkür ettim. Demir kapılar, yokuş yukarı uzanan uzun, kıvrımlı bir yola açılıyordu. 10 mil hız sınırını gösteren tabelayı takip ederek yavaşça ilerlerken, çevredeki ormanı seyrettim. Gündüzleri çok güzeldi ama geceleri çok ürkütücü olacağına emindim. Camımı açık tutuyorum, çünkü arabamın kliması uzun zaman önce bozulduğu için esintiye minnettarım. Ziyaretçi park yeri tabelasını geçince, kale nihayet tepenin üzerinde beliriyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Onu internette görmüştüm, buradaki öğrencilerin sosyal medya hesaplarını inceleyerek nasıl bir yer olduğunu yeterince öğrenmiştim ve iki yıl önce kampüsü ziyaret etme fırsatım olmuştu, ama yine de nefesimi kesiyor. Kırmızı tuğlalı kale, gözlerime bayram ettiriyor ve içeri girip içinde ne saklı olduğunu keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Bu mevsimde kampüste pek kimse yok. Doktora yapabilecek yaşta görünen birkaç öğrenci var. Kalenin girişinde başka bir güvenlik görevlisi var, kimliğimi ve şifremi soruyor. Sadece ben varım. Önceden gelen kız yok. Sadece buraya ait olmadığı belli olan tek kişi ben varım. Öğrenci işleri ofisine giden işaretleri takip ediyorum ve uzun dakikalar boyunca akla gelebilecek her koridoru dolaştıktan sonra, sonunda beni zamanda geriye götürecekmiş gibi görünen eski bir ahşap kapıyla karşı karşıya kalıyorum, ama...

50'li yaşlarındaki bir kadının maun masanın arkasında oturmuş, dosya dolaplarıyla çevrili bir ortamda bilgisayarda yazı yazdığı görülebilecek kadar açıktır.

"Günaydın," diyerek kapıyı çaldım ve içeri girdim.

Kadın başını kaldırır ve beni gördüğünde hoş geldin gülümsemesi kaybolur. Buradan biri gibi görünmediğimden hiç şüphem yok.

"Günaydın, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Adım Nyx Mayer." Masasına doğru ilerlerken, öğrenci numaramın yazılı olduğu kabul mektubumu ve oryantasyon gününe davet mektubumu gösteririm.

Mektuplara bakarak başını sallar. "Tabii, burslu öğrenci."

Bu ifade, içinden saklaması gereken bir düşünce gibi geliyor, ama o bunun farkında bile değil. Ofiste bana böyle hitap ettikleri açıkça belli.

"Bir saniye bekleyin," diyor ve tekrar bilgisayarına yazmaya başlıyor. "Öyleyse..." *Tap. Tap. Tap.* Arkasında duran yazıcı çalışmaya başlıyor. "Eğer yanılmıyorsam, öğrenim ücretin için bursun var." *Tap. Tap. Tap.* "Ama konaklama masrafların karşılanmıyor." Durup bana bakıyor, sanki onayımı bekliyormuş gibi.

"Evet, evde yaşayacağım. Ben bu bölgedenim."

Bakışları gözlerimden ayaklarıma doğru kayıyor ve tekrar yukarı dönüyor.

"Şey..." Garip bir şekilde gülümserim. "Tabii ki *bu* bölgeden değil. Ama biliyorsunuz, North Shore sadece yirmi dakika uzaklıkta. Acaba buradan köprüyü görebiliyor musunuz?"

O tekrar klavyeye dokunduğunda, sözlerimi kesmesine minnettar oldum.

Sandalyesinde dönerek az önce yazdırdığı kağıdı alır. "Bunlar Virtuoso bursuna dahil olmayan her şey. Derslerin başladığı^{12 Eylül'den} önce bu eşyaları satın aldığından emin olmalısın. Profesörlerin bu listeye eklemeler yapacak."

Bir çekmeceyi açarak, küçük siyah bir defter gibi görünen bir şeyi çıkarır ve yazdırılmış kağıtlarla birlikte masasının üzerine koyar.

"Bu, Silver Falls Üniversitesi'nin davranış kuralları. Üniversite ve kuralları hakkında bilmen gereken her şey burada yazıyor. Buna kıyafet kuralları da dahil ve" —başını işaret ediyor ama benim saçlarıma bakıyor—"bu yasak. Dersler başlamadan önce bunu düzeltmelisin."

Bir an için saçımda ne sorun olabileceğini merak ediyorum, sonra onun saç rengimi kastettiğini anlıyorum. Doğal saç rengim kahverengi, ama her zaman saçımın bir yarısını ağartıp diğer yarısını, ön saçlarımı da dahil olmak üzere, siyaha boyuyorum.

"Oh." Parmak uçlarım ağartılmış tarafıma dokunurken tek söyleyebildiğim bu. "T-Tamam."

Başka bir sayfa daha yazdırılır ve o da onu yığına ekler. "Aslında bunu önceden halletmenizi öneririm. Yeni inşaat sahasının açılışı var. O gün çok sayıda gazeteci olacak ve üniversiteyi uygunsuz bir şekilde temsil etmenizi istemeyiz."

"Yeni inşaat sahası mı?"

"Evet, bursunuzu finanse eden aile, müzik bölümü için yeni bir bina için de bağışta bulundu. İnşaat başlıyor ve projenin başlangıcını kutlayacaklar. Cumartesi günü."

"Cumartesi, bu cumartesi mi? Yani, yarından sonraki gün mü?" Bana etkilenmemiş bir şekilde baktı. "Evet, bu cumartesi."

"Gelemem. Cumartesi günleri çalışıyorum ve vardiyamı değiştirmek için çok geç."

Hiç umursamadan, klavyesine bir kez daha dokundu. "Bu senin için zorunlu. Burs koşullarının bir parçası, eğitiminizi finanse eden kişiler tarafından düzenlenen etkinliklere katılmaktır. En azından davet edildiğiniz halka açık etkinliklere."

Muhtemelen burs koşullarını daha dikkatli okumalıyım, ama mektubu aldığımda umursamamıştım. Tek istediğim buraya gelmekti ve buradayım.

"Sanki sadece iyi işlerini göstermeye çalışıyorlar gibi geliyor." "Aynen öyle yapıyorlar." Yazmayı bile bırakmıyor. yazmaya devam ediyor.

En azından dürüst.

"İhtiyacınız olan her şey burada. Dersler başlamadan önce kampüs haritasına bakmanızı şiddetle tavsiye ederim. Düşündüğünüzden daha büyük. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Hepsi bu mu? Karşılama paketi, SFU kapüşonlu sweatshirt yok mu? Kampüs turu yok mu?

Kafamı sallayarak tüm belgeleri alıp, gözüm en son yazdırdığı belgeye takılır. Açılış davetiyesi.

Üzerinde yazan ismi görünce neredeyse her şeyi düşürüyorum.

Duval ailesi, yeni inşaat sahasının açılışına sizi davet etmekten gurur duyar.

Yani, Achilles Duval. Eğer bursumu onun ailesi ödüyorsa, cumartesi günü kesinlikle orada olacaktır. Böylece, heyecanım on katına çıkar. Sanki onun benimle birlikte olmak isteyeceğim biri olmadığı zaten kanıtlanmamış gibi.

Akşamı kanepemde tek başıma geçiriyorum, bana verilen her şeye bakıyorum. Keşke Lena çalışmasaydı da bu berbat durumda elimi tutabilseydi. Duvallar okul masraflarımı karşılıyor olabilir ama diğer her şey aptalca pahalı. Sadece üniforma bile bin dolardan fazla. Kim bunu karşılayabilir ki? Tabii ki *onlar* karşılayabilir. Ama burslu bir öğrenci tasarımcı üniformalarını nasıl karşılayabilir? Ve neden tasarımcı olması gerekiyor ki?

"Dışarı çıkıyorum tatlım," diyor babam, oturduğum kanepenin önünden geçerken.

"Ne? Nereye?" Sayfadaki rakamlardan gözlerimi ayırıyorum, sakızımı çok sert çiğnemekten çenem ağrıyor.

Omuz silkiyor, cüzdanını açıyor ve içindeki parayı sayıyor.

"Sadece arkadaşlarla dışarı çıkacağım."

Ya bara ya da bir yerlerde yasadışı kumar oynamaya gidiyor, ama ben ondan gerçeği öğrenmeyi çoktan vazgeçtim. O bir

bağımlı ve bu hastalık yardım olmadan düzeltilemez. Ama o benim yardımımı istemiyor.

Cüzdanını kot pantolonuna geri koyarken bana gülümsüyor, gözlerinin ve ağzının çevresinde kırışıklıklar beliriyor. Geçen hafta bir bar kavgasında gözü morarmış, en azından oraya geri dönmeyeceğini umuyorum.

"Perşembe gecesı. Neden benimle kalmıyorsun?" Ona elimdeki kağıdı gösterdim. "Ne kadar fakir olduğumuzu görmek için birlikte matematik yapalım mı?"

Boğuk kahkahası öksürüğe dönüşür ve ben ona gözlerimi deviririm. "Çok fazla sigara içiyorsun."

"Ben de çok içiyorum." Üzülerek gülümser. "Görüşürüz tatlım."

Sinirli bir ses çıkar ve telefonumdaki hesap makinesi uygulamasına geri dönerim. Otopark ücreti, buradaki kiramızla neredeyse aynı. Her gün üniversiteye arabayla gitmek, sadece park etmek için bana her şeyimi mal olacak. Ama kampüsün konaklama ücretlerini karşılayabileceğim de yok. Telefonumdaki harita uygulamasını açıp kampüse en yakın ücretsiz park yerini arıyorum. SFU kapısından geçtikten sonra yokuş yukarı yolu saymazsak, yarım saatlik bir yürüyüş mesafesinde.

Sanırım planladığımdan bir saat erken çıkacağım.

Kapımın çalınması beni irkiltir ve aynı anda telefonum Chase'den gelen bir mesajla çalar.

Chase: Benim.

Kimseye kapıyı açmadığımı bilir, kim olduğunu önceden söylemezlerse. Buraya çok fazla adam geldi. Chase de bir zamanlar onlardan biriydi.

"Merhaba, Nyxie." İçeri girerken gülümsüyor, dudakları beni yutmadan önce gözleri yutuyor.

"Merhaba." Sonunda beni bırakınca kıkırdayarak güldüm.

Az önce yanlışıyla ağzımdan çaldığı sakızı çıkarır. "O boktan şeyi sevmiyorum. Sen çocuk değilsin. Normal sakız al gitsin."

Omuz silkiyorum. "Tadını ve çiğnemesi zor olmasını seviyorum."

Eli büyük beden tişörtümün altına girer ve göğüslerimi okşar. "Sütyen yok. Güzel."

Kafamı sallayıp kanepeye geri dönüyorum. "Şu anda seks yapacak vaktim yok. Nereden para biriktirebileceğimi bulmaya çalışıyorum."

Bunu onunla tartışmayı sevmiyorum. SFU'ya gideceğimi ona söylediğimde, konuşma pek iyi gitmemişti.

Kanepeye çöküp kolunu omuzlarıma doladı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Yüzümde şaşkınlık belirmiş olmalı ki, saçımı karıştırırken gülüyor.

"Hadi ama, bu kadar şok olmuş gibi davranma. Beni terk etmene çok üzülüyorum, ama o zengin pisliklerin seni yemesine izin vermeyeceğim. Ne kadar paraya ihtiyacın var?"

Ona listeyi gösterdim ve okudukça gözleri gittikçe büyüdü.

"Bekle... Wi-Fi ve kütüphane ücretleri öğrenim ücretine dahil değil mi?"

Kafamı sallıyorum. "Ve görünüşe göre, oryantasyon ücretini de ödemem gerekiyor. Bugün kaba bir kadınla beş dakikalık bir sohbet yaptık."

Tiksinti dolu bakışı endişemi daha da artırıyor. "Demek milyonerler paralarını böyle harcıyorlar? Çocuklarının tasarımcı üniformalarına mı harcıyorlar?"

"Ve bu, ders kitaplarım, nota kağıtlarım ve derslerim için gerekli olan diğer şeyler hariç."

Kısa saçlarını ileri geri tarayarak homurdanıyor. "Yani, üniformayı ben karşılayabilirim," diyor.

"Ve park iznine ihtiyacım yok. Yolun aşağısına park edebilirim."

"Ya da seni bırakabilirim."

Heyecan dalgası karnımı ısıtır. Her şey yoluna girecek. Sonunda benim bu hayalimi destekliyor.

Çarşafı yere bırakıp bana dönüyor, eliyle taytımın lastik bandıyla oynamaya başlayarak beni kendine çekiyor.

"Biliyorsun, her yolculukta oral seks yaparsan." O

boynumu öpmeye başladığında başımı yana eğiyorum.

"Ve o üniformayı da geri ödemenin bir yolunu bulmamız gerekecek."

"Chase," diye inledim. "Para ve koruma karşılığında seks istemen, arkadaşlarımın senden uzak durmamı söylemelerinde haklı olduklarını kanıtlayan bir tehlike işareti."

"Öyle mi?" Eli aşağıya iniyor, bacaklarımın arasındaki ıslaklığı buluyor. "Ama bunu ne kadar sevdiğini biliyorlar mı?"

"Siktir," diye nefes veriyorum, o pantolonunun fermuarını açıp sikini çıkarıyor ve yavaşça içime giriyor.

Hayır. Arkadaşlarım, erkeğimin bedenimle ve kalbimle oynamasını ne kadar sevdiğimi bilmiyorlar. Bu beni çaresiz hissettirdiği için nasıl zevk aldığımı ve bunun beni ne kadar tahrik ettiğini bilmiyorlar.

Güzel bir başlangıç yapar, ama sonra saati kontrol eder ve davranışı değişir. Beni bencilce siker, iki dakikadan az bir sürede içime boşalır ve o çekildiğinde ben daha patlamaya bile yaklaşmamışımdır.

"Üzgünüm, gitmem gerek."

"Ne?" diye bağıryorum, taytımı yerine çekerek. "Bu saatte ne yapman gerekiyor ki?"

Elini reddedercesine sallıyor. "Sadece işim var, merak etme." Bana bakmadan masaya bir tomar para atıyor. "Üniformayı al, Nyxie."

"Ne oluyor lan?" Ayağa kalkıp parayı ona geri atıyorum. Paralar göğsünden sekip yere düşüyor. "Bana seks için para verdiğini *iddia etmeni* seviyorum, beni gerçekten fahişe gibi davranmanı değil."

"Sürtükleşme. Sana yardım ediyorum," der ve kemerini bağlarken hırlar. "Sürtük bir etek ve ceket için 1200 doları başka nereden bulacaksın?"

"Bu bir... Biliyor musun? Boş ver. Gidebilirsin."

Onu itip kapıyı açarım.

"Bu arada, o üniformayı nakit ödeyemem. Orada herkes cebinde kirli parayla dolaşan sahtekar herifler değil. Onlar modern dünyada yaşıyorlar ve kartla ödeme yapmak zorundasın."

O burun kıvrır. "O kadar paraları varken onların sahtekar herifler olmadığını düşünüyorsan, bu konuda sandığımdan daha da safsın demektir."

hayalindeki kasaba. Parayı bankana götür ve kartla öde, umurumda değil. O senin, ve ihtiyacın olduğunda sana elimden gelen parayı seve seve veririm. Sadece bana ne zaman nerede olmam gerektiğini söylemeye çalışma. Ben gidiyorum. Yapacak işlerim var. Ne zaman dönersem dönerim."

"Hileci pislik," diye fısıldarım, yanımdan geçip mobil evimin merdivenlerinden inerken duyabileceği kadar yüksek sesle.

O anda donup kalır ve bana dönerek göğsümü sıkıştıran tehlikeli bir bakış atar.

Ama hakaretimi inkar etmek yerine, "Beni terk et o zaman," der.

Boğazım sıkışır, kalbim sertleşir. "Belki de terk ederim."

"Benden ayrıl, Nyxie." Yaklaşarak, ağartılmış saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu. "Ama unutma, eski sevgililerime kız arkadaşıma verdiğim ayrıcalıkları vermiyorum. Bilirsin, boktan bağımlı babalarının borçlarını ödemek gibi."

Dudaklarımı o kadar sıkı kapatıyorum ki, ağzım sonsuza kadar kapalı kalacak diye endişeleniyorum. Gözyaşlarımı tutmak için dilimi ısıırıyorum. "Ekleyecek bir şeyin yok mu?" diye soruyor, yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor.

"O zaman ayrılma konusunda fikrimizi mi değiştirdik?"

Siktir git. Siktir git. Siktir git.

İçim burkulurken başımı sallıyorum.

"Güzel. Yakında görüşürüz." Dudaklarıma sert bir öpücük kondurur, ama ben ona açılmayı reddederim. O toprak yola ulaştığında, arkasından bağıırırım.

"Babam pisliğin teki değil! O *hasta*."

"Tabii." Karanlık bir kahkaha attı. "Babam beni hızlı bir oyun için tehlikeye atmaktan vazgeçmeyecek kadar sevmeseydi, ben de 'hasta'yı bahane olarak kullanırdım. Kalbini korumak için ne yapabiliyorsan yap, bebeğim."

Ve gecenin karanlığında kaybolur, beni onun yanında sık sık hissettiğim o duyguyla baş başa bırakır.

Tamamen seviemez olduğum hissi. Beni terk eden annem tarafından sevilmiyorum. Sorunlarıyla yüzleşmektense beni kurtların önüne atmayı tercih eden babam tarafından sevilmiyorum. Ve başımın üstünde o kadar çok şey tutan erkek arkadaşım tarafından sevilmiyorum ki, onu gerçekten sevdiğimi mi yoksa sadece elimden geldiğince hayatta kalmaya çalıştığımı mı unuttum.

Dördüncü Bölüm

Achilles

Starbuster - Fontaines D.C.

"Kravatın, Achilles," diye homurdanıyor babam, ben arabaya binerken. Tanrı bilir ne zamandır orada oturuyor. "Ve geç kaldın. Seni yirmi dakikadır bekliyorum."

Yirmi dakika mı? Ne güzel.

Eğri duran kravatımın düğümünü biraz daha gevşetip ona dönerek en güzel gülümsememi takındım.

"Bu etkinliğe gelmek zorunda olduğun için sinirlendiğini biliyorum, ama Catherine, jet acil iniş yapmak zorunda kaldığı için ıssız bir yerde mahsur kaldı. Zamanında gelemeyecek ve ben de tek başıma gelemem. Şu anda birleşik bir aile imajını yansıtmak çok önemli."

Arabada klima sonuna kadar açık olmasına rağmen, ceketimi çıkarıyorum. Bugün nefes almaya bile çok sıcak.

"Beni rahatsız eden tek şey, Catherine'in acil inişinin tam anlamıyla bir kaza olmaması," diye sakın bir şekilde cevap veriyorum.

O benim yorumumu görmezden gelir ve telefonunu kucağıma bırakır. "İki tane var. Birini seç."

Ekranında yaşı yazan bir kadının resmi görünüyor. Yirmi. Benden sadece üç yaş küçük. En azından iki gün önce önerdiği on sekiz yaşındaki kızdan daha büyük. Kaydırmadan önce bakıyorum, ikisinden birini seçeceğim için değil, bana yaklaştırmaya kalkıştırlarsa onlara Tanrı korkusunu aşılama için nasıl göründüklerini bilmem gerektiği için. İkincisinde duraksıyorum. Kız sevimli; hiç

Bunu inkar ediyorum ve dudaklarını büzerek doğru miktarda seksi bir hava katıyor. Ama ben umursamıyorum.

"Onlara başlamak için ne kadar teklif ediyorsun?" diye soruyorum ve cihazı ona geri veriyorum. "Yoksa onları o kadar berbat bir durumda buldun ki, en ufak bir iyilik karşılığında bunu yapacaklar mı?"

Telefonunu kilitleyip ceketinin cebine koyar ve cevap verirken pencereden dışarı bakar.

"Henüz onlara bir şey teklif etmedim. Ama biliyorsun, herkes her ne pahasına olursa olsun onları koruyacak gizli bir topluluğa zorla sokulmak zorunda değil." Bakışları bana döner. "Bazı insanlar kendilerini yenilmez sanan, kendini beğenmiş çocuklar değildir. Bu fırsat için minnettardır."

Gülümsemem parlar, çünkü babamı kıskırtmaktan daha iyi bir şey beni mutlu edemez.

"Evet, bu minnettar insanlar yenilmez hissetmek için arkalarında bütün bir topluluğa ihtiyaç duyarlar. Bu sadece ne kadar zayıf olduklarını gösterir."

Bunu söz konusu topluluğun başkanına söylemek, günün geri kalanında ihtiyacım olan tüm mutluluğu bana getiriyor.

Şoförümüz bizi kampüse bırakır. Herkes bu olay için çimlerin üzerine yerleştirilmiş katlanabilir sandalyelerde bizi beklemektedir. SFU'nun yıllar önce satın aldığı arazi, Silver Falls Ormanı'ndaki kampüslerini genişletmek için kullanılmak üzere satın alınmıştı. Yeni bir binayı finanse edecek kadar "cömert" birini bekliyorlardı.

Arabadan iner inmez, standa giden kırmızı halıya basıyorum ve gözlerimi devirmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Babam da peşimden geliyor ve etrafımızda alkışlar yükseliyor. O önümde yürüyor, el sallıyor, gülümsüyor, sol elini kalbine koyarak alçakgönüllü davranmaya çalışıyor.

Sahtekar.

Onunla birlikte yürümek için çaba sarf etmiyorum, bunun yerine tüm sandalyeler dolu olduğu için arkada duran arkadaşlarıma yanına gitmeyi tercih ediyorum. Neden bu kadar çok insan geldi? Sadece vergiden kaçan ve hayırseverlik PR numarasıyla başarılı olan birini kutluyoruz.

Neredeyse kendime gülmek üzereydim. *Bu* yüzden bu kadar çok insan buradaydı. Çünkü ben, bu tür davranışları kutladığımız bir kasabada büyüdüm.

"Yeni müzik bölümü için heyecanlı mıyız?" Arkadaşlarım Wren ve Peach'e soruyorum, arkalarında otururken.

"Babanı göz önünde bulundurmak her zaman daha güvenlidir," diye cevaplar Wren, kolunu Peach'in omuzlarına rahatça atarak. Peach'in uzun kızıl saçları göğsünün altına kadar uzanıyor ve Wren ara sıra parmaklarıyla saçlarıyla oynuyor.

"Elbette."

"Ne zaman kalbi yumuşadı?" Bu da diğer arkadaşımız Ella. O ve erkek arkadaşı Chris, biraz daha geride, tam arkamda oturuyorlar.

Wren ile bakiştık.

"İyi bir imaja ihtiyaı var," derim tembelce.

Wren etrafımızı gözetleyerek kimsenin bizi dinlemediğinden emin olur.

"Geçen yıl, onun değerli topluluğu için talihsiz bir yıld," diye açıklıyor, benden daha fazla iradeyle. "Son birkaç yılda kampüste, hatta bu kasabada yaşanan tüm korkunç olaylar, Circle'daki insanlarla ilgiliydi. En yakın yeleri ona kızgın. Eğer onlara istenmeyen dikkatleri çekmeye devam ederse, yönetim kurulu muhtemelen onu kovmakla tehdit ediyor."

Babamın ne kadar kötü durumda olduğunu dinlerken, gülümsemeden edemiyorum.

Eğer bu olursa, düşüşünü hak ediyor.

"Ayrıca," diye ekliyorum. "Biri onun değerli tapınağını yaktı." Suçlayıcı bakışlarım Wren'e yöneliyor, ama sesimdeki gurur, gerçekte ne dşndğmn kanıtı. "yeler öldü. Korkuyorlar ve ona olan inançlarını kaybediyorlar. Sahip olduğu nüfuzu göstermesi gerekiyor."

Sessiz ember'in çevresinde büyüdüm. Babam, ben gençliğimden beri bu gizli topluluğun başkanı. Bazı insanlar bu topluluğun bir parçası olmak için her şeyi verirdi. Çünkü ye olduğunuzda, ya da onların deyimiyle "Gölge" olduğunuzda hiçbir şey imkansız değildir. Yasalar sizin için geçerli değildir; dünya sizindir. Bu topluluğun sağladığı bağlantılar hayal edilemez boyuttadır.

Bazı insanlar katılmaktan başka seçeneği yoktu. Örneğin Ella ve erkek arkadaşı Chris. Ya da Wren ve nişanlısı Penelope.

Elinden gelen her şeyle mücadele etmek zorunda kaldılar, üye olmaya zorlandıktan sonra bir çıkış yolu bulmak için neredeyse hayatlarını kaybedeceklerdi. Çevremdeki herkes üye.

Şimdiye kadar kaçmayı başardım. Babamın oğlu olma ayrıcalığı, buna duyduğum mutlak tiksinti ve inatçılığım bana zaman kazandırdı. Ama babam peşimde. Özellikle de Wren geçen yıl aklını kaçırıp hepsini öldürmeye çalıştıktan sonra. Circle'ın her zamanki gibi güçlü olduğunu kanıtlaması gerekiyor. Ve bunu, isteksiz oğlunun sonunda üye olmasını sağlamaktan daha iyi bir yol olabilir mi?

Bu yüzden bana sürekli kadınlar gösteriyor. Her potansiyel üye, inisiyasyon için bir kadın getirmek zorundadır. Sonunda onların karısı olacak ve Sessiz Çember'e varisler sağlayacak biri. Şimdi her zamankinden daha fazla güvenilir üyelere ihtiyaçları var. Ve benim hiç kız arkadaşım olmadığı için, bunu benim için ayarlamaya hazır. Dış dünyadan korunmak için tüm bağımsızlıklarını ve güçlerini ellerinden alacak tehlikeli bir gizli topluluğa katılmaya yetecek kadar çaresiz kadınlar bulmaya çalışıyor.

Evet, Gölgeler'in eşleri, Çember'deki yenilmez erkeklerden istedikleri her türlü iyiliği isteyebilirler. Ama aynı zamanda kocalarının malı olurlar. Çoğu kadın ya başka seçeneği yoktur ya da neye bulaştıklarını bilmezler. Görünüşe göre, bazıları henüz babamın hedefi olduklarını bile bilmiyorlar.

Dikkatim yine ona odaklanıyor. Saatlerce kendinden bahsedebilir. Sahte çekici sesi hızla sıkıcı bir arka plan gürültüsüne dönüşüyor ve bakışlarım, bir ganimet gibi yanında duran kadına kayıyor.

O yüzü tanıdığım için duraksıyorum.

Ellerini önünde birleştirmiş, geniş kahverengi gözleriyle kalabalığa bakıyor. Yanındaki adam, banka hesabında neredeyse hiç bir etki yaratmayan lanet bir binadan bahsederken, o bir hayvanat bahçesindeki hayvan gibi görünüyor.

"Onu hatırlıyor musun?" diye soruyor Wren sessizce, açıkça hatırlamam gerektiğini ima ederek.

Mesele şu ki, insanlar benimle konuşurken genellikle tam olarak orada değildir ve sık sık kendimi koparıyorum, bu da arkadaşlarımı son derece rahatsız eder, ama onu hatırlıyorum.

"Onu bir yerlerde görmüştüm," diye kayıtsızca mırıldanıyorum, gerçekten hatırlayıp hatırlamadığımı söylemeden.

Peach, her zamanki gibi beni kızdırmak için bu fırsatı kaçırmaz.

"Lanet olsun, Achilles. O Nyx Mayer. Onunla tanışmıştın. Hermes onun hakkında o korkunç yazıyı yazdığında ondan bahsetmiştik." "Farklı görünüyor."

"Evet, düne kadar saçları iki renkti. Görünüşe göre artık kahverengiye karar vermiş."

"Muhtemelen SFU onu buna zorlamıştır," diye Ella araya girer.

"O, babanın bursunu alan kişi. *Dün* sana Hermes'in gönderisini gösterdim," diye ekliyor Peach, gözlerini devirerek.

Ah, Hermes. Peach dün bizim kampüs dedikodu hesabından bahsedip durdu. Büyük, kötü zenginler tarafından yutulacak zavallı bir kız. Evet, babamın yeni bursunu kabul ederek zaten kurtların ağzına girmiş durumda. Dünkü gönderi onu uzaklaştırır diye düşünülürdü, ama işte burada.

Hermes, bu kampüste herkesin hayatını cehenneme çeviriyor. SFU uygulamasındaki hesaplarına sadece öğrencilerimiz erişebilir. İnsanlar, itibarını yok etmek istedikleri kişilerin fotoğraflarını göndererek en iyi zamanlarını geçiriyorlar. Hermes asla çekinmiyor, en büyük etkiyi yaratacakları seçiyor. Tek bir sloganla yaşıyorlar: "Sırlarınız benimle güvende, ta ki güvenli olmaktan çıkana kadar." Kimse kaç sır sakladıklarını veya ne zaman ifşa edeceklerini bilmiyor, ama her zaman mümkün olduğunca fazla zarar vermek için mükemmel bir zamanlama seçiyorlar gibi görünüyor.

Arkadaşlarım ve ben onların en sevdiği kurbanlarıyız. Biz önemliyiz.

Popüleriz. İlgi çekici konularız.

Biraz boğuk bir kıkırdama duyuyoruz ve gözlerim, tam önümüzde, arka sırada oturan iki öğrenciye kayıyor. Kadınlar, telefonlarının kamerasıyla Nyx'in elbisesini yakınlaştırıyorlar. Yazlık elbisesinin spagetti askılarından birinin bir emniyet pimi ile tutturulduğunu gösterecek kadar yaklaşıyorlar. Biri bir şey mırıldanıyor, diğeri ise yüksek sesle burun kıvırıyor ve sonra elini ağzına kapatıyor.

Peach'in yanımda kıpırdadığını hissediyorum, sonra bir adım öne çıkıp telefonu kapıyor.

"Cidden mi? Kaç yaşındasın, on iki mi? Hayatınızı yaşayın, sizi ezikler." Babam altın rengi boyalı küreği alıp çimlere saplayarak bu yeni girişimin başlangıcını ilan ederken, o telefonu yere fırlatır. Fotoğraf çeken gazetecilere parlak bir gülümsemeyle bakıp küreği başka birine verir.

Ve sonra, kim bilir ne kadar süre boyunca üst üste eklenecek tuğlalar hakkında konuştuktan sonra, sirk müdürü gibi kolunu yanındaki gerçek insana doğru uzatır ve ucube gösterisine en son eklenen üyesini tanıtır.

"Ayrıca, Virtuoso bursunun ilk alıcısı olan Nyx Mayer'i de tanıtmak istiyorum. Hepinizin bildiği gibi, oğlum Achilles, sanatına tutkuyla bağlı, tanınmış bir müzisyendir. Bu nedenle, gelecek vaat eden başka bir müzisyene öğrenim bursu vermeye karar verdik. North Shore Community College'dan müzik alanında ön lisans derecesini aldıktan sonra" — burada, dinleyicilerin kızın dezavantajlı geçmişi hakkında *hayretler içinde* kalmaları için bir ara veriyor ve ben kendimi vurmak istiyorum—"şimdi SFU Müzik Okulu'nda müzik alanında lisans eğitimini tamamlayacak."

Onun hakkında konuşurken bile onu görmezden geldikten sonra, sonunda ona bakar. "Nyx, Silver Falls Üniversitesi'ne hoş geldin."

Muhtemelen teşekkür etmek için ağzını açar, ancak onun güçlü el sıkışması ve alkışlar onu keser. Flaşlar patlar. Gazeteciler sorularını haykırır ve o, flaşların ışığından gözlerini kısarak orada kalakalmıştır.

"Tanrım. Buna alışık *değil*," diyor Ella, sesinde şefkatle.

Babam elini tutmasaydı kolu düşecekmiş gibi görünüyor.

"Bunu izlemek çok acı verici," diye ekliyor Chris, acı çekiyormuş gibi.

Nyx babamın elinden kurtulur ve babam ona bir kez daha bakmadan oradan ayrılır.

"Gidip merhaba diyeceğim," diyor Peach. "Onunla geçen yıl kadın sığınma evinde tanıştım. Birkaç kez geçici olarak evsiz kalmıştı. Tanıdık bir yüzün ona iyi geleceğine eminim."

"Ben de gelirim," diye ekliyor Ella, Nyx'e doğru yürürken.

"Achilles," diye seslenir Wren, bakışlarını Nyx'ten uzaklaştırarak. "Ona pek sıcak davranmayacağını biliyorum, ama en azından onu yutma, tamam mı?"

Omuz silkiyorum. "Bu boktan dünyadan uzak durmak için yeterince akıllı değilse, onun için yapabileceğim bir şey yok."

"Hadi." Omzuma vurur. "Somurtkanlık yapma ve onu karşılamaya gel. *Ünlü müzisyen* Achilles Duval'ın ona merhaba demesi onu çok mutlu edecektir." Babamın sesini taklit eder ve keskin bakışım, hassas bir konuya değindiğini anlaması için yeterlidir. Zaten bildiği ve oldukça gurur duyduğu bir şey.

"Kabul ediyorum, ilginç bir vaka." Müzisyen olduğunu öğrendiğimden beri merakımın uyandığını eklemiyorum.

Gülümsemesi kaybolur. "Kızı mahvetme. Muhtemelen zaten yeterince sorunu var."

Omuz silkiyorum. "Fotoğraflarda görmüştüm, Wren." "Babanın fotoğraflarında mı? Başlangıç için mi?"

Başımı sallarım. "Yaz boyunca bir tanesinde onun yüzünü gördüğümü hatırlıyorum. Hiç şüphesiz bursunu bu yüzden aldı. Henüz kimseye söyleme."

O homurdanır. "Kahretsin. Muhtemelen o bile bilmiyordur."

"Farkında olsun ya da olmasın, babamın gözdesi olan kimseye karşı hoşgörölü davranmam, bana güvenebilirsin."

Uzun bir süre sessizce beni izler, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokar. Bana nasıl davranacağını açıkça düşünmektedir ve bu, arkadaşlığımızın en sevdiğim yanıdır. Wren Hunter da benim kadar berbat durumda, ama o koyun kılığına girmiş bir kurt, oysa herkes benim bir deli olduğumu *biliyor*. Benim durumum daha çekici olduğu için, tehlikeli değil, heyecan verici buluyorlar. Bu onların sorunu, benim değil.

"Şöyle yapmaya ne dersin..." arkadaşım kafasının yanını kaşıyarak diyor, "sen onu rahat bırakırsan o da seni rahat bıraksın? Bu zavallı kız muhtemelen burada okuyabileceği için umutla doludur. O yanlış bir şey yapmamışken bunu ondan alamayız."

Ona gülümsemem onu hiç de rahatlatmıyor. Telefonuma bir mesaj geldiğinde aşıya bakıyorum. Babamdan gelmiş.

Catherine'in uçağı indi. Karl beni onu almaya götürüyor. Clark senin arabayı kampüse getirdi.

"Ben gidiyorum. Prova var."

"Bir şey mi yazdın?" diye umutla sorar arkadaşım.

"Evet, Wren," diyorum ciddi bir ifadeyle, ama ben devam edene kadar alaycı tavrımı anlamıyor. "Altı yıldır hiçbir şey yazmadım, ama bu sabah uyandım ve öğleden sonra çalışmak istediğim bir konçerto yazdım." Onun aptalca umuduna gözlerimi deviriyorum. Yıllardır kabul edilebilir bir şey yazmadım. "Birlikte çalmak istediğim bir arkadaşım ile buluşacağım. Hepsi bu."

Nyx'in olduğu yere son bir kez bakıyorum, ne kadar iyi bir müzisyen olduğunu merak ediyorum, ama o gitmiş. Kızlar ve Chris bize doğru geliyorlar.

"Ee?" diye soruyorum. "Şimdiden en iyi arkadaş oldunuz mu?"

"Onu yılbaşı partimize davet ettim," diye bağıyor Ella.

"Ooh." Heyecanlanmış gibi yapıyorum. "Birini incelemek için mükemmel bir ortam." "Achilles," diyor Peach sertçe. "Psikopat gibi davranma."

"Ne?" Omuz silkiyorum. "İnsan beyni konusunda tutkuluyum. Şu anda tek merak ettiğim, birinin hayali için ne kadar acı çekmeye razı olacağı. *Merak etmek* kimseye zarar vermez."

"Onunla uzaklarda merak et. Sayısız kadın sana atılıyor." Ateşli arkadaşım devam ediyor. Peach ve ben saatlerce tartışabiliriz ve onu kızdırmayı seviyorum. "Sadece huysuz bir Stoneview kıızıyla oyna."

"Bana kendini atmayacağını nereden biliyorsun? Zaten atmadığını nereden biliyorsun?"

Onun çalıştığı lokantada yaşadığımız küçük etkileşimi hatırlıyorum. Nyx Mayer, benim yanımda nefes alamayan başka bir hayran.

Ve onlarla uğraşmak gerçekten çok eğlenceli.

Onları zorlamak ve korkutmak hoşuma gidiyor. Korkularını bulmak ve neye vazgeçeceklerini vazgeçebileceklerini sadece sadece söylemek sadece Achilles Duval onlara onlara

dikkat İnsanlar çok büyüleyici. Onlar her şeyi her şeyi
önemli önemli hissetmek için her şeyi yaparlar. Ve ben
insanlarla oynamayı severim.

Nyx Mayer'in benimle oynamayı çok seveceğini hissediyorum.

Beşinci Bölüm

Nyx

UrWasted – LaLion

Eteğimi çekip, çok mu kısa diye merak ediyorum. Bazı kızların o açılışa giderken nasıl giyindiklerini gördüm. Zariflerdi, seksi görünmek için fazla çaba sarf etmiyorlardı ama yine de doğal bir çekicilikleri vardı. Acaba partilere de böyle mi gidiyorlar?

İki yüksek lisans öğrencisi beni bir partiye davet etti, ama onları pek tanımıyorum, oradaki diğerlerini ise hiç tanımıyorum. Penelope, ya da arkadaşlarının ona taktığı adla Peach, bazen North Shore'daki kadın sığınma evinde gönüllü olarak çalışıyor. Oraya itiraf etmekten çekindiğim kadar çok gittim ve onu orada tanıştım. Arkadaşı Ella da onun kadar hoş görünüyor ve benim de bazı arkadaşlar edinmem gerekiyor. Bu yüzden onlarla takılmak için bu fırsatı kaçırmayacağım. Ama onları Achilles Duval ile konuşurken de gördüm ve onunla takılmanın ne kadar akıllıca olacağını bilmiyorum. O benim akıl sağlığım için tehlikeli; bunu, lokantada Achilles ile gerçek bir sohbet yaptığımda Chase'i unuttuğumdan biliyorum. Tabii ki, kabul mektubumla ilgili benimle uğraştığında, o pislik ününü hak etti.

Onun yanında kendime güvenebileceğimi sanmıyorum.

Ya da belki de gerçek yüzünü göstermesi hayranlığımı azaltmaya yardımcı olur. Ne kadar insan gibi görünürse, bu acımasız hayranlıktan o kadar uzaklaşabilirim.

Birkaç hafta önce açılış töreninde tüm o insanların önünde durmak korkunçtu, ama arkada Achilles'in gözlerinin üzerimde olduğunu görmek *işkence* gibiydi. Orada öleceğimi sandım.

Telefonum titriyor ve Chase'in kapımı çaldığı anda onun olduğunu söyleyen mesajını görüyorum. Kapıyı açıyorum ve öpüşmek için parmak uçlarımda yükseliyorum, ama o kapının eşiğinde donup kalıyor, ayağı hala dış merdivende.

"Ne oluyor lan?" İnanılmaz bir şekilde kıkırdar.

Selam vermediğinden dolayı incinmiş bir şekilde geri çekiliyorum. Gözleri, siyah çiçek desenli kırmızı eteğimi ve giydiğim siyah bandeau üstümü inceliyor.

"SFU'dan iki kızın beni kampüsteki bir partiye davet ettiğini söylemiştim.

Beni sen götüreceksin sanıyordum?"

"Evet, seni ben götüreceğim, ama South Bank'taki bir üniversite partisine bu kıyafetle gidemezsin."

Şoktan başımı geriye atıyorum. "Bu şehirde daha kısa etekler giydim ve sen hiç şikayet etmedin."

Mutfağa doğru ilerleyip buzdolabını açar ve babamın biralarından birini alır.

"North Shore'da kimse benim eşyalarım dokunmaz. O zengin çocuklar bizden ne kadar korkmaları gerektiğini anlamıyorlar ve kendilerini yenilmez sanıyorlar."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Chase, deli gibi davranıyorsun."

Biranın yarısını içip omuz silkiyor. "Seni götürmemi ister misin? Giyin. Bu gece yapacak başka işlerim var."

Gözlerimi ona dikip, yatak odama gitmek yerine ona doğru yürüdüm.

"Ne gibi şeyler?"

Birayı yere koyduktan sonra, beni belimden tutup kırılmalı tezgahın üzerine oturtuyor. Otomatik olarak bacaklarımı açıyorum ki aralarına yerleşebilsin, ve çenemi öptüğü anda karnımın alt kısmı karıncalanıyor. Ellerini üzerime koyduğunda tüm tartışmaları kolayca unutabiliyorum, ve o da bunu biliyor.

"Kayla King'e çok yakın olanların bilmemesi gereken şeyler." Bu, bir kova buzlu su gibi etki eder.

Onu itiyorum. "Ne?"

Geri gelmeye çalıştığında göğsüne bir tokat attım. "Chase, hâlâ Kay'e karşı intikam peşinde misin?"

Sonunda geri adım atar ve geniş göğsünü kollarını kavuşturur.

"NSC ile savaşta kimi kaybettin?" Sesindeki ciddiye beni korkutur.

Gerçek şu ki, ben kimseyi kaybetmedim, ki bu North Shore'daki çoğu insan için geçerli değil. Annem gitti, ama bunun çete savaşlarıyla bir ilgisi yoktu. Sadece paraya açtı.

"Kızgın olduğunu biliyorum," diye yumuşak bir sesle deniyorum.

"Kızgın mı?" diye homurdanıyor. "Hayır, bebeğim. Kızgın olmak, arkandan yaptıklarımla ilgili beni sıkıştırdığında hissettiğin duygudur. Eski patronumuzun vücudunu en yüksek teklifi verene satıp, biz hala burada mücadele ederken milyarderlerin yaşadığı şehre kaçması beni cinayete teşvik ediyor. Her gün NSC ile savaşmıyor olabiliriz, ama bu savaşın gerçekten bittiğini düşünmek için gerçekten aptal olmak lazım. Sadece Kay ve onun küçük arkadaşları artık bundan etkilenmedikleri için böyle düşünmekten hoşlanıyorlar."

"O bedenini satmadı." Diye homurdandım. "Her şeyi yanlış anladın..." "Nyx," diye sözümü kesti. Eli omzuma biraz fazla

"Bak, sana ne iş yaptığımı anlattığımda, onu savunmaya çalışarak beni sinirlendiriyorsun. Anlatmadığımda ise kıskançlık yapıp bana aldatan diyorsun..."

"Kıskançlıktan mı bahsetmek istiyorsun?" diye bağırırım. Kahretsin, beni sinirlendiriyor. "Partiye etek giydiğim için sinir krizi geçiren sensin."

Çenesi gerilir, omzumdaki eli de. "Belki de sana yakışmadığı için giymeni istemiyordumdur."

Ağzım birkaç kez açılıp kapanıyor ve kendimi savunmak yerine, sadece kıyafetimi haklı çıkarmaya çalışıyorum. "Bu sahip olduğum tek yeni şey. Diğer her şey eski."

Omuzlarını silkiyor. "Sadece söylüyorum, sen güzel bir kızsın Nyxie. Neden seni bu kadar çirkin gösteren bir şey giyiyorsun?"

Midem düğüm düğüm olurken, onu itip tezgahdan atlıyorum.

"Gidebilirsin," diyorum boğazımda bir yumru hissederek. "Partiye kendim giderim."

"Hayır, gitmeyeceksin. İčki içiyorsan olmaz."

"O zaman içmem! Ya da beni götürecek başka birini bulurum. Siktir git."

Masadaki birayı alır, kalanını içip şişeyi masaya vurur. "Sana sürekli iyilik yapıyorum ve sen bana böyle mi teşekkür ediyorsun? *Beni götür, götürme. Bunu öde, beni rahat bırak.*" Sesimi taklit etti ve öfkem iki katına çıktı. "Ben senin köpeğin değilim. Kendine çeki düzen ver ve bu gece bana ihtiyacın olursa beni arama, çünkü o üniversiteli çocuklar elini eteğinin altına soktuğunda seni kurtarmayacağım."

Onun peşinden büyük adımlarla yürüdüm, çıkarken onu ittim ve sonra yüzümden akan gözyaşlarını sildim.

"Kararını ver, pislik. Bu etekle çirkin mi görünüyorum yoksa erkekler benden faydalanacak mı?"

"Sen deli gibi davranıyorsun." Giderken gülüyor. "Siktir git!"

Arkasına doğru bağıriyorum. "Cidden, *siktir git* Chase!"

Toprak yolun karşısından beni izleyen bir gölge gördüğümde şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. Lena karavanından yeni çıkmış, sırt çantasını omuzlarına takıyor.

"Nyx..."

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, o daha cümlesini bitirmeden.

Kafasını sallar, bu anda benimkinden daha büyük bir üzüntü duyar, çünkü ben çok sinirliyim.

"Tatlım, iki hafta içinde dördüncü kez, sen ona siktir git diye bağıırken evinden ayrılıyor."

Boğazımı kaşıyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. Başka seçeneğim yok. Chase ile her şey yolunda olmalı.

"İşe geç kalacaksın," diye onu sakinleştiririm. "Ve benim de gitmem gereken bir parti var."

"Seni seviyorum, Nyx," diyor bana. Söylemek istediği daha çok şey var, bu yüzden karavanımın iki basamağından inerek onu biraz dürtüyorum. "Umarım Chase gibi birinden çok daha iyisini hak ettiğini yakında anlarsın."

Biliyorum, ama ona söylemiyorum.

"Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az," diyorum Kay'e, o kapının önüne park ederken. Parti, kampüsteki konutların olduğu yerde, ama misafir kartı olmadan içeri giremez.

Kedi gibi yeşil gözleri kapılara bakıyor, sonra bana dönüyor.

"Neden erkek arkadaşın seni bırakmadı?" Bu kadının ciddi tonu, bu kadının North Shore'dan ayrıldığından beri hiç değişmediğini gösteriyor.

Arkamda, kızı Mia, koltuğunda oturmuş, annesinin koltuğunun arkasına tekrar tekrar ayaklarını vuruyor. Kay arkasını dönüyor ve altı yaşındaki kızı tek bir sert bakışla susturuyor. Sonra tekrar bana dönüyor ve kaşlarını kaldırarak hala cevabını bekliyor.

"Şey, tartıştık ve çok içersem araba kullanmak istemedim. Benim için yolunu uzatman gerektiği için üzgünüm."

"Senin için yolumu uzatmam umurumda değil. Umurumda olan şey, hala kendini North Shore'un yeni patronu sanan *lanet* bir ezikle çıkıyor olman. Onu terk etmelisin Nyx. Seni yeni bir hayat bekliyor ve onun seni engellemesine izin vermek için çok fazla çalıştın."

Tanrım, kızının önünde küfür etmemek için kendini tuttuğunda, onun bir mafya imparatorluğu yönettiğini hatırlamak zor oluyor. Dudaklarımı sıkıp sessiz kalıyorum. Kayla'nın Chase'in hala babamın borçlarını ödediğini bilmesini istemiyorum. Annem gittikten sonra, o zaten çok fazla borcu kapattı, bana çok fazla baktı. Artık ondan daha fazla iyilik istemeye hakkım yok.

"Nyx teyze," Mia arkadan seslenir. "Sarhoş olup kusacak mısın? İğrenç, kusacak mısın? Alkol kötüdür. Çok kötüdür."

Kayla tekrar arkasını döndüğünde küçük bir kahkaha kaçırıyorum. "Alkol hakkında ne biliyorsun ki?" diyor. "Babam alkolün kismaya neden olduğunu söylüyor."

"Baban haklı," diyorum ona. "Teşekkürler... yine," diye ekliyorum Kayla'ya.

"Eve vardığında haber ver," diyor ve arabayı geri vitese alıyor.

Kapıyı açıyorum ama beni durduruyor. "Üzerinde bir şey var mı?"

Kaşlarımın kalktığını hissediyorum.

"Kendimi savunmak için mi?" diye gülüyorum. "Bu bir SFU partisi. North Shore'daki sorunlardan çok uzağız."

Kafasını sallar, sanki ben bir aptalmışım gibi homurdanır ve önümdeki torpido gözünü açarak küçük bir sustalı bıçak çıkarır.

"O zengin çocukların neler yapabileceğine şaşırırsın. Onlar, kendilerini kanunların üstünde tutan paraya ve bağlantılara sahipler. Bu da onları pervasız yapıyor. Eğer bunu kullanmak zorunda kalırsan, polisi değil beni ara. Çünkü sen, kesinlikle, kanunların üstünde *değilsin*."

"Sadece bir ev partisi," diyorum zayıf bir sesle. "O çocuklar hakkında beni korkutmayı bırak."

"Babam, bir erkek çocuk seninle konuşursa, başparmaklarını onun gözlerine sokup 'AH! AH!' diye bağırman gerektiğini söylüyor." Mia'nın küçük çığlıkları kulaklarımı deliyor. "Sonra koş, koş, koş ve babamı ara." Bana başparmaklarını gösterip gülümsüyor. "Gözlerine. Nyx teyze, babamın numarası sende var mı?"

"Aslında... yok," diye cevap veriyorum. "Tanrım," diye Kay'e mırıldanıyorum. "Sadece seninle *konusursa mı?*"

Gözlerini devirir. "Nate'in nasıl olduğunu bilirsin." "Evet, çok korkutucu."

"Kötü kelime!" diye bir ses duyuyorum arkadan.

"Çok korkutucu," diye düzeltiyorum. "Ama benim için o kadar da umursamadığını düşünüyorum."

"Nate sadece kızları ve beni önemsiyor. Beyninde işler böyle yürüyor. Ama *ben* seni önemsiyorum. Çok. Yani bir şey olursa" — bıçağı işaret ediyor — "*bunu* boynuna sapla ve *beni* ara."

Gülümsüyorum. Mia'nın babası gibi bir babam, benimle hiç iletişime geçmeyen bir annem ya da beni önemseyen bir erkek arkadaşım olmayabilir. Ama beni her zaman koruyan Kay var. Yine de bıçağı almıyorum, çünkü bu delilik olur.

"Ben iyiyim, Kay," diye onu rahatlatıyorum. "Bana şans dile."

Kapıyı kapatırken "Sen aptalsın!" diye bağırıyor.

Uzaklaşırken tek duyduğum, Mia'nın annesinin kötü bir kelime söylediğini haykırması.

Yolun aşağısından partinin sesleri geliyor ve sonunda ön bahçeye çıktığımda, ne kadar klişe göründüğüne neredeyse şaşıyorum. Gerçekten tipik bir üniversite partisi, ama North Shore'da hiç böyle bir şey yaşamadım; bunu sadece bazı filmlerden biliyorum. İnsanlar çimlerde fıçılardan içki içiyorlar ve iki kişi verandadaki Adirondack sandalyelerinde öpüşüyorlar, kız erkeğin üzerine oturmuş. Yüksek sesli müzik pencereleri titretircesine çalıyor ve kapıyı çalmak ya da kendimi tanıtmak zorunda değilim çünkü ön kapıdan çok fazla insan girip çıkıyor.

İçeri girerken bir grup kızın yanından geçiyorum ve bas sesleri beni neredeyse sağır etmesine rağmen, eteğimle ilgili kıkırdamalarını ve yorumlarını duyuyorum. Sanırım kıyafet seçimim yanlışmış. Görünüşe göre, içlerinden biri "artık 2012'de değiliz" diyor. Yürümeye devam ediyorum, Chase'in daha önce söylediği sözler aklımda yankılanırken kendimi daha küçük göstermeye çalışıyorum. Belki de bu kıyafetle gerçekten berbat görünüyorum. Bunun hakkında daha fazla düşünmeye vaktim yok ki, gözümün ucuyla bir şey görüyorum ve başka bir kıza doğru dönüyorum.

"Az önce benim fotoğrafımı mı çektin?" Sesimdeki şok, kalbimin hızla attığını ele veriyor. İlk partime geldiğim anda bir dramanın ortasında kalmak istemiyorum.

"Nyx!" diye bir ses yanımdan geliyor. Ona bakıyorum ve o kıza tekrar baktığımda, o gitmiş.

Tanrım, şimdiden terlemeye başladım. Burada çok fazla insan var ve sanki herkesin gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyorum.

"Nyx," ses tekrar duyulur, ama müzik sesine karışır. Sonunda, beni davet eden kızlardan biri olan Peach bana ulaşır.

"Gelmişsin!" diyor neşeyle, gözleri heyecandan parlıyor. "Geldiğine çok sevindim. Gel, diğerleri dışarıda."

Beni kalabalığın içinden arka odaya doğru sürükler ve sonunda arka bahçeye çıkar. Tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. Eylül ortası havası serin, sonbaharın soğuk havasını müjdeliyor.

"İçerisi çok sıcak," diyor, biz de terasta ateş çukurunun etrafında daire şeklinde oturan gruba katılırken. "Arkadaşlar, bu Nyx."

İki hafta önce tanıştığı kısa boylu sarışın Ella'yı işaret ediyor. "Els'i tanıyorsun. Onun erkek arkadaşı Chris'le de kısaca tanışmıştın." Yanında duran

yanında duran, sevimli yüzünün ardında pek de sevimli olmayan sırlar sakladığını düşündüren devasa adamı işaret eder.

"Ve bu da Alex." Bana kirli sarı saçlı, masumiyetin vücut bulmuş hali gibi görünen, güzel ela gözlü bir kadın gösterir. "Ve bu da onun erkek arkadaşı..."

"Xi mi?" Alex'i dizlerinin üzerine oturtmuş, iki kolunu da beline dolamış olan adamı tanıyarak sözünü kesiyorum.

Kuzey Kıyısı'nda, NSC'nin en büyük uyuşturucu satıcısı olan adamı kim tanımaz ki?

Bana kaşlarını kaldırarak bakar ve ben aceleyle kendimi açıklamaya çalışırım. "Ben Kuzey Kıyısı'ndanım."

Bakışları otomatik olarak vücudumu taradı. Kime ait olduğumu gösterecek bir dövme arıyordu. Hiç dövmem yoktu ve yine, kelimeler ağızımdan dökülüyordu.

"Ben... ben üye değilim... değildim..." diye kekeliyorum. Gözlerim çılgınca etrafa bakınıyor, kızların nasıl tepki vereceğini düşünmek bile beni korkutuyor. Sonunda kelimeleri ağızımdan çıkarmayı başardığımda, gergin bir fısıltıyla söylüyorum. "Ben çete üyesi değilim."

Ve bunu söylediğim anda, gözlerim Xi'nin kolundaki dövmeye takılır. NSC'nin üyesi olduğunu gösteren dövme, ve içimi yepyeni bir korku kaplar. Onu kız arkadaşının ve arkadaşlarının önünde ifşa mı ettim? Buradaki insanlar North Shore'un geçmişini biliyorlar mı? Bizim birbirimizin boğazına sarıldığımızı ve onlar burada güzel bir hayat sürerken sokaklarda kan döküldüğünü?

Peach kahkahaya boğulur. "Rahat ol Nyx. Bu grupta kimse kimseyi yargılamaz. Hepimizin içinde biraz boktan bir parça vardır."

Alex güven verici bir şekilde gülümser ve ben burada kollarımı yanımda tutarak dururken, boş sandalye olmadığı için kısa bir süreliğine güven verici bir şekilde elini benimkine koyar. "Ve Xi'yi tanıyorum."

Garip bir şekilde gülümserim ama Xi'nin ölümcül bakışları hala üzerimde olduğu için rahatlayamıyorum. Aklında bir ampulün yandığı anı neredeyse tam olarak anlayabiliyorum.

"Ah, Nyx. Sen Kayla King'in küçük چراغısın." Ses tonundaki tiksinti yüzünden midem yine burkulur.

Bu hayatta benim için kazanmak diye bir şey yok. Hayatım boyunca, North Shore'dan uzaklaşmak, ait olmak istedim.

South Bank, burada kimse beni yargılamasın diye sicilim temiz olsun diye özen gösterdim. Ama işte buradayım, buraya ait hissetmiyorum, nehrin o tarafında şöhretim önümde yürüdüğü için yine etkilenmemiş bir North Shore'lu adamla karşılaşıyorum.

"Evet," diye homurdanıyorum. "Kayla beni korudu ve onun sayesinde hiçbir zaman bir çeteye katılmak zorunda kalmadım. Şimdi hayalimdeki üniversiteye girdim. Yine *onun sayesinde*. Aman ne büyük olay," diye mırıldanıyorum. "Sen buradan bir kızla çıkıyorsun, ama ben bu boktan kasabadan ayrılmak istediğim için beni yargılıyorsun, ki bu kasaba senin gibi insanlar yüzünden daha da boktan hale geldi. Bu etkilenmemiş tavrını hangimizin hak ettiğini bilmiyorum."

Aramızda bir sessizlik hakim olur ve yüzümden kanın çekildiğini hissederim. Eleştirel düşüncelerimi pek sık dile getirmiyorum. Kavgacı biri değilim ve bunun nedenini hatırlıyorum. Herkesin şok olmuş bakışlarına dayanamıyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldanarak elimi yüzüme götürdüm ve endişeyle kaşlarımdan birini ovuşturdum.

"Bursun görünüşe göre biraz cesareti varmış."

Onun yaklaştığını duymadığım için irkildim. Arkamdaki varlığı hissedince sırtımı düzelttim ve onun alaycı ses tonunu hemen tanıdım.

Achilles Duval'ın arkadaşları tarafından buraya davet edildiğimde, bu gece ondan kaçamayacağımı biliyordum. Ama sesini her duyduğumda, sanki dünyanın geri kalanı yok oluyormuş gibi hiss ediyorum.

Bu adam yüzünden aklımı kaçırmak, ihtiyacım olan son şey. Tek istediğim, eve sağ salim dönmek.

Altıncı Bölüm

Nyx

Hit Satış – Therapie TAXI, Roméo Elvis

"Nyx, Achilles ile daha önce tanıştın mı?" Alex, onu kollarımın arasına almak isteyeceğim kadar tatlı bir sesle soruyor.

"Kısaca," diye cevap veriyorum, boğazım kuruyarak, arkamı dönerek.

Küçük bir kız değilim, ama yine de ona bakmak için başımı geriye eğmek zorundayım. Bana yorumundan başka bir şey söylemiyor, ve o da aslında bana yönelik değil, sadece benimle ilgili.

"Merhaba Nyx. Ben Wren. Daha önce tanışmıştık, ama çok kısa sürmüştü," yanındaki adam kibarca diyor ve onu hatırlıyorum, ama adını hatırlamıyorum. "Müzişyen olduğunu duydum. Hangi enstrümanı çalışıyorsun?"

Gözlerim tekrar Achilles'e kayarken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Onun yanında kendime müzişyen diyebilir miyim ki? Delici gri gözleri bana sabitlenmiş, Achilles Duval gibi bir deha varken kendime kemancı diyebilmem için bana meydan okuyan bir sırtışıla.

"Keman," diyorum kısık bir sesle.

"Güzel," diyor kocaman bir gülümsemeyle. "O zaman Achilles ile aynı." Arkadaşının omzuna vuruyor.

Açıkça ona nezaket göstermeye çalışıyor, ama ben ne yaparsam yapayım kendimi daha küçük hissediyorum.

"Yani," diye ciyaklarım. "Ben onun seviyesinde değilim." Tanrım, ne zaman insanların önünde konuşma yeteneğimi kaybettim?

Achilles hafifçe dudaklarını büküyor, gerçekçi olmayan kırmızı dudakları onu şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha seksi yapıyor. Elini omzuma koyarken başını eğiyor. Dudaklarının arasında yanan bir sigara var.

parmakları ve yüzüme olan yakınlığı beni öksürtüyor. Bir an için, bana güven verici sözler söyleyeceğini düşünüyorum.

"Kimse benim seviyemde değil."

Chris'e getirdiği içkiyi vermek için beni bırakınca ağzım açık kalır.

"Onu takma, Nyx," diye araya girer Peach. "O bir pislik ve aynı zamanda kibirli." Elini sallayarak erkekleri uzaklaştırır. "Git başkalarını rahatsız et. Biz sadece kızlar olarak kalmak istiyoruz."

Bu sözleri arkadaşlarının kahkahalarına neden olur ve Xi karşılığında Alex'i daha sıkı sarar. Birkaç kelime konuşurlar ama ben onları duyamam çünkü çok iyi birine benzeyen Wren'e odaklanmışımdır. Wren, Peach'in uzun saçlarını yumruğuna dolayarak, Peach'in küçük boyundan ona bakmak zorunda kalana kadar çekip durur. Onun dudaklarını ele geçirme şekli beni başka yöne çevirir ve bunun yerine, zaten bana bakan Achilles ile yüz yüze gelirim.

Onu yakaladığımda gözlerini kaçırmıyor. Kıpırdamıyor. Gözlerini bile *kırpmıyor*. Hayır, yanaklarım kızardığını hissettiğimde sırtışı daha da genişliyor. Ve ben ne kadar utanırsam, o o kadar memnun görünüyor.

"Senin mahallede insanlar hiç öpüşmez mi, burslu?"

Bana taktığı lakapla sinirlenerek ona dik dik bakıyorum. "Belki de biz PDA'yı sevmiyoruzdur."

Beni gözlemliyor, yarım adım yaklaşıyor. "Hm, hayır. Daha çok o tür bir öpücüğe çaresizce ihtiyacın var gibi görünüyor."

Gözlerim onun dudaklarına kayıyor ve kendimi fark edince hemen başka yere çeviriyorum.

"Henüz bir içki bile içmedim. Bu gece, kendini beğenmiş bir pislikle öpüşmekten çok uzağım."

Dudaklarını yaladı, başını hafifçe eğdi, böylece gözlerimin içine bakabilirdi. "Teklif ettiğimi hatırlamıyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, kalbim yerinden çıkacak gibi çarpar. "B-biliyorum," diye aceleyle söylerim. "Zaten bir erkek arkadaşım var."

Bu onu şaşırtmış gibi görünüyor. Muhtemelen onunla karşılaştığım tek seferde, kendimi tamamen kaybetmiş ve ayaklarının dibine kapanacakmış gibi görünmüşümdür. Ama şaşkınlığı hızla gözlerinde bir meydan okuma parıltısına dönüşüyor.

"Kızın ne dediğini duydun." Peach gerçekliğe döndüğünde sesi kısık çıkıyor. Elimi tutup beni arkadaşından uzaklaştırıyor.

arkadaşından uzaklaştırır. "Onun erkek arkadaşı var. Üzgünüm, ey büyük müzik dehası. Git bu gece bir hayranını kap."

Peach onlara gitmelerini söylemesine rağmen, erkek arkadaşları hiçbir yere gitmiyor, Achilles de öyle. Bunun yerine, daha fazla koltuk kapıyorlar ve hepimiz çukurun etrafına yerleşiyoruz. Bu sefer kızlar benim etrafımda toplanıyor, Ella Peach'in dizlerine oturuyor, dördümüz üç sandalyeye sıkışıyoruz. Achilles tam karşı tarafta ve onu sadece alevlerin arasından görebiliyorum, bu yüzden onun hakkında rahatça konuşabiliyorum.

"O her zaman bu kadar yoğun mu?" diye sessizce soruyorum.

Ella, yaramaz bir gülümsemeye bana tek kullanımlık bardağını uzatır. "SFU'yu tanımak istiyorsan, buna ihtiyacın olacak."

Onun bakışları çemberin etrafında dolaşıyor ve o anda üzerimizde olan gözleri fark ediyorum. Birçok insan bizim önümüzden geçiyor ve beni izliyor.

"Tamam, burada neyi kaçırıyorum?" diye soruyorum, midemde panik hissi yeniden başlıyor.

Üç kadın da bardağıma yoğun bir şekilde bakıyor ve ben tereddüt etmeden içiyorum.

"Sen yenisin," diyor Alex sonunda. "Herkesin ilgisini çekiyorsun."

Peach omzumun üzerinden birine bakıyor. "Özellikle susamış siktir git."

Arkamı döndüğümde, bir grup erkeğin uzaklaştığını görüyorum. North Shore'daki erkeklerin tam tersi giyinmişler. Üniversite partisi için düğmeli gömlek mi? Hadi ama. Kot pantolonları terzi tarafından dikilmiş gibi görünüyor ve görünüşte sıradan olan spor ayakkabıları bile hiç duymadığım markalardan. Buradaki insanlar büyük tasarımcıların isimlerini göstermiyor gibi görünüyor. Onlar, mütevazı giyinmeye çalışan ama aslında muhtemelen benim kiramdan daha pahalı kıyafetler giyen eski para sahibi zenginler.

"Her yıl yeni insanlar geliyor. Bilirsin, birinci sınıflar?"

"Alex'in söylemediği şey," diye açıklıyor Peach, "senin bu semtte yeni olduğun. Buradaki insanların yüzde doksanı bizimle aynı hazırlık okuluna gitti. Hayatımız boyunca birbirimizi gördük. Aynı etkinlikler, aynı okullar, şehir baloları, ülke kulübü, spor etkinlikleri. SFU'da neden bu kadar az öğrenci var sence?"

"Diğer on kişi ne olacak?"

"Dünyanın diğer elit okullarından gelen uluslararası öğrenciler," diye ekliyor Ella.

Neredeyse boğazım düğümleniyor. "Kuzey Kıyısı'ndan olduğum o kadar belli mi?"

Hepsi bir an durur, benim duygularımı incitmemek için ne yapacaklarını bilemedikleri belli. "Şey," Ella yumuşak bir sesle başlar.

"Sadece buradan olmadığın belli. Eski para eski parayı tanır, bilirsin. Aslında çok aptalca. Umurumuzda değil. Biz... Tanrım, şu anda ayrıcalıklı bir pislik gibi görünmemek için ne yapacağımı bilmiyorum."

Biraz gülüyorum ve Alex'in bardağımı doldurmasına izin veriyorum. "Merak etmeyin. Anlıyorum. Sizler bizim semte gelseydiniz, sizi bir kilometre öteden tanırdık. Siz zenginsiniz, bu belli. Ben fakirim, bu da belli. Lafı dolandırmayalım."

"Artık SFU'dasın," diye ekliyor Alex. "Önemli olan tek şey bu. Buradaki insanlar korkunç olabilirler, bu yüzden bizimle birlikte kendini rahat hissetmeni istiyoruz."

Ağzım bükülür ve bizden çok uzak olmayan bir grup arkadaşın açıkça benim hakkımda konuştuğunu fark ederim, gözleri bir oraya bir buraya gider, kahkahaları yankılanır.

"Sanırım az önce biri benim fotoğrafımı çekti. Kıyafetim o kadar mı kötü?"

"Oh, o mu." Peach yine içkimi işaret ediyor ve ben daha fazla yudumluyorum. "Bir dedikodu hesabımız var."

Bu gece ikinci kez ağzım açık kalır. "Bu gerçek hayattaki *Gossip Girl* mi?"

"Hayır." Ella gülüyor, sonra yüzünü buruşturuyor. "Çok daha kötüsü. Ama merak etme.

Hepimiz oradaydık. Tüm grubumuz oradaydı ve hayatta kaldık."

"Zar zor," diye mırıldanır Peach.

"Peach," Alex onu azarlar. "Onu korkutacaksın."

"Hermes korkunç. Onu hazırlamaya çalışıyorum."

"Hermes mi? Yani yarın birisi o hesapta benim hakkımda konuşacak mı?"

Ve o sessizlik geri döndü. Onların dinamiklerini anlamaya başladım, bu yüzden doğrudan Peach'e dönüyorum, çünkü o, birinin duygularını incitmekten korkmadan gerçekleri söyleyecek kişi olduğu açık.

"Sen zaten kullandın."

O içki geri çıkacakmış gibi hissediyorum. "Ne? Görebilir miyim? O hesap kimin?"

"Bilmiyoruz, ama gecemizi mahvetmeyelim," diye Alex tekrar araya giriyor. "Tamamen şeffaf olmak gerekirse, senin buraya ait olmadığını söylediler. Tam olarak ne yazdığını görmene gerek yok; yıl başladığında bol bol göreceksin. Buradaki ilk gecenin tadını çıkar, Nyx. Gümüş kaşıkla doğan insanların bile *bir* şey için açlık çektiğini yakında anlayacaksın. Çoğu zaman, bu açlığı gidermek için birbirlerini yemeye bayılırlar. Ama biz senin yanındayız."

Bu cümle kafamda yer ediyor, bu kızların akranlarıyla yıllarca edindikleri deneyimlerden gelen gerçeği hissediyorum. Aslında bir ömür boyu. North Shore'da şiddete karşı dikkatli olmam gerekebilirdi, ama arkamdan saplanan mecazi bıçaklara hazırlıklı değilim. Yüzüne gülümseyip, sen arkanı döndüğün anda fotoğraflarını dedikodu hesabına gönderen bu tür insanlara alışkın değilim.

Ella bana bir içki daha doldurur ve vücudumdaki uğultunun kaygımı hafifletmeye yardımcı olduğunu fark ederim. Dudaklarımın tadı tatlıdır, kiraz ve şeker tadı. Kafam daha hafif hissediyor ve etrafımdaki parti daha sıcak geliyor. Çevremizin genişlediğini fark ediyorum. İnsanlar etrafımızda duruyor, çoğu erkeklerin etrafında dolaşıyor, sandalyeleri olmasa da. Esas olarak Achilles'e ulaşmaya çalışıyorlar. Hem erkekler hem de kadınlar onun dikkatini çekmek için çaresizce uğraşıyor. Görünüşe göre onu hayranlıkla izleyen sadece ben ve diğer hayranlar değiliz. Elitist ortamında bile o bir süperstar.

Koyu siyah saçları biraz dağınık ve elini saçlarına geçirdiğini görüyorum. Gözlerindeki gri renk, alkol ve yansıtan ateşin etkisiyle biraz daha parlak ve ara sıra kırmızı dudakları gizemli bir gülümsemeye bükülüyor. Etrafındaki insanları gerçekten nasıl gördüğünü merak ederek, bütün gün onun tavırlarını izleyebilirim.

"Haklısın," diye Alex'e cevap veriyorum, dikkatim tekrar onlara dönüyor. "Konuyu değiştirelim. Ne okuyorsunuz?"

"Peach çevre mühendisliği alanında yüksek lisansına başlamak üzere," diyor Ella heyecanla. "Alex ve ben artık burada okumuyoruz

burada okumuyoruz." Biraz gülüyor. "Bu partiye gizlice girdik, ama bizi buralarda pek görmeyeceksin."

"Sadece sen ve ben, bebeğim," diye ekliyor Peach, kaşlarını oynatarak.

"Chris bu yaz baro sınavını geçti." Ella devam ediyor. "O da artık buralarda değil. Wren biyomühendislik yüksek lisansına başlıyor. Ve Achilles" — kalbim bir an duruyor ve gözlerimi Ella'ya dikmek için kendimi zorluyorum — "tıp fakültesine başlıyor."

Bunu biliyordum, ama bilmediğim bazı şeyler olduğu için kendime saklıyorum, böylece yıllardır o adamı internette takip etmeyen normal bir insanmışım gibi davranabiliyorum.

"Hangi alanda uzmanlaşmak istiyor?"

Peach, korku ve kahkaha arasında bir ifadeyle yüzünü buruşturur. "Psikiyatri."

Başımı geriye atıp ona tekrar bakıyorum. Bir kız kucağına oturmuş, kollarını boynuna dolamış ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Güzel gözleri bana bakıyor, ama ilgiden çok meydan okuma var gözlerinde. Hatta küçümseme bile diyebilirim.

"Değil mi?" Ella gülüyor. "Achilles gibi bir psikopat psikiyatrist olursa hepimiz boku yedik demektir."

"Hastaları ölmüş sayılır." Peach burun kıvrıyor.

Gruplarının tatlı kızı bile bir şeyler eklemek istiyor.

"Hepsi psikiyatri koğuşunda son bulacak," diye bitiriyor Alex, dudaklarını bükerek.

"Vay canına, tamam." Bana anlatılan her şeyi sindirmeye çalışıyorum ve yardımcı olması için içkimin bir yudumunu daha alıyorum. "O kadar mı kötü? Yine de kızların ona ilgi duymasını engelleyemiyor."

Cesaretim olsaydı ben de öyle yapardım. Dayanılmaz biri olabilir, ama lanet olsun, o Achilles Duval.

"Bir sürü hayranı var..." Alex, muhtemelen o hayranlardan biriyle konuştuğunu fark edince sözünü keser. "Sen müzisyensin. Onun ne kadar ünlü olduğunu biliyorsun."

"Tam olarak ne kadar büyük bir hayranısın?" Peach gözlerini hafifçe kısarak sorar.

"Uh..." Garip bir şekilde kıkırdarak, aniden tek kullanımlık bardakımın arkasına saklanma ihtiyacı hissettim. "Dediğin gibi, ben bir müzisyenim ve o gerçekten bir müzik dehası. Biz kemancılar, Mesih gibi onun bir sonraki eserini bekliyoruz. Hiçbir kemancı on yedi yaşında kendi konçertosunu çalmaz."

Bu yeterli olmalı. Onun sanatıyla ilgili tutun. Mantıklı. Beni ürkütücü yapmaz.

"Evet, hatırlıyorum," diyor Alex. "Bu, Fransa'ya taşınmadan önceydi. Tanrım, çok sıkıcıydı." Bana yarım bir gülümseme atıyor. "Üzgünüm. Önemli bir olay olduğu için mecburiyetten orada olmak zorundaydık, ama ben klasik müziği pek sevmem."

O, neye tanık olduğunu bile fark etmiyor. Orada olmak için her şeyi yapardım.

"Diğer müzisyenleri boş ver." Peach devam ediyor, merakı konuyu tekrar bana getiriyor. "Ne kadar büyük bir *hayranısın*? Ne kadar tehlikede olduğunu değerlendirmemiz gerekiyor."

Yutkunuyorum. "Onu... pek tanımıyorum, sanırım."

Gözleri şimdi kısılmış, beni o kadar yakından inceliyor ki kaçmam gerektiğini hissediyorum.

"Dinle, Achilles hakkında asla unutmaman gereken üç şey var," diye ısrarla söylüyor.

"Öncelikle." Ella parmağını kaldırır. "Asla onunla yatma. O, istediği kadını elde eden güçlü, ünlü bir çapkın. Onun için seçenekler sonsuzdur ve seninle yattıktan sonra ertesi gün seni görmezden gelir. Onu seks yapmaya başlamadan çok öncesinden tanıyoruz. Bana güven, bunu sayısız kez gördük."

"İkincisi," diye araya girer Alex. "O insanları kızdırmak için yaşıyor. Buna kanma. O ilgi göstermiyor, sevimli bir şekilde alay etmiyor. O, insanları sınırlarına kadar zorladığında heyecanlanan bir psikopat."

"Bu korkutucu olmaya başladı." Garip gülüşüm onları durdurmuyor.

"Ve son olarak." Peach bana yaklaşır. "Asla, *ama asla* ona korkularını söyleme. Anladın mı?"

Bu sözler midemi bulandırıyor. "Korkularımı mı? Neden ben..."

"Anladın mı?" diye ısrar eder, ifadesi tehditkar bir hal alır.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Siktir, evet, anlıyorum."

Omuzlarını silkiyor ve bana parlak bir gülümsemeyle bakıyor. "İyi. Onun dışında zararsızdır. Yıllardır onunla uğraşıyoruz. Sinirini bozarsa onu görmezden gel. İçindeki ünlü kişi bundan nefret eder."

"Muhtemelen ondan tamamen uzak duracağım," diyorum, kalbim hızla atıyor.

"Tabii. Harika bir fikir."

"Peki," Alex, muhtemelen endişemi hissederek, hızla konuyu değiştirir. "Üniformamızı giymeyi dört gözle bekliyor musun?" diye alay eder.

"Üniversitede üniforma giymekten daha zengin çocukları gösteren bir şey yok," diyorum, bu düşünceye inlemek istiyorum.

"Alışsın." Ella gülerek bebek mavisi gözlerini parlatır. "Sadece iki yıl sürecek."

"Yalan söylemeyeceğim, kravat takmayı pek istemiyorum. O şeyler çok dramatik. Ve boynumda bir şey olması hissinden nefret ediyorum."

Kolyem olmadığını fark edince hepsinin gözleri boynuma kayıyor.

"O kadar mı kötü?" diye soruyor Alex.

"Sadece kötü bir deneyim." Endişeli bakışları kaybolmuyor. "Ama ben iyiyim," diyorum, nefesimi tutarak ve sahte bir gülümsemeyle. "Sadece bağlanmam gerekiyor, böylece hayalimdeki üniversiteye gidebileceğim. Burada müzik okuyabilmek için ölmekten mutluluk duyacağım."

Bu bir şaka gibi geliyor ve onlar da gülüyorlar. Ama boynumda o küçük ilmiğin olması, gerçekten ölüyor muşum gibi hissettiriyor.

"Her zaman takmak zorunda değilsin," diyor Alex beni teselli etmek için. "Takmazsan seni kovacaklar diye bir şey yok. Etek, gömlek ve ceket giydiğin sürece sorun yok."

"Tabii. Evet. İyi bilmek. Tuvalete gitmem lazım," diyorum ve nefes almakta zorlanarak hızla oradan kaçıyorum.

Bir dakika yalnız kalıp çıldırmam lazım.

Alt katta tuvalet bulmak imkansız ve oturma odasındaki kalabalık tarafından neredeyse ezildikten sonra, yukarı çıkmaya karar veriyorum

Yukarı çıkmaya karar verdim. Merdiven sahanlığındaki ilk kapıyı denedim, ama orası birinin yatak odasıydı. Bir sonrakini denedim ve biri "Dolu!" diye bağırdı.

Siktir.

Bu evin kime ait olduğunu bile bilmiyorum, ama panik bekleyemez, bu yüzden başka bir kapıyı açıyorum. Yine bir yatak odası. Bu sefer, banyolu bir oda görüyorum ve oraya koşuyorum. Eminim, aşağıda partiyle meşgullerdir.

Tuvalette yalnız kaldığım anda alkolün etkisi başlıyor. Bu kadar çok içmeye alışkın değilim ve partinin coşkusuyla bunun beni ne kadar etkilediğini anlayamıyorum. Çantamdaki sakızı çıkarıp ağzıma atıyorum. Kapalı tuvalet kapağına oturup gözlerimi kapatıyorum ve çenem ağrıyana kadar sakızı çiğniyorum. Her ısırik anıları uzaklaştırıyor ve alkolün etkisiyle zaten çok net değiller. En azından her zamanki kadar net değiller.

Bir kafatası maskesinin parlaması.

Boğazımdaki sıkışma.

Sakız sertleşir, çenemi ağrıtır, şekeri dişlerimi kaplar.

Çiğne. Çiğne. Bu tekrar olmayacak. Sadece fazla düşünüyorsun.

Çiğne. Çiğne. Tehlikede değilsin.

Çiğne. Çiğne. Nefes al.

Sakızımı çöpe atıp, derin bir nefes alıp dışarı çıkmak için cesaret topluyorum.

Sadece bir üniforma kravatı, Nyx. Kimse seni öldürmeye çalışmıyor.

Saçımı elime alıp düzeltiyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve yeni edindiğim arkadaşlarımla hayatımın en güzel anlarını yaşamaya hazır olarak kapıyı yeni bir coşkuyla açıyorum...

"Siktir!" Boğazım düğümlenir, nefesim önümdeki iki kişiyi şaşırtır.

Dizlerinin üzerinde çıplak bir kız var, elleriyle yüzünün önünde sertleşmiş penisini tutan adamın kot pantolonunu sıkıca kavramış. Sadece bu olsaydı, bu kadar şok olmazdım. Özür diler ve odadan aceleyle çıkardım.

Ama sadece bu *değil*.

Kız ağlıyor ve dizleri ile adamın ayakları arasındaki yerde, bir teraryuma bakıyor.

"Söylesene Evelyn," diye mırıldanır. "Yılan mı daha çok korkuttu seni, yoksa dizlerinin üstüne çöküp benim sikimi emmek üzereyken yakalanmak mı?"

Achilles Duval konuşurken gözleri üzerimde kalıyor, ama benimki yine yere düşüyor ve o anda küçük yılanın açık kaptan dışarı çıkmaya başladığını fark ediyorum.

"Siktir!" Evelyn, kendini o kadar şiddetle geriye atar ki, bileğinin endişe verici bir şekilde büküldüğünü görürüm. Kışının üzerine düşerken inler ve bileğini göğsüne bastırır. "Siktir, bileğim."

Achilles saçlarını bırakır ve Evelyn yerde duran kıyafetlerini kapmaya çalışır.

"Siktir. Siktir. Siktir. Bunu yapamam." Rekor sürede giyinip odadan koşarak çıkar, kapıyı çarptıktan sonra da hıçkırıkları hala yüksek sesle devam eder.

Achilles siyah kot pantolonunun fermuarını çekerken, ben olduğum yerde donakaldım, gözlerim yılanın üzerindeydi. Teraryumun yanına diz çöktü, sürüngeni eline aldı, geri koydu ve kapağını kapattı.

Hareket edemiyorum, onu izlemekten kendimi alamıyorum. Kemanla neler yapabileceğini bildiğim için mi bilmiyorum, ama teraryumu tutup tekrar ayağa kalktığında elleri bana çok güçlü görünüyor.

"Bana bir şey söyle, burslu öğrenci," diyor boğuk bir sesle, solumdaki masaya doğru yürürken.

Omuzları giydiği siyah gömleği gerginleştiriyor ve kollarını kaldırıp yılanı masanın üzerindeki rafa koyduğunda, kollarındaki şişkin kaslar midemi bulandırıyor.

Onu hiç bu kadar yakından ve bu kadar uzun süre görmemiştim.

Teraryumu indirdikten sonra bana dönüp kaşlarını kaldırıyor. "Sağır mısın?"

"Ha?" Kafamı sallıyorum, o masaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken ben de gerçeğe dönüyorum. Otomatik olarak ona dönerek, onu daha iyi duyabilmek için başımı eğip sağ kulağımı hafifçe öne doğru uzatıyorum.

Çelik gibi gözleri beni delip geçer, ağzı eğik bir gülümsemeyle tekrarlar. "Az önce sordum, neden ben mahremiyetimi korumaya çalışırken hep etrafımda olursun?"

Bana doğru bir adım atıyor. "Annemle tartıştığım da."

Bir adım daha atar ve bu daha tehditkar görünür. Geri çekilmemek için tüm gücümü kullanırım.

"Sikimi yalatmaya çalıştığım da."

Tam önümde durur ve gözlerim boynunun hemen altına takılır. Boynunda taktığı kolyeyi fark ederim, altın bir zincir ve aşağıya sarkan bir "S" harfi.

"Sadece tuvalete gitmem gerekiyordu," diye bağıyorum ve gözlerine bakıyorum. Peach'in uyarısını dikkate alarak, "Sen o kadar önemli biri değilsin ki, seni her yere takip edeyim," diye ekliyorum. Bu bir yalan sayılır. "O yüzden, bir dahaki sefere, sikini yalatmak için başka bir oda kullan ve lanet olası bir yılan kullan. Ucube."

Alaycı gülümsemesi daha da derinleşir. "Benimkinden başka bir oda mı?" Bu sefer bir adım geri çekilirim.

Kahretsin.

Etrafa bakıyorum, bunun onun odası olduğunu nasıl fark etmedim diye merak ediyorum. Masada her yerde müzik notaları var. Tıp okumak için kitaplar. Esas olarak? Odada dört tane keman kutusu var.

"Neyse. Özür dilerim," mırıldanıyorum. "Gideceğim."

Benimle aynı anda bir adım yana doğru çekilir. "Gitmene gerek yok."

Kalbim çarpıyor ve ona bakmamam gerektiğine eminim. Yine de dikkatim sürekli onun yakışıklı yüzüne dönüyor. Yüksek elmacık kemikleri, güçlü çenesinin şiddetiyle çelişen aristokrat bir zarafet katıyor. Çenesinin sol tarafının hemen altında, keman çalanların uzun süre çaldıklarında oluşan bir morluk olan keman izi var ve bu beni son derece heyecanlandırıyor.

Kahretsin, Achilles Duval'ın yatak odasımdayım.

Ama yeterince uyarıldım. Zengin çocuklar, SFU'dan erkekler... Özellikle Achilles hakkında.

"Bunun benim için iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Tekrar hareket etmek istiyorum ama o, alçak sesiyle beni durduruyor. "Sana hiçbir şey yapmayacağım. Kızların anlattığı kadar kötü biri değilim." "Kızlar" derken, arkadaşlarını kastettiğinden eminim.

"Az önce önünde diz çökmüş ağlayan bir kızla yakaladım seni. Kızların abartmadığını varsayacağım." Bir süre durdum, sonra

soruyu kendime saklayamayıp, "Sırf cinsel amaçlarla kullanmak için yılan mı besliyorsun?" diye soruyorum.

Gülerek başını geriye atıyor ve bu ses içime işliyor. "Yılan benim değil. Evelyn istediği için aldım. Çok yakında geri götüreceğim."

"Yani... *sana* onu ağlatan bir şeyi kullanmanı mı *istedi*?" Ona bakarak, çaresizce beklediğim cevabı bekliyorum. Onun o kadar da kötü biri olmadığını gösteren bir cevap. Daha çok, dünyada çok özel cinsel zevkleri olan başka insanlar da olduğunu gösteren bir cevap.

"Evelyn'in istemediği hiçbir şey olmadı." Masumiyet göstergesi olarak ellerini önüne kaldırır. "Söz veriyorum." Bir saniye düşünür, sonra ekler, "Şey, sanırım kimse onu öyle görmesini istemiyordu, ama bu senin hatan, benim değil."

İkna olmamış bir şekilde, bir adım yana doğru çekiliyorum.

"Hiçbir şey olmayacak, Nyx." Omuzlarını silkiyor. "Tabii sonunda bir pisliği öpmek istediğini hissetmezsen?"

Gerçekte istediğim şeyin aksine yalan söyleyerek başımı sallarken bir kahkaha kaçırıyorum. "Hayır, pek sayılmaz. Hâlâ bir erkek arkadaşım var." Bu hatırlatmaya ondan daha çok ihtiyacım var.

"O zaman hiçbir şey olmayacak." Göz kırpar ve gözlerindeki ışıltı bacaklarımı titretir. "Bu yıl seni sık sık göreceğim. Birçok müzik dersinde yardım ediyorum ve tüm orkestra provalarına katılıyorum. Birbirimizi biraz tanımak iyi olabilir."

Hâlâ tereddüt ettiğimi fark etti ve ısrar etmek yerine, geçmem için kenara çekildi. "Ama istemiyorsan anlarım."

Alkolün verdiği bulanık his, Achilles'in üzerimde yarattığı etkiyle karışıyor. Bu geceye kadar, ben onu internette sürekli arayan bir hayranından başka bir şey değildim. Şimdi ise *onun odasında*, onunla baş başa bir odadayım ve o benimle vakit geçirmek istiyor. Kendimi hayranlarından ayırıyorum. Bu, onunla gerçek bir bağ kurmak için bir fırsat olabilir.

Kapı tam önümde. Gitmekte tamamen özgürüm. Ama gitmiyorum.

Ve bu, yaptığım birçok hatadan ilki.

Yedinci Bölüm

Nyx

Caroline – Artemas

"Al." Derin sesi dikkatimi tekrar ona çevirirken, bana şampanya şişesini uzattı.

O şişeyi açarken ben odasına bakınmaya başladım, özellikle masasındaki nota kağıtlarına. Hiçbiri ona ait değil, bu da beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Birkaç ünlü konçerto notası var. Bana çok zor gelmediler. Bazılarını birçok kez çalışmıştım.

Yukarıdaki rafta duran yılanı inceledim.

"Gerçekten senden yılan kullanmanı mı istedi?"

"Yılanlardan çok korkuyor," diye açıkladı basitçe.

"Neden biri seks hayatına korktuğu şeyi dahil etsin ki?"

"Eğer bu onların fetişiyse." Omuz silkiyor, şişeden bir yudum alıyor ve ilk seferinde almadığım için tekrar ikram ediyor.

Yılanı izlemeye devam ederken onu yakaladım. "Bu *senin* fetişin mi?"

"Aramızda gerçekten hiçbir şey olmasını istemiyorsak, benim fetişlerimden bahsetmemeliyiz."

Bana yönelttiği yakıcı bakışlarını hissedebiliyorum, bu yüzden ona dönüyorum. Aramızda bir şey olması için neler vermezdim. Gerçekçi olarak, bunun mümkün olmadığını biliyorum.

Sessizlik, söylenmemiş tekliflerle çok ağırlaşıyor. Birkaç yudum şampanya içiyorum ve yoğun kabarcıklar yüzünden o kadar çok boğuluyorum ki, hepsini gömleğine öksürüyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefeseyim. "Çok üzgünüm."

O tereddüt etmeden gömleğini çıkararak yumuşak bir şekilde güldü ve ben yine boğulmaya başladım. Lanet olsun. İşte bu, hayran hesaplarında yorum yapan kızların can atacağı bir şey.

Bu adam, adını tam da bir yarı tanrının görünmesini beklediğim gibi, eldiven gibi taşıyor. Karın kaslarını saymamaya çalışıyorum, ama görmezden gelinemeyecek kadar çok olduğu açık ve Adonis kemeri, kesinlikle bakmamam gereken yere işaret ediyor.

Gömleğiyle boynunu silerken, ben sadece orada durup göğsündeki ve omuzlarındaki dövmelere bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Dövmelerin var," diyorum aptalca.

Sol omzunda birkaç küçük yarasa, kolunda Fransızca bir cümle var. *La vie n'est qu'un jeu*. Sağ omzunun hemen yanında ise, yumuşak, kadınsı bir çift göz bana bakıyor. Genç, hatta çocuksu görünüyorlar.

"Neden şaşırdın?" diye soruyor.

"Bu pek... zengin bir çocuğa yakışan bir şey değil."

Elini simsiyah saçlarının arasından geçiriyor. Saçları boynuna kadar uzanıyor ve gözlerinin iki yanına birer perde gibi düşüyor.

"Hiç şampanya tatmamış olman çok North Shore'lu bir çocuk gibi."

"Ben çok..." Boğazımı kaşımam lazım. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Tişörtünü bir kenara atıyor ve üzerinde sadece kot pantolonu ve altın kolyesi kalıyor.

Yanımda durmak için geri gelir, ikimiz de masasına yaslanırsak ve ben alışkanlıktan otomatik olarak soluna geçerim. Bana sorgulayan gözlerle bakar, ama bir açıklama alamayınca, elini yüzüme getirir ve gözlerimden saçlarımı çeker.

"Saçın ön kısmını beğendim."

Sakin kalmaya çalışarak boğazımı yutarım.

"Uh, teşekkürler. Peki..." Başparmağımla arkamızdaki kağıtları işaret ettim. "Bir şeyler yazıyor muydun?"

"Fazla zorlamayalım." O burun kıvrır. "Bana kendinden bahset, Nyx. Ne zaman oynamaya başladın?"

Dudaklarımı yaladım, acı içeceğin kalıntılarının tadını aldım.

"Ortaokulda."

Yavaşça başını sallar. "Geldiğin yerde zor olmuş olmalı."

"Öyleydi," diye onaylıyorum. "Ama harika bir öğretmenim vardı. Okuldan sonra bana ücretsiz ders verdi, bana çok güvendi ve ilk kemanımı hediye etti. Sonra babam kumar oynamak için onu sattı, ama bu başka bir hikaye."

O gözleriyle beni sanki geçmişimi okuyormuş gibi izliyor, sanki kafasında hayatımın tümünü bir film gibi izliyormuş gibi.

"Müzik okulumuzdan sana bahseden o mu?"

Göğsümde bir sızı hissederek başımı salladım. "Evet, ama ben okula girmeden önce öldü."

"Nasıl?"

Sorusu çok açıktı, herkes North Shore hakkında konuşurken duyduğu morbid bir merak. "Çete işleri. Nehrin diğer tarafında çok kötü insanlar olduğumuz için, falan filan."

"Bu tarafta da kaç ceset bulunduğunu bilsen şaşırırsın. Bir tür ütopya ülkesine gelmedin."

İçimden patlayan alaycı kahkahayı tutamıyorum.

"Hadi ama. Seni iki hafta önce gördüm. Baban seni bir açılışa sürüklediği için üzgündün ve isyan etmek için kravatını eğri takmıştın. Burada olan en çılgın şey muhtemelen budur."

"Bu oldukça iddialı bir varsayım. Beni yakından gözlemlemişsin, değil mi? Öyle ki, babamla olan ilişkim hakkında kendinden emin hissediyorsun?"

Bir an durup, aptal gibi ona göz kırparak bakıyorum. Ona, evet, onu yakından izlediğimi nasıl söylerim? Yıllardır. Her gün saatlerce, onun hayatıyla ilgili bulabildikleri her küçük detayı toplayan hesapları inceleyerek, hepimizin hayran olabileceği bir resim elde etmeye çalışıyorum. Ve evet, göreve başlama töreninde ona yoğun bir şekilde baktım, o kravatı, babasıyla tek kelime bile konuşmadıklarını görebilecek kadar. Onun hakkında bildiğim diğer bilgilerle birlikte – boşanma, Fransa'ya taşınma – bu sonuca vardım.

Bütün bunları ona, tam bir sapık gibi görünmeden nasıl anlatabilirim?

Şaşırtıcı bir şekilde, onun hakkında duyduğum onca şeyden sonra, beni utandırmadan konuşmaya devam ediyorum.

"Ağzını seviyorum. Sen açıkça iyi bir kızsın, ama sert bir kız gibi görünmek için çok uğraşıyorsun." Sesi şimdi daha kalın

ve yanımda değil, önümde duruyor.

Ellerini kalçalarımaya koyarak beni hafifçe kaldırıyor, bu da şaşkınlık ve heyecandan midemi kaskatı yapıyor. Beni masanın üzerine oturtuyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor, kendimi coşkuya yaklaşıırken hissediyorum. Bu gerçek olamaz.

"Garip davranıyorsun," diye

fısıldıyorum. "Garip mi?"

"Kendin gibi değilsin."

O içten bir kahkaha atar. "Sen beni tanıımıyorsun."

"Şöhretin senden önce geliyor. Senin bir pislik olduğunu duydum. Kimseye çaba göstermiyorsun ve kesinlikle kimseye iltifat etmiyorsun."

"Şey..." Parmak uçlarını yanağıma getirip yavaş bir ritimle dokundurur. Zamanla çalmaktan oluşan kalın nasırlarını hissedebiliyorum. "Belki de sende beni rahatlatan bir şey var. Benim iyi tarafımı ortaya çıkaran bir şey."

Yüzü şimdi benimkine çok yakın ve sözlerinin titreşimlerini dudaklarımda hissediyorum.

"Bu doğru mu?" Kalbim hızla atıyor, onu bu kadar yanımda hissetmenin, bana dokunmasının verdiği iyi his yüzünden tüm vücudum karıncalanıyor.

Dudaklarını çeneme bastırıyor, ağzımın köşesine kadar iz bırakıyor ve ben nefes alamıyorum. Dudaklarımda üzerinde kayarken, tam bir delilik anında, ona bastırıyorum.

Başka bir işarete ihtiyacı yok. Eli başımın arkasına kayıyor, beni kendine doğru çekerek saçlarımı kavıyor. Onu vahşice öpüyorum, dilimi ağzının içine kaydırıyorum. Ondan daha sert, daha çaresizce bastırdığımı farkındayım. Ama lanet olsun, bu çok iyi geliyor. Bir rüya gerçek oluyor.

"Ya da belki," diye fısıldıyor dudaklarıma, ben ondan daha fazlasını almaya çalışırken. Arkamda bir şey aradığını hissediyorum, ama ben onun dudaklarının tadı üzerinde çok yoğunlaşmış durumdayım. "Belki de sen benim için lanet bir baş belası ve sana buradaki yerin hakkında bir ders vermek için seni bu odada tuttum."

Midemde bir şey kıvrılıyor ve eli saçımdan ayrıldığı anda, kollarımı boynuna doluyorum, onun sıcak

derisini özlüyorum.

Ancak boynumun arkasını bir şeyin okşadığını hissettiğimde onun sözlerini anlıyorum. Az önce benim bir baş belası olduğumu mu söyledi? Bana bir ders vereceğini mi?

Yumuşak bir malzeme enseme değişiyor ve gevşek olmasına rağmen, paniğin pençesine kapılıyorum.

"Ne yapıyorsun?" O beni yerinde tutmak için bana bastırırken, masaya sıkışmış halde, elimden geldiğince uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Uyarılmadın mı?" Ben onun bileklerini tutarken o gülüyor. Artık çok geç; boynuma bir şey dolamış ve boğazıma bir top takılmış gibi hissediyorum.

"Bunu yapma," diye inledim. "Yapma... Bundan nefret ediyorum."

Malzemeyi yakalamaya çalışıyorum, ama ona ulaştığım anda, o onu sıkılaştırıyor.

Bana tıslıyor, gözlerinde tehlikeli bir parıltı var. "Daha da sıkılaştırabilirim."

Donup kalıyorum ve o biraz gevşiyor. "Ellerini masanın üzerine koy."

"Ne yapıyorsun?" Beynim beni tutmaya çalışıyor.

Kafam karışık, kötü şeyler olmuyormuş gibi davranmaya çalışıyorum, ama vücudum onun emirlerini sanki hayatımı kurtaracakmış gibi yerine getiriyor. "Yeni arkadaşların benden uzak durmanı söylemediler mi? Sana iyi bir liste verdiler." Alt dudağını yaladı. "Sadece bir şeyi unuttular."

Ağzını sağ kulağıma dayadı. "Aptal kızları, benim için özel olduklarına inandırmakta çok iyiyimdir. Bazen onlara kalbim olduğunu bile inandırırım."

Gözlerim elinde tuttuğu şeye kayar ve SFU üniformasının bordo ve siyah rengini gördüğümde, sonunda ne olduğunu anlarım.

"Lütfen çıkarın."

"Bir dakika önce benim eğri kravatımdan çok etkilenmiştin," diye alay ediyor. "Ne oldu, Nyx?"

Aşırı nefes almamaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum. "Nefret ediyorum..."

Kahretsin. Lütfen, korkuyorum."

"Evet." Vücudunu bacaklarımin arasına sıkıştırıyor, sertleşmiş penisi karnımın alt kısmına değiyor. "Biliyorum. Az önce seni duydum. Şimdi

bilmek istediğim şey, boynunda bir şey olması neden bu kadar korkutucu?"

Yüzü, bir dakika önce baktığım yüzle hiç benzemiyor. Tabii ki hala güzel, ama yüz hatlarında kötü bir gölge var ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmek istemiyorum. Sadece buradan çıkmak istiyorum.

Kravat boynumda hiç sıkı değil. O kadar gevşetmiş ki, neredeyse hissetmiyorum, ama burada olduğunu *bilmek* nefes almamı engelliyor.

"Lütfen," diyorum nefes nefese. "Çıkar şunu."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve akmamaları için sıkıca kapatıyorum.

Kravatı tutmayan eli yüzüme geliyor ve başparmağı gözümün köşesine hafifçe bastırıyor.

"Gözlerini aç, güzel kız. Bana o gözyaşlarını göster."

Yapmayınca, düğümün yukarı doğru kaydığını hissediyorum.

Gözlerim birden

açılır. "İşte

böyle."

"Achilles..."

"Sana zarar vermeyeceğim." Onun o sırtışı korkutucu hale geliyor. "Sadece gözlerinde korkuyu görmek istiyorum."

Başımı geriye doğru çekmeye çalışıyorum, ama bu hareketim boynumun arkasındaki kravatı daha da belirgin hale getiriyor.

Ellerimi hareket ettirdiğimi hissetmiş olmalı ki başını sallıyor. "Beni dinle. Ellerini olduğu yerde tut, sana söyleneni yap, ben de seni düşündüğünden daha çabuk bırakayım."

Sesindeki sakinlik beni daha da paniğe sevk ediyor. O kravatı biraz daha sıkarken ağızımdan bir hıçkırık kopuyor.

"Beni hemen bırak..." Tırnaklarım elimle dokunduğum şeyi çiziyor ve yanlışıyla masadaki çarşafı yakalayıp, buruşukluk sesinin duyulacağı kadar sıkı bir şekilde yumrukluyorum.

Korku mu istiyordu? Verebileceğim tüm korkuyu ona verdim. Bana daha da sertçe bastırıyor.

Şimdiye kadar başımı kaldırmayı reddetmiştim, ama sonunda kaldırıyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken onun gri gözleriyle karşılaşıyorum. Onlar, gerçek düşüncelere çeviremediğim bir sadizmle parlıyorlar. Bu korkunç.

"Neden bunu yapıyorsun?" Sözlerim, kederin altında ezilmiş, zar zor duyuluyor.

Başparmağı gözyaşlarımla yanağımı silmeye devam ediyor ve cevap verirken dikkatini gözyaşlarıma odaklıyor.

"Burada olmak istemiyor muydun? Ailemden burs almak istemiyor muydun? Bana daha yakın olmak istemiyor muydun? Bu odada?" Dudakları ıslak yanağıma değiyor. "İdolünle tanışmak istemiyor muydun, bebeğim? Eh, işte buradayım. Memnuniyetle kabul ediyorum."

Boynumdaki ilmek tekrar sıkılaşır.

"Hayır!" diye bağıriyorum. "Lütfen, ben... ben..." Tanrım, kekelemekten kendimi alamıyorum. "Sen nesisin?"

"Korkuyorum," diye fısıldarım.

Gözleri tekrar benimkilere döner.

"İyi."

O zaten bacaklarımın arasında ve muhtemelen bacaklarımın titrediğini hissedebiliyor, ama yine de "Biraz daha aç" diyor.

"Achilles, lütfen bunu yapma." Yine de dediğini yapıyorum.

Peach'in daha önce verdiği uyarı, cezalandırıcı bir melodi gibi kafamda yankılanıyor. *Asla, asla ona korkularını söyleme.*

O ateş çukurunun diğer tarafında o kızla konuşuyordu. Onun duyamayacağı kadar uzakta olduğumuzu düşünmüştüm... ya da en azından umursamayacağını. Beni umursamaması gerekiyordu.

"Çok iyi dinleyeceksin," diye mırıldanır. "Çünkü her dinlemediğinde, bu kravat biraz daha sıkılaşacak." Dudaklarını dudaklarıma değdirir. "Benim için çok güzel ve korkmuş görüneceksin."

Yutmaya çalıştığım hıçkırıkla titriyorum, o hafifçe uzaklaştığında alt dudağımı ısıriyorum. Bir eliyle kravattı tutuyor, gülümsemesi sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak gibi.

"Eteğini kaldır."

Kafamı sallamak için eğiliyorum ama kendimi durduruyorum. Boğazıma daha fazla yaklaşırsa, korkudan bayılacağımdan korkuyorum. O zaman ne yapacağını kim bilir?

Titrek ellerimle eteğimi kaldırıyorum ve bunu yapanın ben olduğumu anlamaya çalışıyorum.

"Daha yukarı. İşte böyle."

Göğsüm nefes nefese kalıyor, parmaklarım eteğimin kenarını kalçalarımın acı verici bir şekilde tutuyor.

Bir eliyle iç uyluklarımı okşarken hafifçe kıkırdıyor. "Bu pamuklu külot sana masum bir görünüm veriyor." Göğsünde düşük bir ses yankılanıyor, zar zor algılayabildiğim bir takdir. "Ama ne kadar ıslak olduğunu gösteriyor, bebeğim. Siktir." Gözleri bacaklarımın arasındaki kumaşa takılı kalmış, gülüyor. "Sana yapışmış."

Sonra buz gibi bakışlarını benimkilere diyor. Ama bakışları ateş gibi, heyecandan yanıyor. "Korkmak seni tahrik ediyor mu, güzel kız?"

Kendi nefesimle boğuluyorum, dudaklarımdan tek kelime bile çıkmıyor. Ve o kravatı çekiyor.

"Yapma," diye

ciyaklarım. "O zaman cevap ver."

"Bilmiyorum. Farkında değildim. Lütfen, sadece eve gitmek istiyorum." "Tabii ki. Yakında." Başını sallar. "Önce benim için bir şey yap. Ver

bana orgazmlarından birini ver."

Başparmağını, ıslak olduğumu söylediği yere, bacaklarımın arasına bastırıyor. Yukarı doğru kaydırıyor ve klitorisimi hissettiği yerde duruyor.

Başım öne düşer, göğsüne çarpar ve bu pozisyonda kravat o kadar belirgin görünür ki, başımı tekrar yukarı kaldırırım.

"Bunu benim için yapabilir misin?" Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Ve her yeni hıçkırık daha fazla gözyaşı döktürdükçe, dudakları zevkle seğiriyor.

Lanet olası pislik.

Ona cevap veremiyorum ve başparmağının ucuyla klitorisimi ovuşturduğunda, kelimeleri tamamen bırakıyorum.

Sıcaklık içimi kaplar ve başka düşüncelerin oluşmasını engeller. Şu anda odaklanabildiğim tek şey sinir uçlarımda dolaşan elektrik akımıdır. Nefesim hızlanır ve o, kravatı sıkıca tuttuğuna kıyasla çok yumuşak bir ritimle devam eder. Kalbim hızla çarpmaya devam ederken o çok sakindir.

"Benim için nefes almaya devam et. Çok iyi gidiyorsun," diyor nazikçe.

Nefes almak mı? Boynumda bu şey varken mi?

Vücudum karıncalanıyor, ama ona istediğini vermeye çalıştığım her seferinde durum beni engelliyor. Çok korkuyorum, bu durum beni aşıyor.

"Yapamıyorum... lütfen. Lütfen, bırak beni," titreyerek nefes nefese söylüyorum.

"Ah, Nyx." Dudakları kulağımın altındaki cilde yaklaşıyor, ama parmağının külotuma karşı sabit ritmi bozulmuyor. "Sanki hiç çaba göstermiyormuşsun gibi, bebeğim." Kulak mememi ısırırken, içimden bir inilti kaçıyor. "Korkuya değil, sana verdiğim zevke odaklan. Korku benim için."

Bunu söyler söylemez, elini iç çamaşırlarımın içine soktu ve parmağını kolayca içime soktuğunda ıslaklığımın derecesini gerçekten hissettim.

"Siktir," diye tısladı. "Bunun için bu kadar mükemmel olacağını kim bilebilirdi ki."

Bu anda birbirimize uyduğumuz gerçeğini inkar ederek başımı sallarım, ama parmağını çekip tekrar içeri soktuğu anda tüm vücudum titrer. Ve istememe rağmen, kalçalarım ileri doğru itilir, onun sunduğu şeyden daha fazlasını arar.

"İşte burada." Kıkırdar. "Devam et."

İkimiz de devam ediyoruz. İkinci parmağını da içeri soktuğunda, bu müdahaleye haykırıyorum.

Bu lanet olası cennet.

Aldığım her saniye zevk, onun benden çaldığı bir parça. İnemelerim aptalca yüksek, sırtım mutluluktan geriliyor. Kaslarımın gerildiğini hissediyorum, tüm dikkatim tek bir şeye odaklanıyor, bacaklarımın arasındaki baskıya. Başparmağı klitorisimi tekrar tekrar okşuyor, parmakları acımasızca pompalıyor.

"Oh, lanet olsun... lanet olsun, lanet olsun..." Nefes nefeseyim.

"Durma."

Ne olduğunu anlamadan, kravatın düğümü boğazıma baskı yapıyor ve nefes almamı engelliyor. İçimde bir şey patlarken korku damarlarıma yayılıyor ve bu çelişki aklımı kaçırmama neden oluyor.

O kadar şiddetli boşalıyorum ki, tamamen öne düşüyorum, başım göğsüne çarptığında onun adını haykırıyorum. Vücudum kıvrılıyor, dizlerim kalçalarına bastırıyor ve ilmek tekrar sıkışıyor.

Parmakları kaybolur. Nefes alamıyorum. Her şey aynı anda oluyor. Beni geri iter ve o aceleyle penisini çıkarırken ben masanın arkasındaki duvara garip bir şekilde düşerim.

"Kıpırdama," diye homurdanıyor, kravatı bir tasma gibi tutuyor.

Hiperventilasyon yapıyorum, odanın yoğun orgazmdan dolayı eğildiğini hissediyorum. Gözlerim, çılgınca penisini okşayan eline odaklanıyor. Parmaklarındaki orgazmımın ıslaklığı, onun ön sıvısıyla karışıyor. Beyaz şeritler pamuklu külotuma sıçradığı anda nefesi kesiliyor ve gerçeklik yavaşça yerine oturuyor.

"Siktir," diye homurdanıyor nefesini toparlarken.

Hala nefes nefese, yarı yatık yarı oturur halde masasının üzerinde ona göz kırpıyorum.

Sanki zaman kavramını yitirmişim gibi, telefonu birdenbire ortaya çıktı. "Yapma," diye zayıf bir sesle mırıldandım, kirpiklerim hala gözyaşlarıyla ıslaktı.

Bir flaş, ve yine yok oldu.

Kot pantolonunun fermuarını çekip, bana sırtarak yavaşça kravatını çözüyor.

Oda tekrar netleşir, alt kattaki partiden gelen müzikle birlikte. Ve kravat tamamen kaybolur, yere atılır.

Sessizliğin yerleşmesine bile izin vermeden geri adım atıp yatağının üzerinde duran bir tişörtü kapıyor. Ben olduğum yerde donup kalıyorum. Ne oldu böyle? Beni kalmam için kandırdı, tehdit etti. Beni ölümüne korkuttu... Beni buraya getirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum zayıf bir sesle, boynumu ovuşturarak. Beni engellememesine rağmen hala nefes almakta zorlanıyorum. En sıkı olduğu anda bile, sadece orgazmımdan dolayı boğuluyordum.

"Partiye geri dönüyorum," diye açıklıyor rahat bir şekilde. Dağınık saçlarını eliyle düzeltip, telefonuna bakıyor ve sonunda bana bakıyor. "Artık gidebilirsin."

Kalbim mideye kadar iniyor, bayılmak üzereyim. "G-Gitmek mi?"

Yumuşak bir şekilde gülüyor ve masaya geri dönüyor. Gözlerimden saçlarımı çekip, yanaklarımdaki gözyaşlarını iki başparmağıyla siliyor.

"İyi iş çıkardın. Artık gidebilirsin."

"Ama sen az önce..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemeden sözümü kesiyorum.

"Ne yani? Sonunda sen ve diğer hayran arkadaşlarının hayalini kurduğu şeyi mi verdim?"

Beynim kısa devre yapıyor. Öyle mi oldu? Benim istediğim bu muydu? Achilles Duval ile seks yapmayı sayısız kez hayal etmiştim. Ama tehditler... kravat. *Korku*. Benim istediğim böyle olmamıştı.

Görüşüm düzeldiğinde, o çoktan kapısına varmıştı. "Çok dikkatli dinle, Nyx. Eğer hayatımı mahvetmek amacıyla SFU'ya gönderildiysen, ya da benimle ilgili herhangi bir planın varsa, neler yapabileceğimi unutma ve bir kez daha düşün."

Planlar mı? Onun hayatını mahvetmek mi? Ne halt ediyorsun sen? Onun yanına bile yaklaşabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ve beni buraya kimse göndermedi. Bunun için mücadele ettim. Bunu söylemek üzereydim ama onun çoktan gittiğini fark ettim.

Aynen öyle... idolüm bu üniversitedeki en kötü insan çıktı.

Sekizinci Bölüm

Achilles

DIRTBAG – WesGhost

Bum. Bum. Bum.

Bir yerlerde bir şey sürekli vuruyor, dağınık kabuslarımı, huzurlu olmayan uykumu bozuyor.

Güm. Güm. Güm.

"Achilles, aç kapıyı!"

"Ne oluyor lan?" diye homurdanarak yorganımın altında dönüp yastığı odanın diğer ucuna fırlattım.

Dur. O aslında odanın içinde değil.

Esneyerek, küfürler mırıldanarak, sadece bir boxer giymiş halde yavaşça yataktan kalkıyorum.

Kapımın kilidini açıp aralık bırakıyorum, sadece yüzümü Wren'e gösteriyorum.

Tek oda arkadaşım olduğu için onun olduğunu tahmin ettim.

"Evet?" diye soruyorum, koridorda parıldayan gün ışığından gözlerimi kısarak.

O içeri girer. "Neredeydin sen?"

Pencereye koşarak perdeleri açar ve ben gözlerimi ön kolumla kapatırım.

"Vay canına. Lütfen daha fazla sevgi, daha az saldırganlık."

Odayı etrafına bakıyor. "Cuma günkü partiden beri burada mı saklanıyordun?"

"Öyle mi?" diye soruyorum, gerçekten merak ederek. "Bugün Pazartesi, Achilles."

Gözleri odanın etrafına dağılmış nota kağıtlarını, paket servis kutularını, kemani, klavyeyi, viyolayı tarar... ve ben bile

bodrumdaki müzik odasından elloyu getirdi.

"Bir dakika, müzik mi yazdın?" Sesindeki şaşkınlık, cevabı zaten bildiğini gösteriyor.

Saçımı elime alıp, çaresizce düzeltmeye çalışıyorum. Damarlarımda dolaşan tatmin duygusu neredeyse beni sertleştiriyor.

Ben. Lanet olsun. Beste yaptım.

İki gün iki gece boyunca, kafamda anlam veremediğim bir melodi dolaştı, ta ki onu kağıda dkene kadar.

Yatağımdaki kağıtları topluyorum. Üzerlerinde uyuyakaldığım için buruşmuşlar. Bazıları berbat olduğu için yırtılmış, onları bir daha görmek istemiyorum. Ama bazıları altın değerinde. şimdiye kadarki en iyi eserlerim.

İlkini gözlerimle taradıktan sonra, ikinciye bir kenara atıyorum çünkü hiçbir değer yok, sonra da geri kalanları sayıyorum.

" harika sayfam var," diyorum sakın bir şekilde, içimde bir şeyler canlanmaya başlamış olsa da. "Solo bölümden."

"Achilles, bu harika," diyor Wren heyecanla. "Geri dönmüşsün. Ne oldu?"

Masama bakarken Nyx Mayer'in görüntüleri gözümün önüne geliyor. Gözyaşlarıyla dolu geniş kahverengi gözleri, hıkırıklarının sesi, onun hissedilir duygularını resmettiğimde yanaklarının verdiği his. Ağızının tadı sakız gibiydi ve orgazm olduğunda amcığı parmaklarımla etrafında çok güzel bir şekilde sıkılaşıyordu. Bu, boynuna basit bir bağla yaptığım hasardı. Onun hakkında daha fazla şey öğrenirsem, bana aılabilecek tüm olasılıkları bir düşünün. Onun tüm korkularını bilseydim.

Onunla geçirdiğim bir saatten az bir süre, en iyi çalışmalarımdan birkaç dakikaya ilham verdi. Onu daha fazla eziyet ederek daha fazla zaman geirebilseydim ne olurdu?

Bir başyapıt. İşte böyle olurdu. Lanet olası bir *hazine*.

"Achilles?"

Gerçekliğe geri dönüp arkada şıma bakarak omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum. Sadece ilham geldi."

O yakışıklı yüzüyle bana gülümser ve başparmağıyla arkasını gösterir. "Chris seni görmeye geldi."

İşte bu, keyfimi kaçırmamanın harika bir yolu.

"Harika," diye en iyi alaycı tavrımla cevap veriyorum.
"Sabırsızlanıyorum."

Dušta olduğum süre boyunca, Chris'in burada olmasının olası nedenlerini düşünürüm. O, Wren ve ben, üçümüzden ikisi Sessiz Çember'e kabul edildi. Öyle oldu. Ama sadece Chris hala onun bir parçası. Bunu istediği için değil, birkaç yıl önce onları kazıkladığı için onu öldürmemeleri ve gözbebeği Ella her şeyden korunmaya devam ettiği sürece onu istedikleri her şey için kullanmaya devam edebilmeleri için babamla bir anlaşma yapmayı başardığı için.

Çemberdeki her Gölge bir amaca hizmet etmek zorundadır. Güçlü üyeleri yoksa etkilerini sürdüremezler. Her yıl bir değerlendirme yapılır ve eğer yardımcı olmadıysanız, üyeliğiniz yenilenmez. Bu genellikle sizi öldüren talihsiz bir kaza ile sonuçlanır. Chris, Çember'in avukatlarından biridir. Baro sınavını yeni geçti, ancak onu çok önceden istiyorlardı ve SFU hukuk fakültesindeyken onu üye yaptılar, çünkü zaten entrikacı bir pislik olarak ün salmıştı. Circle, iyi bir manipülatörü sever. Sonunda, rolü basit olacak. Circle üyeleri, çalıştıkları sektör ne olursa olsun, her zaman düşmanca devralsmalar yoluyla yeni şirketler satın alırlar ve bunu yaparken Chris'in yanlarında olmasını isterler. Bana sorarsanız akıllıca ve o da zaten oradan ayrılamaz.

Ancak Wren, hayatta kalmayı başardı ve değerli Peach'ini de yanında götürdü. Babam, inisiyasyonlardan sonra onları tutmaya çalıştı, ancak kısa sürede, Çember'in bir parçası olarak tamamen dengesiz iki kişinin bulunmasının, bunun değerinden daha fazla tehlike arz ettiğini fark etti. Wren kısa bir süre onların tetikçisi oldu, ancak şimdi endişesiz bir hayat sürüyor da değil. Onun yüzünden birçok Gölge hayatını kaybetti ve Çember o zamandan beri zayıfladı, ancak yok olmadı.

Asla. Lanet olsun. Ölü değil.

Her zaman intikam alma şansları var. Yani, Chris'in içeride olması iyi bir şey ve Wren, onlar söz konusu olduğunda kendini çok küçük göstermeye çalışıyor.

Aşağı indiğimde, basit siyah kot pantolon ve önünde üç mor yarasa olan siyah kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Sadece bu

hayvanı görmek bile yüzüme bir gülümseme konduruyor. Sophie onlara garip bir şekilde takıntılı, ama onu düşünmek birbirimizden ne kadar uzak olduğumuzu hatırlatıyor. Ve bu da beni kötü bir ruh haline sokuyor.

Mutfağa girip kendime kahve yaparken ben böyleyim. Chris masada bekliyor, önünde kendi fincanıyla oturuyor ve benim her zamanki somurtkan halimi görünce hiç şaşırmıyor. Umurumda bile değil. Wren bana bir fincan kahve doldurup masaya otururken, ben tezgaha yaslanıyorum.

"Peki, bu ne hakkında?" diye soruyorum, fırındaki saati kontrol ederek. Otuz dakikadan az bir süre içinde müzik binasında olmam gerekiyor, bu yüzden en azından Sessiz Çember konuşması o kadar uzun sürmez.

"İnisiyasyonlar," diye cevaplar Chris, beni gözlemlerken.

O, herkesin bir sonraki hamlesini tahmin edebilmek ve onların zayıf noktalarını bulabilmek için sürekli herkesi anlamaya çalışan türden bir adam. Asla anlamadığı şey ise, benim zayıf noktamın olmadığı. Bu, burada bir şeye değer verdiğim anlamına gelir, ama ben hiçbir şeye değer vermiyorum. Beni hayatta tutan tek şey Sophie, ama o benim için çok uzaklarda ve hiçbir şeyden mutlu olamıyorum. Bu işe yaramaz kasabada ve içindeki işe yaramaz insanlarda dolaşan bir hayalet gibi yaşıyorum.

Esniyorum, kahveme üflüyorum ve ilk yudumu alıyorum. "Bunu bilmeme gerek yok. Başlangıç için bir kadın teklif etmedim, bu yüzden bu yıl başlangıç yapmayacağım."

"Artık bu stratejiyle paçayı kurtaramayabilirsin," diye açıklıyor.

Nedenini sormak istemediğimden, o açıklamaya devam ederken biraz daha içki içiyorum.

"Tapınak kullanıma hazır değil ve labirent de yangından zarar gördü"—gözleri Wren'e kayıyor—"bu yüzden birkaç ay erteliyorlar. Babanın sana birini bulup seni inisiyasyona zorlamak için hâlâ bolca zamanı var."

Tapınak, Gölge'lerin buluştuğu yerdir. Stoneview Country Club'ın içinde gizlenmiş, kimsenin bilmediği özel bir alandır. Ve Circle'a ait yüzlerce dönümlük arazide gizlenmiş labirent, onların inisiyasyon yaptıkları yerdir. Geçen yıl yangın çıkıp birçok Gölge'nin hayatını kaybetmesinden bu yana, eskisi kadar düzenli olarak fiziksel olarak bir araya gelemiyorlar. Görünüşe göre, bu durum inisiyasyonları da etkiliyor.

Fincanı parmaklarımla tıkladıyorum, onu yere atmalı mıyım yoksa en yakın pencereden atlamalı mıyım emin değilim. Her yaz, tek yapmam gereken, Eylül sonuna kadar babamın beni inisiyasyona sokmak için kurduğu tuzaklara düşmemek. İnisiyasyonlar geçtikten sonra, bir sonraki yıla kadar yapabileceği hiçbir şey yok.

Tarihi değiştirmişler lan.

Ama babamın anlamadığı şey, onun küçük kulübüne katılmadan önce öleceğim.

"Nyx gibi biri mi?" diye soruyor Wren. "Ona bir teklifte bulunup bulunmadığını biliyor muyuz?"

Kafamı sallıyorum. "Nyx sorun olmaz. Kötü niyetli olsa bile, korkudan hiçbir şey denemeyeceğinden eminim."

"Achilles," Wren keskin bir bakışla beni uyarır. "Ne yaptın yaptın?"

Onu görmezden geliyorum. Hayatımda olan biten her şeyi bilmesine gerek yok bilmesi gerekmiyor.

"Bana haber verdiğin için teşekkürler," derim sakın bir şekilde. "Dikkatli olacağım." Bitmemiş kahvemi lavaboya koyup çıkmak için harekete geçerim.

"Sonsuza kadar kaçamazsın, Achilles." Chris'in bilgili sesi sinirlerimi bozuyor.

"Sanki bize söylemeyeceğin bir sırrın varmış gibi," der Ella hep.

"Benden kaçması gerekenler Gölgeleler'dir," diyorum, sözlerimle çelişen kadar sakın bir ses tonuyla. "Bunu nasıl hala anlamadıklarını anlamıyorum. Nyx babamın bir piyonuysa, pişman olacak. Yine. Ama bana sorarsan, kızın hiçbir şeyden haberi yok gibiydi. Her ihtimale karşı, tedbirimi almak için onu korkutmaya devam edebilirim. Endişelenme."

"Yani bana söylediğin şey, ona yaptıklarının hak etmediği olduğu mu?" diye sorar Wren iç çekerek.

"Tedbirli olmakta fayda var, değil mi?"

Elimde sadece siyah bir kalem ve Post-it notları ile müzik okulu binasına giriyorum. Her dönem başında, bölüm başkanı, SFU Orkestrası şefi ve ben, tüm müzik öğrencilerini dinleyerek, aylarca sürecek provalar sırasında nerede oturacaklarına karar veriyoruz. Öğrencilerin, en iyi seslerini çıkarabilecekleri yeri bize bir dakika içinde müzikal olarak anlatmaları gerekiyor.

Bunu yapmak zorunda değilim, çünkü benim uzmanlık alanım bu değil. Ama müzik benim ruhumun ait olduğu yer ve her zaman bir sonraki eserimi yazmak için ilham alacağımı umarak oraya gidiyorum. Herkesin beklediği konçerto, sanki ben bir tür dahiyimim gibi. Bir kez şansım yaver gitti; ne beklediklerini bilmiyorum.

Bugün ilham almayacağım. İlhamımın cevabını biliyorum, sadece yakıtımı almam gerekiyor. Boş koridorlarda yürürken heyecanlanıyorum. Her ğrenci konser salonumuzun önünde bekliyor olacak, stres ve beklentiyle titreyerek, sanki onları hayatta tutan tek şey onlarmış gibi enstrümanlarını tutuyor olacaklar.

Küçük kalabalığa yaklaşırken sadece bir kişiyi arıyorum. Çok az öğrencimiz var. Kendi orkestramızı tamamlamaya yetecek kadar. Bir yıl geçiyor ve eksik enstrümanları yeni oyuncularla değiştiriyoruz.

Kalabalığın arkasında durup, heyecanlı konuşmaları, endişeli fısıltıları ve sabırsız öğrencilerin homurtularını dinliyorum.

Yanımda kısa bir nefes sesi duyuyorum, elini ağzına kapatarak sesini bastırmaya alışıyor. Onu tanımıyorum, ama yanındaki arkadaşı bir başkasına eğildiğinde o kadar da dikkatli davranmıyor.

"Aman Tanrım, Achilles Duval burada."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Kendine gel.

Bana bakmaya devam ediyorlar, haber hızla yayılıyor, ama hiçbiri benimle konuşmaya gelmiyor. İyi. Görünüşe göre itibarım sonunda onların aptalca bir şey yapmasını engelliyor.

Ama ben onlara odaklanmıyorum. Kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü kızı bulmaya odaklanıyorum. Düşündüğümde bu o kadar da kolay değil. Nyx oldukça sıradan bir kadın. O da benim hayranım olan bir başka kemancı. Hiç de şaşırtıcı değil. O

önümde ilk kez soğukkanlılığını kaybeden ya da ona yapmaması gereken şeyleri yapmama izin veren ilk kişi değil.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden bu küçük karşılaşmamız beni bu kadar etkiledi?

Diğer müzisyenlerin oluşturduğu küçük kalabalığın içinde bile onu bulamıyorum.

Hepsi konser salonuna girerken, ben duvara yaslanıyorum, onlar yerlerine yerleşene kadar birkaç dakika daha içeri girmeme gerek olmadığını biliyorum. İnsanlar odada hareket etmek için bütün çellolarını taşıyorlar. Kapılar kapanır ve o anda koridorda koşan ayak sesleri duyarım. Nefes nefese, elinde keman kılıfı ile yanımdan geçip giderken beni fark etmez bile. Büyük ahşap kapının önünde aniden durur, nefesini toparlar, elini göğsüne koyar

O zaman Nyx'in onu diğerlerinden ayıran özel bir özelliği olmadığını anlıyorum. Boyu, vücudu, saçı ya da sesi değil. Benim alanıma girdiği anda bana hissettirdikleri dışında *hiçbir şey*. Çünkü kaçan o olabilir, ama nefes alamayan benim.

Arkadan ona yaklaşırken parmaklarım karıncalanıyor. Dikkat çekmemeye çalışmıyorum, boş koridorda adımlarım belirgin, ama o beni duymuyor gibi görünüyor. Ben sağ omzuna elimi koyduğumda, o dökme demir kapı koluna elini koymak üzereydi.

"Tsk. İlk gününde geç mi kaldın?"

O, bir çığlık atmak üzereyken ani bir hareketle dönerek beni kendinden uzaklaştırır. Beni gördüğünde, geniş gözleri her zamankinden daha da büyür ve kendini kapıya dayar.

Kahretsin. Gözlerindeki panik, onsuz geçen iki günün çok uzun olduğunu kesin olarak anlamam için yeterliydi.

"Ben-ben..."

Gözlerindeki saçı kenara ittiğimde, kalın bir yutkunma yapar ve av gibi donakalır.

"Benden bu kadar korkma, Nyx. İçeri girmeden önce beni zor durumda bırakacaksın."

İki parmağımı boynuna götürür, nabzına bastırır ve onun gerginleşmesinden zevk alırım.

"Gerçekten panik yapıyorsun."

"İçeri girmem gerek," titrek dudaklarından zorla çıkar. "İlk günümde her şeyi mahvetmek istemiyorum."

Gülümsüyorum ve neredeyse omurgasından aşağıya doğru akan ürpertiye hissedebiliyorum. "Bence bursunu kabul ettiğin anda batırdın. Ama haklısın. İçeri gir."

Arkasındaki kapıyı açarak, elimi boynunun arkasına doladım ve onu benimle aynı anda içeri zorladım. Ülkedeki en iyi üniversite orkestrasının bir parçası olmak isteyen biri için, garip bir şekilde tüm gözlerin üzerinde olması hoşuna gitmiyor gibi görünüyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Nyx

iyi kız – Artemas

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Nefes almamı zorlaştıran kaotik bir Presto temposu.

Chase beni arabayla götürmeyi teklif etti ama zamanında gelmedi, bu yüzden geç kalıyorum. Arabada yaşadığımız tartışma beni zaten sinirli hale getirmişti. Şimdi de Achilles, konser salonunun kapısından geçip seyirci koltuklarına doğru yürürken boynumdan bırakmıyor.

Onun bir şeyler söylediğini duyuyorum ama solumda duruyor ve ona bakmıyorum, bu yüzden ne cevap vereceğimi bilmiyorum.

Bizi, bize bakıp bekleyen öğrencilerin önünden geçirdi. "Bırak beni," diye fısıldayarak tısladım. "Ne yapıyorsun?"

Bir koltuğun önünde durur ve sonunda beni bırakır. Oturmuyorum, bacaklarım birdenbire güçsüzleşir ve şans eseri kırım koltuğa düşer.

"Bu hafta sonu beni özledin mi?" diye soruyor sessizce ve bir dakika önce sorduğu sorunun bu olduğunu anlıyorum.

Zaten kalp krizi geçirmeye ramak kalmışken, bir de bu hafta sonunu hatırlatmak zorunda *kaldı*. Gözlerinin yüzümde korku aradığını anlayabiliyorum, bu yüzden damarlarımdan hala panik akmasına rağmen yüzümü rahatlatmaya çalışıyorum.

"Hayır," diye sertçe cevap veriyorum. "Şimdi beni rahat bırakır mısın? Çalmaya hazırlandığım parçaya odaklanmam gerekiyor."

"Bir dakika içinde seni rahat bırakacağım. Bana numaranı verdikten sonra."

"Neden uzanıp burada uyumuyorsun, çünkü bu sadece rüyalarında gerçekleşecek."

Yüzü benimkine yaklaşsın diye önümde çömelir, dudaklarında o dayanılmaz gülümsemesi vardır. Nefesi nane ve hafif sigara kokar. "Bu orkestrada benim fikrim çok önemlidir. Bana karşı ekstra nazik olmanı öneririm."

Öne eğilip göz göze geldiğimizden emin oluyorum. "Sen *o kadar* da önemli birisi değilsin, Duval. Sakıncası yoksa bugün şefe odaklanacağım. Beş dakika boyunca ilgi odağı olmamakla başa çıkabilir misin?"

Achilles o kadar da önemli biri. Onun gençlik yıllarında böylesine kaliteli bir konçerto bestelemiş olması onu olağanüstü kılıyor. Ama cuma gününden sonra iki gün boyunca acı çektim. Yatakta tek başıma ağlayarak, bir sanatçıyı sanatından ayıramayacağımı anlamak için yeterince zaman geçirdim. Achilles tarihin en iyi müzisyeni olabilir, ama yaptığı şeyden sonra yine de benim hayranlığımı kaybetti.

Şu anda ağızımda sadece acı bir tat ve kontrol edemediğim bir korku var. Ve derinlerde, içimde asla kabul etmek istemediğim karanlık bir yerde, bana dokunduğunda hissettiğim heyecan ve zevk var.

Hâlâ aptal gibi gülümseyerek başını sallıyor. "İkimiz de benim o kadar önemli olduğumu biliyoruz. Ama sen o güzel ağızını çalıştırmaya devam ediyorsun."

İki elini uyluklarımın üzerine koyar ve önümde dururken, içime kadar yankılanan bir güçle sıkar.

"İyi oyna."

Bunun bir emir mi yoksa teşvik mi olduğunu bilmiyorum, ama ben kendime geldiğimde o sahneye doğru yürüyor.

Sahneye çıkıyor, müzisyenlerin sandalyelerinin önüne, bölüm başkanı Bayan Oakes ve orkestra şefi Bayan Rivera'nın yanına geçiyor.

Konser salonu rüya gibi bir yer. Birkaç yıl önce ziyaret etmeye çalıştım, ancak halka açık bir gösteri olmadığı sürece sadece müzik öğrencilerinin girmesine izin veriyorlar. Silver Falls Üniversitesi¹⁹-yüzyılda inşa edilmiş ve konser salonu Avrupa opera salonlarının güzel tarzını yansıtıyor

. At nalı şeklinde olan bu salon, olağanüstü akustiği ile ünlüdür ve ben de bunu deneyimlemek için sabırsızlanıyorum. İki katlı koltuk düzeni vardır: zemin kattaki parke ve bir üst kattaki daire. Şu anda hepimiz zemin katta oturuyoruz.

Tavandan sarkan muhteşem avize dahil tüm ışıklar yanıyor. Beşinci sırada oturuyor olmama rağmen, Achilles'in keskin bakışları benimkilerle buluşuyor ve beni unutmadığını belli ediyor.

Bayan Oakes bir adım öne çıkıp gülümsüyor. Altmışlı yaşlarının başında, sert yüzlü, başının üstünde sıkı bir topuz olan bir kadın, ama her konuştuğunda ses tonunda, hepimizin kariyerimizde başarılı olmamızı ne kadar istediğini gösteren bir nezaket var.

Onun için alkışlar yükselir ve sessizlik istemek için elini kaldırır.

"Tüm yeni müzisyenlerimize hoş geldiniz ve orkestramıza tekrar hoş geldiniz. Bilmeyenleriniz için, sizi ilk gün buraya, enstrüman bölümünüzde sahnede herkesin nerede oturması gerektiğini değerlendirmek için çağırdık. Bu bir yarışma değil, stres yapmanız için bir neden de değil. Amacımız, orkestra içinde en iyi uyumu sağlamak, hepsi bu. Her koltuk, komşusu kadar önemlidir. Profesyonel orkestralarda işlerin böyle yürüdüğünü öğreneceksiniz. Müzisyen arkadaşlarınıza saygı duymak her şeyden önce gelir."

Arkasındaki iki kişiye işaret ederek devam etti. "Bayan Rivera burada ana karar verici olacak, ancak Bay Duval ve ben ona danışmanlık yapacağız."

Odada, muhtemelen diğer yeni öğrencilerden gelen bir fısıltı dalgası yükselir. O tekrar elini kaldırır.

"Hepiniz Achilles Duval'ı tanıyorsunuzdur, ona yardımları için teşekkür etmek istiyorum. Her zaman böyle yetenekli birine ulaşamayız, yoğun programından zaman ayırıp hepimize rehberlik ettiği için ona çok minnettarız. Size herhangi bir ipucu verirse, kendinizi şanslı sayın. Şimdi." Bakışları biraz sertleşir, dudakları büzülür. "Burası profesyonel bir ortam. Lütfen, çalışırken onu rahatsız etmeyin ve her seferinde tek bir öğrenciyle ilgilenmesine izin verin. En sevdiğiniz ünlüyle tanışma toplantısında değiliz. Beni bu konuda hayal kırıklığına uğratmayın."

Bir kez daha sıcak bir gülümsemeyle başını sallar. "Hepiniz yaz boyunca size gönderdiğimiz bir dakikalık parçayı öğrendiniz. Bilmeyenler için, bu işin işleyişi şu: Sizin çaldığınızı dinleyip, orkestranın en iyi sesini çıkaracağınız yeri belirliyoruz. Gün boyu sizi bir yerden bir yere taşıyacağız, bu iş bitene kadar kimse ayrılmayacak. Lütfen bize soru sormayın, seçimlerimizi yorumlamayın ve gürültüyü en aza indirin. Bu, birinin performansından sonra alkışlamayacağınız anlamına gelir. Hepiniz son derece yeteneklisiniz ve biz bunu biliyoruz, yoksa burada olmazdınız. Bugünün amacı, birbirinizi dinlemek ve mümkün olduğunca çabuk hareket etmek. Yetmiş beş kişiyi dinleyip yerleştirmemiz gerekiyor."

Konuşmasını bitirir bitirmez, Bayan Rivera şefin podyumundaki yerini alır ve partitürü açar.

"Son bir şey daha var," diyor Bayan Oakes. "Maalesef, solistimiz hafta sonu bileğini kırdı. Bu dönem için yeni bir solist seçeceğimizden, sonunda kemanları dinleyeceğiz. Önce pirinç çalgılarla başlayacağız."

Acı içinde nefesini tutan tek kişi ben değilim. Bir müzisyen olarak üst vücudumuzdaki herhangi bir kemiğin kırılması en büyük kabusumuzdur. Bayan Oakes ön sırada oturan bir kadına nazikçe başını sallar. Kadının yüzünü göremiyorum ama kolundaki alçıyı görebiliyorum. Zavallı kız.

Sabah boyunca, çalgıcıların Rivera hanım için çaldığı pirinç çalgıları, nefesli çalgıları, vurmali çalgıları ve keman dışındaki diğer yaylı çalgıları izliyorum. Çello, viyola, kontrbas. Her müzisyen onun için çalarken, ben de kemanımı tıklatıyor ve bilinçsizce yayımla minimal hareketler yapıyorum, seçmeler için solistin yerini alan grand piyanonun eşliğinde parçayı tekrarlıyorum.

Çalmayı bitirir bitirmez, Achilles bir Post-it notuna bir numara yazıyor ve müzisyenin üniformasına yapıştırıyor. Pembe, sarı, yeşil, mavi. Hiçbirimiz için bir anlam ifade etmeyen rastgele sayılar, sonra onları sahnenin kenarına gönderir. Bazen şefimiz boğazını kaşır ve Achilles otomatik olarak sayıyı değiştirir. Kimseyle konuşmaz, ona ne kadar umutla baksalar da. SFU lisans üniforması giyen bizlere kıyasla, kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolonuyla çok uyumsuz görünür.

Kemanlar için alfabenin ilk harfiyle başladıkları anda, çantamda reçineyi ararım. Ve o anda kalbim durur. Reçine orada değildir.

Ne oluyor? Bu sabah Chase ile yaşadığım stres ve tartışma sırasında, onu paketlemeyi unutmuş olmalıyım.

Yayıma reçine sürmezsem çalamam. Sesini duyamazlar.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum. "Siktir, siktir, siktir."

Yanımdaki adam kıpırdanıyor ve beni ve çantamı izlediğini hissediyorum. Sırtımda soğuk terler akmaya başladı bile. Benim için her şey bitti. Bu yüzden beni kovsalar bile şaşımam. Tam bir acemi hatası.

"Al," diye derin bir ses duyuyorum. "Benimkini al."

Ona dönüyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışmaktan alt dudağım titriyor. Bana reçine kutusunu uzatıyor.

"Çok teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Kutuyu alıyorum, kağıt kutuyu hızla açıp sertleşmiş yuvarlak reçineyi çıkarıyorum. Yayımin ortasından çok iki ucuna dikkatlice sürüyorum ve sonunda ona tekrar tekrar teşekkür ederek kutuyu geri veriyorum.

Kutuyu yerine koyarken bana gülümsüyor. "Önemli değil. Bu arada, ben Josh."

"Nyx," diye homurdandım. "Bugün, tahmin ettiğim kadar stresli geçti."

."

O, ihtiyatlı bir şekilde gülüyor ve şöyle diyor: "En azından üniformamıza rastgele

Post-it notu yapıştırılmadı. Kaçınıcı sınıftasın?" "Üçüncü, ya sen?"

"Aynı. Üçüncü sınıf, keman" —enstrümanını gösterir— "ama seni daha önce hiç görmedim. Şimdiye kadar aynı sınıflarda olmalıydık."

"Yeni transfer oldum." Ona parlak bir gülümsemeyle bakarak, omuzlarımdan bir kısmı stresin düştüğünü hissediyorum. "Tekrar teşekkürler. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Muhtemelen Bayan Rivera tarafından canlı canlı yenilirdin. Hala bir şey söylememesi beni çok strese sokuyor."

"Katılıyorum..."

Adım okunur ve koltuğumda sıçrarım.

"Kahretsin. Gitmeliyim."

"İyi şanslar."

Titrek dizlerle koridordan sahneye doğru yürüyorum. Kendime hiç güvenim yok. Buradaki herkes bir öncekinden daha iyi, sanki yeteneklerinin sınırı yokmuş gibi. Bu çocuklar özel öğretmenlerden ders almışlar, pahalı, kaliteli kemanları var ve bana göre açıkça avantajlılar.

Bayan Rivera'nın önündeki tek koltuğa oturup, yaz boyunca hepimizin öğrendiği nota kağıtlarına bakıyorum. En azından kemanlar için olanlara. Her enstrümanın bir parçası vardı. Bizimki, Vivaldi'nin D majör RV 10: Il allegro moderato sonatının ilk dakikasıydı.

Kemanımı otuz saniye içinde akort ediyorum ve hepsinin ne kadar tuhaf olduğumu göreceklerini bildiğim için endişe beni yiyip bitiriyor. Yargılanacağım, muhtemelen orkestranın bir köşesine oturtulacağım ve yılın geri kalanında tuhaf bakışlara maruz kalacağım.

Bayan Oakes benim bu küçük tuhaflığımın farkında olmalı, ama şefimiz bana beklenti ya da umutla bakmıyor, sadece okuma gözlüklerinin üzerinden sıkılmış bir bakış atıyor. Sanırım ona söylenmemiş.

Ellili yaşlarında Filipinli bir kadın ve dünyanın en büyük orkestralarından bazılarında çalışmış. On yıl boyunca Los Angeles Filarmoni Orkestrası'nın şefi olmuş, ama muhtemelen benim ona göstereceğim şeyi hiç görmemiştir. *Beni nefret* edeceği şeyi.

Omuz dayanağımı ve kemanımı takıp çenemi çene dayanağına yerleştiriyorum. Sonunda başımı kaldırdığımda, kaşları o kadar yukarı çekilmiş bir şefle karşılaştım ki, geriye düşeceğinden korktum. Etrafımda birkaç kahkaha duydum, ne yaptığımı bilmediğimi fısıldayan sesler duydum, ama ben sadece ona baktım. Ya buna razı olacak ya da beni kovacaktı. Benimle uğraşmak istemiyordu.

Gözlerini benimkilere diker, ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirir ve sonunda rahatlar. Kollarını kaldırır, gözlerim ezbere bildiğim sayfaya düşer ve tekrar ona döner. Sonra onun başlangıcını takip ederim.

Bütün oda kaybolur.

Kaygım yok olup gider. Ve ben farklı bir boyuta uçarım.

Bir dakika boyunca, mutlak mutluluk gibi hissettiren bir duygu içinde hareket ediyorum. Vücudumda hiçbir şey titriyor değil. Kalbim ağır değil. Midem ağrımıyor. Kendimi güvende hissettiğim tek yer burası. Kemanımı sağ omzuma koyduğumda ve kulağımda çalan müziği duyduğumda. Bazen, çalanın ben olduğumu bile hissetmiyorum, kendimi ayırıp sadece vücudumdaki titreşimleri ve müziği deneyimliyorum.

Çok çabuk bitiyor.

Oda geri geliyor, ışıklar çok parlak ve Achilles'in sakın bir gülümsemeyle yavaşça bana yaklaşmasını izlerken nefesim kesiliyor. Bayan Rivera bunu çok önemsemiyor, sadece Achilles'in yazdığı numaraya bakıyor. Bayan Oakes çoktan bir sonraki ismi çağırıyor.

"Beni şaşırttın Nyx," diyor Achilles bana fısıldayarak. "Bu hiç olmazdı." Üniformamın gömleğine Post-it notunu yapıştırırken kemanımı inceliyor. Elini göğsümün üzerinde birkaç saniye fazla tutuyor. "Kemanı yanlış omuzda, yanlış elle çalmak... İlgimi çekmek için can atıyorsun, değil mi?"

Onun ilgisini çekmek, kısa bir süre önce internette onun fotoğraflarına bakarken hayalini kurduğum bir şeydi. Cuma gününden sonra, bunun benim hayalimdeki masalsı versiyon olmadığını fark ettim.

Yutkunarak ayağa kalktım, o henüz geri çekilmemiş olsa da. Bu sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu ve ben buradan gitmem gerekiyordu. Bir sonraki kız koltuğa oturdu ve ben sahneden inmeye başladım, ama Achilles elini belime koyarak beni daha önce çalmış olan diğer öğrencilerin yanına yönlendirdi.

Sessiz kalıyor, ama herkesin gözlerinin beni yakıcı bir şekilde izlediğini *hissedebiliyorum*. Sonunda beni bırakınca nefes alabiliyorum. Ama hala bir şeyler ters gidiyor ve seyircilere baktığımda, alçılı kadın bana dik dik bakıyor. Evelyn. Cuma gecesi partide Achilles'in odasında olan kız. O zaman kendini incitmiş olmalı.

"Onu takma kafana," diye kulağıma fısıldadı. "O rekabetçi biridir. Ve sen küçük numaranla herkesin dikkatini çektin. Özellikle de benimkini."

Bunun iyi bir şey olmadığını biliyorum. Bir psikopatın ilgisi mi? Genelde dahiyle yatan kıskanç bir solist. Ve şimdi benim zayıflığımı keşfetmeye bir adım daha yaklaşan bütün bir orkestra?

Bu lanet olası bir felaketin reçetesini.

Ve yine de... Achilles benimle konuştuğunda içimde canlanan küçük bir parça var. Ne kadar istesem de kontrol edemediğim bir parça.

Günün geri kalanı bulanık bir şekilde geçiyor.  aldıktan ve güvenli alanıma girdikten sonra, Achilles'in dikkati bile beni odak noktandan uzaklaştıramıyor. Sonunda birinci kemanlardan biri oluyorum.    nc  sıraya, grubumun en soluna yerleştiriliyorum, böylece keman tutuşumla arkadaşlarımı rahatsız etmiyorum. Ayrıca, birinci koltukta oturan konser şefi mükemmel bir şekilde görüyorum ve benim durumumda bu inanılmaz derecede yardımcı oluyor. Solisti en son açıklıyorlar ve Josh'un öne doğru yürüyüp Bayan Rivera'nın elini sıktığını görünce heyecanlanıyorum. Bunu başarmak nasıl bir duygu olmalı.

Enstr manımı toplarken içimi kıskançlık ve hayranlık duygusu kaplar ve Josh gözüme çarptığında irkilirim.

"şey..." diye tereddüt eder, çantasını sıkıca tutar. "Sen eşsiz birisin."

Garip bir homurtu kaçıyor ağızımdan, iltifatı ya da her neyse bunu kabul edemiyorum.

"Solist diyor."

"En iyi oyuncu bileğini kırıdığında herkes solist olabilir."

Çantamı alıp onunla birlikte yürümeye başlıyorum. "şüpheli geliyor.

Onu merdivenlerden iten sen misin?"

O içtenlikle güldü, yeşil gözleri eğlenceden parlıyordu. Yanaklarında büyük gamzeler vardı ve bu ona masum bir hava veriyordu.

"Kimseye söyleme," diye şaka yapar ve dudaklarını kapatır.

Konser salonundan çıkıp binanın eski koridorlarında yürüyoruz. Yıllar boyunca binlerce  ğrenci tarafından cilalanmış aynı taşlar. Ana binaya, kaleye giden ormanı geçerken, bu zamanı müzikle ilgili kişisel hikayelerimizi paylaşmak için kullanıyoruz. Başladığımızda en sevdiğimiz konçertolar ve en büyük hayallerimiz.

"New York Filarmoni Orkestrası mı?" diye şok olmuş gibi yapıyor.

"Biliyorum, biliyorum." diye gülümsüyorum. "Ben, kemancının basit versiyonu gibiyim. Ama hadi ama, kim bunu hayal etmez ki?"

"Sen kesinlikle sıradan değilsin," diye biraz daha ciddi bir şekilde ekliyor. "Solak çalan bir kemancı hiç görmedim. Bu çılgınca, Nyx. Sanırım telleri kendin değiştirdin. Peki ya geri kalanı? Bas çubuğu?"

Nereye varacağını bildiğim için başımı sallarım. "İçinde hiçbir şey değişmedi; bu yüzden diğerlerine kıyasla sesim biraz... berbat çıkıyor. Uzun zaman önce biri bana gerçek bir solak keman hediye etmişti. Özel yapımdı. Ama çalındı."

"Neden sağ elinle oynamıyorsun? Ben solakım ve öyle yapıyorum. Hepimiz öyle yapıyoruz."

Yüzüm düşüyor ve o da bunu fark ediyor olmalı ki, beni sakinleştirmek için elini omzuma koyuyor.

"Ya da yapma. Sadece meraklı davranıyordum." Konuyu çabucak değiştirir ve ben buna minnettarım. "Bugün başka bir işimiz yok. Kahve içmek ister misin?"

Şu anda kalenin yanındayız. Bu okul beni her zaman hayran bırakıyor. Kırmızı tuğlalar, beyaz kemerler, eski meşe kapılar. Onunla birlikte içeri girip bu büyüğü yerde kalmak için can atıyorum.

"Olmaz, üzgünüm. Erkek arkadaşım beni almaya geliyor, yolda." Özür dilercesine gülümsüyorum.

Erkek arkadaşım olduğunu reddedilme olarak algılamıyor, bu da beni rahatlatıyor. Arkadaş olmak istiyor ve sınıfımızda böyle birine ihtiyacım var. Bu, buraya ait olduğumu gösteriyor. İçten içe, orkestra solistimizin beni arkadaşı olacak kadar ilginç bulmasının bana önemli olduğumu hissettirdiğini inkar edemem.

"Sorun değil. Numaranı ver, başka bir zaman ayarlarız."

Telefonumu çıkarıp ona veriyorum. Telefon numaramı aldıktan sonra hemen kendine bir mesaj gönderiyor.

"Seni ziyaretçi park yerine kadar geçireyim. Erkek arkadaşın nerede okuyor?"

"Oh." Chase'in bir konferans salonunda notlar aldığını hayal ederek biraz güldüm. "O üniversiteye gitmiyor." Bildiğim kadarıyla liseye de gitmedi.

"Anlıyorum. O zaman onunla mı yaşıyorsun? Bu yüzden mi kampüste yaşamıyorsun?"

Cevap verirken alaycı bir gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum. "Haklısın. Gerçekten çok meraklısın."

Koyu tenli cildi pek kızarmıyor ama yüzündeki utanç ifadesini görebiliyorum.

"Çok özür dilerim," diye patladı. "Ben çok konuşkan biriyim. Sessizlikten çok korktuğum için birçok soru sorarak sohbet ediyorum."

Gülerek patladım ve onun pazılarına dokundum. "Stres yapma. Sadece şaka yapıyordum. Aslında, kampüste yaşamıyorum çünkü param yetmiyor. Hatta burada park izni bile alamıyorum. Evde yaşıyorum. North Shore'da."

Dudakları açılır, gözleri biraz daha genişler ve bir an için, ona gerçeği söyleyerek büyük bir hata yaptığımdan korkarım. İnsanları ağızlarının hareketlerinden okumak kolaydır. Hafif bir sıkışma, hafif bir açılma, gülümsemeyi tutmaya çalışırkenki titreme. Ya da yalan söylemeden önceki o hafif duraklama. Sanırım Josh, benim gibi fakir birinin SFU'ya gidecek olmasına şaşıyor. Beni yargılamıyor. Ama yanılıyor da olabilirim.

Cuma günü Achilles'in beni odasında kalmaya ikna etmesine izin vermekle hata yaptığım gibi.

"Nyx," diyor. "Kuzey Kıyısı'ndan gelip burada okuduğun için gerçekten harikasin. Sana söylemiştim, sen özelsin."

Birinin yanıma park ettiğini duyduğumda vücudum gevşiyor. Chase'in arabasını tanıyorum ve içgüdüsel olarak yeni arkadaşımın bir adım geri çekiliyorum.

"Yarın sınıfta görüşürüz."

Arabaya doğru yönelirim, ama sürücü kapısı açılır ve Chase dışarı çıkar.

"Hey..." diyorum. Bana doğru büyük adımlarla yaklaşıyor ve elini çeneme koyduğunda duruyor.

Dudakları dudaklarıma çarptı ve neredeyse geriye doğru sendeledim.

Josh'un az önce olanları görüp görmediğini kontrol etmek için geri dönmüyorum. Gördüğünden eminim. Chase'in arabasına doğru yürüyoruz,

parmakları, sanki kontrol etmesi gereken bir çocukmuşum gibi kolumu sıkıca tutuyor.

"Senin neyin var?" Kalbim hızla çarparak dışarı fırlıyorum.

"Seni almamı istedin ki diğer erkeklerle flört ettiğini görebileyim mi?" diye öfkeyle soruyor. "Bütün hafta sonu nerede olduğumu bilmediğin için küçük intikamın bu mu?"

"Ben..."

"Arabaya bin lan, Nyx."

Aceleyle arabaya biniyorum. Son istediğim şey olay çıkarmak.

"Lütfen sakın ol," onu yatıştırıyorum. Erkek arkadaşımın bana herkesin önünde bağırmasına ihtiyacım yok. "O orkestranın bir parçası..."

"Peki beni kiminle değiştiriyorsun? Zengin beyaz atlı prensin kim?"

"Hangisi?" diye tekrar ediyorum, tamamen kafam karışmış bir halde.

Gözleri aynaya kayıyor, ben de kendi tarafımda aynaya bakıyorum. Achilles, kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolonuyla Josh'un yanında durmuş, arabaya bakarak onunla konuşuyor.

Ne oluyor?

Josh telefonunu çıkarır ve Achilles'e gösterir. "Ben..."

Ben ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ederim.

Torpedo gözüne bir tokat atınca koltuğumda sıçradım. "Neye bakıyorsun lan? Erkek arkadaşlarını şimdiden özledin mi?"

"Lütfen sakın ol. Sadece arkadaş edinmeye çalışıyordum."

Sözlerimi görmezden gelerek arabayı çalıştırıyor ve bana sessiz kalmaya karar veriyor.

Duyduğum tek ses çantamdaki titreşimdir ve telefonumu çıkarıp bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı okurum.

Bilinmeyen: Söylesene. O erkek arkadaşın seni korkutuyor mu?

Onuncu Bölüm

Nyx

Obsessed – Jutes

Bilinmeyen: Söyle bana. O erkek arkadaşın seni korkutuyor mu?

Ne pislik herif.

O zaman mesaja bakmayı bırak, Nyx.

Ama yapamıyorum. Ona bakıyorum, takıntılı hale geliyorum, telefonumu kaldırıyorum ve yine takıntılı hale geliyorum. Son birkaç gündür tek odaklandığım şey bu. Tek bir mesaj.

Sınıfa girip oturduğumda telefonumu kilitliyorum. Bu bizim ilk kulak eğitimi dersimiz ve en iyi şekilde duyabilmek ve başkalarının yüzlerini görememek için en önde oturuyorum. Onların yargılayıcı bakışlarına ihtiyacım yok.

Pazartesi günü attığı mesajdan beri Achilles'ten haber almadım. Müzik binasına gelmedi ve çoğu öğrencinin ders dışında vakit geçirdiği kalede de ona rastlamadım. Salı günü boyunca, sanki arkamda durup bana saldırmak üzereymiş gibi hissettiren sinir sistemimi sakinleştirmek için uğraştım. Kendime sürekli onun müzik okumadığını, muhtemelen zamanının çoğunu tıp fakültesinde veya evinde geçirdiğini hatırlattım. İkisi de müzik binasına yakın değil ve bu kampüsteki çoğu bina kalın ormanlarla birbirinden ayrılmış durumda. Achilles dersleri başlamadan önce beni eziyet etmekten zevk alıyordu, ama şimdi kesinlikle yapacak daha iyi işleri vardır.

Birisi sağ tarafıma oturduğu anda, onun Josh olduğunu anlıyorum. Pazartesi günü orkestra seşmelerinden beri peşimde. Achilles'e numaramı verdiği işin. Ve ben hala ona tek kelime bile etmedim.

"Nyx." Yalvaran sesi benim sempatimi kazanmasına yetmiyor. "Kızgın olduğunu biliyorum, ama sana söz veriyorum, gerçekten senin arkadaşın olmak istiyorum."

Kalemimi alıp not defterimi aştıım ve bir şeyler yapmak işin tarihi yazmaya başladım.

"Gerçekten başka herkes yapardı. Achilles Duval sana bir şey istediğinde, kim hayır diyebilir ki? Sen de muhtemelen yapardın."

Başımı kaldırıp gözlerimi kısarak göğsümde öfkenin kabardığını hissediyorum.

"Ben yapmazdım."

"Hadi ama. Müzik okulundaki her insan, o atlamalarını istese, ne kadar yükseğe atlayacaklarını sorardı. Her kadın, onunla yatmasını umarak gözleriyle onu sikiyor. Ve sen bana onun işin birinin numarasını almayacağını mı söylüyorsun?"

Kalemimi masaya sertçe vuruyorum. "Ona numaramı vermeyi *reddetmemin* bir nedeni vardı, Josh."

ş nk  o lanet olası bir psikopat, diye eklemiyorum.

"Ne zaman sordu?" diye soruyorum, gözlerim onun dudaklarına takılmış durumda. Gerşeği burada bulacağım. "Beni seyircilerin arasına, senin yanına oturmaya götürmeden önce mi, yoksa aldıktan sonra mı? Ne zaman?"

O, elini dreadlock saçlarının arasından geşirerek homurdanır. Geçen gün saçları topuzdu ve ne kadar uzun olduklarını fark etmemiştim. Omuzlarının çok ötesine uzanıyorlardı, bu da onu daha da zarif gösteriyordu.

Dudaklarını yaladı, masasına baktı ve duyamadığım ya da okuyamadığım bir şey mırıldandı.

"Yaptığın şeyin sorumluluğunu üstlenip, bana bakarak açıklayabilir misin?" Onun ani aptalca utangalığından bıkmış bir şekilde ısrar ediyorum.

Bana tekrar dönüp tekrarlar, "Sen eşyalarını toplarken günün sonunda beni kenara çekti. Herkesin senin yanlış tarafta oynadığını görmesinden o kadar stresliydin ki

bizim iki sıra ötedeki masada senin hakkında konuştuğumuzu fark etmedin. Sana sormaya utandığından, benim için bir iyilik yapıp senin numaramı alabilir miyim diye sordu."

Hakaretler yağdırmamak için dilimi ısırarak zorundayım. Kim o kadar cahil ki Achilles Duval'a bakıp bu adamın *utangaç* olduğunu düşünebilir?

Ona kaşlarımı kaldırıyorum, o da gözlerini deviriyor. "Evet, biliyorum.

Ben aptalım."

"Biliyor musun? Bence idolünün dikkatini çekmek için o kadar çaresizdin ki, hikayene uyan her şeye inanmaya hazırdın." Bu, kişisel deneyimlerime çok benziyor. Biliyorum, çünkü ben de aynı şeyi yaptım ve sonunda o beni boğarak bayılttı.

"Ona numaramı verdiğine göre artık en iyi arkadaş olduğunuzdan eminim."

Aramızda bir sessizlik olur ve sonra itiraf eder, "O zamandan beri benimle konuşmadı."

"Hayır. Hiç şaşırmadım." O gülümser. "Ben de."

Diğer öğrenciler içeri girip oturduğunu izlerken içimden bir iç çekiş kaçıyor.

"Üzgünüm, Nyx. Söylediğim her şey doğrudur. Seni ilginç ve oldukça olağanüstü buluyorum."

"Ayrıca benden çok daha olağanüstü biri sana benim numaramı almanı istedi."

Onun çarpık gülümsemesi beni biraz etkiliyor. O da köpek yavrusu gibi bakmakta çok başarılı.

"Neyse," diyorum. "Zaten arkadaş bile değildik. Sınıfımda bir arkadaş o kadar ihtiyacım vardı ki, senin sahte nezaketinize kapıldım."

Biraz geri çekilerek, elini kalbine koyar. "Ah. Ama hak ettim. Tekrar deneyebilir miyim?" Elini bana doğru uzatır. "Merhaba, ben Josh. Orkestramızın solistiyim ve bence benimle arkadaş olmalısın çünkü buralarda oldukça önemli biriyim."

Bu beni güldürdü ve elini sıkarak ona ısındım. "Ben Nyx. Keman çalmada *olağanüstü* bir yeteneğim var ve telefon numaramı kime vereceğime çok seçici davranırım."

Ders, özellikle benim için düşündüğümünden daha zor. Öncelikle, profesörümüz benim sorunumdan açıkça haberdar değil. Neredeyse fısıldayarak konuşuyor, yürürken konuşmaya devam ediyor ve ben ne dediğini hiç anlayamıyorum. Sadece piyano çalmaya başladığında ve çaldıklarını nota kağıdına yazdığında nihayet kolay bir şey yapabiliyorum.

Bütün gün binadan çıkmıyorum. Derslerim arka arkaya, sonra evden getirdiğim öğle yemeğini boş bir prova odasında yiyorum ve öğleden sonra ayrıldığımda, bugün pencereden dışarıya hiç bakmadığımı fark ediyorum. Yağmur yağıyor.

Chase'e hızlıca bir mesaj atıp beni almaya gelecek mi diye soruyorum, ama on dakika boyunca cevap gelmeyince bir sorun olduğunu anlıyorum. Ormanı geçip kaleye gitmeye karar veriyorum, sonra da beni bekliyor olabilir diye geçen sefer beni aldığı ziyaretçi otoparkına yöneliyorum. Sonunda cevap geldiğinde çoktan sıırılsıklam olmuşum.

Chase: Gelemem.

Gelemez misin?

Gelemez misin?

Ciddi mi? Aptalca, şakadan mı diye görmek için şiddetli yağmurun altında etrafıma bakıyorum.

Öyle değil. O piç kurusu, arabam olmadan tek başıma Kuzey Kıyısı'na dönmemim imkansız olduğunu biliyor. Güney Kıyısı'ndan bizim tarafımıza giden hiçbir toplu taşıma aracı yok ve taksiye param yetmez.

"Siktir git. Siktir git. Siktir git," diye öfkeyle kendi kendime bağıriyorum.

Yağmur gittikçe şiddetleniyor ve hızlı bir karar vermezsem kemanım zarar görecek. Ama eve gitmem gerekiyor. Bu akşam lokantada kaçıramayacağım bir vardiya var. Colin cumartesi günkü vardiyamı aldığıında, ne zaman isterse yer değiştireceğime söz vermiştim.

Yürümek zorundayım. Umarım yağmur diner. Kahretsin, eve varmam bir saatten fazla sürecek.

Kalenin bulunduğu tepenin aşağısına indiğimde üniformamın her yeri sıırılsıklam olmuştu. Henüz kapılardan bile geçmemiştim. Bu bir yol.

SFU'yu Silver Falls'un geri kalanına bağlayan ormandan geçiyorum ve medeniyete geri dönmeye çalışırken tamamen yalnızım.

Birkaç araba geçiyor ve biri bana su sıçratınca, olduğum yerde donup kalıyorum. Boğazımda bir yumru oluşuyor, vücuduma hastalık yayılıyor.

Bıktım. Chase'in ruh haline bağlı bir hayat yaşamaktan bıktım. En basit şeyleri bile alamamaktan bıktım. Her lanet günü hayatta kalmak zorunda olmaktan bıktım. Bir gün, sadece *bir gün* bile olsa, her şey yolunda gitse olmaz mı?

Yol solumda. Bu yüzden yanımda durmak için yavaşlayan arabanın sesini ya da yoğun yağmur perdesinin arasından açılan camın sesini duymuyorum. Sadece yan gözümle gördüğümde ve Achilles'in yüzünü gördüğümde ne dediğini anlayabiliyorum.

"Sanırım seni bir yere götürmemiz gerekiyor."

Tabii ki, bana yardım etmeye istekli tek kişi, eve vardığımda muhtemelen beni öldürecek olan kişi.

"Ben iyiyim," diye ona ters bir cevap verip yürümeye devam ediyorum.

O da beni takip ediyor, camı açık ve yağmur pahalı Range Rover'ına sıçırıyor.

"İnatçı olma. Ben sana iyi davranırken olmaz."

"Siktir git."

"Hayatının en kötü soğuk algınlığını kapmayı umursamıyorsan, kemanın yürüyüşte zarar göreceğini umursayacağından eminim. O çantanın kalitesi oldukça kötü."

Omurgam dikleşir ve her adım atmak zorlaşır, özellikle de ne dediğini anlamak için ona bakmak zorunda olduğum için.

"Tanrım, yardım et." Diye homurdanıyorum, üzerimden su damlaları sıçırıyor. Yağmur yağarken gözlerimi açık tutmak bile zor.

Onun uzanıp yolcu kapısını açmasını izliyorum.

"Akıllıca bir karar," diyor gururla, ben arabaya atlayıp çantamı kucağıma koyarken.

Çantayı açıp hasarı görmekten çok korkuyorum, bu yüzden o sürmeye başlarken sadece ön kollarımı çantanın üzerine koyuyorum.

"Adresine ihtiyacım olacak." Telefonunu çantamın üzerine koyuyor ve ben onu dikkatle izliyorum.

Adresimi buraya yazmamın imkanı yok. "Ben sana yol tarifini yaparım." Telefonunu orta konsola koydum.

Benim tarafımdaki pencereden dışarı bakmak için can atıyorum, ama bakarsam onun söylediklerini kaçırabilirim, bu yüzden o yola odaklanırken ben de gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Yağmur ön cama vuruyor ve sileceklerin sesi bir an için beni sakinleştiriyor. Mükemmel bir ritimle tekrarlanan bu tutarlı ses, bana aslında var olmayan bir güvenlik hissi veriyor. Ormanda olduğumuz süre boyunca yolculuğumuz sessiz geçiyor, Achilles South Bank'a varana kadar tek kelime etmiyor.

"Erkek arkadaşın bugün seni almayacak mıydı?" Ses tonu, benim ilişkim hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyacak kadar alaycı.

"Son anda acil bir durum çıktı," diye yalan söylüyorum. "Eminim öyledir," diye gülüyor.

Ona istediğini vermiyorum. Onun alaylarına karşılık vermiyorum. Tek yapmam gereken eve varana kadar hayatta kalmak. Hepsi bu. Ve Kuzey Kıyısı'na giden bakımsız köprünün manzarası bana güven veriyor. Eve varmama sadece on dakika kaldı.

Gözlerimi onun güzel dudaklarından ayırmıyorum, her an hareket etmelerini bekliyorum. Dudakları çok dolgun, çok kırmızı, çok çekici, son kez dudaklarımın üzerinde olduklarını düşünmemek imkansız. Sorun şu ki, bu anı, sonrasında olanlarla birlikte geliyor.

Yine de vücudumdaki karıncalanmayı engelleyemiyorum ve sanki bunu hissedebiliyormuş gibi, sağ eli uyluğuma konuyor. Çantamın durduğu yer ile kalçam arasındaki o küçük boşluk. Yüksek. Çok yüksek.

"Buradan sola dön."

Benim yönlendirmemi takip ediyor, sonra uyluklarımı nazikçe sıkıyor. "Mesajıma hiç cevap vermedin."

Kalbim sıkışıyor çünkü sıkışı nazik olabilir, ama sesi gözlerinin grisi kadar soğuk.

"Sen..." Boğazımı kaşıyorum, aniden vücudumdaki her bir hissi fark ediyorum. Özellikle, üniformamın eteğine dokunduğunda hissettiğim elektrik. "Sana numaramı vermedim. Konuşmaya başlamayı kabul etmedim."

"Ooooh," diyor, sonunda bir şeyi anlamış gibi davranarak. "Çünkü aramızda işler böyle yürür, değil mi? Ben izin isterim, sen kabul edersen ben devam ederim. Komik, ben öyle hatırlamıyorum."

Yutkunuyorum, dudaklarımı yalıyorum ve hiç sahip olmadığım cesareti arıyorum. Her zamanki gibi, bu cesaret benim için çok derinlerde saklı ve kendimden nefret ediyorum. Bu yüzden, karşılık verdiğimde, sesim zayıf ve yapmacık çıkıyor ve ben bile buna inanmıyorum.

"Bunun belirli bir işleyişi yok, çünkü *biz* yokuz." Kalbim, ön cam sileceklerinin hızına uyarak kulaklarımda atıyor. "Geçen hafta olanlar... Bir daha asla böyle bir şeyin olmasını istemiyorum."

O kadar güzeldi ki, ama aynı zamanda o kadar korkunçtu ki.

Bunu nasıl tarif edebilirim ki? Bu anı içimi yakıp kavuruyor, içimde yepyeni bir arzu uyandırıyor, ama aynı zamanda ondan derin bir nefret duymama da neden oluyor. "Nyx, *geçen hafta olanlar*," benim sözlerimi aynen tekrarlıyor,

"tekrar olacak. Senin isteyerek katılıp katılmaman benim sorunum değil."

Ciddi konuşsa bile, sesinde alaycı bir üstünlük var. O anda onu iyi duymakta zorlansam da, ağzının köşesindeki hafif kıvrımda bunu çok net olarak okuyabiliyorum. Son kelimesinden sonra, dilinin ucu bir anlığına üst ön dişlerinin hemen altına geliyor. Bu tamamen bilinçaltından geliyor, onun yapabileceği kasıtlı iğnelemeler gibi değil.

İnsanların dudaklarını okumak ne kadar samimi bir his olduğunu kimse anlamıyor, hatta benim dikkatli olmam gereken bir erkekle bile. Onunla ilgili bu istem dışı küçük tuhaflıklar, benim başa çıkamayacağım bir duygu fırtınası yaratıyor. Onları fark etmemin nedeni, geçen hafta onu çok yakından görebilmiş olmam mı, yoksa yıllarca internette onun videolarını ve fotoğraflarını izleyip konserlerini seyrederek, şeytan olduğunu bilmediğim birine takıntılı bir şekilde bağlandığım için mi, bilmiyorum.

"Bir erkek arkadaşım var." Bu ifade bana bile saçma geliyor.

Tek savunmam bu mu? Kahretsin. İyice emin olmak için bir tane daha ekliyorum.

"Ve aramızda bir şey olmasını istemiyorum. Nokta. Sınırı aşma Achilles, yoksa bunu tırmandıran ben olurum. Buradan sağa dön

, sonra ilk soldan dön. Beni orada bırakabilirsin."

Sağa dönüyor, Range Rover'ı North Shore'da olduğumuz için çevremizle iğrenç bir tezat oluşturuyor. Sola dönünce, karavan parkının girişine varıyoruz. Hangi mobil evin benim olduğunu bilmesine gerek yok.

O kahkahayı patlatıyor ama umurumda değil. Kapıyı açıp inmeye hazırlanıyorum ama o hızını kesmiyor.

"Arabayı durdur," emrediyorum.

Parka girer ve evlerin arasından sürmeye başlar.

Asfalt çakıla, sonra da toprağa dönüşüyor.

"Bunu daha da kızıştırmak mı?" diye sorar masumca. "Ne yapacaksın, güzel kız? Polise mi gideceksin?" Sırıltısı, hareket halindeki arabadan atlamak istememe neden oluyor. "Bak, bunu bana yapmak istemezsin çünkü onlar üzerinde çok fazla gücüm var. Çok fazla gücüm var, *nokta*." Sesimi taklit ediyor, sonra çok daha ürpertici bir tona geçiyor. "Kimsenin aklını kaçırmayacak kadar fazla güç, Nyx, sana söz veriyorum. Sana ne kadar fazla olduğunu gerçekten göstermek için beni kışkırtma. Hangisi senin?"

Son soruyu aynı tonda soruyor, beni o korku halinde tutuyor, yani cevabım, sanki vücudum bu durumdan kurtulmanın tek yolu buymuş gibi, benim kontrolüm dışında otomatik olarak çıkıyor.

"Şu araba," diye patladım, arkamda az önce geçtiği arabayı işaret ederek. "Lütfen arabayı durdurun."

Yüzündeki sert ifade yerini sakın bir gülümsemeye bırakır, hızını keser, vites değiştirir ve kolunu koltuğumun arkasına koyar. O arkaya bakıp geri vitese takarken parmaklarım keman kutumu sıkıca kavrar. Durduktan sonra bile güçlü kolu yüzümün hemen yanında durur.

"Evine geldin," diye alaycı bir şekilde mırıldanır.

Panik yüzünden nefesim kesilmişti ve düşüncelerim sonunda yerine oturduğunda, göğsümde öfke patladı.

"Siktir git," diye tıslayarak kapıyı açtım.

Kapıyı çarparak kapatıyorum, çantam neredeyse kapıya sıkışıyordu. Yağmur azalmış, ama evimin önündeki çamurda yürürken hala kafamın içinde yankılanıyor. Ona sırtımı döndüğüm için

kapısını kapattığını iyi duyamıyorum. Elini omzuma koyduğunda beni takip ettiğini anlıyorum ve boğazımdan şaşkın bir çığlık kopuyor.

"Beni rahat bırak!"

"Sen hayranımken seni çok daha fazla seviyordum." Sanki burada sinir bozucu olan benmişim gibi, kaşlarını keskin bir şekilde kaldırıp indirerek homurdanıyor. "Dinle, Nyx. Bunu bu kadar zorlaştırmamıza gerek yok. Bugün senin korkmanı istemedim." Bu da, bazı anlarda benim korkmamı istediği anlamına geliyor. "Nazik olmaya çalışıyordum."

"*Bu* senin nazik davranışın mıydı?" diye terslikle karşılık verdim. "Senin nazik davranışın benim için travmatik bir davranış."

"Biliyorsun," diyor, beni titretiren bir sakinlikle. "Bizim tarafımızda nasıl olduğumuzu henüz deneyimlemedin, ama sana bunu basitleştirebilirim." Bana doğru tehditkar bir adım atıyor, ben de bir adım geri çekiliyorum, kapımın basamaklarının baldırlarıma bastırıldığını hissediyorum.

"Ben, istediğim her şeyi elde edebileceğim bir dünyada büyüdüm. İstediğim şey benimdir. Hayatımı nasıl yaşadığımı hayal bile edemezsin. İnsanlar başka seçenekleri olmadığı için benim isteğime boyun eğiyorlar. Benim gibi insanlara bir şeyi reddetmek imkansızdır."

Gülümsemesinin beni rahatlatmak için olduğunu biliyorum, ama bu sadece ürkütücü.

"Benim önerim, istediğimi bana vermen. Çünkü senin korkman hoşuma gidiyor. Anlıyor musun? Seni çaresiz ve titrerken görmek hoşuma gidiyor. Seni elimde tuttuğumda çıkardığın küçük inlemeleri duymaya bayılıyordum."

Bir adım daha atınca, nefes alamayacak kadar yaklaştığında kaslarımın kilitlendiğini hissediyorum. Donmuş durumdayım, bunu hissedebiliyorum. O tehlikeli bir hareket yapmadan önce ben irkiliyorum ve bu da onu duraklatıyor.

"Oh, Nyx," diye ihtiyaçla homurdanıyor. "Görüyorsun, tam da bu yüzden benimle başın belada. Sinir sistemin sempatik bir durumda sıkışmış. Her zaman savaş ya da kaç modundasın. Sana bir şey oldu, belki de birkaç şey, ve ben ne olduğunu öğrenmek için ruhunun derinliklerine ineceğim."

Beni bu kadar net bir şekilde okumasının, onun sadece sanatsal bir dahi olmadığını hatırlatması çok gerekli. O, tıp fakültesine giden bir psikopat ve kendi arkadaşları bile onun gelecekteki psikiyatri hastalarının ölse daha iyi olacağını söylüyor.

"Korkun beni sertleştiriyor ve daha da kötüsü, beni yaratıcı yapıyor."

O kayıtsızca omuz silkiyor ve ben onun bu kayıtsızlığına şaşkınlıkla ağzım açık kalıyor.

"Senin için talihsiz bir durum, ama durumun bu. Seni tekrar korkutacağım ve merhametime bırakacağım. Sana karşı nezaket gösterim, bunu şefkat dolu anlarla dengelemeye çalışmam olacak." Yüzü buruşur ve başını sallar. "Hm, bu bir yalan. Elimden geldiğince şefkatli olmaya çalışacağım. Ama bu işe dürüstlikle başlayalım: Ben pek şefkatli biri değilim. Nasıl olunacağını bilmiyorum."

Ona bakıyorum, gözlerimi kırıştırıyorum, şoktan dilim tutuluyor.

"Peki, pazartesi günü seni alıp derslere götürüyüm mi?" diye sorar.

"Sen delisin," diye fısıldıyorum, başımı sallayarak. "Sen toplum için tehlikelisin. Akıl hastanesine yatırılmalısın."

Gözleri kısılır ve bu benim ciğerlerimi sıkıştırır. "Sabrım tükeniyor."

"Beni rahat bırak," diye zayıf bir sesle söylerim ve yavaşça geriye doğru bir adım atarak

ve kapıma doğru. Önündeki avcıdan uzaklaşan bir av gibiyim. "Bir daha bana yaklaşma. Yoksa pişman olursun."

"Polisi arayacak mısınız?" diye alay ediyor. "Lütfen, ara. Hangimizin hapisten çıkmak için birinin kefaletini bekleyeceğini görmek için can atıyorum. Erkek arkadaşın gelmezse seni oradan da alabilirim."

Bir adım daha attım ve elim arkamdaki kapı mandalını aradı. "Hadi ama güzel kız," diye ısrar etti. "Ara onları."

Arkasında bir yerden yüksek ve rahatsız edici bir ses yankılanır. Achilles'in omzunun üzerinden gözlerimi ayırmadan, onun meydan okuyan bakışları üzerimde kalır.

"Burada polisi aramayız, zengin çocuk," komşum Roberta bağırır, az önce duyduğumuz gibi, şimdi dolu olan av tüfeği Achilles'e doğrultulmuştur. Dudaklarında bir sigara sallanır ve karavanının en alt basamağı ağırlığı altında eğilir.

Tanrım, onu çok seviyorum. Karşımda oturuyor, bu yüzden aşağı indiğinde Lena'nın karavanının hemen yanında oluyor. Yumruğuyla karavana vuruyor, yaşına rağmen hareketinde büyük bir güç var, sonra tekrar iki eliyle tüfeğini tutuyor.

Lena evde değil, şu anda işte, ama biri dışarı çıkıyor. On yedi yaşındaki kardeşi Justin bize doğru koşarak geliyor ve Achilles'i dönüp ona bakmaya zorluyor.

"Ne oluyor lan? Nyx, iyi misin?"

"Gösterişçi bir South Bank pisliği onu buraya kadar takip etmiş," diye mırıldanır Roberta. "Ve görünüşe göre, kendimizi korumak için polisi kullandığımızı düşünüyor."

Dikleşiyorum, gücümün geri geldiğini hissediyorum. "Bak, Achilles," diyorum, sesimde daha fazla güçle. Ve sırf bunu yapmak için, onun kendi sözlerini ona geri söylüyorum. "Bizim tarafımızda nasıl olduğumuzu henüz deneyimlemedin, ama bunu senin için basitleştirebilirim."

Koruyucu komşularımın etrafımda olduğunu ve artık tehlikede olmadığını çok iyi bilerek, ona doğru yürüdüm.

"Sorunlarımızı ormanda gömerek ortadan kaldırırız. SFU kampüsünde yürürken güçlü olabilirsin, ama kimse kafasına kurşun sıkılmaktan koruyacak kadar zengin bir babaya sahip değildir. Ve North Shore'da kurşunlar uçuşur, *yakışıklı çocuk*."

"O zaman siktir git buradan," diye ekliyor Justin, kişisel alanıma girmeden değil.

Achilles ondan çok *daha* uzun ve iri, ama bu arkadaşımın kardeşini korkutmuyor.

Roberta'ya nazikçe gülümser, sonra Justin'e başını sallar.

"Özür dilerim," der nazikçe, ama bakışları tekrar bana döner. İntikam vaat eden o tehditkar bakışlar.

Daha da kötüsü gülümsemesidir. Arkadaşları haklıydı. Achilles Duval, paylaşmayacağı bir sırrı varmış gibi gülümser. Roberta'nın av tüfeğinden korkmadan yavaşça arabasına binerken, kendisini gerçekten yenilmez hissettiren bir şey.

Hiç çaba sarf etmeden onu herkesten üstün kılan bir şey.

Ve bir şekilde, beni onun etkisinde tutuyor. Onun dudaklarından o gülümsemeyi söküp almak istiyorum. Onu benim yapmak istiyorum. İçten içe, ona kalmasını söylemek istiyorum ve sanırım onun gülümsemesi de bununla ilgili.

Achilles'in sakladığı sır onun değil.

Benim utanç verici sırrım.

Onun bildiği şey, eylemlerinin beni heyecanlandığı, uyandırdığı korkunun beni canlı hissettirdiği. Ve benim gibi berbat birine uyan tek kişinin o olduğu.

On Birinci Bölüm

Achilles

UNDRESS - WesGhost

Karavan parkının girişine park ettim ve arabadan inerken başımı kapüşonla örttüm. Yoğun bir öğleden sonra geçirdim. Nyx'ten ayrıldığımda, North Shore'da biraz daha az dikkat çekecek ve onu takip ettiğimde farkına varmayacağı bir ikinci el araba almaya gittim. Sonra onun çalıştığı restoran olan The Basement'ın önüne park ettim ve mesaisi bittikten sonra ortaya çıkmasını bekledim. Arabasına doğru yöneldiğinde, o geri dönmeden önce buraya gelip beklemek için kasabadan hızla geçtim.

Onun evini tanıyana kadar parkta yürür ve evin arkasına giderim. O ve onu koruyan iki komşusu evin en uzak köşesinde otururlar ve evin arkasında uzun otların ve ağaçların bulunduğu geniş bir alan vardır, sonra tekrar orman başlar. Gecenin karanlığında tek yapmam gereken orada oturmak, çünkü onun beni görmeyeceğini biliyorum. Karavanın bu tarafındaki pencereleri mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Biri mutfak lavabosunun üzerindeki pencere, diğeri ise yatak odası penceresi, ki onun odası olduğunu varsaymak istiyorum. En azından öyle umuyorum.

Beklerken, telefonumda bazı videoları kaydırıyorum. Kimsenin görmesine izin veremeyeceğim videolar. Çok fazla yok, ama bu haftanın başlarında çekilmiş bir tane var. Nyx bana inanmayabilir, ama onu rahat bırakmaya çalıştım. Eski ilham alma yöntemlerime geri döndüm. Ama bu hafta başında bir pedofili yavaş yavaş işkence ederek öldürdüğüm bu videoyu izlemek bile bana hiçbir şey yapmıyor. Siktir, eskiden birkaç sayfa yazmak için bu yöntemi kullanırdım, ama şimdi izlerken hiç heyecanlanmıyorum.

Yaptığına bak, Nyx.

Bir adam ondan birkaç dakika önce gelir. Elli yaşlarının sonlarında olan adamın yüzünde, yıllarca içki içmiş birine yakışır sert çizgiler, kırışıklıklar ve göz altı torbaları vardır. Nyx eve gelip adamın elinden bira şişesini almaya çalıştığında, bu benim düşüncemi doğrular.

Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, büyük kahverengi gözleri babasına yalvarıyor. Kayboluyor ve ikinci pencereden tekrar ortaya çıkıyor. Işık açık olduğu için, buranın onun yatak odası olduğunu anlayabiliyorum. Keman kutusu ve yığınla müzik kitabı odada duruyor. Küçük bir dolabı açıyor ve içinde belli belirsiz tanıdığım birkaç fotoğraf var. Net göremediğim için, onları seçebilecek kadar yaklaşıp yaklaşıp yaklaşıyorum.

Kahkahayla patlamamak için yumruğumu ağzıma bastırmak zorunda kalıyorum. Bunlar, genç bir genç kızken benim hakkımda bulmuş olduğu üç çevrimiçi resim. Bunları, bestelediğim ilk konçertonun performansından tanıyorum. O zamanlar on yedi yaşındaydım, yani o da on dört yaşında olmalı. Tam da idolünün resimlerini duvarlarına veya dolabının kapısına yapıştırmak için baskı yaptığın yaş. Gözlerimi kısarak, resimlerden birinin üzerine kırmızı kalemle yazılanları okumaya çalışıyorum ve kendimi zor tutuyorum.

Achilles + Nyx = <3 4ever

"Ah, Nyx." Yumuşak bir kahkaha atıyorum.

Ve bu velet şimdi beni itmeye mi cüret ediyor?

Kot pantolonunu ve sütyenini çıkarıp, yerine bir çift tayt ve büyük siyah bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Bu çok hızlı oldu. Onun güzel pembe meme uçlarını zar zor yakaladım.

Gözleri resimlere takılır ve başını geriye atar. Bir saniye içinde resimleri indirir ve ikisini parçalara ayırır, görünüşe göre birini sağlam bırakmaya karar vermiş, sonra da yatağının yanındaki dağınık küçük masanın üzerine atar. İkisi o kadar yakın ki, genellikle yatağını masasında oturmak için kullandığı anlaşıyor.

Gözlerim diğer pencereye geri dönüyor ve babasının büyük çantasını açmasını izliyorum. Cüzdanını çıkarıyor, onluk ve birkaç teklik para alıyor ve sonra cüzdanı çantasına geri koyuyor. O mutfağa geri dönmeden hemen önce odasındaki ışık sönüyor. Bir dakika sonra babası ayrılıyor ve o öfkeyle mutfak sandalyesine düşüyor.

At kuyruğunu açar, saçlarını topuz yapar ve mutfak masasında not defterlerini açar.

Yaklaşık bir saat boyunca onun çalışmasını izlerken, dizime ritim tutarak, daha önce bestelediğim parçaları hatırlayıp, bundan sonra ne geleceğini hayal etmeye çalışıyorum. Yeni favori aktivitemle o kadar meşgulüm ki, saate bakmıyorum bile. Masadaki telefonu ışıklandığında ve kapıyı açmak için ayağa kalktığında, ancak o zaman nefes almaya başlıyorum.

İşte geldi. Konçertomun yeni karakteri. Erkek arkadaşı.

İki eliyle başını tutarak, parmaklarını saçlarına dolayarak, onu sahiplenircesine öper. Uzun ve sert bir öpücük verir ve ben, açılanamayan bir kıskançlıkla, onun dizlerinin titremesini izlerim.

O uzaklaştığında kızın yüzü kızarır, yüzünde mutlu bir gülümseme belirir. Gözlerimi kısarak, ev sanki ona aitmiş gibi kanepeye doğru yürüyen adamı izledim. İri yarı bir adamdı ve korkutucu bir havası vardı. Koyu saçlı, koyu gözlü, kolları dövmelemlerle kaplıydı. Sanki insanlar onun yoluna çıkarsa hemen yolun diğer tarafına atlamaları gerekiyormuş gibi davranıyordu. Yine de, delilik konusunda bana yetişemeyeceğinden emindim.

Bu iri adamların sorunu da bu. Her zaman kaslarından veya taşıdıkları silahlardan daha tehlikeli bir şey olmadığını düşünürler. Ama benim türümdeki delilerle karşılaşanlar genellikle daha iyi öğrenirler.

Ona bir bira getirip buzdolabından yiyecek çıkarır. Pencereyi açıp yemek yapmaya başlar, ben de bu fırsatı değerlendirip ona yaklaşıyorum. Sonunda gözlemlerime sesler de ekleyebilirim.

Ona lokantadaki vardiyasından bahsediyor, benden ya da bugün onu SFU'dan geri getirdiğimden hiç bahsetmiyor. Ona yaptığım tehditlerden bahsetmiyor.

Beni ciddiye almıyor mu? Çünkü gecenin sonunda alacak.

Yemeğe oturdukları zaman, o yemeğini hızla yerken, o birkaç dakika boyunca ellerini kucağında ovuşturuyor. Biraz cesaret topladıktan sonra, sonunda tekrar konuşmaya başlıyor.

"Bugün çok kötü bir şey oldu."

Erkek, çatalını bırakıp boş tabağını iterek sandalyesine yaslanır.

"Bu bana pahalıya mal olacak gibi görünüyor."

Ağzı hafifçe bükülür, gözleri yemeğine düşer ve tekrar yukarıya doğru kayar. "Kemanım yağmurda hasar gördü."

Adam kaşlarını kaldırır. "Aah, bu yüzden seni almadığım için bana sızlanmadın. Kemanının mahvolmasının benim suçum olduğunu söylemek için bekliyordun, böylece yine para isteyebilirdin."

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Sana söyledim, işte sıkışıp kaldığını anlıyorum. Ama sonuç aynı. Çalamam. İçinde su var ve ahşap çatlamış. Kırılmış. Gerçekten kırılmış." Boğazını kaşır, sesi duygularla dolmuş. "Eğer değiştirmezsem, SFU'ya veda edebilirim."

"Muhtemelen en iyisi budur," diye mırıldanır ve sonra sesini tekrar yükseltir. "Bu bokun fiyatı ne kadar?"

Kız arkadaşı yıllardır keman çalıyor ve o basit bir kemanın fiyatını bilmiyor mu? Ve o *benim* kötü bir insan *olduğumu mu* düşünüyor?

"Şey, benimki... benimki yaklaşık üç bin dolardı..." "Üç bin dolar mı, Nyxie? Bir oyuncak için mi? Sen aklını mı kaçırdın"

"

Gözlerimi deviriyorum, pencereye bir şey fırlatmak için can atıyorum. Bu adamla ne yapmaya çalışıyor? *Kötü arkadaşlık, yalnız kalmaktan daha iyidir* diye bir şey duymamış mı?

"Bu bir oyuncak değil," diye tersler, ama tekrar yalvarmaya başlayınca öfkesi söner. "Chase, lütfen, beni dinle. O, Kay'in üniversiteye giderken bana verdiği bir hediyeydi. Üstelik profesyonel bir keman bile değil. Sınıfımda böyle boktan bir enstrümana sahip tek kişi bendim, ama artık umurumda değil. Tek ihtiyacım olan şey çalacak bir şey. Eğer paramız yetmiyorsa, yeni başlayanlar için ikinci el bir keman da olur, ama lütfen, *lütfen*. Yardıma ihtiyacım var."

Boğazında bir hıçkırık takılır ve masanın üzerinde duran elini onun elinin üzerine koyar. "*Hiçbir şeyim yok*. SFU için aldığım kitaplar tek başına birikimlerimi eritti. Beni arabayla götürmediğinde gidip gelmek için harcadığım benzin beni mahvediyor. Yarı zamanlı maaşım yiyecek ve burada ihtiyacımız olan her şeye gidiyor. Babam nadiren kalan paramı da alıyor. Sadece keman var. Yay iyi durumda."

O cevap vermezken, titrek bir nefes verir. "Sana yalvarıyorum."

"Tabii ki yalvarıyorsun. Sana katlanan tek kişi benim. Kayla sana çok iyi bir abla olduğu için neden ona sormuyorsun?"

Kafasını kararlı bir şekilde sallar. "Yapamam. Bir daha olmaz. Ben üniversitedeyken buradaki kirayı o ödüyor. Daha fazlasını isteyemem."

"Sen tam bir baş belasısın Nyxie, yemin ederim." Cebine elini sokup kocaman bir tomar para çıkarır. "Ne kadar?"

"İnternette dört yüz gibi bir şey gördüm..."

O, gözünü kırpmadan onu izlerken, tüm hayatı havada asılı kalır. O, homurdanıp paraları saymaya başladığında, göğsünün tekrar hareket ettiğini görürüm.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırır. "Seni seviyorum. Çok teşekkür ederim."

Elimi yüzüme götürüp, sanki yılın en iyi dizisini izliyormuşum gibi başımı sallıyorum. Sanki o karakterler gerçek değilmiş gibi, ben de sadece yargılamak ve diziyi izlemek için buradaymışım gibi.

"Ah, *Nyxie*." Onun için kullandığı takma adı tekrar ediyorum. "Eğer ikinci el bir acemi kemanı ile ortaya çıkarsan, şefin seni canlı canlı yer."

Parayı çantasına koymak için koşar ve ona geri döner. Sandalyesini masadan uzaklaştırır ve kız ona sarılmak üzereyken, kot pantolonunun fermuarını açmak için onu iter.

"Taytını çıkar," diye mırıldanır, neredeyse durumdan kopmuş gibi.

Bu bir şişme bebek de olabilirdi, o farkı anlamazdı. Ama Nyx hızlıca harekete geçer, o sikini okşarken üzerine oturur.

Deniyor. Lanet olsun, onu almaya çalışıyor. Ama birkaç dakika sonra, onun tahrik olmadığını anlamak yerine, onun çok dar olduğunu homurdanarak, her seferinde "*bekle*" veya "*yavaş*" diye fısıldadıktan sonra, sayısız kez parmaklarını yalayıp onu ıslatmaya çalıştıktan sonra... vazgeçiyor.

Başını sallayarak, yüzünü buruşturarak, onu iter ve ayağa kalkar.

"Yapamıyorum. Üzgünüm. İslanamıyorum." Arkasını dönüp, taytını çekerek lavaboya doğru yürür. Bir an için kalbim durur.

Beni görebiliyor mu acaba diye merak ediyorum. Gözlerini kısıyor ve ben donup kalıyorum, sonra tamamen karanlıkta oturduğumu hatırlıyorum.

Ona gülümserim ve beni göremese de, sanki biri onu izliyormuş gibi kollarını beline dolamıştır.

Chase başını geriye atar. "Artık seninle bunu yapamıyorum. Sen işe yaramazsın." Ayağa kalkar, tezgaha yaslanarak onun solunda biraz daha uzağa geçer. "En azından başka bir şey teklif etmelisin. Ben sana bakıyorum, değil mi? Ama sen karşılığında bana bakmıyorsun?"

O, pencereye bakmaya devam ediyor, onu görmezden geliyor ve ben, onun yaklaşıp kadının kafasına tokat attığını görünce aniden ayağa kalkıyorum.

"Sana konuşuyorum lan."

Korkuyla nefes nefese, geriye atlar. "Solumdasın, pislik!" diye bağırır ona. "Adil bir tartışma istiyorsan sağımda konuş."

Adam sinirden kızarır ve kadının üzerine atlar. Elini kadının çenesine dolayarak, ağzı kadının sağ kulağına gelene kadar kafasını çevirir.

"Sana kim bakıyor *dedim*? Şimdi duyabiliyor musun?" "Bırak beni!" diye bağırır.

"Soruya cevap ver lan. Bu konuşmayı tekrar yaptığımıza inanamıyorum. Baban hayatta mı?"

Birkaç saniye daha mücadele ettikten sonra, onun kollarında gevşer.

"Evet," diye hırıltılı bir sesle söyler.

"Bu onun işe yaramaz kıcına mı yoksa bana mı teşekkür etmelisin?" Genişlemiş burun deliklerinden nefes alarak,

"Sana," diye tıslar.

"Evet. O bana çok para kaybettiriyor. Şimdi sen de öyle. Karşılığında iyi bir kadın bile alamıyorum. Nyxie, benim seni aldattığımı düşünmene şaşmamalı. Ben de senin kadar işe yaramaz olsaydım aynısını düşünürdüm."

Onu şiddetle bırakır ve birkaç adım geri iter.

"Yorgunum. Hadi yatmaya gidelim," der sonunda, sanki ona merhamet ediyor gibi.

Ve kız buna inanır. Adamın çantasının yanından geçip parayı geri almadığından emin olmak için ona baktığında omuzlarının gevşediğini görebiliyorum.

Para geri almadığından emin olmak için çantasının önünden geçerken omuzlarının gevşediğini görebiliyorum. O adamın kendisine bir iyilik yaptığını düşünüyor. Ama hayatı boyunca kocasının karısını dövdüğünü gören biri olarak, gerçek yüzüme çarptı.

Kıskançlık ve öfke damarlarımdan akıyor. Onun erkek arkadaşını, beni değil onu seçtiği için nefret edeceğimi sanıyordum. Ama onu, ona layık olmadığı için nefret ediyorum. Aslında, onun yaşamaya bile layık olmadığını düşünüyorum.

Onu neyin uyandırdığını tam olarak bilmiyorum. Yanına oturduğumda yatağın çökmesi mi, yatak odasının kapısından yatağına kadar birkaç adım yürürken çıkardığım ses mi, yoksa sadece benim varlığıma bu kadar duyarlı mı? Ama uykulu gözleri açılıp beni gördüğünde, harekete geçmek için sadece bir saniyem var. Gözleri büyür ve keskin nefes alış benim için bir fırsat. Elimi ağzına kapatıp, başının arkasını yastığa bastırıyorum.

"Şşş." Neredeyse bir fısıltı. "Erkek arkadaşını uyandırmak istemeyiz."

Kaşlarını çatıyor, çünkü onu yeterince döndürdüğümde bacağımı hissediyor. Keşke bana etkisinin diğer yönlerini de bilseydi.

Dokunuşuyla titreyerek, bakışları Chase'in derin uykuda olduğu tarafa kayar. Ondan olabildiğince uzak yatıyor, yataktayken onun dokunuşundan kaçmak için çaresizce çaballıyor. Ne üzücü bir ilişki.

"Bir sorum var," diyorum, o kadar sessiz ki beni duyup duymadığını merak ediyorum. Duyduğundan emin olmak için, yüzünün sağına eğiliyorum. "Sana yapabileceklerimden mi, yoksa onun benim hakkımda gerçeği öğrenmesinden mi daha çok korkuyorsun?"

Kafasını sallar, burnundan çıkan sıcak nefes elimin arkasını gıdıklarken küçük bir inilti çıkar.

"Bakalım. Ben istediğimi yapacağım," diyorum, diğer elimle yüzünün yanını okşayarak. Elimi boğazına, sonra

yatağa giydiği ince tişörtün askısını çekerim ve sonunda, kumaşın üzerinden meme ucunu okşarım.

"Ve istediğin zaman, onu uyandırmak için çığlık atıp tekmelemekten ekinme." Gözleri kapanır.

"Böylece, o seni kurtarabilir."

Ondan o kadar korkuyor ki, gğs kafesinin arkasında kalbinin atışını hissedebiliyorum. Avucumu göğsüne bastırıyorum, sonra tekrar gğsleriyle oynamaya başlıyorum. Çok sertleşmişim, ama fermuarımı açıp sikimi serbest bırakmak için ona dokunmayı bırakmak istemiyorum. O kadar çok istiyorum ki, bu anda iki elimle de ona dokunmak istiyorum.

Dudaklarımı gözünün köşesine bastırıyorum, orada biriken nemi hissediyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Ver bana. Ne kadar korktuğunu göster bana."

Benden kaçmak için çırpınıyor, ama Chase'i uyandırmak istemiyor.

Chase'i uyandırmak istemiyor. Karanlıkta, yüzüne sadece ay ışığı varken bile, benim merhametime kalmış halde muhteşem görünüyor.

Çaresizce ona gülümsüyorum ve gözlerindeki dehşetin parıltısından, o glmsemeıi artık tanıdığını anlayabiliyorum. Ben mutlu olduğumda bu asla iyi bir şeyin habercisi değildir, çünkü bu, birinin acı çektiği anlamına gelir.

"şimdi elimi çekeceğim. Yardım için çığlık atmak isteyip istemediğine sen karar ver. Erkek arkadaşın uyanırsa onun öfkesiyle başa çıkabilirim, merak etme."

Elimi yavaşça geri çekiyorum ve o, geniş, "beni sık" gözleriyle bana bakarken nefes nefese kalıyor.

Ama ığlık atmaz. Hareket etmez.

Chase'i ağırmıyor.

Sadece gözyaşlarını silip hareketsiz kalır.

Hayatımda hiç bu kadar mutluluk hissetmemiştim. Vücudumda elektrik akımı gibi dolaşıyor. Ve lanet olsun, bu ikimizi de öldürecek.

Onun yumuşak tenine dokunmayı isteksizce bırakıp yanına uzanıyorum ve neredeyse her bir kasının donduğunu hissedebiliyorum.

"Achilles." Neredeyse duyulmayacak kadar cılız bir ses çıkarır.

"Lütfen git."

Bu yalvarış kulağıma zar zor ulaşıyor. Bunun için vaktim yok; onu hissetmem gerek. Hızlı bir hareketle belinden tutup, ikimiz de Chase'e dönük olarak yan yatana kadar kendime doğru çekiyorum. Yatak sallanıyor ve o uykusunda daha hızlı nefes aldığıında ikimiz de kaskatı kesiliyoruz. O tekrar sakinleşiyor ve ben Nyx'in başının arkasına gülümsüyorum.

Saçları cennetten kokuyor. Yaz ve kumsal gibi. Sanki koyu renk saçlarına güneş ışınlarını hapsedmiş gibi. Derin bir nefes alıyorum ve sol elimle belini daha sıkı sararken, sol kolumla arkadan boynunu sarıyorum.

"Hayır..." diye sessizce boğuk bir sesle söylüyor. "Boynumdan değil... lütfen... lütfen." "Sana zarar vermeyeceğim," kulağına fısıldıyorum. "Sadece seni yerinde tutacağım. Sadece tutacağım. Güven bana."

Kafasını sallar, boğazından sessizce bir hıçkırık çıkar.

"Başka seçeneğin yok," diye sakin bir şekilde açıklıyorum. "İstesen de istemesen de burada kalacak. Ama sonunda, sana zarar vermeyeceğimi söylediğimde bana güvenebileceğini göreceksin. Rahatla."

Kot pantolonumu çıkarmak için belini bıraktım ve pantolonumu indirirken bacağımı onun bacağına doladım ve onu biraz açmak için kendime doğru çektim. Dizinden yukarı doğru okşayarak, bunun nereye varacağını tahmin etmesi için ona zaman verdim. İç uylukları ipek kadar pürüzsüzdü, dokunduğum en değerli şeydi.

Uyluklarının tepesine ulaştığımda, dokunuşumla titriyor, nefes alış hızlanıyor ve bir eliyle beni durdurmaya çalışıyor.

"Yatağın üzerine düz bir şekilde yatır. Hemen." Emrim üzerine iniltiyi yutuyor ve dudaklarıma yayılan kendini beğenmiş sırıltısı engelleyemiyorum.

Onun cildini kaplayan uyarılmayı hissettiğimde, henüz amına dokunmamıştım bile.

"Oh, Nyx. Güzel kız..." Kulağına karşı homurdanıyorum. "Sen benim için yaratılmışsın."

Daha yukarı bastırarak dudaklarını ayırıp klitorisini buluyorum. Yavaşça dokunarak, sadece hafif dairesel hareketler yapıyorum, hafif tutuyor ve her tepkiyi izliyorum. Tepkiler çabuk geliyor. Nefes nefese kalması, kalçalarının elime doğru itilmesi, küçük, ihtiyaç dolu inlemeler. Boğazını saran eli unutuyor, ama onu daha fazla sıkmamaya

daha sert tutmamaya, onu hiçbir şekilde boğmamaya dikkat ediyorum. Kendi inlemelerinden boğulmasını tercih ederim.

Aklın ötesinde tahrik olduğu anda, elimi önünden çekip arkasına uzanıyorum. Parmaklarımı, girişine ulaşamayacağı bir mesafede, uyluklarının arasına yerleştiriyorum. Ve duruyorum.

Sikim taş gibi sertleşmiş, ama kıpırdamıyorum, sadece belinin alt kısmına bastırıyorum. Tişörtü yukarı çıkmış ve sikimin tenine değdiğini kesinlikle hissedebiliyor. Yine de kıpırdamıyorum.

Bir dakikadan az bir süre sonra o da geri itmeye başlıyor, parmaklarımın üzerine oturmaya çalışıyor.

"Siktir," diye nefesini veriyorum. "Lütfen."

Chase'in uyanmamasına dikkat ederek sağ kulağına fısıldıyorum.

"Benim için ıslanmanla

ve erkek arkadaşın Nyx için ıslanman arasında ciddi bir fark var. Ayrıldığınızda bunu ona nasıl açıklayacağız?"

"S-Sen," diye nefes nefese, "...bizi izliyor muydun?"

Her şeyi sindirmeye çalışıyor. Az önce ona verdiğim bilgi, ayrılacağını söylediğim gerçeği ve ona karşı çalışan kendi şehveti. Tekrar konuşmaya çalışıyor ama iki parmağımı içine soktuğumda vazgeçiyor.

Elimi boynundan ağzına götürerek dudaklarından çıkmaya hazır olan iniltiyi yakaladım.

"Ona bak," diye fısıldıyorum. Onu acımasızca sikiyorum, ıslaklığı odada yankılanmaya başladığında ona ihtiyacı olanı veriyorum.

Kaslarının gerildiğini, nefesinin kesildiğini hissediyorum ve tam orgazm olmak üzereyken duruyorum. Bunun yerine, daha önce koyduğum prezervatifi bulmak için kapüşonlu ceketimin ön cebini karıştırıyorum. Dişlerimle paketi yırtıp açıyorum, ağzını bırakmıyorum ve prezervatifin tamamı penise geçene kadar uğraşıyorum. Penisimi avuçlayıp, ucunu girişine bastırıyorum.

"Ona mı bakıyorsun?" diye

homurdanıyorum. Elime başını

sallayarak onaylıyor.

"Güzel. Benim sikimi yalarken bunu yapmaya devam et."

Onun içine sertçe giriyorum ve elim bile onun çığlık atmak için çabaladığı iniltiyi zar zor durduruyor.

Yatağı çok fazla sallamamaya dikkat ederek onu yavaşça sikiyorum. Kalçalarımı ona doğru sallayarak, titremesini ve sıkılaşmasını zevkle izliyorum. Omzunu öpüyorum, tek istediğim tüm vücudunu bana karşı hissetmek. Yavaş ve sabitim, tüm gücüyle bana doğru itmesine izin veriyorum. Her itişte, o birkaç santim uzağımızda uyuyor olsa da, onu biraz daha unutuyor.

"Onu uyandırma," diyorum, onun çözülmeye başladığını hissederek. Bu benim için çok fazla ve orgazmıyla sikimi sıkıldığında, sert bir homurtuyla boşalıyorum, o benden her şeyi alana kadar onu sikiyorum.

Yavaşça çekilip sırt üstü yatarım, o da aynısını yapar. Karanlıkta gözlerimi kırpıştırırken, yüzümde bir gülümseme belirir, mutluluk ve tatmin duygusu beni biraz daha uzun süre yüksekte tutar. Yakında karanlık zihnimi tekrar ele geçirecek ve ben de yapabildiğim sürece net görmenin tadını çıkarmak istiyorum.

Nyx, kendi yatağında, iki erkeğin arasında yatıyor. Ama sadece biri onu iyice sikti. Sadece biri ondan o güzel orgazmları aldı.

"Zavallı Nyx," diye fısıldıyorum. Elini tuttuğumda irkiliyor, ama bırakmıyorum. "Artık onu sevdiğini taklit etmek çok zor olacak."

On İkinci Bölüm

Nyx

Eté 90 – Terapi TAXI

Pazartesi sabahı kemanım olmadan koridorlarda yürürken bacaklarım titriyor. Hafta sonu boyunca ağlamaktan gözlerim şişmiş, yarım saat erken gelip Bayan Rivera ile konuşup durumumu açıklamak istiyorum, ama gerçek şu ki, onun anlayışlı olması gerekmediğini biliyorum. Kendine kemancı diyen birinin en azından bir kemanı olması gerekir.

Cumartesi sabahı uyandığımda Chase çoktan gitmişti ve çantamdan parayı almak için baktığımda, para yoktu. Chase'in geri götürdüğünü mü, yoksa babamın çaldığını mı bilmiyorum, ki babam bunu sık sık yapar. Chase'e sormaya korkuyordum. Paranın kaybolduğunu ve babamın aldığını söylersem, babam Chase ile başı belaya girebilir. Bu riski alamam.

Çoğu öğrenci enstrümanlarını hazırlamak için on beş dakika erken gelir, bu yüzden Bayan Rivera ile yalnız konuşmak için vaktim olmalı. Kapının önünde derin bir nefes alıyorum, ağır meşe kapıyı itip açıyorum ve şefin platformuna bakıyorum. O burada değil. Aslında, kimse yok.

En azından kapıları kapatana kadar öyle düşünüyorum.

"Günaydın, Nyx."

Şaşıracak seyircilerin son sırasına dönüyorum. Achilles orada oturuyor, saçları dağınık, siyah bukleler gözlerini çevreliyor. Gri bir tişörtün üzerine sert bir deri ceket giymiş, boynunda 'S' harfi şeklinde bir kolye sallanıyor.

Başını yana eğiyor, meraklı çelik gözleriyle bana bakıyor. "Yine gerginsin, görüyorum."

Yutkunuyorum, haklı olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Gerginim. Her zaman gerginim. En ufak şeyde bile hemen tepki veriyorum. Ve en kötüsü, o bunun nedenini çoktan anlamış. Bazı şeyler oldu ve ben dünyadan korkuyorum. Herkesten korkuyorum. Her an herhangi biri sana zarar verebilir, hayatını mahvedebilir. Seni yıkabilir. Acaba o bunun farkında mı?

"Buraya gel," diyor yumuşak bir sesle, yanındaki katlanmış kırmızı koltuğu hafifçe vurarak. Diğer tarafındaki koltukta, koltuğu açık tutacak kadar ağır bir şey var.

"Şimdi ne istiyorsun?" diye homurdanıyorum, ama yine de yaklaşıyorum.

Garip bir şekilde, birisi sana hayatının en büyük orgazmını yaşattığında, zihnin ve vücudun o kişi hakkında ciddi bir kafa karışıklığı yaşamaya başlar. Ama Achilles'in bunu bilmesine gerek yok. Zaten yeterince kendini beğenmiş bir pislik.

Ben gözlerimi devirip sonunda yanına oturana kadar bana umutla bakmaya devam ediyor. Eli anında sağ uyluğuma konuyor ve bir kez olsun, biri bana dokunduğunda kendimden geçmiyorum. Kendi vücudumun tepkisi beni derinden sarsıyor. Eli sıcak, üniformamın eteğinin kenarının hemen altında duruyor. Tayt giymiş olmama rağmen, sanki doğrudan tenime dokunuyormuş gibi hissediyorum ve aniden bacaklarımı çaprazlayıp klitorisime bastırma isteği duyuyorum.

Hay aksi.

"Üzgün görünüyorsun," diyor, bakışlarımı elinden yüzüne çekerek. "Konuş benimle."

"Neden beni üzecek bir şey yapmamış gibi davranıyorsun?" diye savunmacı bir tavırla karşılık veriyorum.

O, dudaklarını yalayarak, kayıtsızca omuz silkiyor. "Oh, değilim. Cuma günü seni üzecek bir şey yaptım, ama sen buna üzülmedin. Çok fazla eğlendin."

Ona yalancı bile diyemem çünkü haklı. Aslında, o etrafımdayken kalbim eskisinden farklı nedenlerle biraz daha hızlı atıyor. Onu ilk gördüğümde, hayran kalmıştım. Bu yüzden kalbim hızla atıyordu. Ondaki sonra, çok korkmuştum. Şimdi ise... tam olarak ne hissettiğimi

tam olarak tarif edemiyorum, ama heyecana yakın bir şey. Benim hoşuma giden bir şey.

"Ee," diye ısrar ediyor. "Neden üzgünsün, güzel kız?"

Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi dilimi ısıırıyorum, sanki o bunu mükemmel bir şekilde bilmiyormuş gibi, ilişkide yaşadığım sorunları ona anlatmayı reddediyorum. Adam bizi gözetledi, lanet olsun. Ve sonra fikrimi değiştiriyorum. Çünkü Chase, gözyaşlarımı, hayallerimi ve hayatımı umursamadığı için lanet olsun.

"Cuma günü kemanım hasar gördü."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bu adama içimi açmanın berbat bir fikir olduğunu unutuyorum.

"Erkek arkadaşım bana ikinci el bir tane almak için para vermişti." Artık hayatımın ne kadar berbat olduğundan utanmadan alaycı bir şekilde gülüyorum. "Hayatında hiç orkestrada çalmamış bir çocuk onu dört yüz dolara satıyordu. Ne kemancıymışım ama..."

Derin bir nefes alıyorum. "Her neyse, para gitti. Chase geri aldı mı, bağımlı babam mı çaldı, bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok, ama para gitti. Yani bugün çalacak kemanım yok. Buradan atılacağım, muhtemelen dört yüz doların değerini anlayamayacak zengin arkadaşlarınız tarafından alay edileceğim."

Başımı geriye atıp alçak tavana bakıyorum. Diğer koltuklar tam üstümüzde.

Derin bir nefes alıyorum. "Hepinizin canı cehenneme."

Eli bacağımdan ayrılır ve ben onun sıcaklığının verdiği güveni şimdiden özlüyorum. Yanımda hareket ettiğini duyuyorum ve kucağıma büyük bir şey konuyor. Tekrar dikleşip aşağıya bakıyorum. Bir keman kutusu.

Kollarım hala kavuşturulmuş durumda ve birkaç dakika boyunca sadece çantaya bakıyorum.

"Aç onu, Nyx," diye fısıldıyor yanımda.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve bu, her zamanki alaycı kahkahasıyla keskin bir tezat oluşturuyor.

"Çünkü biri sana hediye verdiğinde böyle olur."

"Ama senden hediye istemiyorum." O anda anlıyorum ve göğsüm sıkışıyor. "Aman Tanrım, Achilles. Bana keman almadığını söyle."

"Sana keman almadım." Yalanı anında ortaya çıkıyor.

Birinci olmak için yarışan endişe ve heyecanı dışarı atmaya çalışırken yanaklarım şişer.

"Bu hiç komik değil."

"Enstrümanın olmadığı için orkestradan atılman da komik değil."

Dudaklarımı yaladım. "Bu çantayı tanıyorum, biliyor musun? Bu şey çok pahalı."

Kaşlarını kaldırır. "Öyle mi? Farkında değildim."

"Zengin pislik," diye mırıldanarak tokayı açıp fermuarı yavaşça indiriyorum.

Önümdeki manzarayı görünce keskin bir nefes alırım, ciğerlerim sıkışır. Başımı eğip yakından bakınca, eskiden sahip olduğumla tam olarak aynı olmadığını fark ederim. Kemanımda tek yaptığım, telleri ve çene dayanağının yerini değiştirmektir, yani teknik olarak hala sağlaklar için yapılmıştı. Bunda ise teller oluklara ve köprüye mükemmel bir şekilde oturuyor.

"Bekle," diye nefes nefese mırıldanıyorum.

Tiz tarafındaki F deliğinden bakıyorum.

"Achilles," diye hırıltılı bir sesle bas tarafındaki F deliğine bakarken söylüyorum. Bas çubuğu yerinden oynatılmış.

Bu, sağ elini kullanan bir müzisyen için yapılmış bir keman değil.

"Bu özel yapım," diye yüksek sesle söylüyorum. "Sen... Ne halt ediyorsun? Bu kemani nereden buldun? Fiyatı... " Kutu içindeki yayları görünce sözümü kesiyorum.

"Vay canına," diye ciyaklarım. "Bunlar kaliteli Pernambuco yayları. Aklını mı kaçırdın? Bunlar, her biri beş bin dolar değerinde. İki tane mi var?"

"Beyaz olan Sibiryaya aygırı kılı," diye açıklıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Siyah olan alışılmadık bir şey, ama siyah kıl daha serttir. Daha agresif yay çekmek için daha iyi tutuş sağlar. Barok için harikadır. Ya da, bilirsin, eğer solist olursan. Seyirci, orkestranın geri kalanının sesini bastırmanı duymalı."

Bir an sessiz kalıyorum, vernikli ahşabı gözden geçiriyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum, sanki tüm bunlar bir anda yok olacakmış gibi korkarak. "Bu kadar kısa sürede bunu nasıl elde ettin?"

Parmakları nazikçe gözlerimden saçlarımı çekiyor. Biraz daha yaklaşıyor ve daha derin nefes aldığıını söyleyebilirim.

"Sen benim soruma cevap verirsen, ben de seninkine cevap veririm."

Ona dönmek istemiyorum. O kadar yakın ki, dönersem dudaklarımız birbirine değecek. Bu yüzden başımı eğik tutuyorum ve önümdeki olağanüstü enstrümana bakıyorum.

"Nedir bu?"

"Saçların neden yaz ve kumsal gibi kokuyor?"

Garip bir kahkaha kaçıyor, omuzlarım bir an için hava kadar hafifliyor. Bu uzun zamandır başıma gelmemişti.

"Şampuanımda monoi var," diyorum ona yumuşak bir sesle. "Muhtemelen senin plaj kokusu olarak tanımladığın şey budur."

Burnu başımın yanına dokunuyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Ağız tadı sakız gibi, kokun da yaz gibi. Hiç şaşırmadım bağımlı olmaya başladım."

"Öyle deme," diye hayallerini bozuyorum.

Onun yakınlığıyla midemin sıvılaştığı gerçeğini görmezden gelmeye zorluyorum kendimi. Onda odunsu ve kehribar kokusu var, altında da hafif bir sigara kokusu.

"Soruma cevap ver," diye devam ediyorum, bu belirsizlik içinde kalmak istemiyorum. Her geçen saniye, başımı çevirip dudaklarımı şeytanın dudaklarına bastırma riskiyle karşı karşıyayım.

"İnsanları tanıyorum," diye cevaplıyor basitçe.

"Biraz daha açar mısın? Sanırım biz aynı tür insanları tanıyoruz."

Eli boynumu kavrar ve içimi panik kaplar. Garip bir şekilde, bu his geldiği gibi hızla kaybolur. Sanki vücudum Achilles'i tanıyormuş gibi. Cuma günü bana zarar vermeyeceğine dair verdiği sözü tutan adam. Aslında tam tersini yaptı.

"Giovanni Carbalacci'yi duydun mu hiç?"

Gözlerimi deviriyorum. "Duymamış kemancı var mı ki?"

"Akıllı ağız." Kıkırdar. "Oğlu Alessandro, herkes gibi çalmayı çok özel bulduğu için solaktı. Giovanni ona özel bir keman yaptırdı. Ama o pislik sonunda

O bir sermaye yatırımcısı olduğu için pek oyun oynamaz. Her neyse, bütün aile Stoneview'da benim ailemin komşusu. Giovanni'nin torunu, Alessandro'nun oğlu Dante'yi çok iyi tanıyorum. O olağanüstü bir çello sanatçısı. New York Filarmoni Orkestrası'nda çalışıyor.

"Vay canına," diyorum boğuk bir sesle. "Kesinlikle aynı tür insanları tanımıyoruz. Komşum Roberta'nın sahip olduğu en değerli şey av tüfeği."

"Aynı insanları tanımıyoruz, ama komşun seni zor durumda gördüğünde seni korudu. Giovanni ve ailesi, karşılıklı olarak birbirimize fayda sağlamasaydık bizi kurtların önüne atarlardı."

Başımı sallayarak onun sözlerini yalanlıyorum. "Dante sana eşsiz bir keman vermişse, gerçekten çok iyi bir arkadaş olmalı."

Başını geriye atar, eli hala üzerimde, kıkırdayarak. "Bana hediye etmedi, Nyx. Ondan satın aldım. İstedğimiz her şeyi satın alabileceğimiz bir dünyada hiçbir şey bedava değildir."

Kutuyu kapatmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Bu enstrümanı elimde tutmamalıyım. Kahretsin, koruyucu camın arkasında olmadan aynı odada bile olmamalıyım. Bu *müzeye* ait bir enstrüman.

"Ama bu paha biçilemez," diyorum sonunda. "Herkesin bir fiyatı vardır."

"Buna ne kadar ödedin?" diye titrek bir sesle soruyorum. "Sana söylemeyeceğim, yoksa almazsın." "Zaten almayacağım."

"Peki," der omuz silkerek.

Çantayı kapatır, bana uzanarak fermuarını çeker ve ayağa kalkarken çantayı alır. Sıradan çıkmak için yanımdan geçerken dizleri benimkilere sürtünür.

"Yeni başlayanlara pek tavsiye vermem, ama şimdiye kadar sana karşı zaafım olduğunu anlamışsındır." Çantayı sallıyor. "Orkestralarda sağ elini kullanan kemancılar için yanlış omuzda çalanlara yer yoktur. Enstrüman yeterince iyi değildir, bunun için yapılmamıştır. Bayan Rivera orkestra kurallarını çiğneyip, sol elinde yayını tutarak

sol elinde tutarak orkestra kurallarını çiğnemek istese bile, enstrümanın eğitimli bir kulağa iyi gelmez."

Karnıma yumruk atılsa daha az acı verirdi. Gerçek acıdır ve onu duymaktan nefret ederim.

"Biliyorum," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Ama benim hayalim..."

"Kimse senin hayallerini umursamıyor, Nyx. Onları gerçekleştirebilecek tek kişi sensin. Ve kimse tek kulağın sağır olduğu için sana acımayacak. Ben kesinlikle acımiyorum."

Kalbim mideme o kadar ağır bir şekilde düşer ki, midem bulanır.

Karnıma bir elimi bastırarak sertçe ayağa kalktım. Tanrım, galiba ayakkabılarına kusacağım.

"B-Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni gözlemledim ve ben aptal değilim." O burun kıvrır. "Arkandan yaklaştığımda beni duymadığını fark ettiğimde bir önsezi geldi. Sonra solak numarası yaptığında. Ama yaptığın bir şey vardı ki, haklı olduğumu anladım..."

Dudaklarını yalar, yırtıcı bakışları beni canlı canlı yiyor.

"Gözlerin hep dudaklarımda, söylediklerimi okuyorsun. Bunu gördüğümde sana atlamamak için kendimi zor tutuyorum, biliyor musun?"

Bir adım geri çekilip, iki sıra arasına geçiyorum. "Kimseye söyledin mi? Başka kim biliyor?" Panik yapıyorum.

"Kimseye söylemedim, ama Bayan Rivera da anlamış olsa şaşırmam. Aksi takdirde orkestrasında o şekilde çalmana izin vermezdi. Ve seni okula kabul ettiği için Bayan Oakes'in de bildiğinden eminim."

"Bunu bilmesi gereken tek kişi o."

O yaklaşırken titreyerek nefes alıyorum, ama geri çekilmiyorum.

"Dinle." Elini yanağıma koydu. "Senin işitme durumun umurumda değil. Sana bu kemanı, fakir bir mahalleden geldiğin ve engelli olduğun için hikayen dokunaklı diye vermiyorum. Bunu yapıyorum çünkü sen çok iyi bir solist olma potansiyeline sahipsin ve bunu doğru kulaklara kanıtlayamazsan, bu bizim sektörümüz için büyük bir kayıp olur. O yüzden, bu kemanı al ve herkese yeteneklerini kanıtla."

bunu gören tek kişi olmam gerçekten çok aptalca.

Bir kahkaha patlar içimden, düşmek üzere olan gözyaşlarını durdurur. Sağ gözümün hemen altını başparmağıyla okşar, gözyaşlarımı açıkça fark etmiş.

"İşte tanıdığım pislik," diye mırıldandım.

Bana göz kırpar, sonra tekrar gözlerimden saçlarımı çekip çantayı bana uzatır.

"Sen kendin söyledin," enstrümanı alsam da daha ciddi bir sesle konuşuyorum. "Herkesin bir bedeli vardır. Ve Cuma günü olanlardan sonra, bu hediye­nin benim bedelim olduğunu düşünmeni istemiyorum. Bu sana bana erişim hakkı vermez."

"Ah, Nyx." Yumuşak bir kahkaha attı. "Sana zaten erişimim var, bebeğim. Bu konuda endişelenme."

Ağzım açık kalır ve o hızla dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Siktir git, Achilles!" diye bağırırım, ama sesim önceki kadar güçlü çıkmaz. benim gerçekten beni rahat bırakmasını istediğimde.

O uzaklaşıp sıradan çıkıp sahneye doğru yürüdüğünde, hemen konuyu değiştiriyorum.

"Ne kadardı? Söyle bana. Sana geri vermeyeceğim. Sadece bilmek istiyorum." Onu takip ediyorum, kemanımı dünyadaki en değerli şey gibi tutuyorum. Çünkü öyle.

Sahneye çıkıp bana dönüyor, şimdi bana tepeden bakıyor, boyu uzun olduğu için değil, çok daha yüksekte durduğu için.

"Beş yüz seksen bin dolar."

Tüm vücudum gerilir, yüzümdeki şoku gizlemeye çalışırım. Achilles Duval'ın bir numaralı pislik olması gerekir. Bana işkence etmekten zevk alır. Beş yüz seksen bin dolarlık bir hediye, ona değer veriyormuş gibi hissettirir.

Yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yok. Ne bir yüz buruşturma, ne bir pişmanlık belirtisi. *Hiçbir şey*. Sadece bana bakan eğlenceli çelik gözleri. "O yüzden bunu sakın zarar verme, tamam mı?"

Bir şey söylemek için can atıyorum. Kemanı geri vermek için. Ama sahne arkasında biri ortaya çıkıyor ve Evelyn ile Bayan Rivera'yı görünce ağzımı kapalı tutuyorum.

Achilles onlara selam vermek için arkasını döner ve öğrenciler girişten içeri akın etmeye başlarken beni geride bırakır. Bu konuşma bitmiştir. Bu keman benimdir.

Achilles Duval benim sırrımı biliyor ve bunun için bana eziyet etmedi. Hayır, bunun yerine bana paha biçilmez, özel yapım bir keman verdi. Çünkü onun söylediklerine rağmen, benim hayallerime inanan tek kişi ben değilim.

O da inanıyor.

On Üçüncü Bölüm

Nyx

Tanrım – Tate McRae

Cumartesi günü, restorandaki öğleden sonraki vardiyamdan çıktığımda Peach'ten bir mesaj aldım.

Peach: Kızlar margarita ve kurabiye için bize geliyorlar. Ella gerçekten dünyanın en iyi kurabiyelerini yapıyor ve benim margaritalarım da harika. Kaçırmak istemezsin. Nerede oturduğumuzu biliyorsun. İşten sonra gel.

Okurken esniyorum. Saat daha akşam altı, ama bir haftalık derslerden ve akşamları yeni kemanımla tanışmaktan yorgun düştüm. Her şey mükemmel. O kadar mükemmel ki, bütün hafta Achilles'ten neden haber almadığımı merak ettim. Neden bana mesaj atmadı ya da ilgi göstermedi? Ve neden bu beni boşlukta hissettiriyor? Onun istenmeyen ilgisine çoktan alışmış mıydım? Öyle ki, artık o kadar da istenmeyen gelmiyordu?

Peach'in mesajına bakarken iç yanağımı ısııyorum. O Achilles'in komşusu ve ona rastlayabileceğim düşüncesi kalbimi hızla attırıyor, damarlarımdan zevk pompalıyor. Heyecan beni ele geçiriyor ve Peach'e yolda olduğumu söylüyorum.

Peach'in kampüs evinin önüne park ederken, buradaki malikanelerin beni etkilemeyi bırakıp bırakmayacağını merak ediyorum. Bunlar ders gördüğümüz binalara hiç yakın değiller, bu yüzden onları en son Achilles ve Wren'in evindeki parti sırasında görmüştüm.

"Merhaba!" Alex heyecanla bağırarak kapıyı açıyor, gözleri parlıyor ve zaten oldukça sarhoş olduğunu belli ediyor.

Kapıdan içeri girer girmez elimde bir margarita var ve taze pişmiş kurabiyelerin kokusu ağzımı sulandırıyor.

"Kızgın kız arkadaşların evine hoş geldiniz!" Peach, oturma odasına girdiğimizde haykırır.

Elinde margarita ile kanepenin üzerinde duruyor ve Leah Kate'in "10 Things I Hate About You" şarkısı yüksek sesle çalıyor. Yastıkların üzerine atlayınca içkisi bardağın kenarlarından taşıyor.

Alex içkisini bitirip ona katılır ve birbirlerine şarkı sözlerini haykırarak onunla birlikte zıplarlar.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, yeni arkadaşlarımın hepsi erkek arkadaşlarından ayrılmış gibi davranırken gözlerimi kocaman açarak.

Ella, bir tabak kurabiyeye yanıma oturur. Tabağı sehpaaya koyar ve Peach'i işaret eder.

"Wren, işlerini hallederken ona evde kalmasını emretti."

"*Emretti*, Nyx. Sanki onun dediğini yapan lanet bir geleneksel eşmişim gibi bana *emretti*," diye öfkelenir Peach, hala kanepede zıplamaya devam eder.

Ella'nın işaret parmağı Alex'e doğru hareket eder. "Xi ona... tam olarak ne dedi?"

Alex duraksar, tatlı yüz hatları, düşünceli erkek arkadaşını taklit etmek için sertleşir.

"Cevabını duymak istemediğin sorular sorma, *Cupcake*," diyor alçak sesle. "Sadece benimle başın belaya girmesin diye endişelen, tamam mı?"

Kanepeden atlayıp bana doğru büyük adımlarla yürüdü, sonra parmak uçlarına basarak Xi kadar büyükmüş gibi yaptı. Elini çeneme koyup başımı hafifçe salladı. "Anladın mı, Cupcake?"

Gözlerini abartılı bir şekilde devirerek, bir kurabiye alırken homurdanır. "Bunu yap, Cupcake. Şunu yapma, Cupcake. Uslu bir kız ol, Cupcake. Cupcake senin bir pislik olduğunu düşünüyor."

Gülmemek için dudaklarımı sıkıştırmam gerekiyor. Ella'ya dönüp soruyorum, "Seninki ne diyor?"

Kafasını salladı. "Benimki hiçbir şey söylemiyor. Sırlarını kendine saklıyor ve benim de bunu kabul etmemi bekliyor, çünkü

ben ayrılmayacağım için sorun etmememi bekliyor, değil mi?" Kızgın bir şekilde kurabiyeden bir ısırık alır. "Bu arada, sorun etmiyorum."

"Gitmez miydin?" diye soruyorum, Peach kanepeden kalkıp kendine bir margarita daha doldururken.

Ella'nın ağzı bükülürken ben içkimden bir yudum alırım. "Şey, bu karmaşık bir durum."

"Karmaşık demek, ona izin vermez demek." Alex burun kıvrır. "İnan bana, denedi."

"Ne?" diye boğazım düğümlenir.

"Oh, onun için sorun değil," Alex masumca ekler ve kendi bardağını da doldurur

Peach, kanepeye geri dönerken yeni içkisini yudumluyor. Kanepeye dönerken yeni içkisini yudumluyor. GAYLE'in "abcdfu" şarkısıyla zıplamaya devam ediyor. "Sana söylüyorum. Bunun Circle ile bir ilgisi var," diyor, sanki

"Bize karşı şüpheli davrandıklarında, *her zaman* lanet olası Çember'in parmağı vardır."

"Ama ben bunun bir parçası değilim," diyor Alex çaresizce. "Neden Xi'yi bu kaygan zemine sürüklüyorlar?"

"Xi çok *kullanışlı*, Alex," diye araya girer Ella. "Düşün! O her işi yapabilir."

"Aynen!" Peach, bardağıyla Alex'i işaret ederken, yanlışlıkla margaritayı arkadaşının üzerine döker.

"Çember nedir?" diye soruyorum, tamamen bilgisiz bir şekilde. Bu sohbeta ayak uydurmak için daha fazla alkole ihtiyacım olacak.

"Uh..." Ella tereddüt ediyor.

"Oh, lanet olsun," diye ekliyor Peach, kanepeye otururken gözleri ciddileşiyor. Alex dudaklarını yalıyor ve yanağındaki tuzu siliyor.

"Hiçbir şey mi?" "Lütfen, milyarderlerin gizli toplulukların bir parçası olduğuna dair komplo teorilerini

gizli toplulukların bir parçası olduğuna dair komplo teorileri gerçek değil mi?" Garip bir şekilde gülümsüyorum.

"Yaşadığımız dünya boktan bir yer," diye açıklıyor Peach basitçe. "Bunu burada bırakalım mı?"

Ciddi bir ifade takınmaya çalışıyorum, ama eminim ki o da benimle aynı fikirde. Açıkça bu konuya girmeyecekler ve bu muhtemelen en iyisi, bu yüzden gülümsüyorum ve başımı sallıyorum, kaçma içgüdümü görmezden gelerek daha fazla alkol içiyorum.

Şarkı Taylor Swift'in "Picture To Burn" şarkısına geçiyor ve ben de bu fırsatı değerlendirerek rahatsız edici anı sona erdiriyorum.

"Bu çalma listesi ne?"

"Oh, bu bizim hazırladığımız bir çalma listesi!"

Alex kıkırdar. "Adı '*we're angry girlies*'," der Peach.

"İki pembe kalp emojiyle," diye ciddiyetle ısrar ediyor

Alex. "Ve parıltılarla!" diye ekliyor Ella.

Şarkı bir bildirimle kesilir. Hızla havada geçen bir şey gibi, *swoosh* gibi bir ses çıkar. Ardından diğer iki telefon da aynı sesi çıkarır.

"Hayır," diye inliyor Peach. "Lütfen, bu akşam daha da kötüye gitmesin."

"O ne?" diye soruyorum, bir kurabiyeyi ısırarak. "Aman Tanrım, Ella.

Bunlar çok lezzetli."

"Siktir, Nyx," diyor Alex, gözleri telefonunda, yumuşak bir sesle. Tüm havası bozuluyor ve bu hissedilir bir değişim. "Üzgünüm."

"Ne? Ne oldu?" Diğer kızların telefonlarının kilidini açıp yüzlerinin düştüğünü izliyorum.

"Nyx," diyor Peach, yeşil gözleri tek bakışta beni öldürüyor. "Achilles hakkında sana ne demiştim? Hiç hayatta kalma becerin *yok mu?*"

Midem düğümlenir. "Ne oluyor?"

"Tamam, otur," diyor Ella, kanepeye işaret ederek bana bir içki daha dolduruyor.

Titrek bir el ile içkiyi alıyorum.

"Sana Hermes'ten bahsetmiştik. SFU uygulamasında herkesin sırlarını ifşa eden o anonim hesap."

Kahretsin. Partide bana bundan bahsetmişlerdi, ama o gece çok daha kötü bir şey oldu ve ben bunu tamamen unuttum.

"Achilles konusunda da seni uyarmıştık," diye ekliyor Peach, kaşlarını kaldırarak.

"Peach," Ella sert bir sesle diyor. "Ona biraz müsaade et, olur mu?" Alex bana telefonunu uzatıyor. "Hermes seninle ilgili bir şey paylaşmış."

Ağzım açık kalır ve nefesimi tutamam. Fotoğraf, geçen pazartesi konser salonundaki seyirciler arasında Achilles ve benim. Ve

tam da beni öptüğü an. Güvenlik kamerasından çekilmiş bir ekran görüntüsü olduğu belli.

"Biz sadece... Bana paha biçilmez bir özel yapım keman verdi. Benimki hasar görmüştü."

"Teşekkür etmek için sık sık insanları öper misin?" diye soruyor Peach.

"İstememiştim!" *Ama aslında istemiştim*, tabii onlara bunu söylemedim. "O yaptı. Çok kısıydı. Beni hazırlıksız yakaladı. Aman Tanrım, yani şimdi herkes o öpücüğü biliyor mu?"

Telefonumdan başımı kaldırıp önümdeki üç yüze baktım. Hepsi başlarını sallıyordu.

"Erkek arkadaşım," diyorum boğuk bir sesle.

"Bu uygulamaya sadece SFU öğrencileri erişebilir," diye açıklıyor Ella. "Naif olma," diye araya giriyor Peach. "Her öğrenci bunu bunu üniversite dışındaki herkese gösterebilir."

"Oh hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım, omurgamdan korku dolu bir titreme geçiyordu.

"Nyx," diyor Alex yumuşak bir sesle. Gözleri benimkileri arıyor.

"İkinizin arasında başka bir şey oldu mu?"

Sessizliğim onları cesaretlendiriyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor Ella. "Onunla yattın mı?"

Yine sessizlik.

Peach öfkeyle nefes alır. "Bu noktada, kalbin kırılmasını *istiyorsun*."

Yüzümü boşa kalan elimle kapattım. "Anlamıyorsunuz. Durum karmaşık."

Onlara bakmasam da sakinleştiklerini hissediyorum ve şoklarının yerini şefkat alıyor.

"Ondan nefret ediyorsun ama aynı zamanda onu çaresizce istiyorsun, değil mi?" diye soruyor Peach.

"Onun senin için çok kötü olduğunu biliyorsun, ama yine de senin peşinden gelmeye devam edeceğini ummaktan kendini alamıyorsun, değil mi?" diye ekler Alex.

"Seni elde etmeye çalıştığını düşündüğünde kaçmak istiyorsun, ama o yanındayken, onun ellerinde eriyip gitmekten kendini alamıyorsun, değil mi?" Ella sonuca varır.

Onlara göz kırpıyorum. "Uh... evet, aslında. Oldukça iyi tarif ettiniz. Beni rahat bırakmasını istiyorum, ama bıraktığında onu daha çok istiyorum?"

Hepsi başlarını sallar.

"Biz de aynı şeyi yaşadık," diye açıklıyor Alex. "Ancak, Achilles'in başına gelenler yüzünden durumun on kat daha kötü olduğunu söylemeliyim. Mümkün olduğunca çabuk oradan ayrılmanı şiddetle tavsiye ederim."

Ella onaylayarak başını sallar. "Eğer bu sadece sahip olamayacağı bir şeyin peşinde koşmasıysa şanslısın demektir, yakında seni rahat bırakacaktır."

Telefon ekranına tekrar bakıp başlığı okudum.

Duval senior'ın bursunu ve Duval junior'ın sikini elde etmek. Haydi, North Shore kızı!

Sadece erkek arkadaşına, uyuşturucu satıcısından altın avcısına dönüştüğünü söyleme.

Nyx Mayer, sırların bende güvende. Ta ki güvende olmadıkları ana kadar.

*#GoNorthShoreGirl #WehavemoregoldontheSouthBank
#Heardshecosts580k*

"Ben asla uyuşturucu satıcısı olmadım!" diye bağıriyorum. "Ne oluyor lan?" "Hermes, başlıklarında dramatik etki yaratmak için bazı yalanlar ekliyor olabilir

"Ama her zaman gerçeklerini desteklemek için bir resim kullanırlar."

Hesabı aşağı kaydırıyorum ve bu gönderiden önceki gönderinin de benimle ilgili olduğunu görüyorum. Oryantasyon günümün bir fotoğrafıydı. Beni binadan çıkarken yakalamışlar. Hâlâ ağartılmış ve siyah saçlarım vardı.

Yoksulluktan zenginliğe! Yeni favorimiz.

SFU değişti... Sanırım şimdi burs falan veriyorlar, çünkü Silver Falls'un North Shore bölgesinden küçük bir sıçan bugün kampüsümüzde kayboldu.

Lütfen, Tanrı aşkına, biri onu bir kuaföre götürsün. Yorumlarda ona burada ne kadar hoş karşılanacağını söyleyin.

#SFUcharity #don'ttouchmyHermesbag #pleaseleavealready

Bu yorumların ne kadar acımasız olduğunu kelimelerle ifade edemem. Ne kadar fakir olduğumu, para için neler yaptığımı ve zenginler arasında ne kadar istenmediğimi konuşuyorlar.

"Neden biri böyle bir şey yapsın ki?" diyorum boğazım düğümlenerek. "Bu korkunç."

"Üzgünüm tatlım," diyor Ella. "Buradaki insanlar önemli olan şeyleri gözden geçiriyorlar. Her zaman istedikleri her şeye sahip oldular ve aynı insanlarla o kadar uzun süre bir balonun içinde yaşadılar ki, birbirlerini parçalamaya alıştılar."

"Ama biz bunların hiçbirine katılmıyoruz," diyor Alex beni sakinleştirerek. "Senin kadar biz de bundan nefret ediyoruz, inan bana. Biz senin için buradayız."

Birdenbire, Peach margaritamı yeniden dolduruyor, çünkü o arkadaşları kadar güven verici sözler söylemekte pek iyi değil. O daha çok eylemci bir kız.

"*Kızgın kızlar* çalma listesi sadece erkek arkadaşlarımıza mı yoksa tüm kampüse mi uygulanıyor?"

"İstediğin herkese kızmak için kullanabilirsin," diyor Peach gururla. "İstersen tüm dünyaya."

Bir saat sonra, dördümüz iki farklı kanepede zıplıyoruz, margaritalar her yere dökülüyor, tuz, limon ve sert tekilanın tadı damak tadımı uyuşturuyor. Sadece kadın arkadaşlıklarının getirebileceği ezici mutluluk hissi, alkolden daha fazla başımı döndürüyor. Hayattan sarhoşum, midem lezzetli kurabiyelerle dolu, Carrie Underwood'un "Before He Cheats" şarkısının sözlerini haykırıyorum.

Konserimiz, oturma odasına dört yakışıklı erkeğin girmesiyle şarkının ortasında kesiliyor. Alaycı bakışlar, kendini beğenmiş sırıtışlar, kavuşturulmuş kollar ve sallanan başlar.

Ve tabii ki, eğlenen çelik gözler beni buluyor, güzel yüzünde alaycı bir gülümseme var.

"Geri döndük," diyor Wren. "Parti

bitti, Cupcake," diye ekliyor Xi.

Chris, Ella'ya yardım eli uzatarak kanepeden kalkmasına yardım ediyor.

"Hâlâ kızgınlım," diyor Ella somurtarak.

"Wren Hunter, bana yaklaşma," diye bağıır Peach, erkek arkadaşı ona doğru bir adım attığında.

"Hadi ama, Trouble. Sinirlenme."

"Sinirlenmedim, *öfkeliyim*."

Xi sessiz kalır ve Alex ılık atarak kanepenin arkasından atlarken kanepeye doğru yürür. "Sakın bana mağara adamı gibi davranmaya kalkışma."

Tek kelime etmeden, onu omzuna kaldırır, başı aşağıda, kolunu bacaklarının etrafına dolayarak.

"Kusacağım," diye inler. "Belki bir dahaki sefere bu kadar çok içme." "Belki bu kadar aptal olma..."

Şaplak o kadar sert ki, şoktan gözlerim fal taşı gibi açılır. "Sözlerine dikkat et."

Farkına varmadan, Xi onu evden dışarı taşır, Chris ve Ella sessiz kalarak ayrılırlar ve Peach'in kapısı üst katta çarparak kapanır, ardından Wren'in kapıyı açması için yalvararak kapıyı çaldığını duyarım.

"Ve sonra ikimiz kaldık," Achilles, ben kanepeden kalkıp bardağımı sehpayaya koyarken mırıldanıyor. "Görünüşe göre tüm kız arkadaşların erkek arkadaşlarıyla meşgul. Biz de kendimizi meşgul edecek bir şeyler bulalım mı?"

Hala tuz ve tekila tadı olan dudaklarımı yaladım. "Erkek arkadaşlardan bahsetmişken," dedim, çantamı ararken onun bakışlarından kaçınarak. "Chase bu akşam geliyor. Gitmeliyim."

Telefonumla meşgul gibi davranarak yanından geçiyorum, ama kolumu tutup beni durdurduğunda ondan kaçmamın imkanı yok.

"Seninle onunla rekabet etmek zorunda bırakma beni, Nyx. Öyle olduğunda işler çirkinleşir."

Derin nefes almama rağmen hızla çarpan kalbimi kontrol edemiyorum

"Seni rekabete sokmaya çalışmıyorum. O benim erkek arkadaşım. Sen değilsin."

Göğsünden hafif bir homurtu yükseldi ve beni çekerek karşısına dikti.

"Bunu istediğim zaman değiştirebilirim. Sadece meşgulken sana biraz alan tanımak için nazik davrandım."

Ciğerlerim sıkışır, ama gidecek hiçbir yerim yoktur, o beni işkence etmekten zevk alırken ben onun elinde sıkışıp kalırım.

"Bana zorbalık yapmayı bırakacak mısın, Achilles? Bunu hak etmiyorum." Gözlerimden saçlarımı çekip aldı. "Muhtemelen hayır."

"Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyorum. "Hayatta isteyebileceğin her şeye sahipsin. Bu üniversitedeki herhangi bir kadın senin kız arkadaşın olmaktan mutluluk duyacaktır. *Neden* hayatımı cehenneme çevirmeye bu kadar kararlısın? Ben sana hiçbir şey yapmadım."

Beni tüm dünyadaki zamanı kullanarak incelemek istercesine, tembel bir şekilde beni gözlemliyor. Dudaklarımın üzerinde duraksayarak, başparmağını ağzıma götürüyor ve benim kaçırdığım tuzu siliyor.

"İyi soru. Nedenini sana göstereceğim."

Sonra beni kızların evinden çıkarıp kendi evine götürüyor. Onunla karşılaşma heyecanı için buraya gelmiştim. Şimdi karşılaştım ve aklım başımda değil, beni evinde yalnız yakaladığında ne yapacağından korkuyorum.

On Dördüncü Bölüm

Nyx

Aferin sana – xxtristanxo

Achilles'in tek oda arkadaşı Wren var ve o da şu anda Peach'in gözüne girmekle meşgul, yani burada olanları görecektir kimse yok. Bana karşı sağlıksız bir takıntı geliştirmeye başlayan bu deliden beni koruyacak kimse yok.

Beni bodruma kadar götürüyor. Kahretsin, işte şimdi öleceğim. Nasıl olur da bir an bile bu adamın bana karşı yumuşak bir tarafı olabileceğini düşünebilirim? Beni kandırmak için öyle söyledi. Bodruma doğru attığım her adımda, beni küçük parçalara ayıracağından daha da emin oluyorum. Beni korkutmayı seviyor ve parçalara ayrılmak oldukça korkutucu.

Beni serbest bıraktığında, beni çöp torbalarına tıkmak için kaç parça kesmesi gerekeceğini hala saymaya çalışıyorum, kendini benimle bodrumdaki ikinci kapı arasına koyuyor. Bir odanın içindeyiz.

"Etrafına bak, Nyx."

Ondan bir adım uzaklaşıyorum, sırtımı dönmek istemiyorum ama bu şekilde gözlemim sınırlı kalıyor. Duvarlar ses geçirmez panellerle kaplı, odaya ahşap bir atmosfer katıyor.

Burası müzik odası mı? Merakıma yenik düşüp arkama bakıyorum.

Odanın dört bir yanında üç farklı keman, bir kuyruklu piyano ve uzak duvara yaslanmış bir çello var. Sayısız müzik kitapları her yerde açık , raflar Mozart,

Beethoven, Bach, Rossini, Vivaldi. O kadar çok var ki, belirli bir şey aramayı bırakıyorum. Bir köşede, bir koltuğun önünde bir nota sehпасı var ve yanındaki halı kaplı zeminde duran keman beni çağırıyor. O anda kapiya tamamen sırtımı dönüyorum ve Achilles'i tamamen unutuyorum.

"Elinizdeki enstrüman çok kaliteli," diyorum.

Cevap verdiğinde sesi hala kapının yanında gibi geliyor. "Bu Edgar Russ tarafından yapılmış bir Guarneri Ysaye. Beğenirsin." Sonra yaklaşıp, tam arkamda, biraz sağımda durur ve bunun, solumda onu iyi duyamayacağımı bildiği için olduğunu düşünmeden edemem. "Ama bence benim sahip olduğum orijinal Guarneri sana daha uygun olur. Benzersiz bir özelliği var."

"Orijinal bir Guarneri'niz yok." Burun kıvırıyorum. "O, milyonlarca dolarlık bir şey."

"Tam olarak 16,3 milyon dolar."

Sadece rakam bile başımı döndürüyor. "Birdenbire, bana aldığın gitar cep harçlığı gibi geldi."

"Öyleydi." Kıkırdar. Bu, yeteneği veya insanların onu ne kadar sevdiği hakkında konuşurkenki gibi kibirli bir gülüş değildir.

Bu basit bir gerçek. Para, *milyonlarca* dolar, Achilles ve arkadaşları gibi insanlar için sorun değil. Bununla gurur duymuyor ve böbürlenmiyor, çünkü para onun için bir anlam ifade etmiyor. Oysa müzikten, birinin ne kadar iyi çaldığından bahsettiğinde ya da insanlar ona yaklaştığında, sıradan insanlar ile onun arasındaki farkı hissediyorsunuz. Bu neredeyse bir hayal kırıklığı yaratıyor. Her akşam eve gidip, sıkıntıdan patlayarak neden başka hiç kimsenin kendisi kadar olağanüstü olmadığını merak ettiğini hayal edebiliyorum.

Omurgamdan yukarı doğru uzanan bir el beni ürkütüyor. Tişörtüm onun cildinin benimkine dokunmasını engelliyor, ama bu, onun bana verdiği titremeyi durdurmaya yetmiyor.

"Guarneri benim için her şey demek. Konserlerimde sadece onu kullanıyorum çünkü sadece o enstrüman müziğimin kalitesini yansıtabiliyor." Sesinde, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir ihtiyaç olduğunu ele veren bir pürüz var. Bana dokunma ihtiyacı mı? Enstrümanını çalma ihtiyacı mı? Beni çalma ihtiyacı mı?

"Peki ya Edgar Russ?" diye soruyorum, ağzım kurumuş.

O kadar yakınımda ki, tek bir hareketimin bile ona saldırmaması için bir işaret olarak algılanacağından korkuyorum.

Elini arkamdan uzatıp boğazımın derisini okşadıktan sonra çeneme koydu ve beni sıkıca kavradı. "Beste yaparken."

Beni kendine doğru çekiyor, sırtımı göğsüne yaslıyor ve vücudu benimkiyle neredeyse bir bütün haline gelirken tehlikeli bir sessizlik içinde kalıyor. Ta ki kulağıma fısıldayana kadar. "Seni neden rahat bırakmadığımı bilmek ister misin? Standın üzerindeki notalara yakından bak."

Gözlerim onlara kayar, müzik notalarını okurken kalbim hızla çarpar. Şimdiye kadar yazılmış tüm konçertoları öğrenmem imkansızdır, ama bir müzisyen olarak bestecileri, müziklerini, tarzlarını tanırırsınız. Bu, tanıdığım hiçbir ünlü bestecinin tarzına benzemiyor.

Bu Achilles Duval.

"Müzik yazdın," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Altı yıldır yazmamıştım." Bir başka sessizlik anı geçer ve ben bir şey söylemeli miyim emin olamam.

Bunu biliyordum. Onun müziğinin hayranıyım ve onun yeni bir şeyler yapmasını umutsuzca bekleyen bir grubun üyesiyim.

"*Altı* yıl," diye tekrarlar. Beni içine çeker. Plaj ve güneş, diye adlandırır. "Bana ilham veriyorsun, *mon trésor*. Ve sırf bunun için bile, seni asla bırakmayacağımdan emin olabilirsin."

Vücudumda ve zihnimde o kadar çok şey oluyor ki, neyin nefesimi kesip neyin net düşünmemi engellediğini tam olarak belirleyemiyorum. Bana ne dediğini bilmek istiyorum, ama Fransızca kelimeler ve aksanı beynimi karıştırıyor. Evet, bu bir şey. Ama sadece bu değil.

İdolüm, henüz ergenlik çağındayken kariyerini takip etmeye başladığım adam, az önce bana *ilham verdiğimi* söyledi.

Beni asla bırakmayacağını, takıntılı davranışlarının sona ermeyeceğini itiraf etmesi bile beni endişelendirmiyor. Uzun zamandır yazmamıştı ve o zamandan beri nefesimi tutuyordum. Şimdi, benim sayemde tekrar yazdığını öğreniyorum.

Hiçbir beden ya da zihin bu tür bir itirafı kaldırabilecek şekilde yaratılmamıştır.

Gözlerim sayfada dolaşıyor, notaları okuyor, zihnimde korkunç müziği duyuyorum. Bu o. İldırıp ve dehşet. Daha önce hiç duymadığınız bir şey gibi içini kemiren bir şey

. Achilles'in müziğine aşık oldum çünkü sanki benim her zaman yaşadığım türden bir endişeyi ifade ediyordu. Acımasız ama hipnotize edici bir şey. Korkudan tatmin olduğumu anlamamı sağlayan bir şey. Çünkü ne kadar korkunç olsa da, çok güzel olabilir.

"Bunu sen yaptın," diye kulağıma fısıldadı, diğer eli karnımın üstüne, kot pantolonumun bel kısmının hemen üstüne geldi. "Beni gördüğünde gözlerindeki korku, nefesinin kesilmesi, varlığındaki arzu. Ne kadar uğraşırsan uğraş, buna karşı koyamaman." Yüzümü çarşafa dönük tutarak ekliyor, "Bu senin ruhun, Nyx, ve ben onu keşfetmeyi henüz bitirmedim."

O benim kot pantolonumun düğmesini açıyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum, ama ondan kaçmak yerine, kendimi ona daha sıkı bastırıyorum. Onun penisinin belime doğru büyüdüğünü hissedebiliyorum ve bu, duyularımı yeniden harekete geçiriyor.

Titreyerek nefes alıp, başımı sallıyorum. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bırak beni."

Bu gördüğüm en güzel şey mi? Evet. Ama sağlıklı mı? Kesinlikle hayır, ve birkaç ömür boyu yetecek kadar zehirli şey yaşadım zaten.

"Yaratıcılığa açlık çekiyorum, bırakamam, *mon trésor*. Ama bu zor olmak zorunda değil. Bir anlaşmaya varabiliriz."

"Bırak beni," diye homurdanarak, o yavaşça fermuarımı açarken bileğini yumrukladım. "Vardığımız tek anlaşma, beni rahat bırakman ve bir erkek arkadaşım olduğunu anlamam."

"Bana ne kadar çok gelersen, bu bahane o kadar zayıflar."

"Ben oyun oynamıyorum, Achilles. Onu terk etmeyeceğim, hele ki *senin* için terk etmeyeceğim."

Sesimdeki ısrar, isteğimin tam tersi bir etki yaratır. Bir an donakalır, sonra yine kendini beğenmiş ses tonuyla konuşmaya başlar.

"Sana ne kadar ciddi olduğumu göstereyim." Beni döndürür, hareket o kadar ani olur ki, düşmemek için bir şeye tutunmak için kollarımı uzatırım.

Elim standa çarpar, çarşaf lar yere düşer.

"Bana bak," diye emrediyor.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir, yakınlığımızdan dolayı başımı geriye eğmek zorunda kaldığımda kendimi daha da dengesiz hissedirim.

Onun sakin sesi ve şeytani gülümsemesi, damarlarıma soğuk bir panik yayıyor. "Benden kaçmaya çalıştığında benim akıl sağlığımla oynuyorsun. Ve benim akıl sağlığım çok, çok az. Bunu bir daha yapmamani tavsiye ederim. Nedenini biliyor musun?"

Kafamı sallıyorum, o kadar hafif ki, onun bunu gördüğünden emin değilim.

"Çünkü yatak odamda, partimde, spermimle kaplı fotoğrafların var. Ve içgüdülerim bana, erkek arkadaşının bunu görmek istemeyeceğini söylüyor." Çenemi daha sıkı kavrar, bakışları bana dikilir. "Ve biri ona Hermes'in o gönderisinin ekran görüntüsünü gönderirse ne kadar talihsiz olur?"

"Ciddi olamazsın," diyorum boğuk bir sesle. "Beni o durumlara sen soktun." "Onun için bunun bir önemi olacağını sanmıyorum, ama sen onu daha iyi tanıyorsun, yanılıyorsam söyle."

Öyle değil. Bu durum beni çok zorluyor ve Chase umursamayacak. Beni sadece acı çekmeye zorlayacak. Bana, babama vereceği zararı düşünmek bile istemiyorum. Tüm hayatım yanıp kül olacak.

"Dediğim gibi." Konuşurken başparmağıyla yanağımı okşuyor, çenem onun tutuşundan ağrımaya başlıyor. "Bu kadar zor olmak zorunda değil. Sır tutabilirim Nyx. Özellikle de senin sırlarını. Senin bana aşık olmamdan ne kadar hoşlandığını, seni elde etmek için her şeyi yapacağımı bilmesine gerek yok."

Alt karnımın gerildiğini hissederek yutkunuyorum. İhtiyacım, korkum ve şehvetim birbirine karışarak başımı ağırlaştırırken, içim yanıyor.

"Ee," diye soruyor sonunda. "Uslu durmaya hazır mısın, *mon trésor*?"

Eli başımın arkasına kayar, saçımı kavrar ve beni yerinde tutarken kot pantolonumu indirir.

Kalbim göğüs kafesimin altında çarpıyor. Bu şantaj. Öyle, değil mi? Ama bana istediğim bir şeyi verirken bu nasıl işliyor? Ona duyduğum şehveti kabul etmemi zorluyor.

Dudaklarımı yaladım, başımı sallamaya çalıştım, ama onun beni tutuş şekliyle bunun imkansız olduğunu hemen anladım.

Birkaç basit kelimeyle tereddütlerime son veriyor.

"Diz çök."

Hâlâ ona bakarak göz kırpıyorum, ancak başımın arkasında bir çekiş hissettiğimde hareket ediyorum.

"Achilles, lütfen," diye yalvararak onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Mantıklı davranmanı istiyorum."

"Ah, bak..." Alaycı bir şekilde gülüyor. "Sen söz konusu olduğunda mantık pencereden dışarı uçar. Şu güzel ağzını aç."

Başparmağı dudaklarımı okşadı ve dudaklarım açılır açılmaz parmağını ağzıma soktu.

"Şu haline bak," diye onaylayarak mırıldanır. "Tam da ihtiyacım olan şey bu. Korku ve heyecanla dolu geniş gözlerin. Bir şaheser."

O kot pantolonunu çıkarınca inledim.

"B-Bekle..." Panikledim, ama hala saçımda bir el var.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye, hiç de rahatlatıcı olmayan o kibirli sesiyle beni sakinleştiriyor. "Sadece seni kullanacağım, sahip olduğun her şeyi alacağım ve daha fazlasını arayacağım."

Penisi boxerinden dışarı fırlar ve tüm vücudum onun ayaklarının dibinde erir. Böyle bir pislik olması çok yazık, çünkü tüm vücudu muhteşem. Evime girdiğinde ne kadar büyük olduğunu hissetmiştim, ama onu yüzümün önünde görmek bambaşka bir şey.

"Bir şeye açtım, Nyx. Beni hissettirecek ve yaratmaya itecek herhangi bir şeye. Sonunda o şeyin sen olmana üzıldüm. Ama şimdi sana söyleneni yapacaksın, değil mi? Böylece erkek arkadaşın senin ihanetlerinden habersiz kalacak."

"Lütfen," diye son bir kez fısıldıyorum, karnım beklentiden kasılmaya başlıyor.

"Bir dahaki sefere lütfen dediğinde," diyor, "ağzın benim sikimle dolu olacak. Şimdi bana dilini göster."

Şiddetli biri değil. Aksine, Achilles işkence ederken acele etmez. Penisini dilime yavaşça sürter, boğazımın en arkasına kadar iter. Ve bunu yaptığında, saçımı tutan eliyle başımı eğirir. İter ve çeker, ben boğulana kadar içeri ve dışarı, sonra daha da ileri gider. Boğazımı bastırduğunda boğulurum.

"Bana bak," diye zevkle homurdanır.

Gözlerimden yaşlar akarken başımı kaldırıyorum, içimde derin bir korku ve zevk dalgalanıyor.

"İşte orada, benden korkmuş ve bana karşı ateşli. Çok güzel."

İnlemelerim onun penisi tarafından engellenir, onları geri yutmak zorunda kalırım.

"Şimdi tekrar lütfen demeye çalış."

Onu yatıştırmak umuduyla denerim. Penisi boğazımın derinliklerindeyken bile, kelimeyi telaffuz etmeye çalışır ve gözlerinin kapanışını izlerim.

Vücudum arzuyu titriyor ve dizlerimin üzerine çöküp, klitorisime herhangi bir baskı hissetmek için topuklarımın üzerine oturuyorum.

O bunu hemen fark eder ve güzel dudaklarında bir gülümseme belirir. "Sana bakmamı ister misin?"

Kafamı sallamaya çalışıyorum ama o ağzıma daha sert giriyor.

"Yalan söyleme bebeğim. Senin ve erkek arkadaşın için çok geç oldu bile.

Her neyse. Bir süre önce sınırı aştın."

Bir kez daha sertçe itti ve ellerim onun uyluklarını sardı. Bir hata. Güçlü ve serttiler ve kendimi ona gömmek istedim. Onu içimde hissetmek, onun adını haykırıncaya kadar beni sikmesini istedim.

"Seni zorlamayacağım," diyor güçlü pozisyonundan saçımı bırakırken. "Çaresiz kalıp o mükemmel amını sikmemi istediğin anda, dört ayak üstüne çök."

Bir dakikadan az dayanıyorum, artık umursamayacak kadar çaresizim. Utançtan yanaklarımın ısındığını hissederek arkamı dönüyorum ve avuçlarımı yere bastırıp bekleyerek arkama bakıyorum.

Tanrım, o kendini beğenmiş gülümsemesinden nefret ediyorum. Sanki beni istediği gibi oynayabilirmiş gibi. Sanki ne zaman isterse onun isteğine boyun eğecekmişim, bana vereceğine söz verdiği her şey için onun mihrabında dua edecekmişim gibi.

Yoksa tam da bunu mu yapıyorum?

O giydiği siyah gömleğin düğmelerini açarken aptalca hayranlıkla izliyorum. Tanrı aşkına, neden bu kadar kaslı? Neden Adonis kemeri bu kadar belirgin? O kadınlar için bir tuzak, bu kadar saçma sapan seksi olmaya hakkı olmayan yürüyen bir ıslak rüya. Kot pantolonundan bir şey çıkarıyor ve paketi yırtıp açmadan önce bir prezervatif çıkarıyor. Bir erkeğin sertleşmiş penisine prezervatif takması

Bir şey var. Belki de o parmakların neler yapabileceğini bildiğim içindir. Müzikal olarak ve bedenime. Tüm enstrümanlarını aynı mükemmel beceriyle çalışıyor ve ben de onun için tam olarak öyleyim.

Kafam kollarımın arasına düşer, o arkamda diz çökerken ben hayal kırıklığıyla inlerim. Onun penisini ıslak girişimde hissederim ve geri itmek üzereyken o ortadan kaybolur.

"Oh, Nyx." O gülüyor. "Bunu sana kolaylaştıracığımı düşünmedin, değil mi?"

"Ne yapıyorsun?" diye inliyorum.

"Senden tam olarak istediğimi alıyorum. Benimle paylaştığın her korkun için, seni daha derinden ve daha sert sikiyorum."

"Ne?" Boğazım düğümlenir. Dönmeye çalışırım ama eli ensemden, yanaklarım daha önce standdan düşen nota kağıtlarına değene kadar beni aşağı iter.

Siktir. *Siktir*. Siktir.

Dudaklarımın arasındaki çıkıntıyı okşuyor, klitorisime ucuyla dokunuyor ve "Bekliyorum" diyor.

"Ben-ben..." Kahretsin, ne demeliyim? "Boynumda bir şey olmasını korkuyorum."

"Bu hile. Zaten biliyordum. Tekrar dene." Onun kendi şehvetini duyabiliyorum, ıslaklığımın içinde sikini sürterek beni delirtiyor. Ama girişime yaklaşıyor.

"Tamam," diye inliyorum. "Ben... şey..." Ulaşamadığım zevkten çok etkilenmişim, odaklanamıyorum. "Birisi evime giriyor. Kapımda kim olduğunu bilmediğim için korkuyorum."

İçime girmeye başladığında inliyorum. "Çok iyi. Devam et," diye emrediyor sakın bir şekilde, bir santim bile kıpırdamadan.

"Siktir!" diye bağıryorum. Onun içimde olması ve hareket etmemesi beni tamamen çıldırtıyor. "Achilles, lütfen."

"En derin korkularını paylaşmaya devam et, sana ihtiyacın olanı vereceğim."

"Maskeler." İhtiyacımı bastırmaya çalışıyorum. "Maskeler mi?"

Yatak çarşaflarına başımı sallayarak, terlediğimi hiss ediyorum. "Şey... şey... o kafatası balaclava tipi maskeler. Onlardan nefret ediyorum. Beni korkutuyorlar

."

Ondan açıklama yapma ihtiyacı duyduğunu hissedebiliyorum, ama o kendini tutuyor, zorlamıyor. Onları düşünmek bile kanımı donduruyor, zihnime flaşlar gönderiyor.

Her türlü panik, o içime daha da girerken yanan zevkle kesintiye uğruyor.

"Tanrım," titriyorum, amım onu sıkıca sarıyor. "Daha fazla..." "Devam et, *mon trésor*." Beni tutarken başparmağıyla boynumun yanını okşuyor

beni hala tutarken başparmağıyla boynumun yanını okşuyor ve ben zevkten titriyorum. "Bana çok iyi geliyorsun."

"Babamın borçları, diğer kulağımın işitme yetisini kaybetmesi," diye nefes nefese, kontrolümü kaybederek, o beni sikmeye başladığında, beni korkutan yeni bir şey paylaştığımda her seferinde daha sert sikiyor. "Gözlerimin bağlanması. S-siktir."

O kadar yüksek sesle iniliyorum ki, Wren ve Peach'in yan odadan beni duyacağından endişeleniyorum.

Onun darbeler sertleşiyor, beni daha da boyun eğdiriyor.

"Ben... ben boşalacağım. Lanet olsun, lütfen durma."

"Bir tane daha ver," diye homurdanıyor, kendi vücudunun kontrolünü kaybediyor ama benimkini bir enstrüman gibi çalıyor.

"Hapishane!" diye bağıriyorum, kendimi kaybetmeye başlarken.

"İşte bu. Bana ihtiyacım olanı ver. Bunların hepsini sana karşı nasıl kullanabileceğimi düşünürken sertçe boşal."

Artık zihnimde doğru ya da yanlış yok, sadece saf bir coşku var. Güçlü bir şekilde patlıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve beni bırakmak yerine, serbest elini klitorisime getiriyor, beni okşuyor ve zevki ikiye katlıyor. O hızlanırken tüm vücudum titriyor ve geriliyor, sanki hayatı buna bağıymış gibi beni sikiyor ve o içimde patlarken başka bir orgazm beni sarstı.

Sırt üstü yanıma düşer, nefes nefese, siyah saçları alnına yapışır. Bir dakikalık sessizlik geçerken göz kapaklarım ağırlaşır.

Elini yanağıma getirip, saçlarımı yüzümden çekerek okşadı. Ben sonunda karnımın üstüne tamamen uzandım, bacaklarım seansın etkisinden dolayı hala titriyordu.

"Erkek arkadaşın seni en son ne zaman bu kadar memnun gördü acaba?"

Hiç. Ama ona bunu söyleme.

Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açmak için uğraşıyorum. "Chase'e hiçbir şey söylemeyeceğini söylemiştin," diye fısıldıyorum.

"Söylemeyeceğim." Ama ağzının köşesindeki o küçük gülümseme güven vermiyor ve midem endişeden kıvrılıyor.

Bu, onunla paylaşmadığım tek korkum. Kendi erkek arkadaşım.

Gözleri başımın altındaki nota kağıtlarına kayıyor. Üzerimde sevişirken dağınık ve buruşmuş olmalılar, ama o umursamıyor gibi görünüyor. Bana tekrar baktığında gözlerinde hayranlık parlıyor, çelik artık o kadar soğuk değil.

"İkiniz nasıl tanıştınız?" diye gerçek bir merakla soruyor.

Beni aldatmam için şantaj yapan adamla erkek arkadaşım hakkında konuşmak tuhaf olmalı. Ama gerçek şu ki, uzun zamandır bu kadar iyi ve rahat hissetmemiştim. Achilles'e en derin korkularımı itiraf ettim, bu yüzden ona diğer her şeyi anlatmak çok kolay geliyor. Orgazmlar da yardımcı oluyor olmalı.

Dudaklarımı yalıyorum, yanağımın altına bir yastık olarak elimi koyuyorum ve o bunu fark edince, bunun yerine kolunu uzatıyor ve ben ona yaslanırken bana ona yaklaşmamı zorluyor.

"Babamdan para almaya gelmişti. Babam ona çok borcu vardı. Kumarcı babamın yerine beni görünce bana acıdı ve patronuna evde kimsenin olmadığını söyledi. Sonra haftada birkaç kez lisenin otoparkına gelip beni beklerdi. Sadece konuşurduk, ta ki bir gün bana çıkma teklif edene kadar. Ben de evet dedim."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ilk söylediği şey "Borç ne oldu?" oluyor.

"Chase hala borcu ödüyor. Çok fazlaydı."

Kaşlarını kaldırır. "Huh. Demek sana karşı elinde tuttuğu şey bu."

O kadar hızlı bir şekilde oturur pozisyona geçtim ki, şaşkınlıktan kaşları havaya kalktı.

"*Senin aksine*, o bana karşı hiçbir koz kullanmıyor."

O yatmaya devam eder, kollarını başının arkasında kavuşturur ve bana bakar. Hiçbir endişesi yok.

"Ondan korkman normal," diyor basitçe. "Onu ortadan kaldırdığımda artık korkmayacaksın."

Birkaç saniye şaşkınlık içinde sadece gözlerimi kırpabiliyorum. "Ne zaman?"

"Yeniden uzan, Nyx. Hiçbir yere gitmiyorsun." "Evet, gidiyorum. Eve."

"Senin spermimle kaplı o fotoğrafın Chase'e senden daha hızlı ulaşacak. O zaman oraya varır varmaz geri dönüp buraya gelmek zorunda kalacaksın. Biraz zaman kazanalım, ben gitmene izin verene kadar burada kal."

Sakin kalmaya çalışırken burun deliklerim genişliyor. Ne pislik herif. "Yani, artık senin emrindeyim, öyle mi?"

"Evet," diyor utanmadan. "İlham söz konusu olduğunda, hiçbir şey imkansız değildir. Şimdi tişörtünü ve sütyenini çıkar ve uzan. Kalp atışlarını hissetmem gerekiyor."

Dilimi ısırp, söylemem gerekenleri yutuyorum ve söyleneni yapıyorum. Çünkü başka ne yapabilirim ki?

Onun yanına sırt üstü uzandığımda tamamen çıplakım. O sol dirseğine yaslanarak yanına uzanıyor, başını eline dayıyor ve avucunu sol göğsümün hemen altına bastırıyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor, sonra parmaklarıyla kalp atışlarımla ritmine göre göğüs kafesime vuruyor.

Bu harekete kendini kaptırır, göğsümü avuçlar, meme ucumla oynamaya başlar ve nefesimin kesilmesine neden olur.

"Sen çok mükemmelsin."

Nefes almakta zorlanıyorum, söylediklerini anlamaya çalışmak bir yana. "Chase elindekinin değerini bilmiyor. Ondan çok daha iyisini hak ediyorsun

. Seni değerli bir ilham perisi gibi davranacak birini." Meme ucumu çeker ve içimden bir inilti kaçar, sırtım kavislenir ve göğsümü eline daha sert bastırırım.

Onun yanında vücudumun tepkilerini kontrol edemiyorum, bu yüzden zihnimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Senin gibi biri mi?" diyorum dişlerimi sıkarak.

"Oh, hayır." Hafifçe gülerek başını salladı. "Hayır, sen benden çok daha iyisini hak ediyorsun. Ama ben bencilim. Manipülatifim. Kayıtsızım. Seni hak eden kim olursa olsun, önemli değil, yeter ki sen benim ol.

Sözleri, tüm talihsizliklerimin çaresi gibi görünen bir lanet.

Eli, karnıma kadar cildimi okşayarak tüylerimi diken diken ediyor. Tam da tepe noktasında duruyor, yavaşça klitorisime yaklaşıyor. Daha yakın... daha yakın...

O çekildiğinde inlerim. Ve artık ağzımı kontrol edemiyorum.

"Durma," diye patladım.

Sırıışı, ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyor, ama ihtiyacım olan şeye engel olamıyorum. Bu ani... *çaresizlik*.

İki parmağını klitorisime getirir, ben onun altında kıvranana kadar gevşek dairesel hareketlerle ovuşturur.

"Daha fazla... lütfen..."

"Biliyorum, *mon trésor*. Buradayım." Ve ıslak sıcaklığımın içine giriyor.

Bacaklarım açılır ve ben ona karşı direnirim, o durana kadar bencilce zevki yaşarım.

"Hayır!" diye

bağırırım. "Ağzını aç."

Bir saniye içinde yaparım. Parmaklarını dudaklarıma götürdüğünde gözleri parlar ve ben onları şehvetle emerim. Dilimi etraflarına dolayarak, sanki onun penisini emiyormuşum gibi başımı sallarım.

Bir saniye sonra üzerime çıkar, bir eliyle bileklerimi başımın üstüne sabitlerken, diğer eliyle bacaklarımin arasına girer. Arzuma o kadar kapılmışım ki, prezervatifi değiştirdiğini bile fark etmedim.

Daha önce yaptıklarının aksine, tek bir hamlede içime giriyor, beni o kadar sert sikiyor ki, ne olduğunu anlamadan boşalıyorum. Bileklerimi morartacak kadar sıkı tutuyor, sertçe girip çıkıyor, dudakları boynumda, dişleri ısırıyor ve ben tüm bunları pişmanlık duymadan kabul ediyorum.

İşimiz bittiğinde ben uysal bir oyuncak bebek gibiyim. Kafam onun göğsüne yaslanana kadar beni yönlendirmesi çok kolay. Chase'in evde beni beklediğini unutarak, hiç düşünmeden gözlerimi kapatıyorum.

On Beşinci Bölüm

Nyx

Senin benim ölümüm olacağını hep biliyordum – Artemas

Kalemin kağıda sürtünme sesi ve kapalı göz kapaklarıma vuran parlak güneş ışığıyla uyanıyorum. Dünün her bir anısı yüzüme bir tokat gibi geri geliyor ve birdenbire doğruluyorum. Yatağın karşısında, Achilles bir sandalyede oturmuş, defterine hızla bir şeyler yazıyor. Bu sıradan bir defter değil. Bir müzik notası defteri.

Achilles Duval, gri boxer şortundan başka bir şey giymiyor ve ben onun yatağında uyurken, ona ilham verdiğim müziği besteliyor. Hayatım ne hale geldi böyle?

Kaslı kolu yazdığı notalarla uyumlu hareket ediyor, saçları eğik başının üzerine düşüyor, belirgin karın kasları nefesinin ritmine göre hareket ediyor.

Bu bir rüya olmalı.

"Günaydın, *mon trésor*," diye mırıldandığını duyuyorum, sanatına o kadar odaklanmış ki başını kaldırmıyor.

Sandalyesinin yanındaki yerden bir şey kapar ve bana bakmadan fırlatır. Telefonum yatağın yanına düşer, bir elimle onu alırken diğer elimle yorganı göğsüme tutarım.

"Erkek arkadaşın sürekli arıyor. Uyuyabilmen için sesini kapattım."

"Ne?" diye haykırıyorum. "Kahretsin."

Chase'den gelen altı cevapsız aramayı görünce gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Mesajlar da var ama onları okumaya zaman ayırmıyorum. Bunun yerine, hemen onu arıyorum.

"*Meşgulüm*," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor. "*Çabuk ol.*"

Ben çoktan yataktan kalkmış, kıyafetlerimi arıyorum. Achilles'in seks yaptıktan sonra beni buraya kadar taşıdığına inanamıyorum. Bu onun için fazla şefkatli bir davranış gibi geliyor.

"Çok üzgünüm," diyorum, sesim hala uykulu.

"*Hayır, değilsin.*" Diye homurdanıyor.

"Kampüsteki bir arkadaşımın evine gittim. Biliyorsun, Peach? Çok içtim ve burada uyuyakaldım."

"*Mazeretini sormadım, Nyx.*"

Dudaklarımı yalayıp, kendime başımı sallıyorum. "Biliyorum. Sadece özür dilediğimi bilmeni istiyorum. Geri dönüyorum."

"*Acele etme. Beklemeyeceğim.*"

Sesindeki hayal kırıklığı, bağırmasından daha zor katlanılır.

"Chase, özür dilerim. Çok fazla içtim."

"*Yeni zengin arkadaşların pek de şefkatli değiller, değil mi? Seni bayılana kadar içki içiriyorlar.*"

Derin bir nefes alıyorum. "Öyle değil."

"*Tabii. Akşam görüşürüz.*"

"Bekle, ben... Bu akşam provam var."

"*Prova mı?*"

"Chase," diyorum uysalca. "Küçük bir kız olduğumdan beri hayatımın her pazar gecesi keman provası yapıyorum. Bunu hatırlamıyormuş gibi davranamazsın."

"*Doğru. Senin için beni desteklemekten daha önemli olan pek çok şey olduğunu unutmuşum.*"

Neler olduğunu anlamıyorum. Öfkelenmesi gerekirken öfkelenmiyor. Hayal kırıklığına uğramış, ama daha fazlası olmalı. Umursamıyormuş gibi davranıyor, ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum.

"Seni seviyorum," diye yalan söylüyorum, o kadar kolay ki kendim bile korkuyorum.

Karşılığında tek aldığım alaycı bir gülümseme. "*Ama beni desteklemeye yetmez, değil mi?*"

"Elimden geleni yapacağım, tamam mı?"

"*Her neyse. Hoşça kal.*"

Telefonumu kapatmak üzereyken, sesini tekrar duydum.

"Bu arada, Nyxie. Bu ay babanın Val Brolik'e yapacağı ödemeyi karşılayamayacağım. Beklenmedik bazı masraflarım oldu. Kendisi halletmek zorunda kalacak."

İşte bu. Ceza.

Kalbim acı bir şekilde sıkışıyor, midemde ağır bir korku hissediyorum.

"Chase, bunu yapamayacağımızı biliyorsun.

Lütfen, özür dilerim." *"Üzgünüm, Nyxie. Her şeyi her zaman karşılayamam."*

Ve telefonu kapatıyor. Ağzımda kanın tadını alana kadar dilimi acı içinde ısıtıyorum.

Achilles'e baktığımda, onu yatağın yanında dururken görüyorum, şimdi siyah kot pantolon ve üzerinde küçük beyaz bir yarasa olan koyu mor bir kapüşonlu sweatshirt giymiş. 'S' kolye ucu olan altın kolyesi her zaman görünür.

Onun yoğun bakışları altında rekor sürede giyinirim, ama o sadece ayakkabılarımı giyerken konuşur.

"Bu akşam seni yemeğe çıkarmak istiyorum."

"Hayır," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bu akşam meşgul olduğumu duymadın mı? Zaten yeterince zarar verdin."

"Prova ile meşgul, değil mi? Erkek arkadaşının desteğine ihtiyacı olan şeye gitmeyeceksin."

"Ne istersem onu yaparım."

"Prova yapacaksın. Çünkü benimle akşam yemeğini es geçecek kadar önemli olan tek şey bu."

Yine dilimi ısıtıyorum, çiğneme şekeri ısırmaya ihtiyacım var. "Baban Val Brolik'e borçlu mu?" diye soruyor merakla ama hiç umursamadan soruyor.

Bugün onun rahat tavırları beni sinirlendiriyor ve sırlara tahammülüm yok. Eğer olsaydı, Brolik'in kim olduğunu sormadığını fark ederdim.

"Evet."

Onu itip yatak odasından çıkıp merdivenlerden aşağı koşuyorum. O da hemen arkamda.

"Bunu konuşmak istiyorum. Borcu."

"Evet, beni korkutan bir şey hakkında konuşmak istersin, değil mi?" Ön kapıda durup ona dönerek bakıyorum. "İstediyini elde ettin, Achilles. İlham aldın, değil mi? Beni rahat bırak. İlişkimi rahat bırak."

Kapıyı açarım, ama eli bileğimi kavrar ve kapı tekrar kapanır.

"Neden bahsediyorsun? Takıntı bir gecede geçmez."

"Bana söylediğini yaptım ve Chase'e bundan bahsetmeyeceğine söz verdin. Bu kadar. Artık bitti."

Onun kahkahası o kadar kaygısız ki, acaba benim duygularımı gerçekten hiç anlamıyor mu diye merak ediyorum.

"Erkek arkadaşına hiçbir şey söylemeyeceğim, ama bu işin henüz bitmediğini bil. "Hayatını beni şantajla geçiremezsin. Bu... Bu doğru değil.

doğru değil."

"Oh hayır." Titriyormuş gibi yapıyor. "Ben de hep doğru olanı yapmaya çalışıyordum."

Tokat, kendimi kontrol edemedenden atılmıştı. Avucum, ölüm fermanımı imzalamışım gibi bir sesle yanağına çarptı.

Kendi davranışımдан şok olan tek kişi benim. Ben şiddet eğilimli bir kız değilim, en azından bu koşullar altında. Eskiden öyleydim. İnsanların zayıflığını görmemesi gereken bir yerde büyüdüm ve bu bazen önemsiz kavgalara neden oluyordu, ama beni gerçekten korkutan biriyle değil.

Benden farklı olarak, o tepki vermez. Yanağı kızarır, ama başı bile kıpırdamaz. Tek farklı olan şey sırtıdır. Her zamankinden daha şeytani. Sanki tek beklediği şey bana saldırmak için bir bahaneymiş gibi.

"Nyx." Adımı söylediğinde göğsünün derinliklerinden bir uğultu geliyor. Bu çok korkutucu.

O bir adım öne çıkınca kalbim hızla çarpmaya başlar ve ben bir adım geri çekilip kendimi kapıya yapıştırırım.

"Dün benim sikimi çaresizce arzularken korkularını itiraf ederken bir şeyi söylemeyi unuttuğunu biliyorsun." Bileğimi bırakıp elini boğazıma getiriyor. Bunun üzerimde yarattığı etki, hiç olmadığı kadar kafa karıştırıcı. Korku ve travma var, ama bunlar alt karnımda bir sıkışma hissiyle karışıyor ve bu da bacaklarımı birbirine sıkıştırmama neden oluyor. Bana ne yaptı bu adam?

Başını yana eğerek, her tepkimi gözlemliyor ve sonra ekliyor: "Ben."
Elini boğazımda sıkılaştırır, dudakları alnımı okşar.

"Çünkü korktuğun onca insan arasında, inan bana, hiçbiri benim kadar tehlikeli değil. Bana inanmıyorsan, bu teoriyi test etmeni öneririm. Sana bunu göstermek benim için bir zevk olur."

Şakağımı, elmacık kemiğimi öper. "Babanın borçlarını bir haftada harcadığım paradan daha az bir miktarla ödeyebilirim, ama kimse beni hayatından satın alamaz. Chase güçlü ve şiddet dolu olabilir, ama benim gibi cinayetten paçayı sıyıramaz."

Beni ayağa kaldırıp başını eğerek yüz yüze geldiğinde parmak uçlarımda durmak zorunda kaldım.

"Ve evine maske takarak giren, gözlerini bağlayan ve seni boğmaya çalışan her kimse..."

Bunu söylediğinde içimden bir inilti kopar. Dün yaptığım itiraflardan vardığı sonuç bu. Gerçekte olanlara çok yakın ve bunu söylemesi beni çılgına çeviriyor.

"Onları bulabileceğimi biliyorsun, değil mi? Ben her şeyi yapabilirim, *mon trésor*. Bana sor, hallederim. Benim ol, karşılığında dünyayı alacaksın. Seni her şeyden ve herkesten kurtaracağım. Ama bir şeyi unutma. Kimse, ama *kimse* seni benden kurtaramaz."

"Achilles, bırak onu."

Derin bir nefes alır, gözlerini devirerek tekrar dikleşir ve beni bırakır. Nefesim kesik kesik gelir, öksürürüm ve bir saniye önce dokunduğu yeri ovuştururum. Ateş ve buz gibiyim, fırtına öncesi hava gibi ağır ve elektriklenmiş, düşüncelerimi toparlayamıyorum.

Onun bir adım geri çekilip, arkasını dönerken yüzüne bir gülümseme yapıştırmasını izliyorum. Arkasında, Wren Hunter daralmış gözler ve çatılmış kaşlarla arkadaşını izliyor.

"Eğlencemi bozuyorsun, Wren."

"Peach aşığı inmek üzere ve seni bu halde bulursa kafanı koparacağı için hayatını kurtarıyorum."

"Ne için kafasını koparacaktı?" Peach merdivenlerden inerken sesi duyulur.

Harika. Bu durumun benim için tam bir cehennem olması için tek eksik olan şey Chase.

Achilles onu görmezden gelerek arkadaşına odaklanmaya devam eder. "Sana kız arkadaşınla nasıl başa çıkacağını söylemiyorum, değil mi?" diye ciddi bir şekilde sorar. "O zaman sen de bana benimkine nasıl başa çıkacağımı söyleme."

Uzun bir sessizlik olur ve üçümüz birbirimize tamamen şaşkın bir şekilde bakarız. Achilles ise az önce söylediği şeyin sorun olduğunu anlamadan aptal gibi gülümser.

"Artık onun kız arkadaşı mısın?" diye sorar Peach, şoktan kaşları saç çizgisine kadar kalkmış halde.

Tereddüt ediyorum, hepsine tek tek bakıyorum, sonra bakışlarım Achilles'e takılıyor. "Hayır?"

Neden bir soru sordum ki?

"Kız arkadaşın," diyor Peach alaycı bir şekilde, "kız arkadaşın olduğunu bilmiyor gibi görünüyor, bebeğim."

Achilles omzuma hafifçe dokunur, sonra iki arkadaşını işaret eder. "Onlara benim kız arkadaşım olduğunu söyle."

Gözlerim yine hepsinin arasında gidip gelir ve artık nasıl konuşacağımı bile bilemiyorum. Tamamen deli mi oldu? Bu da şantajının bir parçası mı? Nasıl davranacağımı bilmiyorum. Gerçeği mi, yoksa duymak istediği şeyi mi?

"Ama değilim," diye ciyaklarım, kalbim patlayacak mı diye merak ederek. Bunun bedelini bana ödetecek mi?

"Onun erkek arkadaşı var," diye ısrar ediyor Peach.

"Evet, benim." Achilles omuzlarıma kolunu dolarken, ses tonundan sessiz *bir* "tabii ki" anlaşılıyor.

"Achilles, sen kafayı yedin," ateşli arkadaşı, elimi tutmadan önce sertçe söylüyor. "Onu rahat bırak. O senden çok daha iyi ve gerçek bir erkek arkadaşı var."

Beni bırakıp elini ağzına götürür, şok olmuş gibi davranarak başını sallar. "Beni aldattın mı?" diye sorar.

"Sen aslında hayal görüyorsun," diye en ciddi sesimle ona söylüyorum. "Yardım al."

"Erkek arkadaş oyununu şöyle oynuyorum, Nyxie." Sesinden, Chase'le dalga geçmek için bu takma adı kullanmayı sevdiğini anlayabiliyorum. "Seni en çok orgazma ulaştıran kazanır ve şu ana kadar ben kazanıyorum." Peach'e dönüyor. "Çok farkla. Şu ana kadar diğer adam eski, eski, eski..." Etkili olması için bir ara veriyor, sonra ısrarla ekliyor, "artık eski erkek arkadaş."

Yüzümün o kadar kızardığını hissediyorum ki, üzerinde yumurta pişirebilirim. "Sen lanet olası bir pisliksin," diye bağıyorum, kapıyı açıp ve dışarı çıkmadan önce.

"Sen bir pisliksin," diye Peach'in ona söylediğini duyarım.

"Ve Nyx benim kız arkadaşım," diye sakın bir şekilde cevaplar Achilles.

Wren bir şeyler söyler, ama ben konuşmalarının geri kalanını duymam, çünkü çoktan arabama varmışımdır. Bu tür durumlar Chase ile başımı belaya sokuyor. Onun yaşadığı bu hayal dünyası beni daha da derin bir çukura sürüklüyor. Ve bu çukurdan asla çıkamayacağımdan korkuyorum.

On Altıncı Bölüm

Achilles

O Beni Düşünüyor – London Tewers

North Shore gençlerinin yasadışı sokak yarışları düzenlediği hayalet kasaba teknik olarak South Bank'ta bulunuyor. Silver Snake Nehri boyunca, şehrin sonuna kadar, otoyolun hemen yanında, yıllar önce terk edilmiş eski bir yerleşim yeri var. Neredeyse tamamlanmış bir alışveriş merkezi, North Shore ve South Bank sakinlerinin yaşayacağı boş evler ve apartmanlar ve okul ve tıp merkezi gibi yarı tamamlanmış diğer binalar.

Bu noktada, nehrin güney ve kuzey kıyıları neredeyse birbirine değiyor. Köprü yok, ama bir köprü inşa edilmesi planlanmıştı. Köprüden iki dakikalık bir yürüyüşle geçilebilirdi. Her iki taraftan da çok sayıda şikayet gelmesi üzerine proje iptal edildi ve şu anda burada kimse yaşamıyor. Ancak ayın rastgele gecelerinde, North Shore burayı sokak yarışı için kullanıyor ve zamanla, bizim tarafımızda olmasına rağmen, burayı kendilerininmiş gibi görüyorlar. Hangi çeteye ait olurlarsa olsunlar, bir araya gelip bahisler yapıyorlar. Uymaları gereken kurallar var ve kendileri için oluşturdukları kurallar çerçevesinde gecelerinin tadını çıkarıyorlar.

Ellerimi tehlikeye atacak hiçbir hobim olmadı. Okulda futbol ya da lakros oynamadım, tutkumu tehlikeye atacak hiçbir aktiviteye katılmadım. Birisi benimle kavga edecek kadar cesur olursa, parmaklarımı kırma riskini göze almaktansa boğazını kesmeyi tercih ederim. Bu yüzden yarışmam. Asla yarışmam.

Ama bu gece buradayım çünkü yetenekli bir müzisyen arkadaşımın yarışçı bir kız arkadaşı var ve ona bir kısmına bakmasını istediğimde

En son yaptığım müziği acilen dinlemesi gerektiğini söyleyerek, burada buluşmamızı istedi. Ona e-posta ile gönderemezdim, fotoğraf da gönderemezdim; bu çok gizli bir şey. Ondan bir konuda fikir alacağım, sonra da North Shore'a gidip Nyx'i bulacağım ve bu sabah istediğim gibi onu yemeğe çıkaracağım. O zamana kadar provası bitmiş olacaktır. Hâlâ benden kurtulabileceğini düşünmesi bana çok saçma geliyor. Anlaması için ne kadar ısrar etmem gerekecek?

"Achilles," kalabalığın içinden bir yerden onun sesini duyuyorum, birkaç kişi ona yol açmak için ayrılıyor.

Ethan Torres pek konuşkan ya da dokunaklı bir adam değildir, bu da bizim için her zaman işe yarar, çünkü insanların bana yaklaşmasından nefret ederim. Konuştuğumuz tek zamanlar müzik hakkında konuşmak için. Onu internette buldum. Bestelediği şarkıları bir sosyal medya hesabında yayınlıyor ve önemli bir takipçi kitlesi oluşturmaya başladı. Stillerimiz çok farklı. O punk müzik yapıyor ve elektro gitarda bir dahi, ben ise klasik müziğe odaklanıyorum. Ama önemli olan, onun yaydığı ham yetenek ve benim müziğime baktığında, ilk beş dakikayı Achilles Duval'ın fikrini sorduğu için Tanrı'ya şükrederek geçirmemesi. Bana bir şeyin boktan olduğunu söylemeden önce iki kez düşünmüyor, çünkü bana yalakalık yapmakla ilgilenmiyor.

Bana ulaştığında dağınık siyah saçlarını gözlerinden çekip selam olarak başını sallar.

"Yazını aldın mı?" diye sorar, nezaket kurallarına aldırış etmeden.

Çevremde onun gibi daha fazla insana ihtiyacım var.

Arka cebimden dört katladığım kağıdı çıkararak ona uzattım.

"Bu mu? Yazdıkların bu kadar mı?"

"Sana her şeyi göstereceğimi sanmıyorsun, değil mi? Bu bir başyapıt."

"Bunu görmek isterim."

İnsanlara altı yıldır beste yapmadığımı söylediğimde, değerli bir şey yapmadığımı kastediyorum. Deniyorum. İlk kez bir konçerto yazdığım da bana ilham veren çok özel bir sırrım var. İlk kez birini öldürdüğüm zamandı. Acı verici ve kanlıydı. Bunu tekrar tekrar yapmaya çalıştım, ama eskisi gibi etkisi kalmadı. Şimdi, bir

bir sayfa yazıyorum, nefret ediyorum, Ethan'a gösteriyorum, o da nefret ediyor ve aylarca tekrar denemiyorum. Hiçbir şey nefret aşamasını geçemiyor, bu yüzden benden iyi beklentileri yok. Ama bu gece farklı.

O, kağıda birkaç kez göz kırptıyor ve ben onun gözlerinin okuduğunu ve tekrar okuduğunu izliyorum. Lastiklerin çığlık atması, motorların gürültüsü ve çığlık atan kalabalığın sesleriyle çevriliyiz, ama onun işitsel becerileri olağanüstü, bu yüzden onun şimdiye kadar bunun ne kadar iyi olduğunu fark ettiğinden şüphem yok. Nyx de aynı; okurken müziği mükemmel bir şekilde duyuyor. Onun bu özelliğini fark ettim. Bu yüzden dün onu müzik odama götürdüm. O notaları gördüğünde benim üzerimde yarattığı etkiyi tam olarak anlamasını istedim. Ve şimdi, bunun kendisiyle ilgili olduğunu fark etmeden, Ethan da biliyor.

"Siktir," diyor sonunda. "Bu... yürek parçalayıcı. Kahrolasınca korkutucu, dostum."

Dudaklarım gülümsüyor, ama bana baktığında başını sallıyor. "Sen çok korkutucusun."

"Biliyorum."

"Senin müziğin, okyanusun ortasında lastik bir şambrelin üzerinde yüzerken *Jaws filmi*ni izlemeye eşdeğer."

"Biliyorum," diye tekrar ediyorum, daha önce hiç olmadığım kadar gururlu bir şekilde. "Sen kafayı yemişsin," diye ısrar ediyor. "Cidden, bu endişe verici."

"Sen insanları öldürüyorsun," diye cevap veriyorum rahat bir şekilde. "Aslında çok ilginç nedenlerden dolayı. Benim için incelenmesi gereken harika bir vaka olurdun..."

"En çılgın rüyalarında bile olmaz, psikopat. Sen yaratmak için insanları öldürüyorsun."

"Bunun için kimse öldürülmedi." Belki Nyx'in masumiyeti için, ama onun bunu bilmesine gerek yok.

Kağıdımı geri alıp omuz silkiyorum, tekrar katlayıp cebime geri koyuyorum. "Jade yarıştı mı?"

"Bu maçın galibini alacak."

Kalabalığın içinde birini gördüğümde onun sesini zar zor duyuyorum. Kısa etek ve jartiyer kemerine tutturulmuş siyah çoraplar giymiş, altından görünen savaş botları ve kısa mor kapüşonlu sweatshirt ile Nyx, yarışın son bölümünü izlemek için öne doğru ilerliyor. Bizim tarafta SFU üniforması giyen kıza hiç benzemiyor.

Burada, kendisine ihanet etmeyeceğinden emin olduğu insanlar arasında daha kendinden emin görünüyor. Mor renk ona çok yakışıyor.

"Ben de gelirim," diyorum Ethan'a. "Onun yarışını izlemek istiyorum."

Bana kaşlarını kaldırarak bakar. "Onun yanına yaklaşmana nasıl baktığımı biliyorsun. Garipsin ve bundan hoşlanmıyorum."

"O arabada olacak ve kim bilir ne kadar hızlı yarışacak, o yüzden çok yakınında olmayacağım."

"Neyse. Bu taraftan."

Kalabalığın içinden geçip diğer tarafın ön tarafına çıkıyoruz. Jade'in diğer erkek arkadaşı ve Ethan'ın üvey kardeşi Elliot, kız arkadaşlarıyla birlikte arabalarının yanında duruyor. Kız, uzun kıvrıkcık saçlarını kalın bir at kuyruğundan çözüyor ve sürücü koltuğuna oturuyor.

"O, dünyadaki en cesur, en güzel kız değil mi?" Elliot, ona kapıyı kapatırken parlak bir gülümsemeyle diyor.

Ethan, gözleri arabanın camına takılı kalmış halde, coşkuyla başını sallar. "Aptalca sürmesin de."

Gözlerimi devirmeden edemiyorum. "Bu yasadışı bir sokak yarışı."

Ama ben artık onları dinlemiyorum bile. Bir araba bitiş çizgisine yaklaşırken Nyx'in zıplamasını izliyorum, etrafındaki herkes alkışlayarak onu tezahürat ediyor.

"Harika," diye mırıldanıyor Elliot. Jade'in camına dokunuyor ve Jade camı indiriyor. "Chase ile yarışyorsun."

Chase arabadan çıkar, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, ve Nyx onun kollarına atlamak için acele ettiğinde, onu iter ve arkadaşlarının övgülerini kabul etmek için kalabalığa döner.

Keman provasını atladı ve onun için seksi giyindi, ama o, egosunu yalakalarla doldurmakla meşgul olduğu için onu fark etmiyor mu?

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırır, sadece gözlerini biraz rahatsız eden sevimli kaküllerini bırakır ve etraflarındaki insanlara garip bir şekilde gülümser.

Bu lanet gezegende kim Nyx'in dikkatini çekmek için ilk fırsatta atlamayacak kadar aptal olabilir ki? Kim onun etrafına yaydığı ışığın tadını çıkarmaz ki?

Gözleri eteğine kayar ve kaşlarını çatarak eteğini silkeler. Umarım kendisi için yeterince

Sonunda ona döner, kolunu beline dolayarak dudaklarına özensiz bir öpücük kondurur ve sonra kışına bir şaplak atarak nankör pislik erkek arkadaş klişelerini tam anlamıyla yerine getirdiğinden emin olur.

Bak, o benim psikopat olduğumu söyleyip duruyor, ama şu anda hissettiğim aptalca öfke ve kıskançlık beni duygusal bir karmaşa olarak sınıflandırmaya yetiyor. Ona karşı hiçbir şey hissetmezken neden onun kendisine dokunmasına izin veriyor? Ben ona bakabilirim. Onu orgazma ulaştırıp, onun hakkında onun hiç bilmediği şeyleri keşfedebilirim. Lanet olası bir borç için mi? Ona sunabileceği çok şey var, ama o onu ev hanımı ve ponpon kız olarak kullanıyor. O, başka kimsede olmayan bir yeteneğe sahip, bulunduğu yere gelmek için mücadele etti ve karşılığında bunu mu kabul ediyor?

Onun benim ilham perime dokunmasına artık yeter.

Arabasını başlangıç çizgisine geri getiriyor, ben de Ethan ve Elliot'u takip ediyorum, Jade de arabasını oraya sürüyor. Nyx beni gördüğünde yüzündeki ifade paha biçilemez. Bu kadar kısa sürede şaşkınlık, heyecan ve endişenin bu kadar karışık bir şekilde bir arada olduğunu hiç görmemiştim.

Chase de beni fark etti. Beni daha önce sadece bir kez görmüştü, ama bu, kız arkadaşına bu konuyu sorması için yeterliydi. Kırılgan egosu, kız arkadaşının ondan daha iyi görünen zengin ve yakışıklı müzisyen için onu terk edip etmeyeceğini merak etmeye yetecek kadar.

Öyleyim.

Ondan çok daha iyiyim.

"Merhaba, Nyxie," diyorum rahat bir şekilde, onun kullandığı takma adla seslendiğimi duyduğundan emin olarak.

Sanki benim konuşmam, benim gerçekten burada olduğumun ve bir halüsinasyon olmadığının kanıtıymış gibi, gözleri büyür ve Chase'e döner, sonra bana... ve tekrar ona.

"Erm," diye tereddüt eder, dilini ısırırken yanakları çöküyor. Ve gözleri tekrar bana dönüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Jade'in arabasına doğru başımı sallıyorum. "Arkadaşımın kız arkadaşının yarışını izliyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturur, kalçasını dışarı çıkarır ve etkilenmediğini gösterir. "Artık North Shore'da arkadaşların mı var? Bu yarışlara mı geliyorsun?"

"Ethan ve ben sık sık birlikte müzik çalışıyoruz," diye cevapladım, gözlerinin Ethan'a kayarken yuvarlanmasını severek ve ne diyeceğini bilmeden

Ethan sadece başını sallayınca ne diyeceğimi bilemiyorum.

Chase arabasından iner, ön tarafa dolanır ve kız arkadaşımın yanına gelir.

"Bir sorun mu var?" diye sorar, eminim ki tehditkar bir ses tonuyla.

Kafamı sallayarak Nyx'in beni savunmak zorunda kalmasını önlüyorum, ama bu gece onunla gitmesine izin vereceğim bir evren yok.

Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Kaos yaratıyorum.

"Bu gece çok güzelsin Nyx," derim, sonra nazikçe gözlerinden saçlarını çekip alırım.

Donup kaldığına bakılırsa kalbi durmuş gibi ama yanakları en güzel şekilde pembeleşiyor. Oh, bu gece benimle eve geliyor.

"Bu kadar şok olmuş gibi bakma," diye gülüyorum. Bakışlarım Chase'e takılıyor. "Biri sana söylemek zorundaydı."

"Geri çekil," diye zavalıca homurdanır. "Yoksa güzel yüzün olmadan zengin arkadaşlarının yanına geri döneceksin."

Nyx'e göz kırpıyorum, onun çok nefret ettiği o kibirli gülümseme yüzünde sabitlenmiş durumda. "Beni güzel buluyor."

Onun iri, kaslı arkadaşları arkasında toplanıyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, Nyx'e hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum.

"Bu yüzden mi bu akşam benimle akşam yemeğine çıkmayı reddettin? Onu desteklemek ve görmezden gelinmek için mi? Prova yapman gerekirdi. *O zaman* kabul ederdim."

"Gitmelisin," diye titrek bir sesle cevaplar. "Aramızda hiçbir şey olmayacak. Vazgeç artık."

Demek o küçük yalanına devam edecek. Benim adımları haykırarak benim sikimde boşaldığını ondan sonsuza kadar saklayacak.

Chase alçak bir ısıklık çalar ve kişisel alanıma biraz daha yaklaşır. "Görünüşe göre paranla benim kızımı satın alamayacaksın."

"Şaşırtıcı," diyorum düz bir sesle, "çünkü senin paran onun arkadaşlığını satın *alıyor*."

Arkadaşları arasında genel bir itiraz sesi yükselir ve hepsi tekrar yaklaşır.

"Sorun yok. Sorun yok," der, elini kaldırarak onları durdurur. Omuzlarını dikleştirir, ama benim gözlerim Nyx'te. Onun tepkilerini, ilgisini istiyorum.

"Onu benden alabileceğini mi sanıyorsun?" Kolunu onun beline doluyor ve gerginliğı onu onun kollarında titretir.

"Önemli değıl," diye araya girer Nyx. "Yarışa geri dönelim. Önemli olan, benim burada, seninle birlikte olmam. Bu kadar yeter, lütfen."

Onun yalvarışını görmezden gelerek ona cevap veriyorum. "Uzun zaman önce kendine sorman gereken soru şuydu: Onu elde tutacak kadar iyi misin? Çünkü sana şunu söyleyebilirim ki, değılsin."

Köpekleri bana saldırmaya hazır, ama o bunun yerine başını sallar.

"Zengin çocuk, bizim yumruklarımız karşısında bir saniye bile dayanamaz. Onu bizimle eşit şartlara getirmeye çalışalım." Etkili olması için bir süre duraksadıktan sonra, "Yarışalım. O zaman Nyx'in kime gitmesi gerektiğini göreceğiz." dedi.

Birkaç saniye ona bakarak, gerçekten bana bu sözleri söyledi mi diye merak ediyorum. Nyx'e dönüyorum ve yüzümdeki alaycı ifadeyi okumuş olmalı ki, son bir rica olarak başını sallıyor.

"Bu kadar çok çalışmanın sebebi *bu* muydu Nyx? Yirmili yaşlarının sonlarında bir çocuk gibi davranan bir erkeğı bakabilmek için mi? Ülkedeki en zorlu müzik okuluna girip, orkestrada yerini almak için mücadele ettin, sonra da erkek arkadaşın tarafından Vin Diesel filmlerinin ucuz bir kopyasıymışsın gibi bahis konusu mu edildin?"

Ona tekrar bakıyorum, sabrım tükenmek üzere. Yakında gitmezsem onu mahvedeceğim.

"Dinle, koca adam. Seninle yarışmayacağım. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü paran yoksa bahis oynamak anlamsızdır. Ve kızın zaten benim olduğı halde onu bahis konusu yapmak da anlamsızdır."

Nyx'i bırakır, bana yaklaşır, benden biraz daha kısadır ama önemli değıl, alnını alnıma dayar ve beni daha da korkutmaya çalışır.

"Chase, lütfen yapma," Nyx panikliyor.

Beni ondan kurtarması gerektiğini mi düşünüyor? Hayal mi görüyor?

Ben geri çekilmeyince geri adım atar ve "Bir saat önce bu arabada benim sikimi sürerken dudağını ısıırıyordu. Seni istemediğini söylediğinde bunu bir ipucu olarak almalısın," der.

"Lütfen," diye homurdanırım. "Nyx'in seninle sevişirken dudağını ısırtmasının tek nedeni, benim adımı haykırmamak içindir. Ama bana inanmıyor musun? Al bakalım. Keyfine bak."

"Hayır, lütfen," diyor bana, başını kırık bir oyuncak bebek gibi sallayarak.

Telefonumu çıkarıp, içindeki albümü açtım ve ona fırlattım.

"Hayır, hayır, hayır." O, telefondan onu almaya çalışır, ama o onu iter ve ben bu fırsatı değerlendirip onu yanıma çekerim. Onu göğsüme yaslayıp sırtını bana döndürdüğümde, kalbi tehlikeli bir şekilde hızlı atıyor.

"Chase..." diye dener, ama çok geç.

Yüzü kızarır, dişlerini sıkar. Onun onu sevmemesi umurunda bile değildir. Onu ilgilendiren, aşağılanmış olmasıdır.

"Seni lanet olası sürük," diye öfkeyle söylüyor.

"Şimdi, sinirlenmeyelim," diye alay ediyorum. "Kaydırmaya devam et."

Onu gördüğünde anlıyorum. Val Brolik'in askerinin fotoğrafı. Chase'e emirleri veren adam. Nyx'in babasının borcunu ödediği adam. Onu önemli hissettiren insanlar bunlar. Acınası, düşük seviyeli bir Rus mafya askerine çalışmanın onu North Shore'da büyük bir adam yaptığını düşünüyor. Şimdi, o adama yaptıklarımın fotoğrafına bakıyor.

Kesik boğaz, kesik bilekler. Polis cesedi bulduğunda Silent Circle ile bağlantılı olduğu anlaşılın ve ben korunayım diye göğsüne kazıdığım daireyi fark edebilir de, fark etmeyebilir de. Tek gördüğü, North Shore'daki bir depoda baş aşağı asılı duran bir ceset ve Chase o kasabadaki bağlantıları olduğu için bunun onunla bağlantılı olabileceği.

Nyx'i yemeğe çıkarmayı düşünürken bütün gün yaptığım şey buydu; babasının borcunu ödedim, Chase'i korkutmak için bir adamı öldürdüm. Yoğun birkaç saatti, ama buna değdi.

Dramatik bir şekilde iç çekiyorum. "Yalan söylemeyeceğim, senin için çok endişelenmiyorum Chase. Sen ve ben aynı seviyede oynamıyoruz. Yani, beni döv, ben karşılık vermeyeceğim." Bu pisliği yüzünden değerli ellerimi riske atmam

"Ama sonra seni, aileni ve buradaki tüm küçük arkadaşlarını bulacağım. Ve tek tek, bu resimdeki adam gibi sonunuz gelecek."

Telefonumu yere fırlatıyor, öfkeden patlayacak gibi. "O sürtüğü mü istiyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Al o zaman." ayaklarının dibinde, ve bu onu bana daha sıkı sarılmaya zorluyor. "O, kemanı ve her şeye karşı duyduğu korkusuyla rol yaptığı masum küçük bebek değil. O, hayatını cehenneme çevirecek, nerede olduğunu, ne yaptığını, kiminle olduğunu soran kıskanç bir kaltak. Kendine güveni olmadığı ve onların daha iyi seviştiğini bildiği için seninle takılan kadınlarla kavga edecek."

Nyx Mayer'in beni kıskanması için her şeyi yapacağımı anlamıyor mu?

"Ve tıpkı bana yaptığı gibi, seni de kurutacak." Şimdi gülmekten kendimi alamıyorum. "Şaşırdım."

"O bir altın avcısı. Bana güven."

"Sen nereden biliyorsun?" diye soruyorum, gerçekten merak ederek. "Onun altın avına çıkması için altın olması gerekmez mi?" Omuz silkiyorum. "Onunla gayet iyi başa çıkabilirim. Banka hesabım için endişelenme."

"Siktir git," diye son bir kez tükürür ve arkasını dönüp arabasına biner.

"Chase!" Nyx kollarımda çığlık atar ve o uzaklaşır uzaklaşmaz, onu ensesinden tutup geri çekerim. "Lütfen, özür dilerim."

"Tsk, tsk," diye azarlıyorum onu. "Sakın onun seviyesine inme."

O beni iterek arkasını döner ve bana bağırır. "Ona hiçbir şey söylemeyeceksin demiştin!" diye bağırır. "Senin dediğin her şeyi yaptım. Anlaşmamızdaki payıma düşeni yaptım, ama sen... sen sözünü tutmadın."

"Yapamadım," diye itiraf ediyorum, ama sesimde pişmanlık duyulmuyor çünkü pişmanlık duymuyorum. "Seni onunla bir saniye daha izleyemedim. Ya bu ya da onu mezara sokmak. Senin empatik küçük ruhunun onun ölmesini istemeyeceği sonucuna vardım. İstersen bunu değiştirebilirim."

"Söylediğın her şeyi yaparsam ona söylemeyeceğini söylemiştin," zayıf bir sesle tekrarlıyor. Sanki bu durum gerçekten yaşanmıyormuş gibi.

"Yalan söyledim."

Alt dudağı titriyor, ama bana ağladığını görme zevkini yaşatmıyor. Bunun yerine, koşarak uzaklaşıyor ve kalabalığın içinde kayboluyor. Kot pantolonumun cebinden sigara paketimi çıkarıyorum, Ethan onu benden kapmadan önce bir tane ağzıma koyuyorum.

"Bu lanet olası bir yarış. Dumanlar? Yanıcı maddeler? O kız senin sağduyunu ve akıl sağlığını da mı yedi?"

Alçak bir kahkaha dikkatimi çeker ve Elliot yanıma gelir. "Ben de kızımı elde etmek için bazı şüpheli şeyler yaptığımı sanıyordum."

Kafamı sallıyorum, gözlerim onu kaybettiğim kalabalığın içindeki noktaya sabitlenmiş durumda. "Sanırım," diyorum sakın bir sesle.

"Onu tamamen benim yapmak için onu tamamen benim yapmak için yapmayacağım hiçbir şey yok."

On Yedinci Bölüm

Nyx

Oklahoma Smokeshow - Zach Bryan

Eve dönmek için Lena'nın arabasına bindim. Pazar geceleri, hafta içinde onun için tek boş zamanı. Genelde bu zamanı küçük kız kardeşi ve erkek kardeşi ile geçirir. Ama bu gece, beni terk edilmiş inşaat alanından almak zorunda kaldı çünkü ben, onun başa çıkamayacağı kadar büyük bir belaya bulaşmış lanet olası biriyim. Midem yüzüncü kez acı verici bir şekilde kramp giriyor. Kaygı beni yiyip bitiriyor ve birkaç dakikada bir, bu kabustan neden kurtulamayacağıma dair yeni bir düşünce geliyor aklıma. Chase artık babamın Val Brolik'e olan borçlarını karşılamayacak ve peşimizden gelecek.

Chase artık babamın Val Brolik'e olan borçlarını karşılamayacak ve babam peşimizden gelecek. Ama Chase beni önce öldürürse bunu göremeyeceğim bile.

"Achilles bana bunu nasıl yapabilir?" En iyi arkadaşım karavanının önüne park ederken boğuk bir sesle soruyorum.

Başımın arkasını araba koltuğuna çarptım.

"Asıl soru, ona inanacak kadar nasıl bu kadar aptal olabildiğim? Onunla yaşadığım her etkileşimde, bana güvenilmez bir pislik olduğunu kanıtladı."

"Bu çok ağır bir yük, Nyx," dedi Lena nazikçe. "Biraz dinlenmeli ve aşırı çalışan beynini kapatmalısın. Saatlerce düşünerek çözebileceğimiz bir sorun değil bu."

Ona dönüp zayıf bir gülümsemeyle "Beni aldığın için teşekkür ederim" diyorum.

"Tabii ki. Kendini biraz daha iyi hissettiğinde, takılmayı seçtiğin erkekler hakkında seni azarlayacağım, tamam mı?"

İkimiz de gülüyoruz, ama yorgunluktan gelen bir gülümseme. O bitmek bilmeyen vardiyalarda çalışıyor, ben de sağda solda başımı belaya sokuyorum. Uykumuz var.

"Erkeklerle zaman ayırmamayı tercih etmen bu gece akıllıca bir karar gibi görünüyor. Yarın kampüse vardığımda sana mesaj atarım. Seni seviyorum."

Arabasından atlayarak eve doğru yürüyorum, etrafıma bakınıyorum, kapıyı açıp içeri giriyorum. Yıldırım hızıyla kapıyı tekrar kilitliyorum.

"Baba," karanlıkta anahtara uzanırken sesleniyorum. "Evde misin?"

Işık yanar ve ben geriye doğru sıçrayarak arkamdaki kapıya çarparım. "Evde," der Chase alçak sesle, kanepemizde otururken.

"Ama biraz kestiriyor."

Yerde, babamın ayaklarının dibinde, babam baygın yatıyor. Ve eminim Chase'in elindeki sopanın bununla bir ilgisi vardır.

"Baba!" diye bağırarak ona doğru koşuyorum.

Chase daha hızlıdır. Ben onlara ulaşır ulaşmaz ayağa kalkar ve sopayı bana doğrultur. Birdenbire dururum.

"Ona zarar verme. Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Bana zarar ver."

"Oh, yapacağım Nyxie. Ama ne yazık ki, sana yaşattığı onca şeye rağmen bu pisliği seviyorsun. O yüzden onu komaya sokmak, seni dövmekten daha çok canını yakacaktır, değil mi?"

Yutkunuyorum. Chase kadar iri birinin beni döverek pestilini çıkarması düşüncesi bacaklarımı titretir. Ölmek istemiyorum. Geçmişte hayatımdan, bu şehirden, çevremdekilerin bana çektirdiklerinden ne kadar nefret etsem de, hiç vazgeçmek istemedim. Ben bir hayalperestim. Naifim. Ben böyleyim. Her zaman daha iyi bir yerin olduğunu ve o yere ulaşacağımı umut ederim.

Ama şu anda öyle hissetmiyorum. Eskiden hislerim olan adamlarla yüzleşmek ölüm cezası gibi ve umudum ya da çözümlerim tükeniyor.

"Otur. Bana bazı sorular cevaplayacaksın."

Beni kolumdan tutup, şiddetle kanepeye oturtuyor ve siyah gözleriyle beni süzüyor. O ölümcül bakışta

tanıdık geliyor. Tanıştığımız gece, beni bağışlamaya karar vermeden önce bakışlarında aynı niyet vardı.

Bu gece beni bağışlayacağını sanmıyorum. "Chase..."

"Hayır." Bu basit kelimeye, babamın televizyonuna sopasını vurması eşlik etti. Bu şiddet beni çığlık atmaya ve kanepeye çekilmeye zorladı. "Artık bana tatlı sözler söyleme, Nyx. Bundan sonra sadece sorduğum sorulara cevap vereceksin."

Dizlerimi göğsüme çekiyorum, midemde ve kulaklarımın arkasında baskı oluşuyor.

"Ne oldu? Korkuyor musun? Evet, biri evine girince gerçekten çok korkuyorsun, değil mi?"

Bu dünyada bana ne olduğunu bilen tek bir kişi var. Zayıf bir anımda ona anlattım, çünkü hayatımda beni bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu anlamak istiyordu.

Achilles bilmek istiyor çünkü bunu kendi çıkarları için kullanmak istiyor. Bencilce, insanların acı çekmesini görmek gibi hastalıklı, psikopatça ihtiyacını beslemek için. Bende onu heyecanlandıran şey benim ıstırabım. O böyle biridir.

Chase bana o zaman sorduğunda, hala beni korumak için sorduğunu inanmak istiyorum. Ama şimdi bunu bana karşı kullanıyor, bunun bir önemi var mı?

Öfkesini televizyon ekranına boşalttığında, ekran milyonlarca parçaya ayrılmış durumda.

Bana dönüyor ve eminim ki beni böyle seviyor. Titreyerek, gözlerimi yere indirerek, çünkü bu durumla yüzleşemiyorum.

"Ne zaman başladı?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Çünkü bir kez daha, erkeklerin benden istediklerini almalarının kurbanı oldum ve Achilles'in almayı bıraktığı ve benim vermeye başladığım zamanı tam olarak bilmiyorum. Bu adam zihnini bu kadar kötü bir şekilde altüst edebilir.

Gözlerim yerde yatan babamın üzerinde ve tek yapabildiğim, göğsünün yavaşça inip kalkmasını takıntılı bir şekilde izlemek.

Nefes alıyor. Merak etme. Nefes alıyor.

Önemli olan tek şey bu. Onu bundan çok daha kötü durumlarda gördüm. Chase, babamın borcu olduğu en tehlikeli adam değil, en şiddetli adam da değil.

Ama bunun, sahte ilişkimizde ona ayak uydurduğum için olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Yarasa önümdeki sehpayı konduğunda, üzerindeki parçaları parçalayarak, irkildim. Babamın bu gece içmiş olduğu boş bira şişeleri. Küllük, sigara izmaritleri ve uçan kül, ve yarısı boşalmış yemek tabağı.

"Dur," diye inlerim, uçan cam parçalarından kafamı korumak için kolumu önüme uzatırım.

"Soruya cevap ver lan!" diye bağırır.

"Bilmiyorum!"

Vurmayı bırakır, bana döner ve sopayı bana doğrultur.

"Bilmiyor musun?" diye öfkeyle sorar. "Hayal dünyadaki zengin çocuk ne zaman sikini içine sokmaya başladı, bilmiyor musun?"

Nefesini tıslayarak, mutfak tezgahına doğru yana doğru adım atar ve oradaki her şeyi yere atar. Zayıf dolaplar ucuz sunta levhadan yapılmıştır ve her vuruşunda daha fazla güç uygulayarak tekrar tekrar vurdukça kırılmaya başlar.

"Chase, lütfen!" diye bağırırım. "Lütfen, dur!"

Ses kulakları sağır ediyor ve ben mutfağın her yerini talan ederken kulaklarımı kapatıyorum.

"Dur! Ben... ben..." Bu kelimeleri söyleyeceğime inanamıyorum. "Ayrılmak istemiyorum. Her şeyi düzeltebilirim. Lütfen..."

Hızla dönerek, kızarmış yüzü ter içinde, nefes nefese bana doğru büyük adımlarla yaklaşıyor. Sopayı bir kenara atıyor ve ben kanepeye geri sürünüyorum, ama bunun bir önemi yok.

"Yapma, yapma..." Yalvarışım, bana o kadar sert bir tokat attığında kesildi ki, mobilyadan düşüp yere yuvarlandım.

Babamın üzerine düşmekten zar zor kurtuluyorum, o peşimden gelirken ben yerde sürünüyorum. Kan tadı belirgin, ama acı henüz hissetmiyorum.

"Senin iğrenç kıcını geri istediğimi mi sanıyorsun? Ne, böylece sana ve babana para ödemeye devam edebileyim diye mi?"

Saçımdan tuttu, ama yardım için attığım çığlık, ağzımı kapatan eli tarafından kesildi.

"Seninle onun arasındaki ilişki nasıl başladı, Nyx? Ha? Seninle benimki gibi mi? Sana güzel şeyler vaat etti mi? Seni benimle olan boktan hayatından kurtaracağını mı sandın?"

Beni kaldırırken başımı sallamaya çalışıyorum. Beni saçımdan sürüklerken gözlerimden yaşlar akıyor. Sopayı almak için ağzımı bırakmak zorunda kalıyor ve ben komşularımın beni duymasını umarak avazım çıktığı kadar yardım için bağıyorum.

"Kapa çeneni!" Beni tekrar yere atıyor ve kaşım masanın köşesine çarpıyor, kaş kemiğimden kan fışkırıyor.

"Seni seviyorum," diye yalan söylüyorum, artık bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilemeden. "Lütfen..." Konuşmaya çalışırken ağzımdan daha fazla kan akıyor. "Onu istemedim. Bunu düzelteceğim."

"Onu istememiş miydin?" diye alaycı bir şekilde sorar ve ona doğru sürünerek bacaklarına tutunmaya çalıştığımda karnıma tekme atar.

Daha fazla tekmeden korunmak için geriye düşüp cenin pozisyonuna geçiyorum. Ama bana dokunmuyor. Bunun yerine, dolaptaki babamın içkisini alıp oturma odasının her yerine dökmeye başlıyor.

"Görünüşe göre seni isteyen erkekleri hiç istemiyorsun, değil mi Nyx?" diye gülüyor.

Bir yudum içki içtikten sonra bütün şişeyi kanepeye döküyor ve bir tane daha alıyor.

"Ben ona eli boş döndüğümde, Brolik'in evine gönderdiği maskeli adamla yatmak istemediğini hep söyledin."

"Yapma," diye inlerim, darbelerden başım dönüyor. "Ondan bahsetme." O geceyi anlatmasını dinlerken nefes almakta zorlanıyorum.

"Evet, seni bağlamasını ve gözlerini bağlamasını istemediğini söylüyorsun."

Gözlerimin önünde bir ışık parlar ve acı içinde nefes alırım.

"*Yardım et bana, Chase.*" Benim kadınsı sesimi taklit ederek daha fazla sıvı, bu sefer babamın üzerine. "*Yardım et. Parayı istiyorlar. Bana zarar verdi.*"

Daha fazla alkol içiyor ve boş şişeyi bana fırlatıyor. Şişe ön kapıya çarpmadan önce kendimi yere atacak zamanım bile yok.

"Sana zarar vermek mi?" diye homurdanır. "Boğulmaktan hoşlanmadın mı, Nyxie? Çünkü *bana* onu istemediğini *söyledin*, şimdi de o zengin pisliliği de istemediğini söylüyorsun, ama ben *bir lanet olası bir düzen* görmeye başlıyorum."

"Dur," diye zayıf bir şekilde yalvarıyorum, gözyaşları yüzümden akıyor, bu kabusla geçmişteki kabus arasında kaybolmuş durumdayım.

Sağ elimi tuttuğunda uzuvlarım uyuşmuş gibi hissediyorum.

"Şşşş," diye alaycı bir şekilde mırıldanır. "Kurban rolü artık bende işe yaramıyor. Brolik'in adamı seni siktiğinde boşaldın. Seni tutmak ve sikmek için sana para verdiğimde boşaldın. Kurban olmadığını biliyorum. Sen sikik bir orospusun."

"O... O..." Nefes alamıyorum. Elinin hayaletinin boğazımı sıkıldığını hissediyorum.

Kafam vuruştan dolayı zonkluyor ve vücudumun her yerinde acı hissetmeye başlıyorum.

"O. O..." Beni taklit ediyor. "O ne? Hadi, kendine söylediğin küçük yalanı söyle. Brolik'in adamı ne yaptı?"

"Bana tecavüz etti," diye hıçkırıyorum. Kelime dilimde ölüyor, ağzımdan zar zor bir nefes çıkıyor.

"Yalancı."

Bileğimi kavrayarak, elimi sehpaye vurur ve diğer eliyle köşedeki alkol şişesini parçalar.

Artık ne olup bittiğini anlamıyorum, geçmişle şimdiki zaman arasında sıkışıp kaldım. Kafamda tekrarlanan tek şey, benim bir yalancı olduğum ve Brolik'in evime gönderdiği maskeli adamın bana zarar vermemesinin sebebinin, bundan zevk almam olduğu.

"Senin için çok zaman kaybettim," diye tıslıyor.

"Seni seviyorum," diye tekrar yalan söylüyorum, sanki bu beni kurtaracakmış gibi. Sanki o gerçeği zaten bilmiyormuş gibi.

"Hayatımı mahvettin," diye cevap veriyor. "Şimdi de ben seninkini mahvedeceğim."

O anda ne yaptığını anlıyorum. Kırık şişeyi tutan elini kaldırıyor, gözleri sağ elimde.

"Hayır!" diye çığlık atıyorum, gücüm geri geliyor. Tüm gücümle çekiyorum. "Elimi değil! Elim..." O beni yerinde tutmaya çalışırken nefes nefese kalıyorum.

Bir daha asla keman çalamayacağım. Hayatım sona erecek.

"Ne istersen yaparım, lütfen! Lütfen...

lütfen..." Zaman donar.

Elini indirirken kapı birden açılır. Şaşırır, şişe masaya çarparak beni birkaç santim farkla ıskalar. Cam her yere saçılır, parçaları derime batar. Ama en azından elime vurmamıştır.

"Sürtük." Beni çekip götürürken yanımdaki yere tükürdü.

Gözümün ucuyla Achilles'i görüyorum, ama tek yaptığı Chase'i kolaylıkla kenara atmak ve ona değil bana odaklanmak.

"İyi misin?" Sesinde ilk kez kibir ve şehvet dışında başka bir şey duyuyorum. Achilles benim gibi konuşuyor; endişeli, kararsız, sanki bir kez olsun kaderi avucunun içinde tutamıyormuş gibi.

Ama benim gözüm Chase'de. Bir saniye önce çakmağını çıkarıyor, bir saniye sonra karavanım yanıyor. Evim, büyüdüğüm ve en güzel ve en kötü anılarımı yaşadığım yer, babam ağlayıp yardım istediğinde ona sarıldığım yer, Lena ile giyinip süslenirdiğim yer, annemin uzaklaşıp bir daha geri dönmemesini izlediğim yer. Güvenliğimin sonsuza dek paramparça olduğu gece zorla girilen mobil ev, müzik öğretmenimin bana ücretsiz keman öğretmek için geldiği yer. İnsanların borçlarını tahsil etmeye geldiği yer, Kayla King'in beni North Shore çetelerinden koruyacağına söz verdiği yer. Her şey alevler içinde kalıyor.

Her yerde alkol var, bu da süreci hızlandırıyor ve babamı dışarı çıkarmak için bir yol bulamadan siyah duman bizi sarıyor.

Chase ve Achilles'in nerede olduklarını artık bilmiyorum. Tek bildiğim, bir mücadele sesi ve birinin düştüğünü duyduğum.

"Yardım edin!" diye bağırarak babamın ayak bileklerini tutmaya çalışıyorum.

Sonra iki kol belimi sarıyor ve ben tekrar çığlık atıyorum.

"Benim," diye bağılıyor Achilles, kulağıma öksürerek. "Babam! Önce babamı al."

"Hayal kurma. Gidelim."

Onunla mücadele ediyorum, o kadar sert ki ikimiz de geriye düşüyoruz.

"Babamı al! Ben yürüyebilirim. Achilles, sana yalvarıyorum. Ona yardım et."

Bana yardım ediyor ve farkına varmadan babamın hareketsiz bedenini omzuna atıyor.

"Git," diye emrediyor. "Yürürebiliyorsan burada ne halt ediyorsun?"

Dışarı çıktığımız anda buraya gelen itfaiye aracının sirenlerini duyabiliyorum. Lena orada, dışarı çıktığımda beni tutuyor.

O beni yanına alıp, alevler içindeki evimden uzaklaşırken, ciğerlerim patlayacak gibi öksürüyorum.

Gözlerim babamın üzerinde, Achilles onunla birlikte yol boyunca yürüdükten sonra onu yol kenarına bıraktığını izliyorum. Onun güvende olduğunu gördüğüm anda, Achilles'in güçlü bakışları ona bakarken gözlerini açtığını görüyorum ve aklıma başka bir şey geliyor.

"Kemanım," diye nefes nefese söylüyorum.

Lena beni daha sıkı tutuyor. "Nyx, önemli değil..."

"Kemanım!" diye bağıriyorum, onu itip evin içine koşuyorum.

Ciğerlerim ağırlaşmış gibi, sanki kötü bir grip olmuşum gibi, nefes alamıyorum. Tek yaptığım, evime koşmaya çalışırken sürekli öksürmek.

Arkadan belimden yakalanıyorum, ayaklarım havada sallanana kadar kaldırılıyorum.

"Sakin o eve geri dönmeye cüret etme," diye Achilles kulağıma fısıldadı.

"Kemanım. Ne kadar değerli olduğunu biliyorsun. Bırak beni! Hepsi senin suçun!"

"Aklın başında değil. O sadece bir *nesne*."

"Benim için her şey demek olan bir nesne," diye hıçkırıyorum. "Ona ihtiyacım var... O benim hayatım."

Beni yere indirirken bazı hakaretler mırıldandığını duyuyorum. "Sen benim sonum olacaksın, kadın."

Ve ağzım açık bir şekilde, Achilles Duval'ın benim hayalimi kurtarmak için yanan eve geri dönmesini izliyorum.

On sekizinci bölüm

Achilles

R.I.P. 2 Gençliğim – Mahalle

Sık sık koşmam. Aslında, hiç acele etmem. Dünya her zaman beni bekler.

Ama Nyx'in yatak odasının penceresinden yangından kaçarken, onun kemani ve diğler değeri eşyalarını da yanıma alıyorum ve Chase'in karavan parkının arkasındaki tarlada koştuğunu görüyorum ve onun peşinden giderken hepsi yere düşüyor.

Vicdanımda bir ölüm daha olacak ve şimdiden kendimi harika hissediyorum.

Onu karavanda bayılttım, bu yüzden benim durumumdan daha kötü durumda. Ve zaten ben ondan daha hızlıyım.

Onu yere indiriyorum ve sarı çimlerin üzerinde birlikte yuvarlanıyoruz.

"Ne oluyor lan!" diye homurdanıyor, üstte olmak için mücadele ederken. "Çekil üstümden!"

Sonunda üstte kalıyorum ve şeytani gülümsememi görünce yüzünün düştüğünü izliyorum.

"Onun hayatından sessizce kaybolmalıydın. Ama bu aşğılanmayı kaldıramadın, değil mi? Bir erkeğın egosu onun en büyük düşmanıdır, bilmiyor muydun?"

Beni itmeye çalışıyor ama ben iki elimi de boynuna doluyorum.

"Sana yaşamak için bir şans vermedim deme. Onun için yaptım. Çünkü o iyi bir insan. Seni önemseddiğini biliyorum."

Eğilip tüm ağırlığımı boynuna bastırıyorum. "Ben iyi bir insan değilim. Ve seni umursamıyorum."

Boğulma sesleri kulağıma müzik gibi geliyor ve bu kesinlikle konçertoya eklenecek. Kızın sahip olmak isteyen manyak tarafından erkek arkadaşının ölümü.

Ama sonra o bir bıçak çıkarır ve ben de kendiminkine uzanmak için eğildiğimde, tüm bu kaos içinde onu kaybetmiş olmalıyım diye fark ederim.

Siktir.

Kaburgalarımın bıçaklanmamak için ondan atlıyorum ve işi bitirmek yerine ayağa kalkıp ormana doğru koşmaya başlıyorum.

"Büyük hata," diye alay ediyorum ona tekrar ayağa kalkarken. "Beni öldürmeliydin!"

Onun peşinden koşarım ve ağaçların arasında kaybolduğu anda onu yakalarım. Bu sefer bir saniye bile boşa harcamam. Kafasını dev bir ağacın köküne vururum ve bıçağını elinden alırım. Sürünerek kaçmaya çalıştığı anda, sırtına ayağımı bastırıp onu yere yatırırım.

Eğilip saçını çekerim ve bıçağı boğazına dayarım.

"Son nefesini verirken bunu öğrenmen çok yazık, Chase. Ama asla deli bir adamla rekabet etmemelisin. Bir şeyi kanıtlamak için yapmayacağımız hiçbir şey yoktur."

Sesimi duyunca inlemeye başlar.

"Beni öldürme. Beni öldürme. Beni öldürme. Lütfen..."

O altına işerken başımı sallıyorum ve aşağılanma onu etkiliyor.

"Orospu çocuğu!" diye bağırır.

"Başkaları için ilk kez öldürüşüm," diyorum ona hayranlıkla. "Sen ona zarar verdin, şimdi ben sana zarar veriyorum. Vay canına, bana bak, ne kadar özveriliyim."

Ağlayarak titrer. "Sen manyaksın!" "Bence bu harika bir şeyin başlangıcı."

Boğazını çok hızlı bir şekilde kesiyorum, kanının güzelce fışkırmasını izliyorum. Tüm gösteriyi izlemek için kalmıyorum. Nyx'in bana ihtiyacı var.

Dün gece Chase'e yaptıklarımı hatırlarken, işaret parmağım Nyx'in kalp atışlarının ritmine göre dizime vuruyor. Uyumak bile, nefes alışması sanki hayatı için kaçan birinin nefes alışması gibi. Yatağımın yanındaki sandalyede oturmuş, ayak bileğimi uyluğuma dayamış, boynundaki narin derinin atışını izlerken parmağımla vuruyorum.

Duh-dum. Duh-dum. Duh-dum.

Öfkeyi içime atıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve yazmaya devam ediyorum. İhtiyacım olan şey, biraz olsun rahatlamak için sigara içmeye çıkmak, ama kendimi onun yanından ayıramıyorum.

Ve sonra öfke geri geliyor. Çünkü morarmış gözü ve dikiş atılmış kaşındaki yara her an gözümün önünde. Ve şişmiş dudağındaki kesik, içimdeki tehlikeli tarafı uyandırıyor.

Dün gece hastaneden taburcu edildiği anda onu buraya getirdim. Akciğerlerini kontrol ettiler, oksijen verdiler, kaşını diktiler, elindeki cam parçalarını çıkardılar ve bandajladılar, sonra tekrar benim bakımım altına girdi.

Chase ne kadar da küçük bir adamdı.

Ne oluyor lan! Nyx'in karavan parkının yanında koşarken onu bulduğumda çılgınlıklarını hala duyabiliyorum. *Çekil üstümden!*

Boynundan fışkıran kanının ağır, mide bulandırıcı kokusunu hala duyabiliyorum. Kapüşonuma bulaşmaması için onu arkadan kestim. Sophie'nin en sevdiği kapüşonluydu ve onu mahvedersem bir binadan atlardım.

Nyx yüzünden aklını kaçırmayı anlayabiliyorum, ama ona zarar vermenin sonuçları vardır. Chase bunu artık ilk elden biliyor. Ne yazık ki, başkalarını uyarmak için artık aramızda değil.

Nyx'i yatağına yatırdığımda kemanı ve babası hakkında sayıklıyordu, ama kendini ne zaman düşünmeye başlayacağını bilmiyorum. Ve sanırım beni en çok kızdıran da bu.

Sırt üstü uyurken koyu kahverengi saçları etrafına dağılmış, saçakları dağınık ve yana doğru uzanmış. Dün gecedan önce, Nyx Mayer'i gözlemlemekle vakit geçirdim. Onun düğme burnunu ve çillerini ezberleyebilirim. Kalp şeklindeki dudaklarını, geniş kahverengi gözlerini. Ama onu karavanının penceresinden gözetlemekle, sonunda benim yatağımda uyurken onu izlemek arasında fark var. En son buraya geldiğinde,

yazmakla meşguldüm, onu gözlemlemekle değil. Onunla ilgili her şey bende bir şeyler tetikliyor. Her küçük nefes, kapalı göz kapaklarının her endişeli hareketi. Sanki biri onu takip ediyormuş gibi sokaklarda etrafına her baktığında. O biri genellikle benim.

Evet, onunla ilgili her şey içimde bir şeyler uyandırıyor ve şu anda bu, ölümcül bir şey.

Onu iyileştirebilecekse, hayatımı ateşe atmaya, küle dönmeye ve bir daha nefes almamaya hazırım. Sorun şu ki, bu tür fedakarlıklar nadiren bir fark yaratır. Gerçekten yapardım, ama bunun yeterli olmayacağını bilecek kadar deneyimim var. Ancak bencillik işe yarayabilir. Önümdeki her şeyi yakmak... bu işe yarayabilir. Şehirleri yerle bir etmek ve ona zarar veren herkesi yok etmek de yardımcı olabilir.

Ve bu yüzden daha fazla ölümün geleceğini biliyorum. Bu noktada bu kaçınılmaz.

İlham perim için. *Hazinem* için.

Kapı hafifçe çalınır ve isteksizce bakışlarımı ondan ayırıp ayağa kalkar ve odadan çıkarım. Wren bana bakar, etkilenmemiş bakışları benim her zamanki bakışlarımla kıyaslanamaz. O, benim gibi hayata karşı intihar eğilimli bir bakış açısına sahip değildir. Tepkisiz ya da etkilenmemiş olduğumda, bunun nedeni her şeye karşı gerçekten böyle hissetmemdir, arkadaşşıma kötü bir şey yaptığını göstermeye çalışmam değildir.

Sessizce oturma odasına ineriz, Chris Murray zaten orada beklemektedir. Ben kanepeye rahatça otururken ikisi de bana bakar.

"Çay partisi mi yapıyoruz?" diye soruyorum, çünkü sessizlik devam ediyor.

"Her şeyi mahvettin," diyor Chris.

Geriye yaslanıp, bu ikisinin bana batırdığımı söylemeye nasıl cüret ettiklerini merak ediyorum.

"Bir sorunu çözdüm," diye cevap veriyorum, sanki kendimi soktuğum durumdan daha basit bir şey yokmuş gibi.

"Bir mobil evde yangın çıktı ve mobil evin yanındaki ormanda boğazı kesilmiş bir ceset bulundu," diye araya girer Wren. "Cesedi yanan karavana koyamadın mı?"

Cesedi yanan karavana koyamadın mı? Herkese zahmetten kurtarabilirdin?"

"Cesede Sessiz Çember'in işaretini koymadın," diye ısrar ediyor Chris.

İkisini de izleyerek, önce kime cevap vermem gerektiğini düşünürüm ve soruları sırayla cevaplamaya karar veririm.

"Chase'i kaçarken bulduğumda Nyx'in karavanı neredeyse kül olmuştu. Onu da diğerleriyle birlikte yakmaya çalışmanın bir anlamı yoktu."

O adamın boğazını kesmenin verdiği tatmin, bunun bir hata olmadığını düşünmemi sağlıyor.

"Göğsündeki çemberi çizmeyi ise unuttum."

Daire, Sessiz Çember'in bir üyesi ölümcül bir hata yaptığında cesedin üzerine çizmesi gereken basit, küçük bir oymadır. Bu, polisin soruşturmanın sonuçsuz kalacağını anlaması içindir. Sadece Gölge bu kullanabilir ve bu, daha çok kaza durumunda olmak üzere, nadir durumlarda yapılmalıdır. Ama babamın gizli topluluğunda her zaman ayrıcalıklarım olmuştur ve Gölge bile olmayan biri olarak bu işareti kötüye kullanıyorum.

"Unuttun mu?" Chris, yüzündeki şoku gizleyemeyerek tekrarlar.

"Unuttum," diye tekrar itiraf ettim. "Nyx hastaneye kaldırılıyordu ve uyandığında yanında olmak istedim. Evet, unuttum."

"*Her şeyi mahvettin,*" diyor Wren dişlerini sıkarak. "Ve şimdi o zavallı kız bunun bedelini ödeyecek."

Omuz silkerek sakın bir şekilde şöyle derim: "Bunu mahvettiğim tek neden, o orospu çocuğunu yavaşça öldürmüş olmam. Acı çekmeyi hak ettiği halde çok çabuk kan kaybından öldü. Ama bunu yaptığım için ne kadar pişman olduğumu bilmek istiyorsan, sana söyleyeyim, onu öldürdüğüm bıçağı çerçeveleteceğim. Umarım bu, diğer sorularını da cevaplar."

"Lanet olsun Achilles, uyan," diye bağırır Wren. "Sen *her şeyin* üstünde değilsin. Polisler onun peşine düşecek. Çünkü ceset eski sevgilisinin. Çünkü ceset onun evinde bulundu. Çünkü *o senin* sahip olduğun ayrıcalıklara sahip değil. Dövülmüş. Evi, kanıtları örtbas etmeye çalışmış gibi görünüyor."

Ben kafamda seçenekleri gözden geçirirken o sessiz kalıyor. Adamı yaşatmam mümkün değil.

"Nyx gerçekten başı dertte," diye sonuçlandırıyor Wren.

"Neden *başım* belada?" diye bir ses arkamdan geliyor.

Wren ve Chris, bana karşı oturduklarından onu benden önce görüyorlar ve onun durumunu görünce yüzleri düşüyor. Omzumun üzerinden ona bakıp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yatakta dinleniyor olman gerek."

Bana başını sallar, kollarını göğsünde kavuşturarak bize doğru bir adım atar.

"Her şeyimi kaybettim." Başını kaldırıp, gözyaşlarını tutmaya çalıştığı belli. "*Her şeyi*." Burnunu çekip ekliyor, "O zaman neden başı dertte olan benim?"

Sorusu, Chase'in öldüğünü duymadığını gösteriyor ve şimdilik böylesi daha iyi.

Onun yaralarını her gördüğümde odaklanmakta zorlanıyorum. O gerçekten çok çabuk öldü.

"Her şeyi kaybetmedin," diyorum ona. "Neye ihtiyacın olursa, ne istersen, sana vereceğim. Merak etme."

"Babamın nerede olduğunu bilmek istiyorum," diye tıslıyor. "Evimi geri istiyorum. Nerede yaşayacağım ben?"

Onun zavallı babası, dün polisler geldiği anda, başına bir şey gelmesinden korktuğu için kaçtı. Onu hastanede ziyaret etmedi. Nereye gittiğini söylemek için onu aramadı bile.

"Nerede yaşamak istiyorsun?" diye soruyorum, ilk sorusunu görmezden gelerek. "Kuzey Kıyısı'ndaki karavanımda!" diye bağılıyor. "Senden uzak bir yerde senin yanına."

"Oraya geri dönmeyeceksin." diye homurdandım. "Sana ne olduğunu anlayana kadar olmaz."

Başını sallar, hayal kırıklığına uğramış gözleriyle beni süzer.

Sağ elinde bandajlı eliyle telefonunu sıkıca tutuyor, sol eliyle ise duvara yaslanmış keman kutusunu kapıyor. On kat fazla gelen tişörtüm ve eşofman altımı giymiş, kapıya doğru yöneliyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye soruyorum rahat bir şekilde. "Kuzey Kıyısı'na."

"Sana gitmemeni söyledim. Orayı sevmediğini sanıyordum."

"Nefret ediyorum," diye tersler. "Ama senin yanında olmaktan daha kötü bir şey yok."

Söyleneni yapmamasını anlayamıyorum. Etrafımdakilerin söyleneni yapmamasına alışkın değilim, bu yüzden kalkıp onu takip etmeye hazır değilim. Ama kapıyı açtığımda, ciddi olduğunu anlıyorum.

"Artık beni şantajlayacak hiçbir şeyin kalmaması çok kötü, değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordu, gözlerini kısarak.

Kapı çarpar ve ben koridora bakarak gözlerimi kırıştıtırırım.

"O geri dönecek," diyorum, daha çok kendime değil, diğerlerine.

Odadaki birkaç kişi alaycı bir şekilde kıkırdar ve ben Wren ve Chris'e dönerim.

"Ne?" diye soruyorum, kayıtsız kişiliğime göre biraz fazla sert bir şekilde. "Ben buna dönüm noktası diyorum," diyor Chris, sanki ben iki yaşındaki bir çocukmuşum gibi.

Bunun bana yararlı bir bilgi sağlamadığını görünce, Wren devam eder.

"Bak, o noktadan önce, onu avucunun içinde tutuyorsun ve ne istersen yapabilirsin. Dönüm noktası, ona çok değer verdiğini ve onu incitmek ya da kaybetmek istemediğin için hiçbir tehdidi eyleme dökemeyeceğini fark ettiğin çok sinir bozucu andır."

"Nyx benden çok korkuyor," diye açıklıyorum. "Ona istediğim her şeyi yaptırıyorum."

Uzun bir süre kendime zaman ayırıyorum ve aslında Nyx'in artık korkmadığını... ama benim gerçekten korktuğumu fark ediyorum.

"Hepimiz o yollardan geçtik dostum," diyor Chris, köyün en bilge adamı gibi. "Şu anda seni elinde tutuyor."

Uzun bir sessizlik. Nyx geri dönmüyor. Bir saniye daha.

Bir saniye daha...

"Peki. Siktir."

Ayağa fırlayıp kapıya koşuyorum. Nyx tam orada, ormana giden yolda yürüyor.

"Buraya gel, kadın!" diye bağırarak peşinden koşuyorum. Tek aldığım orta parmak, arkasına bile bakmıyor.

"Yemin ederim Nyx. Bir adım daha atarsan, günün geri kalanında beni yatağıma bağlayacağım."

O hiç sarsılmıyor. *Durmuyor*. Onu yakalıyorum, kolundan tutup onu döndürüyorum.

"Seni şantaj yapamadığım için, istediğim her şeyi sana yaptıramayacağımı sanıyorsun galiba," diyorum ona. "Bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Bizden?"

"*Biz diye bir şey yok*," diyor tereddüt etmeden ve uzaklaşmaya çalışıyor. Bol şans. "Sana kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Kaç kez istersen, umurumda değil. Seni tutmak için yüzlerce yol bulurum. Anlamıyor musun? Ev mi lazım? İstediyini seç, yeter ki bana yakın olsun. Benim yatağıma seç. Gözlerini kapat ve buradaki herhangi bir malikaneyi işaret et, umurumda değil, senin olsun. Ama oraya, benden uzaklara, insanların sana hak ettiğin gibi davranmadığı yere geri dönmeyeceksin. Artık hayatın burada. Benimle. Senin yeteneğini, güzelliğini, olağanüstülüğünü takdir edeceğim ve değer vereceğim bir yerde. Yeterince açık oldum mu?"

Alt dudağı titriyor, ben de başparmağımla onu okşuyorum. "Ama ben eve gitmek istiyorum."

"Hayır." Bu tehlikeli, ölümcül ve bencilce geliyor. Benim tüm özelliklerim

"Senden nefret ediyorum," diyor, güzel kahverengi gözleri benimkilere bakarak. "Önemli değil. Hayatımın geri kalanında fikrini değiştirmek için vaktim var ve bunu yapacağım."

"Sen bencil, kibirli ve manipülatif birisin. Dünyanın sana ait olduğunu ve her şeyin üstünde olduğunu düşünüyorsun."

"Tabii ki öyle düşünüyorum. Bu gerçek. Şimdi yatağa dön ve dinlen. Elini kontrol edip kesiklerin iyileştiğinden emin olmalıyız."

Muhtemelen bana siktir git demek için ağzını açtığı sırada, etrafımızda siren sesleri yankılanmaya başladı. Polis arabaları yol boyunca hızla ilerleyerek saniyeler içinde etrafımızı sardı.

"Nyx Mayer," diye bağırır içlerinden biri araçlarından inerken. "Sorgulama için gözaltına alınıyorsunuz."

"Ne?" diye haykırır, adam tam önünde durduğunda.

O kadının kolunu sertçe tutuyor, ama ben hala kendi tarafımdan bırakmıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye ciddi bir sesle soruyorum.

"As ben dediğim gibi söylediğim gibi biz daha onu götürüyoruz tren sorgulama sorguya çekmek için götürüyorum."

O çekiyor, o da bana bakıyor, iri gözleri yaşlarla doluyor. "Ben hiçbir şey yapmadım," diye panikliyor.

Chase'in öldüğünü bile bilmiyor.

"Bayım, bırakın," diyor polis, ona konuştuğundan çok daha profesyonel bir şekilde.

"Hayır." Nyx'e bakıyorum. "Merak etme."

"Bayım, bir kez daha kibarca rica ediyorum. Onu bırakın."

"İhtiyacımız olduğunda Dedektif Kross nerede?" diye bağırırım. "Onu çağırın."

Ona Achilles Duval'ın bu saçma tutuklamayı iptal etmesini nazikçe *bir kez daha* rica ettiğini söyle.

"O tutuklanmadı, gözaltına alındı."

"Bu tür saçmalıkların nereye varacağını biliyorum. O burada kalacak." Onun kişisel alanına giriyorum, ayrıcalığımı kullanmak için en uygun zamanın, hiç ayrıcalığı olmayan birini korumak olduğunu çok iyi biliyorum. "Onu bırakın."

"Bu soruşturmanın tamamı Dedektif Kross'un sorumluluğunda. Daha fazla bilgi istiyorsan onu kendin aramalısın. Bu arada, o bizimle geliyor."

"Ben yaptım," diye bağırırım. "Ne olursa olsun, beni tutukla." "Ne yaptın?" diye bana tıslar.

Onu bırakıp onlara bileklerimi uzattım, hiç umursamadan, ama aptalca hatam yüzünden o yine de götürüldü.

"Achilles," diye inler.

Yirmi dört saatten az bir sürede, Nyx'ten duymaktan *nefret ettiğim* türden bir korkuyu duymak zorunda kalıyorum. Tehlikeli bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Onu korkutan benim, ama en iyi şekilde. Bu tür bir umutsuzluk mu? Etrafındaki kimse için güvenli değil.

"Az önce yaptığımı söyledim."

Neden bugün kimse beni dinlemiyor? Bu oldukça sinir bozucu. Onları arabaya kadar takip ederken sabrım tükeniyor.

Onu oturmaya zorlayarak kapıyı çarparlar ve endişeli gözleri pencereden beni bulur.

"Hey." Avucumla camına vuruyorum. "Başardım!"

Polis omuz silkiyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. İstersen bizi karakola kadar takip edebilirsin."

Arabada Nyx başını koltuğun başlığına vurur. Chris ve Wren'in dışarıda bana katıldığını duyarım, sessizlikleri "*Sana söylemiştim*" diye bağılıyor.

"Tamam." Diye homurdanırım. "Yani batırdım."

Araba uzaklaşır ve ben burada çaresizce dururum. Uzun zamandır başıma gelmeyen bir şey, beynim bunu işleyemiyor gibi. Ta ki son kez çaresiz kaldığımda bunun kimin suçu olduğunu hatırlayana kadar.

Görünüşe göre daha fazla insan aptallıkları yüzünden ölecek.

Stoneview'daki aile evime girerken, "Senin gibi insanlar için cehennemde özel bir yer var, baba" diye bağııyorum.

Soğukkanlı bir adamımdır, ama itiraf etmeliyim ki, bu dünyaya geldiğim andan itibaren hayatımı mahveden kişi söz konusu olduğunda, mantıklı düşünmek zor oluyor.

Çay salonunun kapısını tekmelerek açtım. "Neredesin, pislik?"

Çay salonu. Nyx'in evi beş dakikadan az bir sürede yanıp kül oldu, ama bizde *lanet olası* bir çay salonu var.

"Achilles," karısı Catherine, şoktan boğulurcasına çay fincanını masaya bırakır.

Misafirleri var. Çok yazık.

"Babanla böyle konuşulmaz." Beyaz bir bezle ağzını silmeye devam eder.

Onu parmağımla işaret ettim. "Uslu durman gerektiğini biliyorum, yoksa yüzünü dağıtır, o yüzden misafirler için gülümsemeye devam et ve konuşmayı bana bırak, tamam mı?"

Babam herkesin şok olmuş bakışları altında ayağa kalkar ve elini koridora doğru uzatır.

"Ofisimde konuşalım."

O kapıyı arkasında kapatana kadar kendimi zor tutuyorum.

"Ne *halt* ediyorsun sen?" diye bağırırım.

"Seni bu kadar duygusal yapan şeyi açıklamak ister misin?" diye sorar tembel bir sesle. "O cinayet benim ben Neden bu cehennem MayerMayer ne tutuklanıyor?"

"Polis işini yapıyor ve bir numaralı şüpheliyi arıyor, sanırım. Tek bildiğim, Kross'un bana oğlumun *kız arkadaşını* sorgulayacağını ve bunu iptal etmek isteyip istemediğimi sorduğu. Bana, kremayı yiyen kedi gibi gülümsüyor. "Ama ben oğlumun kız arkadaşı olmadığını söyledim, yoksa onu bana tanıştırdı, böylece onu inisiye edebilirdim."

Bana kaşlarını kaldırarak bakar. "Koruyabileceğim bir kız arkadaşın var mı, Achilles?"

Sakin nefes almaya çalışırken burun deliklerim genişledi. Bu imkansız. Bu pislik tam da istediğini elde ediyor. Ama Circle'a katılmam mümkün değil, özellikle de Nyx varken. Sevdığım çok fazla insan tehlikeye girer.

Öfkemi yutuyorum, omuzlarımı geriye atıyorum ve sonunda sakin bir şekilde "Hayır" diyorum.

"O zaman, bu kadar." Omuzlarını silkiyor. "Birinin işlediği cinayet nedeniyle tutuklanacak olması sorun değil, değil mi?"

"Onu öldüren benim. O cinayetin her yerinde benim adım yazıyor."

Bir an durur, yüzü şoktan bir saniye donar.

"Ve cesede Çember'in işaretini koymayı unuttun mu?" Cinayet onu şok etmez, ama benim aptallığım eder. "O zaman işlerini doğru yaparlarsa seni tutuklayacaklar. Aksi takdirde, masum bir kız hapse girecek."

"Ne gerekiyorsa yap, Eugene," diye homurdanırım. "Her zaman yaptığın gibi yaptığın gibi."

"Hayır," diye mırıldanır. "Ayrıcalıkların bitti. *Fini.*" *Bitti*, diye ısrar eder. "*Tu as compris?*" *Anladın mı?* "Sessiz Çember'e katılmak istemiyor musun? Bize yardım etmek istemiyor musun? O zaman bir yabancı olacaksın. Yabancılar bedava iyilik görmezler."

Hiç şaşırmadan alay ediyorum. Onu ihanet ettim. Hislerim olan biri var, onu inisiyasyona zorlayabilirim ama yapmıyorum. En kötüsü, o

onu bana karşı kullanabilecektim, ama şimdi ona karşı çok fazla gücüm var.

"Tamam," diyorum. "Senin dediğin gibi yapalım."

Bu savaşı o kazandı çünkü benim savaşıcak vaktim yok. Nyx'e gidip onu oradan çıkarmam lazım. Polisler suçluyu bulmak için katili bulmak zorunda değiller. Ne isterlerse onu yaparlar ve Nyx, bu işin dışındaki biri olduğu için kolay bir kurban. Onu kefaletle çıkaracağım ve sonra bir plan yapacağım.

"Tu es une telle d ception, Achilles." Sen büyük bir hayal kırıklıysın, Achilles.

"Gözlerime bak, baba." Ona göz kırptım. *"Umurumda değil. Çocuğunun annesini d ven bir adamın fikrini neden umursayayım ki? Artık d vmemesinin tek nedeni, kadının kaçmayı ba arması. Arkanda bütün bir gizli örgüt var ama yine de onu tutamadın. Ne büyük hayal kırıklığı."*

Gözlerini kısarak bana bakar. *"O  est-elle?" Nerede o?*

"Ne?" Onu alay ediyorum. "Senin değerli topluluğun onu bulamıyor mu?"

"Annene söyle, eğer benim kasabama bir adım atarsa, ona acı  ektireceğim."

Ona yaklaşıp gözlerinin içine bakıyorum. "Annemin yanına yakla ırsan, sen ve tüm arkadaşların cehennemini her k  esini gezeceksiniz."

Ayrılırken omzuna çarparak, bir dakika içinde Silver Falls Polis Karakoluna doğru hızla yola  ıkıyorum. Aceleci bir pislik gibi park ediyorum,   n k  öyleyim, ve sırayı keserek gi eye doğru büyük adımlarla yürüyerek oradaki polisle konuşmak için sıraya giriyorum.

Ve bu seferlik, bu benim bencilliğimden değil. Nyx'in hapishaneden korktuğunu biliyorum ve o bir hücrede oturmamalı, özellikle de işlemediği bir suçtan dolayı.

"Achilles Duval. Nyx Mayer'in kefaletini ödeyeceğim. Ne kadar olduğunu söyleyin."

Genç polis memuru bana  a kın gözlerle baktığında, tezgaha vuruyorum. "Nyx Mayer. Sabrım tükenmeden bilgisayarını tıkla. Bu gece i ler çok sakın."

"Uh... Efendim, o değil," diye kekeliyor. En azından babamla aynı soyadını paylaşmak hala bir tür etkiye sahip. "Kefalet yok."

Başımı geriye atıp derin bir nefes alıyorum.

"Dinle, gerçekten kimseyi incitmek istemiyorum..." "Achilles?"

Sesi, dünyaya inen bir meleğin sesi gibidir. Arkanı dönerim ve kendimi kontrol edemedim ayaklarımı beni oraya götürür.

"Siktir," diye nefes verirken onu kollarıma alıyorum.

Vücudundaki morluklardan dolayı yüzünü buruşturur, ama onu bırakamıyorum.

Ondan uzaklaşıp yüzünü avuçlarımdan arasında tutuyorum. "İyi misin? Biri sana zarar verdi mi?"

Kafasını sallar. "Ben iyiyim," der boğuk bir sesle. "Bana sadece sorular sordular, ama ben hiçbir şey bilmiyordum. Chase'in öldüğünü bile bilmiyordum. Sorun yok. Gidebilirim."

Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Daha dikkatli olmam gerektiğini bilmeliydim. Ama bunu ancak daha sonra fark edip pişman olacağım. Kalbim, güzel bir ses, büyük kahverengi gözler ve benim asla anlayamayacağım bir hayatta kalma arzusu tarafından paramparça olana kadar. Çünkü ben hayatta kalmayı çok uzun zaman önce vazgeçmiştim.

Hayır, bu gece tek gördüğüm, endişelenip durduğum kadın. Kalbimi avucunun içinde tutan ve onun için her şeyi riske atabileceğim kadın.

"Beni eve götürebilir misin..." diye sordu, ama birdenbire artık bir evi olmadığını hatırlayarak sözünü kesti. "Sadece... herhangi bir yere, lütfen. Çok yorgunum."

"Ben buradayım, *mon trésor*," diye mırıldanıyorum ve başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Seni eve götürelim."

On Dokuzuncu Bölüm

Nyx

Hardcore Romance – Plaj Havası, Ari Abdul

Karavanımda yaşanan olaydan bu yana bir hafta geçti ve bu süreyi tamamen Peach'in kampüs evinde saklanarak geçirdim. Lena bana onunla kalmamı teklif etti, ancak onun ve kardeşleri için bile zar zor yer varken, bir yetişkinin kalması için yer yoktu.

Chase sonunda istediğini elde etti, değil mi? Ben hayalimden vazgeçtim. Bir haftadır derslere girmiyorum, bu da bursumun iptal edilmesi için yeterli bir neden. Olmazsa bile, karakolda sorguya çekilmem başka bir neden. Bursum iptal edilmezse bile, Bayan Rivera muhtemelen beni orkestradan atacaktır çünkü ellerimdeki kesikler, ne kadar yüzeysel olursa olsun, ağrıyor. Çalabilirim. Sadece burada beklenen seviyede çalamam. Muhtemelen gelecek hafta tekrar çalabilirim, ama bugün değil.

Chase'in istediği *buydu*. Ve ben onu nefret etmekte zorlanıyorum çünkü o öldü. Bana yaptığı onca şeyden sonra, hala onun gerçekten kötü bir insan olduğunu düşünemiyorum. Kendime, onu aldattığım için böyle olduğunu, Achilles beni rahat bıraksaydı, ben de başından beri aptal bir hayran olmasaydım bunların hiçbirinin olmayacağını söyleyip duruyorum. Bu yüzden Chase'den nefret etmek yerine, her gün boğulana kadar yoğun bir suçluluk duygusunu içime atıyorum.

Ve bir an için tüm bunları unutabilsem bile, müzik salonunun kapısından içeri girdiğim anda insanların yüzlerindeki ifade, nasıl görüldüğümü bana hatırlatıyor. Sol gözümün çevresinde hala morluk var, ancak sarımsı yeşil bir renge dönüşüyor. Kaşım da dikiş izi çok belirgin. Neyse ki dudağım şişmiş değil.

Artık değil. Sadece iyileşmekte olan bir kesik ve kk bir rk. Ama hepsinin ne dşndğn biliyorum: şaşırmadıklarını. Geldiğim yerden dolayı, bir noktada byle grnmem kaınılmazdı.

Herkesin bariz bakışlarını grmezden gelerek geiyorum. Utan duymadan, sanki uzaylıymışım gibi yzme aıka bakıyorlar ve ben de seyirci koltuklarından aceleyle geip, oğumuzun genellikle kaındığı arka tarafta bir yer bulmak zorunda kalıyorum, nk Miss Rivera'nın dinlediklerini ve odaklandıklarını grmek istiyorlar.

Başlamadan beş dakika nce, her provada olduğu gibi, Bayan Rivera, Evelyn ve Achilles perde arkasından sahneye ıkarlar. Her pazartesi sabahı ders başlamadan nce sahne arkasında bizi tartıştıklarını hayal edebiliyorum. Sonunda Evelyn'in bileği iyileşecek ve solistimiz olarak geri dnecek, ama onun her konuda sz sahibi olması gerekten adil mi acaba? Hepimiz onun rakibiyiz, zellikle de Josh.

Bayan Rivera nce nefesli algılarla alışmaya karar verir, ben de mzik kitabımı ve kemanımı ıkarırım ve yanıma biri oturana kadar havada pratik yaparım.

İlk başta, beni ne kadar izlediğini hissetsem de ona hi dikkat etmiyorum, ama Evelyn sana baktığında odaklanmak zor oluyor. O yoğun, kibirli ve şu anda oynayamıyor olması gerğine tahamml edemiyor. Bu yzden dnyadan nefret ediyor.

Bir şeyler mırıldandığını duyuyorum, ama sahnedeki mzisyenlerin aldığı mzik ve benim solumda oturması nedeniyle ne dediğini anlamıyorum.

Yaptığım şeyi bırakıp, onu doğru duyabildiğimden emin olmak iin yavaşa başımı ona eviriyorum.

"Ne dedin?" Sesimde bir meydan okuma var nk bunun bir tr hakaret olduğunu biliyorum ve bu hafta sinirlerimi bozan insanlara karşı sabrım ok az.

"Tipik North Shore dedim," diye gururla tekrarlar. Bunu daha ok dudaklarından okurum. "Yzn."

Dişlerimi sıkıyorum, ona saldırmamak iin kendimi zor tutuyorum. Tanrı biliyor, hayatımda daha ktleriyle başa ıktım ve yine de kendimi tuttum. Ama North Shore'da kendimi tutmamın sebebi, tutmazsam beni dveceklerini bilmemdir. Burada ise Evelyn'i bir yumrukla bayılabilir ve sonunda fkemi boşaltabilirim.

Nedense, kalbimde hala burada başarabileceğime dair bir umut var ve bir gün Kuzey Kıyısı'ndaki bu kabusu geride bırakabileceğime inanıyorum. Orkestranın solistini dövmek bu umudu benden alabilir.

Oyuna gelmek yerine sessizce provaya geri döndüğümde, o başka bir şey daha söylüyor. Ama ben tekrar dik duruyorum. Sol kulağımdan hiçbir şey duyamıyorum ve sahnedeki müziği çoğunlukla sağ kulağımla duyuyorum.

"Ne?" Tekrar ona dönüyorum.

"*Dedim* ki, bu şekilde gelip orkestrada kalabileceğini düşünüyor musun? Biz burada saygın insanlarız. Kimse hafta sonu uyuşturucu satıp pazartesi günü morluklar içinde gelmez. Bunun *normal* olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Normal hakkında ne biliyorsun ki?" diye tıslıyorum. "Sen insanların para yağdırdığı bir balonun içinde yaşıyorsun. Bir kez olsun dış dünyayı dene. Hey, daha da iyisi, North Shore'a git ve pazartesi günü nasıl geri döneceğini görelim."

"Bu bir tehdit mi?" diye gülüyor. "Tanrım, çok acınasıdır. Ve bilmeni isterim ki..."

Seyircilerin ışıkları söner, Bayan Rivera sık sık bunu yapar, insanları gerçek bir ortamda sahneye çıkarmak için. Ama benim için bu, Evelyn'in dudaklarını artık okuyamayacağım anlamına gelir. Birisi sahnede hata yapar, orkestra uyumunu kaybeder ve sağımdan gelen sesler dayanılmaz hale gelir.

"Ne?" diye tekrar ediyorum, aptal gibi. "Aman

Tanrım," diye gülüyor. "Sürtük, sağır mısın?"

Bu benim için bardağı taşıran son damla. Kendimi kaybettim. Hareketimi kontrol edemedim yumruğumu kaldırdım ve yüzünü yeniden şekillendirmek üzere olduğumu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözlerini kısarken, bir şey bileğimi sardı. Bir el kucağımdaki kemani kapıp beni ayağa kaldırdı.

"Aman Tanrım," diye inler Evelyn. "Teşekkürler, Achilles. O gerçekten tehlikeli. Çetesine geri dönmesi lazım."

Achilles'ten kurtulmak için kolumu çekerek dişlerimi sıkıyorum. O kadın ölmeli.

"Bunu hak ettin," diyor Achilles ona sakın bir şekilde, kibirli sesi onu iki metre öteye göndermek için bir silah kadar işe yarıyor. "Seni korumuyorum. Onu koruyorum. Sonuçta, bu orkestra bir kez olsun iyi bir soliste ihtiyaç duyabilir. Nyx bize bu iyiliği yapmadan önce kovulmasını istemem."

Yüzündeki ifade, ona vereceğim herhangi bir morluktan daha iyi. Kafasını sallar, ayağa kalkar ve seyircilerin arasında kaybolur.

"Onun aptal oyunlarına kanma," diyor bana dönerek. "Sen ondan çok daha iyisin ve bunu biliyorsun."

Bakışlarım hala bileğimi saran eline düşer ve sonra tekrar gözlerine döner. Karanlıkta bile, çelik gibi gözleri içimi delip geçer, ruhumu parçalamak için en iyi yolu bulmak üzere beni keser.

"Bırak. Hemen," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum.

Achilles, geçen Pazartesi kapı arkamdan kapandığından beri Peach'in evine girmeye çalışıyor. Her gün oradaydı ve Peach tarafından geri çevriliyordu. Hatta, Wren'in kolay bir yol olduğunu söylediği için balkondan girmeye bile çalıştı, ama Peach onu yakaladı ve onu itmek üzereydi ki ben onu durdurdum ve kibarca bir daha denememesini rica ettim.

Ondan nefret ediyorum, ama ölmesini istemiyorum. Henüz.

Beni çok fazla zorlamadığı sürece.

Sen çok bağışlayıcısın. Dün Peach'in cinayet girişimini engellediğimde bana böyle dedi. O bile, benim affımı isterken, affetmemem gereken kadar kötü bir şey yaptığını söyleyerek benimle alay etti.

Sen çok bağışlayıcısın ve ben de bu şekilde intikamımı alacağım, mon trésor.

Ondan sonra, *mon trésor'un* ne anlama geldiğini internette aradım. Aramamalıydım.

Benim hazinem. Beni hazinesi olarak adlandırırken onu nasıl nefret edebilirim ki?

Çok bağışlayıcı olduğumu biliyorum. Babamın binlerce ihanetini affettim. Chase geri döndüğünde, başka kadınların kokusuyla geldiğinde, babamın borçlarını başıma kakarak, benimle kalmam için parayı sallayarak, bana bok gibi davrandığında onu affettim.

, bana bok gibi davrandığında, babamın borçlarını başıma kakarak, onunla kalmam için parayı gözüme soktuğunda affettim.

Affediyorum çünkü affetmezsem, kimse kalmaz.

Kimse benimle korkunç hatalar yapmamak için çaba göstermedi. Kimse benden af *dilemedi*. İhtiyaç duyulmadığını düşündükleri bir şeyi veremezsin. Sadece yoluna devam edersin.

Tabii ki babamın yaptıklarından nefret ettim, ama annem çoktan gitmişti. Ebeveynlerimden mahrum kalmak istemedim. Chase'i de kaybetmek istemedim, bu yüzden ona uydum.

Şimdi ikisini de kaybettim ve bunun sebebi Achilles'in beni kendine saklamak isteyen bencilliği. Evet, haklı. Çok bağışlayıcıyım, ama bu, daha önce defalarca yaptığım aynı hatayı tekrar yapacağım anlamına gelmez.

"Achilles," diye sertçe tekrar ediyorum, o beni daha sıkı sarıyor. "Bırak beni."

"Seni bırakmak istemiyorum," diye cevapladı, ama her zamanki rahatlığı yoktu. Bu, beni fiziksel olarak bırakmakla ilgili değilmiş gibi, samimi geliyordu.

"Bazen mesele Achilles Duval'ın ne istediği değildir, bunu biliyor muydun?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Biz sıradan insanlar da haklarımız var."

"Sen sıradan biri değilsin, *mon trésor*. Sen..."

"Bana öyle demeyi kes. Araştırdım. Ne anlama geldiğini biliyorum. Sadece... kes şunu."

"Öyle mi?" diye sorar, ilgileniyormuş gibi yapar. "Ne anlama geliyor?"

"Ne anlama geldiğini biliyorsun. Fransızca biliyorsun. Sürekli kullanıyorsun."

"Madem bu kadar akıllısın, söyle o zaman. Hem de Fransızca söyle. Senin sevimli Amerikan aksanını duymak istiyorum."

Bunu sürdürdüğünü biliyorum çünkü ona ilgi gösteriyorum. Ama siktir, yine de yapıyorum çünkü *onun* ilgisini seven aptal bir kadını.

"*Mon trésor*." Kelimeyi katlediyorum. "Benim hazinem anlamına geliyor."

Alaycı sesi kaybolur, yerine birdenbire beklemediğim bir ciddiyet gelir.

"O zaman bunun sana ne kadar yakıştığını bilmelisin. Sen benim ilham kaynağımsın. Benim söylediğim şeyi, söylediğim zaman ve istediğim kadar çabuk yapma hakkına sahipsin. Bunu o güzel kafana bir kez ve sonsuza kadar kazımalısın..." O sırtıyor ve ben ne olacağını zaten biliyorum. "*Mon trésor.*"

"Sen yüzünden her şeyimi kaybettim, sen ciddi ciddi bu kartı mı oynuyorsun?"

"Bunların hiçbirisi benim ya da senin yüzünden olmadı. Chase, sen onu uzaklaştırmak için çok genç ve naifken hayatınıza girmiş ve her şeyi mahvetmişti. Bu *onun* suçu. Şimdi, seni kurtarmaya gelen beyaz atlı prens olduğumu söylemiyorum, ama hayatında bir tane daha kötü adamın azaldığına sevinmediğimi söylemek yalan olur. Şanslıysak ve baban bir daha ortaya çıkmazsa, iki tane azalır."

Gerginliğimden çenem ağrıyor. Dilimi ısırıyorum, söylediklerinde bir yalan bulmaya çalışıyorum. Sert ve acı verici, ama lanet olsun, doğru. Kurbanı suçlamıyor, ama suçu da üstlenmiyor. Suçu gerçek failin üzerine atıyor, ama o adam öldü, bu yüzden ona kızmak çok zor geliyor.

Her zamanki gibi bakışlarımı kaçırmadan onun bakışlarına takılıyorum ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"'a bak ona," diyor . " her dakika daha Güç sana yakışıyor, bebeğim." "Bu senin sayende değil."

"Değil," diye açıkça alaycı bir şekilde onaylar.

"Öyle değil," diye tekrar ediyorum kararlılıkla. "Chase hayatıma girdiğinde çok genç ve naif olabilirdim, ama artık değilim. Belki bir pislikten daha kurtulabilirim."

Sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşür ve ben onun güzelliği karşısında midemin erimesini görmezden gelmek için elimden geleni yaparım. Bu çok adaletsiz ve dengesizleştirici. Achilles, yanlarından geçtiğinde herhangi bir kadının kalbini durduracak kadar güzel bir adam. Onun ilgisini çekmek mi? Bu adil bir mücadele değil.

"Oh hayır." Eğilir, dudakları sağ kulağıma değiyor. "*Bu* pislikten kurtulamazsın. Deneme bile."

Yanağıma kondurduğu öpücük o kadar kısıydı ki, hayal mi ettim diye düşündüm. Rivera Hanım provamız için kemancıları sahneye çağırdığı için, ona bir şey söyleme fırsatı bile bulamadım.

kemancıları sahneye çağırıyor.

"Şimdi gidip, güzel ellerinde doğru kemanla neler yapabileceğini herkese göster."

Ben yapamam. O sahnede berbatım. Şefimiz, birçok kez benim her şeyi mahvettiğimi ve diğerlerini de benimle birlikte batırdığımı fark ediyor. Uyum en önemli şeydir ve bir kişinin başarısızlığı diğerlerini de etkileyebilir. Bugün birçok kez o kişi benim. Öğle yemeği vaktine kadar, diğer müzisyenlerin bana attığı bakışlardan ağlamaya başlamak için alt dudağımı ısıyorum. Daha da kötüsü, Bayan Rivera'nın sessizliği. Bana dikkatle bakıyor ve bu, moladan önce onun derin hayal kırıklığını hissetmem için yeterli.

Ayağa kalkıyorum, o başını sallamadan önce Achilles ile fısıldayarak konuşmasını izliyorum.

Hepimiz enstrümanlarımızı toplarken, o yüksek sesle "Nyx, geride kal" diyor.

"Lütfen" yok. Sebep yok. Herkesin ondan beklediği sıkılmış bakıştan başka bir şey yok, ama ben bu bakışı bir süredir görmemiştim.

"Tabii," diye cevap veriyorum, herkesin önünde itibarımı korumak zorunda olduğumu hissederek ve kabul etmek ya da reddetmek arasında seçim şansım varmış gibi davranarak.

Josh bana doğru yürür ve kendinden emin bir şekilde "Kalmamı ister misin?" diye sorar.

"Kalmanı istemiyor," diye Achilles'in sesi odada yankılanır. "Ve sahip olmadığın bir otoriteyle oynamaya kalkışma."

"Sorun değil," diye fısıldarım ona. "Öğle yemeğinden sonra görüşürüz."

Josh endişeli gözlerle uzaklaşır ve ben sahnede kalırım, kemanım açık kutusunda, sandalyemin hemen yanında yerde durmaktadır. Achilles seyirciler arasındadır ve sahne ışıkları yanmaktadır, bu yüzden onu orada duran bir gölge dışında göremiyorum.

Son öğrenci çıkıp bizi yalnız bırakınca, ben de bir ayağımdan diğerine geçerek, gözlerimi kısarak elimi gözlerimin önüne getirip onu daha iyi görebilmek için çabalıyorum.

"Ne dedin, Nyx?" diye sorar düz bir sesle. Hayal kırıklığı yok, ama yine de acı hissediyorum.

"Elim ağrıyor," diyorum zayıf bir sesle. "Ve geçen Pazartesi dersleri kaçırdım, hâlâ yetiştirmeye çalışıyorum."

"Hayır." Ve bu sefer, sesindeki sertlik beni o anda ölmek istememe neden oluyor.

Onun yaklaştığını duyuyorum, ama hala gölgelerin içinde.

"Çaldığın zaman hiçbir şeyin *acımaz*, bunu sen de biliyorsun. Müzik ve onun getirdiği duygular seni çok etkiliyor. Onun esiri olmuştun. Elinin yeteneğini etkilemesinin tek yolu, bir şeyin kırılması veya incinmesi olur, ve bu acıdan değil, fiziksel mekanizmanın çalışmamasından kaynaklanır. Durum bu mu? Kesiklerin acısı dışında parmaklarında, ellerinde veya bileğinde bir sorun mu var?"

Utançtan yanaklarım kızarak başımı sallıyorum.

"Sana yardım etmek için zaman ayırdığımda bana söz ver."

Tanrım, hiçbir şeyin etkileyemediği, alaycı, kayıtsız adamı hafife aldığımı düşünmeye başlıyorum. Bu ciddi bir durum Achilles, kemancı, ve peşimde olan adamdan daha korkutucu.

"Hayır, bir sorun yok," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Hayır," diye onaylıyor. "*Sorun* şu ki, her zamanki gibi, herkesin senin hakkında ne düşündüğünü merak edip duruyorsun. Buraya ait olmadığını düşündüğün için değilse de, yüzüne ne olduğunu merak ettiğin için. Kuzey Kıyısı'ndan gelen kız hakkında kafalarında ne tür iğrenç hikayeler uyduruyorlar acaba? Sana hediye ettiğim paha biçilmez kemanı çalacak kadar yetenekli olup olmadığını merak ederek odaklanman bozuluyor. Beynin, sana yaptığım iltifatları hak edip etmediğini veya *senin* solistimiz olman gerektiğine inandığımı sorgulamakla meşgul olduğu için notaları kaçırıyorsun."

"Ben..."

"Benim ifademde soru yoktu. Cevap gerektirmiyordu. Değişiklik gerektiriyordu ve ben bunu hemen istiyorum, Nyx. Senin hayalin söz konusu olduğunda ben oyun oynamıyorum. Ya sen?"

Kör edici ışığa gözlerimi kırpttırıyorum, onun nerede olduğunu bile tamamen kaybetmiş durumdayım. Ağzım balık gibi açılıp kapanıyor. Lise yıllarında müzik öğretmenim öldüğünden beri, hiç kimse benim hayallerime onun kadar inanmadı. Chase kesinlikle inanmadı. Bu hayallerim için tek başıma mücadele ettim.

Sessiz kaldığımda, "*Buna* bir cevap vermen gerekiyor" diyor.

"Ben oyun oynamıyorum," kendime güvenmediğimi ele veren bir şekilde fısıldıyorum.

"Ama öylesin. Kendine güvenmiyorsun. İçgüdülerinle bile kendine inandığını söyleyemiyorsun. *Korkuyorsun*, Nyx. Her zamanki gibi. Nefes almanı engelleyen o endişeyi omuzlarında taşıyorsun. Nefes alamazsan nasıl iyi çalabilirsin ki? Tüm o zengin çocuklara, bu orkestrada yerini onlardan çok daha fazla hak ettiğini nasıl göstereceksin? Onlar üç yaşından beri özel ders alıyorlar. En iyi ekipmanları satın alınıyor. Bu gece enstrümanlarını çöpe atabilirler ve yarın sabaha kadar daha iyisini alabilirler. Çünkü para ve adam kayırma, istedikleri *her şeyi* elde etmelerini sağlıyor. Güvenleri buradan geliyor. Bu, onlara yeteneklerini göstermek için seni hırslandırmıyor mu?"

Onun sahneye çıkan merdivenlere doğru ilerlediğini, enerjisinin onunla birlikte aktığını duyuyorum.

"Bu endişeden kurtulmana yardım edeceğim."

Sahneye çıkıyor, ışık perdesini geçiyor ve sonunda o şeytani sırıtışı tanıyorum.

"Ve bebeğim, bunu yapma şeklimden nefret edeceksin."

O bana yaklaşırken bir adım geri çekildim ve komşumun sandalyesine çarptım.

"Kaçmaya çalışmayı bırakabilirsin artık. Bu olmayacak. Bunun yerine, neden arkanı dönüp, avuçlarını sandalyenin koltuğuna dayayıp, eteğini benim için kaldırmıyorsun?"

"Ne?" Bu kelime ciğerlerimden hırıltılı bir şekilde çıkar. "Delirdin mi sen?"

Ben... Ben *bunu* yapmayacağım."

"Güven bana. O korkuyu kafandan atacak şeyi biliyorum, *mon trésor*. Seni incelemek için zamanım oldu."

Kondüktör platformunda durur ve onun sopasını alır.

"Oh." Beynimin beni götürdüğü yere inanmak bile istemediğim için, garip bir kahkaha atıyorum. "O şeyle benden uzak dur."

"Masamda seni parmakladığım zamanı hatırlıyor musun? Ne kadar korktuğunu ve ne kadar sert boşaldığını?"

"Achilles..."

Çok yavaşça yaklaşıp.

"Ve ben senin evine girip, erkek arkadaşın yanında uyurken seni becerdiğimde, titremeye başlayan vücudunu hatırlıyor musun? Üzgünüm. Eski erkek arkadaşın."

"Burada bir şey olacağını düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın."

Bir an durur, yüzünde neredeyse gerçek bir gülümseme belirir, ancak alt dudağını ısırarak bunu engeller.

"Burada hiçbir şey olmayacağını söylediğini not alıyorum.

O zaman nerede olacak? Merak ediyorum."

"Kes şunu," diye tıslarım. "Komik değil." Etrafıma bakıp herkesin gittiğinden emin olurum. "Komik *değil*."

Şu anda tam önümde, kişisel alanımda, oksijenimi soluyor ve düzgün düşünmemi engelliyor.

"Buraya ne kadar yavaş yürüdüğümü fark ettin mi?" diye mırıldanıyor, dudakları alnımın hemen üzerinde.

Başımı sallıyorum.

"Ve o zamanı... bilmiyorum... benden uzaklaşmak için kullanmadığını fark ettin mi?"

"Siktir git seni, Achilles." Lust şehvet içindeki
benim fısıldaması benim bekleyişimi

"Bir dakika, *mon trésor*."

Parmaklarını nazikçe bileğime doluyor, ama yumuşaklık burada bitiyor. Karşı koyamayacağım bir güçle beni döndürüyor, sırtımı kendine doğru çevirip elimi koltuğa dayatıyor. Eğilmiş durumdayım ve dengemi kaybetmemek için diğer elimi de oraya dayamak zorunda kalıyorum.

"Aferin kızım. Kıpırdama."

Üniformamın eteğini kışımın üzerine çevirir. Bugün daha az rahat bir kıyafet giydiğini fark ederim. Her zamanki kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt yerine siyah pantolon ve siyah düğmeli gömlek giymiş ve bu ona her zamankinden daha ciddi bir görünüm kazandırıyor.

"Daha önce bunu hiç yapmadığımız için taytını çıkarmayacağım, çünkü acının dayanılmaz hale gelmesini istemiyorum. Bunun amacı, fiziksel olarak hissettiğin her şeyi unutman, böylece

kafanızda olup bitenlere odaklanabilirsiniz. Ve güzel zihniniz şekillendirilebilir hale geldiğinde, oraya istediğim her şeyi koyacağım."

"Sen gerçekten manyaksın," diyorum titrek bir sesle. "Doğru. Bunun için bana sonra teşekkür edersin."

Batonun ilk darbesi, tayt giymiş olsam da olmasam da, derime acı verir. Dudaklarımdan bir çığlık kaçarken dişlerimi sıkarım.

"Siktir," diye nefes nefese kalırım.

Hemen dikleşirim, çünkü onun bana bunu yapmasına izin vermek zorunda değilim.

"Yerine dön yoksa bu orkestradan atılırsın. B u son uyarım."

Yine de, bu uyarı ürkütücü bir sakinlikle söylenir. Bayan Rivera'ya birkaç kelimeyle hayatımı mahvedebilir.

Avuç içlerimi sandalyenin koltuğuna dayadığımda, arkamda bir hareket hissettiğimde belirsizlikten gerginleşiyorum. Vücudum yanıyor, içim sıkışıyor.

O benim kalçalarım hafifçe vurduğunda irkiliyorum. Konuşmadan önce beni gergin tutmak için elini orada bırakıyor.

"Bu coptan ne kadar korktuğunu hissediyor musun?" diye soruyor yumuşak bir sesle, ama sesinde kaçınılmaz bir heyecan var. "Çünkü ilk seferinde seni hazırlıksız yakaladı ve canını yaktı. Artık vücudun onun neler yapabileceğini hissettiğine göre, sana ne kadar acı verebileceğini hatırlatıyor. Bu yüzden onu bekliyorsun."

Nesneyi cildime sürter ama çıkarmaz.

"Bazı acılar ve travmalar ilk seferinde seni o kadar derinden etkiler ki, onları asla unutamazsın," diye açıklıyor. "Sen böyle yaşıyorsun, Nyx. Seni yıkan şeyin geri geleceğini hep bekliyorsun, bu yüzden gergin kalıyorsun, etrafında seni tekrar incitebilecek şeyler olduğunu aşırı derecede farkındasın."

Ağzımdan derin bir nefes alıyorum, endişe midemi acı verici bir mengene gibi sıkıştırıyor.

"Yani, kendini hiçbir şeye maruz bırakmayı reddediyorsun," diyor, benim pek anlayamadığım bir hayranlıkla. "Ve beni yanlış anlama, çevrende gerçek tehditlerle yaşıyorsun. Ama bunu sahneye taşımana izin veremem. İlham almak için araştırıyorsan, evet. Ama seni donduracaksa? Kesinlikle hayır."

Acı birdenbire geri geliyor, ağızımdan bir inilti kopuyor.

"*Bu* gerçek." O, copla yarattığı acıyı daha da artırıyor. "Bu sadece acının hatırası."

"Anlıyorum," ağrının içinde nefes nefese kalıyorum.

"O zaman bana ne kadar yetenekli olduğunu söyle. Başkalarının bakışlarının, başına gelenlerin anısının, herkese ne kadar olağanüstü olduğunu göstermene engel olmasına izin vermeyeceğini söyle."

"Ama... Ah!" Ağrı geri geldiğinde tıslarım.

"Kendi zihnini kontrol edemiyorsan," diyor alçak sesle, "*benim* kontrol etmeme izin vermen için seni eğiteceğim. Ve bunu hissedeceksin, bana inan."

Bana tekrar vurur. Enstrümanın ahşabı acımasızdır. Orkestra şefinin batonu, esnekliği olmayacak kadar kısadır. Sert, acı verici ve acı içinde, onun sözleri anlam kazanmaya başlar.

"D-Dur," diyorum boğuk bir sesle. "Acıyor."

"Sana o kemanı neden verdim, Nyx?" diye sertçe soruyor.

En iyi açığı yakalayabilmek için arkamda değil, yanımda duruyor ve yana baktığımda tek gördüğüm onun kasıkları ve pantolonunun altında ne kadar sert olduğu. Bu da içimi eritip iç çamaşırlarımı ıslatıyor.

"Neden?" diye tekrarlar ve bir kez daha vurur.

"Bilmiyorum!" Acı içinde çığlık atıyorum. "Çünkü bunu hak ettin. Söyle."

"Ç-Çünkü bunu hak ettim."

"Neden hak ettin, güzel kız?"

Ne istediğini bilerek titreyerek nefes alıyorum. "Çünkü yetenekliyim ve ben... ve ben de diğerleri gibi aynı şansı hak ediyorum aynı şansı hak ediyorum."

"İşte böyle," diyor yumuşak bir sesle ve sonunda ödülüm geliyor.

Serbest elini saçlarıma kaydırır ve bu şehvetli hareket beni onun için mırıldanmak ister hale getirir.

"Bir sonraki solist kim olacak?" diye sorar, baton yere düşerken.

"Ben," diye fısıldarım. "Evet, bebeğim. Sen olacaksın."

Eli başımın arkasını, boynumu ve omurgamı okşuyor. Diğer eliyle kemerini çözdüğünü duyarken, eli belime kadar iniyor.

Elini kıcıma kaydırırken onaylayarak mırıldanıyor.

"Taytını mahvettim. İşi bitirmeme bir şey demezsin, değil mi?" Bir saniye içinde taytım belimden yırtılır, kumaş uyluklarımın arasında bir iplikle asılı kalır.

"Tanrım, Nyx," diye inliyor, avucuyla nemli iç çamaşırımı sıkarken, titriyor olsam da vücudum alev alıyor. "Benim için bu kadar mükemmel olmasaydın, seni çoktan terk etmiştim."

Elini bel bandına götürerek külotumu indirir ve bunu yaparken nefesimin hızlanmasına neden olur.

"Sen gördüğüm en güzel kadınsın."

Bunu, akıl sağlığımdan endişelenmemi gerektirecek bir ölümcül ciddiyetle söylüyor, ama bu sadece ona olan ihtiyacımı daha da artırıyor. Havaya doğru ittiğim anı fark ettiğini biliyorum, çünkü bu hareket onu güldürüyor.

"Güzel, ama çok sabırsız."

O arkamda yer değiştiriyor ve girişime dokunduğunu hissetmeden önce prezervatifin folyo ambalajını duyuyorum ve o durduğunda boğazımın ortasında bir inilti oluşmaya başlıyor.

"Achilles," diye

inledim. "Evet, *mon*

trésor?" "Beni sik."

"Senin için her şeyi

yaparım."

İki el kalçalarımı kavrar ve nefesimi kesen bir şiddetle içime girer. Kimsenin bizi duyup görmesini umursamadan, o içeri girip çıkarken ben yüksek sesle inlerim. Tek istediğim onu tamamen hissetmek, onunla o kadar yükseklere çıkmak ki, geri düştüğümüzde ikimiz de toza dönüşelim.

Kalçalarımı geriye doğru çeviriyorum, onun alt karnını kıcıma değdiğini hissettiğimde, onun ne kadar derine girdiğinin hafif acısından iniliyorum ve yine de daha fazlasını istiyorum.

"Siktir, Nyx," diye nefes nefese diyor ve benim zevkim artarken onun kendi zevkinden boğulduğunu duyabiliyorum.

Bacaklarım titriyor, onun kısıtlaması ortadan kalktıkça tüm vücudumda elektrik akımı hissediyorum.

"Siktir, siktir, siktir..." Bir kez olsun, kontrolü kaybeden o oluyor ve eli klitorisime vuruyor, o ise hiçbir şey yapamadan doruğa doğru hızla ilerliyor.

O yapmadan bir saniye önce, onun sürekli attığı küçük tokatların altında patlıyorum. Ve muhtemelen zamanın farkında olarak, aceleyle içimden çıkıyor.

Birkaç saniye içinde pantolonunu giyer, yırtık taytımı çıkarır ve iç çamaşırlarımı yerine takar. Ben sandalyemde otururken, o önümde diz çökmüş, spor ayakkabılarımı bağlamaktadır. Bazı öğrenciler öğle yemeğinden sonra müzik salonuna geri dönerler. Ayakkabılarımın bağlarının çözülmüş olduğunu bile sanmıyorum. O sadece pozisyonunu haklı çıkarmak için bir bahaneye ihtiyaç duyuyordu.

Hâlâ heyecanlıyım, nefesimi zar zor alıyorum, ama Achilles ayağa kalktığında her zamanki gibi rahat görünüyor. Bir saniye önce beni unutulmaz bir şekilde becerdiğine dair hiçbir ipucu yok.

Öğleden sonra provada oturmak zorunda kaldığım ve batonun acısını hissettiğim için kığım ağrıyor. Arada sırada Achilles'in gözleriyle gözlerim buluşuyor ve gözlerindeki yaramazlık, benim nasıl hissettiğimi bildiğini gösteriyor.

Ama hiç bu kadar güzel çalmamıştım.

Belki de birisi seni ve hayallerini gerçekten önemseydiğinde böyle olur diye düşünüyorum.

Yirminci Bölüm

Nyx

AŞK SANA ÇOK YAKIŞIYOR – Nessa Barrett

Cumartesi sabahları her zaman en zor vardiyalardır, ama bahşişler iyidir. Lokantadan çıkarken gözlerim telefonumu tarıyor, babama gönderdiğim sayısız mesajı okuyorum. Hiçbirine cevap vermemiş. Genelde babamın neden cevap vermediğini düşünmem, ama vücudum her zaman en kötü şekilde kasılır ve en kötüsü sonunda gerçekleşmiş mi diye merak ederim. Kendini içerek öldürdü mü? Borçlularından biri ona ulaştı mı? Muhtemelen Val Brolik, çünkü Chase artık borcu ödemek için burada değil ve kimse benimle iletişime geçmedi.

Kısa bir yürüyüş için ceketimi giymeye zahmet etmediğim için tişörtümle donarak otoparkın karşısına koşuyorum. Arabamın yanına gelene kadar onun durumunu fark etmiyorum. Camlar kırılmış, koltuklar bıçakla parçalanmış ve lastikler kesilmiş.

"Ne oluyor lan?" Telefonum yere düşerken nefesim kesildi. "Siktir."

Arabayı dolaşarak, midem bulanırken ellerimle saçımı tutuyorum.

"Yazık, değil mi?" arkamdan biri homurdanıyor.

Ben Bennett. Chase'in arkadaşı. O grubu düşünmek bile beni eskiden ürkek yapardı, ama garip bir şekilde korkmuyorum. Öfkeliyim, yıllarca süren sindirilmemenin acısı göğsümde yanıyor.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyorum. "Hem de güpegündüz."

O burun kıvırıyor. "Bence o kadar çok zamanını lüks hayatınla geçiriyorsun ki, burada bir suç işlendiğinde kimsenin umursamadığını unutuyorsun."

"

"Bu benim arabam lan," diye öfkeleniyorum. "Her şey için ona ihtiyacım var."

Bana doğru tehditkar bir adım atıyor ve ben geri çekilmek yerine aynı şeyi yapıyorum, ta ki karşı karşıya gelene kadar. Bir hafta önce Chase'in ölümünden beri içimde bir şeyler değişiyor. Omuzlarımdan bir yük kalkmış, bir korku ortadan kalkmış. Achilles içimdeki bir şeyi serbest bıraktı, ama bunu ona asla itiraf etmeyeceğim.

"Artık erkek arkadaşın yok, evin yok, araban yok. Sen çok savunmasız bir kızsın, değil mi?"

"Sen de yaptığını itiraf eden çok cesur bir çocuksun."

Kendimi durdurulamaz hissediyorum. Bennett'in tehlikeli bir adam olduğunu biliyorum, ama ondan daha cesur hissediyorum. Öyle olduğumu biliyorum. Ondan daha fazla zorluk çektim. "Bu bir uyarı, Nyx. Zengin çocuğunun Chase'e ne yaptığını biliyoruz, ve onun mahallesinde adalet yerini bulmayacak. Onu bize getir, biz hallederiz. Gerçekte kimin tarafında olduğunu bize göster."

"Ne cesaretin var," diye bağıriyorum. "Chase'in bana bok gibi davranması kimseyi rahatsız etmedi. Beni aldattığında kim yanımda durdu? Hiçbir şeyi hak etmediğimi hissettirdiğinde? Bana vurduğunda? Hiçbiriniz. Hepiniz için komik olduğu için onu kıskırttınız. Şimdi de onun intikamını almama yardım etmemi mi istiyorsunuz?" Kafamı geriye atıp, onun aptalca davranışına gülüyorum. "Evet, buna güvenme."

Elini o kadar hızlı bir şekilde koluma doladı ki geri çekilme şansım olmadı. Beni kendine doğru çekti ve beni morartacak kadar sıkı bir şekilde tuttu.

"Onu bize getir. Yoksa karavan parkında bulacakları bir sonraki ceset seninki olacak, kaltak."

Bir dokunuş. Güvenimi sarsmak için tek gereken bu. İçimde yine bir şeyleri tetikliyor.

Tüm vücudum yüksek alarm durumuna geçer, alarm zilleri çalarken beni yüzüstü bırakır ve korkunun beni ele geçirdiğini hissedirim. Kanım kalınlaşır, uzuvlarım ağırlaşır ve kendimi savunmak bir yana, hareket bile edemem.

"Beni bu kadar çok istiyorsan, tek yapman gereken sormak. Ama seni uyarıyorum, bir kez seviştikten sonra geri aramam. O yüzden bana bekaretini vermeden önce iki kez düşün." Achilles'in alaycı sesi, üzerime çöken bir rahatlama dalgası gibi.

Bennett sanki hiç var olmamışım gibi beni bırakıp ona dönüyor. Bu hareketten biraz geriye doğru sendeleyip sonunda Achilles'e bakıyorum. Parmakları arasında bir sigara var ve etrafında dumanlar yükseliyor. Gözleri bir şeye takılmış. Bana. Daha doğrusu, koluma. Ve bakışlarım aşağıya indiğinde, morarmanın oluşmaya başladığını fark ediyorum.

Achilles başını eğiyor, kaşları endişeyle kırışıyor, ama sonra yine rahat tavrına dönüyor.

"Güzel Nyx," diyor yumuşak sesiyle. "Seni öğle yemeğine götürmeye geldim. Ben burayı bitirirken sen arabaya binmeye ne dersin? Yemek istediğini de seç."

"Neden ikimiz de gitmiyoruz?" diyorum tereddütle, Bennett'in elinin kot pantolonunun arkasına doğru gittiğini izlerken. "Gideceğiz, Bennett," arabamı parçalayan pisliğe söylüyorum.

Achilles'in gözleri sonunda kolumdan ayrılır ve bana gülümser. Hepimizin nefret ettiği o lanet gülümseme. Asla gözlerine ulaşmayan, her zaman bir şeyler saklayan gülümseme.

"Sanmıyorum, bebeğim. Arabaya bin."

Sigara izmaritini yere atar ve Dr. Marten'in altında ezer.

"Lütfen," diye ısrar ediyorum. Sadece güvende olmamızı istiyorum. "Achilles, burası SFU değil; South Bank değil. Büyüdüğün yerden çok uzaktasın. Belaya bulaşan insanlar ölür."

"Onu kurtarmaya çalışma, Nyx." Bennett burun kıvrır. "O zaten ölü bir adam."

Bennett yavaşça silahını çıkarır ve Achilles'in göğsüne doğrultur.

"O şeyi kaldır," diye tıslarım, etrafımıza bakarak.

Boş otoparkta pek bir şey yok, özellikle de The Basement yeraltında olduğu için ana katta pencere yok. Birkaç adam arabaya yaslanmış, muhtemelen uyuşturucu satıyorlar. Neler olduğunu gördükleri anda arabalarına binip ortadan kayboluyorlar. Onları ilgilendirmez, neden karışsınlar ki? Birisi ölürse ne olur?

Achilles geri çekilmek yerine Bennett'a bir adım daha yaklaşır. Ve bir adım daha, ta ki göğsünü silahın namlusuna dayayana kadar.

"Achilles," panikleyerek, göğsüm sıkışarak, "Ne yapıyorsun?"

"Buralarda kimse gün ortasında işlenen cinayetleri umursamaz, zengin çocuk. Seni öldüreceğim."

"Öyle diyorsun sen. Ben de bekliyorum," diye Achilles tembelce cevap verir. "Yoksa diğer arkadaşlarının da seninle birlikte olmasını mı istiyorsun, ne olur ne olmaz diye?"

Bennett'i tanıdığımdan beri ilk kez, silahı tutarken elinin titrediğini görüyorum. Achilles de bunu kaçırmıyor.

"Ah. Chase olmadan karar vermek zor, değil mi? Bu yüzden her zaman önce yılanın kafasını kesersin. Sonra tüm küçük çocukların ne yapacaklarını merak ederek koşturmalarını izlemek eğlencelidir."

Kalbim göğüs kafesime çarparken, onun ne tür bir intihar hamlesi yapacağını merak ediyorum. Bennett göğsüne bastırıyor, parmağı tetikte, ama hiçbir şey olmuyor.

"Benim kadar önemli biri öldürüldüğünde ne olacağını merak ediyor musun?" Achilles onu alay etmeye devam ediyor. "Ne kadar başın belaya girecek? Cebimde kaç polis var? Bir daha gün ışığını görebilecek misin?" Başını sallar. "Görmeyeceksin."

Yavaşça elini silahın namlusuna doluyor. "Beni tanıımıyorsun ve bu çok yazık. Yoksa benim etrafta dolaşan en intihara meyilli piç kurusu olduğumu bilirdin. Beni öldür, umurumda değil. Sonra hapse atılırsın ve kız arkadaşına elini süren bir adam eksilir."

Son cümlesini söyleme şekli, onun için duyduğum korkuyu yutmamı sağlar. O hiç korkmuyor. Aksine, *kız arkadaş* kelimesini söylerken sesindeki takıntılı tondan korkması gereken kişi benim.

"Öldür beni, Bennett," Achilles, psikopat olduğu gibi alaycı bir şekilde şarkı söyler gibi konuşur.

Artık zengin bir adamla karşı karşıya gelen bir gangster değil. Hiçbir şeyden korkmayan, tam bir psikopatın karşısında kaybolmuş bir çocuk. Kendi ölümünden bile korkmuyor.

Achilles göğsünü silaha daha sert bastırdığında, Bennett elini indirir ve bir adım geri atar.

"Biliyor musun," Achilles gülümser. "Chase boğazını kestiğimde domuz gibi çığlık attı. Seni yalnız yakaladığımda ne ses çıkaracaksın merak ediyorum."

Normalde iri ve tehditkar biri olan Bennett, Achilles elini enseme koyup beni arabaya doğru yönlendirirken kendini gülünç derecede küçük gösterir. Silahlı bir suçluya sırtını dönmesinden hiç korkmaz.

"İçeri gir."

Şoktan tek kelime bile edemedi, yolcu koltuğuna oturup sürücü kapısını açmasını izlerim.

"Son bir şey daha," diye Bennett'a seslenir.

Hâlâ arabanın dışında, koltuğunun altından bir şey alıyor ve ben ne olduğunu anlayamadan Bennett'a silah doğrultuyor.

Havayı dondurucu soğuk bir sesle, "Bu, kolundaki morluk için" dedi.

Atış, sessiz otoparkta yüksek bir sesle yankılanır ve milisaniye içinde benim nefesim kesilir. Gün ortasında, Achilles Duval bana zarar veren adamı vurur.

Ama onu öldürmedi.

Bennett, sol kolunu göğsüne bastırarak yerde cenin pozisyonuna kıvrılırken çığlık atıyor.

"Kıpırdama, *mon trésor*," diyor Achilles, ben ise gözlerimi kocaman açarak onun Bennett'a doğru yürüdüğünü izliyorum.

Şok geçiriyorum, hareket edemiyorum, hiçbir şey söyleyemiyorum.

Achilles ona yardım ediyor ve Bennett ağlamaya devam ederken ona yaslanmaktan başka seçeneği yok.

Achilles onu arabasının arka koltuğuna oturturken, "Siktir, dostum... siktir..." diye inliyor.

"İyi olacaksın," diyor Achilles, sürücü koltuğuna otururken basitçe.

"Seni hastaneye götüreceğim."

"Kan kaybediyorum," diye ağlıyor. "Siktir! Orospu çocuğu!" "Tsk. Ne kaba."

Sanki gençlik yıllarıma geri dönmüşüm gibi hissediyorum, etrafımda, özellikle North Shore Lisesi'nde suçlar işlenirken, ben kendimi olabildiğince küçük göstermeye çalışırdım. Uyluklarım gerginleşiyor, bacaklarım birbirine bastırıyor. Çantamdaki sakızı çıkarıp ağızma atıyorum, sonra endişeyle ellerimi ovuşturuyorum.

Okulumun koridorlarında insanların dövüldüğünü gördüm. Chase'in kimsenin hayal edemeyeceği kadar çok suç işlediğini gördüm, ama çoğu önemsiz suçlardı. Bana güvenmediği için daha ciddi olayları benden uzak tutardı. Lise arkadaşlarımdan bazılarının polisleri taş attığını gördüm, ben ise uzaklaşıp bu olayın bir parçası olmadığımı göstermeye çalışıyordum. Tek yaptığım şey, müzik öğretmenimin sınıfın ortasında bir meslektaş tarafından bıçaklanmasıydı. O zaman onu durdurmaya çalıştım. Onu kurtarmaya çalıştım, ama başaramadım. Bunun dışında, North Shore'da çevremde bir suç işlendiğinde, kendimi görünmez yapmaya çalışırdım. Böylece SFU'ya gitme ve South Bank'a taşınma şansımı koruyabilirdim.

Şimdi SFU'ya gidiyorum. Stoneview'dan, gümüş kaşıkla doğmuş ve diğer milyarderler tarafından büyütülmüş bir adamla bir tür ilişkim bile var. Ve beni bu şüpheli işe bulaştıran da o mu? Bu acımasız bir şaka olmalı.

Hepimizin beklediği gibi, Achilles onu hastaneye götürmüyor. Yol boyunca tek kelime bile konuşmuyoruz. Konuşamıyorum, çok endişeliyim ve bu onun için normal bir gün gibi görünüyor. Yine de ellerimden birini tutuyor ve ellerimi ovuşturmamı engelliyor. Eli sıcak ve sanki beni ısıtmak istercesine soğuk elimi avuçluyor. Yıllar önce kasabamız hayalet kasaba haline geldiğinde terk edilen North Shore'daki boş depolardan birinde duruyor. Hiçbir şirket buradan iş yapmak istemiyor.

"Burada ne yapıyoruz?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Arka koltukta Bennett zar zor bilinci yerinde, ara sıra inlemeler çıkıyor.

"Burası ilham aldığım yerlerden biri. Chase'in direkt patronunu burada öldürdüm, fotoğraflarını çektim ve ona gösterdim. Bunun onu aptalca bir şey yapmaktan alıkoyacağını düşünmüştüm, ama belli ki bire bir ders alması gerekiyormuş."

Çünkü bu hiç de berbat bir şey değil. Bazı erkekler öldürür, ama Achilles Duval, gelecekte mümkün olan en fazla zararı nasıl verebileceğini hesaplar. Bu onu benim alıştığım suçlulardan ayıran şeydir.

Onu en korkutucu yapan da budur. Chase'e gelince, o bunu *beni korumak için* yaptı.

Sakin kalmaya ve etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum, çünkü ıssız bir yerde, arabada birlikte olduğun biri sana bunu söylediğinde başka nasıl tepki verebilirsin ki? Benim hissettiğim heyecanı hissetmemen gerektiğini düşünüyorum. Her an başıma korkunç bir şey gelebileceği için duyduğum korku ile tamamen sahip olduğum ve önemsendiğim için duyduğum heyecanın mükemmel karışımı.

Yutkunuyorum. "Buraya... Buraya sık sık gelir misin?"

Dönüyor, gözleri yüzümde dolaşiyor. Heyecanla parlıyorlar. "Seninle tanıştığımdan beri gelmiyorum. Sen yepyeni bir ilham kaynağısın. Yerine konulamazsın."

Derin bir nefes alıyorum. "Burada ne yapıyoruz?"

"Sözü yayıyoruz," diyor basitçe arabadan inerken.

Kapısını açar, sonra arka kapıyı açar ve neredeyse baygın olan Bennett'i arabadan dışarı sürükler.

"Sen çok ağır bir herifsin," diye homurdanarak onu çatlak asfaltın üzerinde sürükledi.

O, on beş dakika boyunca deponun içinde ortadan kaybolur ve ben burada oturup, onun o duvarların arkasında onu öldürdüğünü bilirim. Sadece bunun bitmesini istiyorum. Güvenli bir yerde olmak ve artık bir katille uğraşmak zorunda kalmamak istiyorum. Ama Achilles söz konusu olduğunda, dileklerim pek yerine getirilmez. Önemli olan tek şey, onun çılgın kafasının içinde neler olup bittiğidir.

Elleri kanla kaplı olarak geri geliyor ve kafasının yanını kaşıyarak saçlarına biraz kan bulaştırıyor. Saçları o kadar siyah ki, kanı neredeyse hiç görünmüyor.

"Nyx, bebeğim, burada oturup ne yapıyorsun? İçeri gel."

Gel içeri. Sanki beni evine içki içmeye davet ediyormuş gibi.

Arabaya kadar büyük adımlarla yürüdü, kapımı açtı ve kanlı elini uzatarak arabadan inmemi yardım etti. Ne kadar centilmen.

Elini izleyerek, kendimi araba koltuğuna daha sıkı bastırıyorum.

"Beni korkutuyorsun," diye boğuk bir sesle söylüyorum, ona bakarak.

Başını geriye atıyor, yüzünde gerçek bir şok ifadesi var.

"Seni korkutmak mı? Hiç bu kadar güvende olmamıştın. Ve bundan daha güvende olabileceğin tek zaman, Kuzey Kıyısı'nın her yerine

Shore'da sana dokunan bir sonraki kişinin Bennett gibi olacağını duyurduğumda. Hadi, içeri gel."

Elimi tutar, cildinin yapışkan ve sıcak dokusu midemi bulandırır. Beni dışarı çektiğinde, depoya geri dönerken onu takip etmek zorunda kalırım.

"Aman Tanrım," Bennett'ı gördüğüm anda inlerim. Kafamı çeviririm, onu baş aşağı asmış halini görmek istemem. O kadar yüksektir ki, kafası benim boyumda, yani Achilles'in göğsü hizasında.

"Sen gerçekten iyi bir kızsın, değil mi?" der Achilles hayranlıkla.

"İnsanları işkence eden bir katil olmamak beni iyi bir kız mı yapar? Yoksa sadece normal bir insan mı?" Nefesim kesilirken, sertçe sorarım.

Hâlâ Bennett'ı göreceğimi bildiğim noktadan ötesine bakmayı reddederek, Achilles'in omuz silktiğini, saçlarını kenara iterek kurbanına sustalı bıçağı doğrulttuğunu görebiliyorum.

"Bilmiyorum. Bu senin North Shore tarzına pek uymuyor."

"Eh," diyorum dişlerimi sıkarak. "Görünüşe göre, bazılarımız sadece normal hayatlar yaşıyoruz. Ne kadar şaşırtıcı."

"Senin normal bir hayat sürmene izin verme niyetim yok. Normal hayat normal insanlar içindir, senin gibi olağanüstü kadınlar için değil."

Bennett'in uyanıp, yardım istemek için bağırmaya başlamadan önce nefes nefese kaldığını duyuyorum. Bir gargara sesi, bir öksürük sesi geliyor ve Achilles diyor ki, "Böyle çok daha az tehditkar görünüyorsun. Bu fırsatı değerlendirip burada birkaç ders alsak nasıl olur, ha?"

Bileğimi bir elin tuttuğunu hissedince irkiliyorum. Achilles beni yanında sürüklüyor ve kırmızı bir su birikintisine adımımı attığım anda, yukarı bakmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

Çok yakın.

Bennett'e o kadar yakınlık ki terinin ve kanının bakır kokusunu alabiliyorum.

"Tanrım, Achilles," diye inleyerek, uzaklaşmaya çalışıyorum.

Bennett'in köprücük kemiklerinin çevresinde yere damlayan iki kesik var ve daha önce aldığı yara hala kanıyor. Kolları başının altında sarkıyor, ayak bileklerinden asılı dururken yüzü orada biriken kanla neredeyse morarmış.

Onu tutan zincir duvardaki kilide kadar çekilmiş ve Achilles benim ona baktığımı görünce hafifçe gülüyor.

"Oh, hayır, hayır. Senin naif empatin onu bu durumdan kurtarmayacak." İtaatsiz köpeğini çağıran bir adam gibi ıslık çalıyor ve Bennett irkiliyor. "Kızın koluna bak."

Hâlâ bileğimden tutarken, kolumu hafifçe kaldırır, bıçağını morluğa doğrultur ve ben irkilirim.

"Nyx." Kurbanları *bunu anlamayan* tam bir psikopat gibi homurdanır. "Sana zarar versem, bu bıçak doğrudan kalbimi keserdi. Korkacak hiçbir şeyin yok."

Sessiz kalmamdan ve hiç rahatlamamamdan hoşlanmadığı belli.

"Bebeğim, bana bak." Bana seçenek bırakmıyor, bıçağını Elinde bıçakla yanağıma dokunarak bana bakıyor. "Güvendesin."

Dudakları benim dudaklarımla çarpışır, dili ağzıma girer, beni zorlar, bana sahip olduğu güçle beni baştan çıkarır. Sertleşir ve kalçalarının benim kalçalarımın bastırdığını hissederim. Sert penisi heyecanını gösterir ve ben de karşılık olarak titremeye başlarım, vücudum yumuşar.

"Söyle. Güvende olduğunu," diye talep ediyor, alnı alnıma yaslanmış.

"Güvendeyim," diye boğuk bir sesle, nefes nefese söylüyorum.

Gözleri kısılır ve ikna olmamış bir şekilde geri çekilir. "Şimdilik bu kadar yeter. Elinden geleni yaptığını biliyorum. Kıpırdama."

Beni bırakıp, telefonunu çıkarırken Bennett'a döner. Bir dakika, bu onun telefonu değil. Telefonu ters çevirip ekranı Bennett'ın yüzüne getirerek kilidini açar.

"Tamam," diyor. "Çalışma zamanı."

Bennett'in fotoğraflarını çekmeye başlar ama sonuçlardan memnun görünmüyor.

"Hayır, hayır," diye mırıldanır. "Bekle."

Kendi cildini biraz daha keserken bir video çeker ve ben yüzümü buruşturarak birkaç adım geri çekilirim.

"Achilles, lütfen dur," diye yalvararak uzaklaşmaya devam ediyorum.

Arkasını dönmeden bıçağı bana doğrultur. "Sana kıpırdama demiştim. Seni sandalyeye bağlamadığım için pişman etme beni."

Donup kalıyorum, bir santim bile
kıpırdamıyorum. "Aferin kızım."

Derin sesi ayak parmaklarıma kadar yankılanıyor. Achilles övgüye alışkın biri değildir. Bu nadir bir durumdur, tehlikeli bir madendeki en nadir elmas gibidir. Bazen bunu aramak anlamsızdır ve bu gerçekleştiğinde, bunun üzerimde yarattığı etkiye karşı koymak imkansızdır.

Ona göre, bu hiç olmamış gibi. Koluma morluk yapan adamı çekmeye devam ediyor.

"Ne yaptın, Bennett?" diye soruyor Achilles sakın bir
şekilde. "Ben... Ben... *Lanet olsun*, bırak beni..."

Video kesiliyor.

"Hey," Achilles sabırsızca diyor. "Yaptığını ne kadar çabuk itiraf edersen, o kadar çabuk haber yayılır ve bu iş o kadar çabuk biter. Senin pek zeki biri olmadığını biliyorum, ama suçunu itiraf etmek senin yararına."

Suç. *Suç*. Kolumdaki bir çürük.

"Tamam, *çekim başlasın*," der ve tekrar çekime başlar. "Ne yaptın?"

"Bilmiyorum, ben... ben... seni öldürmekle tehdit ettim dostum. Özür dilerim!" diye acı içinde bağırır.

Achilles'in etkilenmemiş yüzü Bennett'ı o anda öldürebilirdi.

"Ne oluyor lan," diye sorar soğukkanlılıkla. "Onu görmüyor musun yoksa? Çürüğü." Ve sonra, sakinliğini kaybeder. "*Çürüğü*," diye ısrar eder ürpertici bir sesle.

"Özür dilerim!" diye sızlanır. "Lütfen..."

Achilles öfkeyle nefes alır. "Bu, ben sertleşmeden önce son şansın. Arkadaşlarına olanları anlat. *Haydi*."

"İmdat!" diye bağırır. "Siktir... Onu incittim. Onu incittiğim için üzgünüm."

"Kimi incittin?"

Telefonun arkasında Achilles elini kaldırır ve işaret parmağıyla yatay bir hareket yaparak konuşmaya devam etmesini işaret eder.

"N-Nyx. Nyx Mayer."

Achilles başını sallar, neredeyse başı dönmüş gibi Bennett'a fısıldayarak, "Achilles Duval'ın kızı."

Bennett, acıdan yüzü buruşmuş bir şekilde, bir kukla gibi sözleri tekrarlar. Ve ben, Achilles'in ona istediği her şeyi söyletmesini, bir çürük yüzünden aklını kaçırmasını ağzım açık izlerim. Eskiden beni korkutan, beni hep nefret eden ve Chase'in zorbalığına uyan Bennett, artık sadece bir bez bebek haline gelmiştir ve bana bulaşanların başına gelenin bu olduğunu tekrarlar.

İşini bitirdiğinde Achilles, Bennett'la bir selfie çekiyor ve fotoğrafta parlak bir gülümsemeyle poz veriyor.

"Bu sadece sana ne kadar yenilmez olduğumu göstermek için," diyor Bennett'a. "Suçun fotoğrafına yüzümü koyacağım. Sen göremeyeceksin, ama sana söz veriyorum, bana hiçbir şey olmayacak."

Bennett biraz daha ağlarken, "Gülümseyin!" diye bağırır. Tekrar uzaklaşır. "Eminim burada bir sürü numara vardır. Çoğu North Shore'daki arkadaşların, değil mi? Hadi bunu herkese gönderelim."

Onun rahat tavrı, tüm bu olayda en korkutucu şey. "Annem," diye ağlar. "Lütfen, annem..."

Achilles bana döner. "Hala iki ebeveyni de var mı?"

Düşünmeden başımı sallarım.

"Bennett ailesinde kötü bir gün, değil mi? Keşke Nyx'i incitmeseydin." Seçeneği yokmuş gibi davranarak başını sallar. "Ama neyse." Telefonuna dokunur. "Hepsi bitti."

Telefonu yere atar ve Bennett'a döner. "Dersini aldın mı?" diye sorar.

Bennett başını sallar. "Evet. Özür dilerim. Özür dilerim, Nyx. Lütfen, bırak beni. Bırak beni." Yine hıçkırarak ağlamaya başlar. "Lütfen, lütfen, lütfen. Dersimi aldım."

"Sevindim," diye cevaplar Achilles.

Hareket hızlı, şiddetli ve durdurulamaz. Bıçak Bennett'ın boğazını keser, kan akarken boğazı genişçe açar.

İki elimle gözlerimi kapatarak yüzümü çevirdiğimde, çığlığım tüm kasabada yankılanmış olmalı.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attım. "Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Bir el nazikçe başımın arkasına dokunduğunda tekrar çığlık atarım.

"Tanrı merhamet ederdi, *mon trésor*. Ben etmiyorum."

Ellerini yüzümden çekmeye çalışırken elleri kanla kaplıydı.

"Seni korumak beni zorluyor."

Başımı sallayıp bir adım geri çekildim.

"Korkuyor musun?" diye soruyor, sesini alçaltarak, geri çekildiğim adımları takip ediyor.

Yalan söylemenin anlamı yok. Üç metreden az bir mesafede baş aşağı asılı bir ceset var. Çok korkuyorum.

Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı silip başımı sallıyorum, ama iki el belimi sıkıca kavradığı için bir adım daha atamıyorum.

O, avcı gibi gülümser ve "Bundan kaçamazsın" der.

"*Böyle bir şey yok. Hiçbir şey olmayacak.*"

"Sen birinin sana zarar vermesinin sonuçlarını izlerken seni becereceğim. *İşte* olacak olan bu. Ve sen, benim güzel kızım" — beni şiddetle yukarı çekerek, dengemi sağlamak için bacaklarımı beline doladığım halde Bennett'a sırtını dönmemi sağladı — "benim sikimde sertçe boşalacaksın, çünkü ben seni kullandığımda yapman gereken bu."

"Yemin ederim, bana dokunursan..." Bennett'ı öldüren aynı bıçak, bizi yürürken boğazıma dayandığında cümlem bir çığlıkta boğulur. Sırtım duvara çarpar ve içimden bir homurtu çıkar.

"Siktir git."

O kıkırdar. "Senden duymak istediğim sonraki sözler *lütfen, boşalmama izin ver. O zaman belki seni sikerim.*"

Serbest eliyle kot pantolonumu açar ve iç çamaşırımın altına girer, konuşmaya devam ederken parmaklarıyla klitorisimle oynar.

"Senin burada benim merhametime muhtaç olmana ihtiyacım var. Korkmana, tahrik olmana ve aradaki tüm duyguları keşfetmeme izin vermenize ihtiyacım var."

Zevk beni sararken nefesimin ritmini kaybediyorum ve o, her zamanki gibi, bu karışıma korkuyu da ekliyor. Parmaklarını içime sokmaya başlarken bıçak tekrar boğazıma bastırıyor.

"Senin inlemelerine ve yalvarırken çıkardığın o küçük inlemelere ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Baskı, zevki göğsümden dışarı itiyor ve beni nefes nefese bırakıyor.

"Ben bencilim ve sahip olduğun her şeyi kullanacağım vermen için seni kullanacağım."

O parmaklarını içimde kıvrınca utanmadan inliyorum. Hayatta kalma içgüdüm yok, ona direnmek için hiçbir yolum ya da nedenim yok. Achilles sürekli beni sikiyor olabilir, ama her seferinde daha fazlası için geri döndüğümde kendimi mahveden benim.

"Achilles," diye panikleyerek ellerimi bıçağa uzatmak üzereyim.

Ölümcül bakışları benimkilere saplanarak beni durdurur. "İyi olacaksın."

Olacak mıyım? *Şu anda* iyi değilim lan.

"Bunu yapamam," diye nefes nefese söylüyorum, o beni duvara daha sertçe bastırırken. Sıkışıp kaldım ve onun agresif bir hareketle kot pantolonunu indirdiğini hissettiğimde endişem iki katına çıkıyor.

"Yapamam," diye bağıryorum. "Lütfen, bıçak..."

Dişleriyle prezervatif ambalajını yırtıyor.

"Korkuyorsun, bebeğim. Seni rahatlatacağım." Bir eliyle prezervatifi takarken hareket ettiğini hissediyorum.

" yapamam yap yap yap sen yap Bu... bu oyun... Ah!" Parmakları tekrar içime girdiğinde zevk beni sarar.

"İşte bu," diye mırıldanarak onları içeri ve dışarı sokup çıkarırken, yavaşça okşayarak beni sakinleştiriyor.

"Achilles," diye inledim. "Lütfen..."

"Lütfen ne?" Parmakları kaybolur ve bunun yerine klitorisime bastırırlar, onları kaplayan ıslaklığı fark etmemi sağlarlar. "Lütfen bıçağı kaldırır mısınız? Lütfen sana daha nazik davranır mısınız? Lütfen parmaklarımın üzerine boşalana kadar seni sikmeye devam eder misin?"

O tekrar içime girerken bacaklarım belini sıkıca kavrar. "Seni duyamıyorum, *mon trésor*."

"Siktir git," diye bağırırım, bir inilti daha çıkararak. "Seni manipülatif pislik... *Siktir beni*."

Söylediğinde sesi sağ kulağıma biraz daha yakındır. "Ama korkmuyor musun?"

Korkudan kalbimin çarpması ve zevkten nefesimin kesilmesi kafamı karıştırıyor. Kollarım

boynuna dolanmış, bıçağın verdiği heyecan beni avucuna doğru itiyor, daha fazlasını istiyorum.

Beni sikmeye devam ederken sessiz kalıyor ve bu korkumu daha da artırıyor. Eli ustaca külotumu yana itiyor. Siki de hemen ardından, heyecanımı okşuyor. Ve sonra bıçak biraz daha sert bastırıyor. Nabzım hızlanıyor, ölme korkusu güçlü ve inkar edilemez.

"Achilles," diye bir kez daha inliyorum. "Korkuyorum."

Bir eliyle hala bıçağı tutarken, kendini içime sokar

içim

e "Lütfen," diye ciyaklarım, onun etrafında kasılırım.

gire Ucu girişimi geçmeden çekip geri bastırır.

r.

"Tanrım," diye inliyorum, ama göğsüm parçalanıyor ve

içi

me.

bana zarar vermeyeceğini hatırlatmak için can atıyorum. "Lütfen, bıçağı kaldır."

Aynı işlemi tekrarlar, zar zor delip geri çeker. Sayısız kez. Beni deli eder, endişeli düşüncelerim ve yıkıcı şehvetim arasında kaybolmama izin verir.

Sonra donup kalır. Gerilim değişir. Bu benim çaresizliğimi ortadan kaldırmaz. Nefesini duymak, onu hissetmek istiyorum. Her şeyi istiyorum. Bütün varlığımı yok etse bile, daha fazlasını isterdim. Ve yine de... yine de, içimdeki dehşeti aşamıyorum.

"Lütfen," diye nefes nefeseyim. "Korkuyorum.

Al şunu." Beni duvara daha sertçe iter.

"Bu bıçağın keskin olmayan tarafı, bebeğim," diye kulağıma fısıldıyor ve içime giriyor.

Onu sıkıca sarıyorum, sanki hayatım boyunca bunu beklemişim gibi hissediyorum. Korku tamamen yok oluyor, onun güvencesi tüm yaralarımı iyileştiriyor ve bedenimin sonunda gevşediğini hissediyorum. Cildimde kıvılcımlar çakıyor, midem eriyor ve tüm dünya yok olurken duyularımı kaybediyorum.

Geriye kalan tek şey, Achilles'in içime girip çıkmasının saf zevki.

"Benim için gel, *mon trésor*," diye fısıldıyor, o kadar ince bir şekilde ki neredeyse duyamıyorum

.

Vücudum kaçırmaz. Onun ateşlediği bir bomba gibi patlarım ve o, derin bir homurtuyla patlayana kadar, tüm varlığım titrer, verdiği her şeyi alır.

Ve görüşüm geri geldiğinde ve o bileklerimi bıraktığında, ilk başta neden korktuğumu bile hatırlamıyorum.

Araba, ormanda uzun bir yolculuktan sonra durur. Achilles orta konsoldaki küçük bir uzaktan kumandaya uzanır ve önümüzdeki kapıyı açar.

Kuzey Kıyısı'ndan ayrıldığımız anda, tek bir şey söyledi.

"Umarım şimdi kendini güvende hissediyorsundur."

Ben de sadece *"Evet"* diye cevap verdim.

Onun insanları öldürdüğünü bilmek, yaptığı diğer şeylerden daha az korkutuyor beni, nedenini bilmiyorum.

Bu, kolundaki morluk için. Bu, kolundaki morluk için. Bu, kolundaki morluk için.

Gözlerim mavi tenine kayıyor. "Sadece bir çürük," diye mırıldanıyorum.

"Ve şimdi, senin mahallende, vücudunda sadece bir çürük olduğunda neler olacağına dair söylentiler yayılacak."

Sonuçları hakkında en ufak bir endişesi yok. Bunun, depodan ayrılmadan önce Bennett'ın koluna kazıdığı izle bir ilgisi olduğuna eminim. Kolunda küçük bir daire gibi bir şeydi.

"Senin mahallende ne olacak?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. Bu gülümseme samimi ve kalbimin atışını hızlandıran türden. Onun için eriyorum ve gözlerinde her zaman görünen çılgınlığı unutuyorum.

"Bebeğim, benim bölgemdeki insanlar bana karşı gelmemeleri gerektiğini bilirler. Beni hafife alanlar sadece North Shore'dakiler."

Önümüzde beliren eve bakıyorum, yaklaştıkça gözlerim büyüyor.

"Bu da ne lan?" diye soruyorum, o kavisli çakıl yolda durduğu anda.

Etrafımız ağaçlarla çevrili, ama kıyıya nazikçe vuran dalgaların sesi bir yerlerden geliyor. Stoneview'dan geçtik, bu yüzden ağaçların arkasında duyduğum sesin Stoneview Gölü'nün sesi olduğuna şüphem yok.

"Benim göl evim."

Arabadan atlayıp aceleyle kapımı açarak bana yardım ediyor.

"Bu gerçek olamaz," diye haykırıyorum, devasa evi seyrederek.

Çevresindeki ormanla mükemmel uyum sağlayan koyu renkli kaplamayla kaplıdır ve ikinci katın çatıları, rahatlık hissi uyandıran geleneksel bir görünüm kazandırır. Bir an için, ailemle birlikte burada yaşamak nasıl olurdu diye hayal kuruyorum. Çocuklarımı göle götürmek, büyük mutfakta yemek pişirmek, pazar günlerini kocamla ormanda yürüyüş yaparak veya kanepede uzanarak geçirmek. Burası bir ev için çok güzel bir yer gibi görünüyor. Benim hiç sahip olamadığım türden bir aile için.

Achilles beni koyu renkli ahşap bir girişe götürüyor ve içeri girerken başını sallıyor.

"Neden Bennett'in kaderinden daha çok bu evden şaşırılmış gibisin?"

Omuz silkiyorum. "Belki de hayatımda güzel evlerden çok suç gördüm. Hiç bunu düşündün mü?"

Bugün onun gördüğü gibi bir şeye hiç tanık olmamış olsam da, bu sözlerim onu durdurumuyor. Achilles'i şok eden bir şey yok. Tanıştığımızdan beri beni olduğum gibi kabul ediyor ve umursamıyor gibi görünüyor.

"Rahatına bak," diyor oturma odasına girerken.

Buradan Stoneview Gölü'nün başka hiçbir yerden göremeyeceğiniz bir manzarası var. Bizim tarafımızda göl kıyısı gelişmemiş. Yazın kayalıklardan atlıyoruz ve elimizden geldiğince geri tırmanıyoruz. Bir çakıl plaj var, ama oraya gitmek hiç güvenli değil.

Yazın orada takılan insanlar her zaman şüpheli işlerin içindeydiler ve ben o bölgeden uzak dururdum.

Ama burada, her göl evinin tekneleri için özel ahşap iskelesi var. Ve *hepsinin* küçük çakıl taşlı plajları var.

"Saçmalık," diye mırıldanıyorum, sesimdeki heyecanı gizleyemeden.

Oturma odasının cumbalı pencerelerinden görünen manzara beni o kadar etkiler ki, Achilles'in gittiğini fark etmem. Kapı kapanıp, ağzına kadar dolu bir spor çantasıyla geri dönene kadar.

"Lüksü çok uzun zamandır biliyorsun," diye alay ediyorum. "Değişmeliyiz."

"Evet, öyle." Çantayı kanepeye bırakıp bana doğru geliyor. "Ama yer değiştirmiyoruz. Sen sadece bana katılıyorsun."

"Tabii," diye burun kıvırıyorum. "Zaten evsizim."

Ellerini belime koyarak beni kendine doğru çevirdi. "Şaka yapmıyorum. Kimse burayı kullanmıyor. Senin olmasını istiyorum."

"Ama..."

"Bu bir soru değil. Bir öneri de değil. Ve senin insanların senin için bir şeyler yapmasından nefret ettiğini bildiğim için, anlaşılmamız şöyle olacak: Burada prova yapacaksın. Benimle. Her gün, SFU'nun en iyi kemancısı olabilmek için antrenman yapacaksın."

"Bu ödeme değil, Achilles. Bu bana başka bir şey veriyorsun. Kaç kişinin senin tarafından eğitilmeyi hayal ettiğini biliyor musun?"

Güzel ağzında bir sırıtış belirir. "Oh, sana sunmak istediğim eğitimin ne tür bir şey olduğunu bilseydin, *mon trésor*."

Onun yanından uzaklaşıp kanepedeki çantayı kontrol etmek için yanından geçiyorum, böylece sözlerinin tetiklediği şehveti fark etmesin.

"Bunu sadece senin için yapmıyorum," diye seslendi. "Sözümü bitirmeme izin vermedin."

Çantayı açtığımda, içinde katlanmış iki SFU üniforması olduğunu fark ettim. "Konçertomu bitirmeme yardım edeceksin, Nyx," diye açıkladı

ama sesindeki kısık tondan, profesyonel veya teknik yardımdan bahsetmediğini anlıyorum.

Çantadan üniformaları çıkararak, ona bakmamak için kendimi meşgul etmeye çalışıyorum.

"Bu konuda sana yardım edemem."

Achilles beni ilham perisi olarak görüyor, ama içimden bir ses bunun doğru olamayacağını söylüyor. Yeni oyuncak etkisi yakında geçecek ve sonra bana ne olacağını kim bilir? Kalbime ne olacağını?

"Zaten yardım ettin, bunu biliyorsun." Dudakları boynumun yanına bastırıyor. "Nasıl ilham aldığımı biliyorsun."

Kollarını arkadan belime doladı.

"İlham perim yanımda olduğunda en iyi eserlerimi yazarım. Bunu senin için yaptığımı mı sanıyorsun? Ben bencilim, bunu hala anlamadın mı?"

Hiçbir şey söylemiyorum, onun kollarında erimemek için kendimi zorla hareketsiz tutuyorum.

"Ee? Teklifimi kabul ediyor musun?"

"Başka seçeneğim var mı?" diye karşılık veriyorum.

"Hayır, ama varmış gibi davranmak eğlenceliydi." Beni döndürür, dudaklarıma bir öpücük kondurur ve "Hadi duşa girelim. Kan içindeyiz." der.

Yirmi Birinci Bölüm

Achilles

KARMA – Dutch Melrose, Benny Mayne

Nyx, sadece bir havluyla sarınmış ve uzun kahverengi saçları damlayan bir şekilde duştan çıkar.

"Çantamı hazırladığın için teşekkür ederim," der ve yatağın ucuna gelip çantayı boşaltmaya başlar.

O duшта işini bitirirken ben çantayı getirdim. Sanırım tüm olanları kafasından atmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Ama bunun onu travmatize edeceğinden bir an bile endişelenmedim.

Benimle oynamayı seviyor, sert davrandığımda ya da onu kısıtladığımda hoşlanıyor. Ama hiçbir şey, kesinlikle *hiçbir şey*, onun korkularıyla oynamak kadar onu iyi bir fahişeye dönüştürmüyor.

Bu çok ilginç.

"Sen bencil olduğunu söylüyorsun." Sesi beni hayallerimden uyandırıyor.

Boxerimle yatakta oturmuş, sırtımı arkamdaki yastıklara dayamış, onu izliyorum ve hayal gücüm ona bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye başlamak üzere.

"Ama bunları çantaya sen koydun." Bana bir paket sakız gösteriyor.

Dudaklarım gülümsemeye başlıyor. Onun her zaman sakız tadı olmasını seviyorum. Bu çok saçma ve masumca, ve on iki yaşından büyük birinin bu tadı hala nasıl sevebileceğini merak ediyorum. Ama garip bir şekilde, onun bunu sevmesini seviyorum.

"Sence bunlar senin için mi, benim için mi?" diye soruyorum.

"Şey, onları seven benim," diye açıklıyor yavaşça, sanki ben dört yaşında bir çocukmuşum gibi.

"Ve ben de onları dilinde tatmayı seven kişiyim."

Bana keskin bir bakış atıyor ve ben omuz silkiyorum. "Benim bencil olduğumu görmezden gelmen aptalca olur. Hatta naif."

Gözlerinde acı gördüm, hafifçe geri çekildi, ama söylediklerimde yanlış bir şey yoktu. Sadece gerçeği sevmiyordu.

"*Mon trésor*," diyorum. "Neden üzülüyorsun?"

Boğazını temizliyor. "Üzülmüyorum."

Onun somurtkan yüzüne gülümsememek için alt dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

"Sen iyi bir kızsın, Nyx. Elinde değil. Anlamıyorum, bu kesin, ama gerçeklerden incinmemelisin. Çok bağışlayıcısın, bunu sana daha önce de söylemiştim. Evet, bu seni naif yapıyor, bu yüzden sana bencil ve iyi bir insan *olmadığımı* sürekli hatırlatmam gerekiyor."

"Ben naif değilim," diye tersler. "Ben bir *hayalperestim*. Kimse tamamen iyi ya da tamamen kötü değildir. Ve ben herkesin kalbinde bulunan her iyi parçaya tutunmayı seğıyorum. Benim yaptığım şey bu. Chase, babam ve *senin* gibi insanların bile içlerinde iyi bir tarafları olduğunu umuyorum ve hayal ediyorum. Bir gün, benimle birlikteyken bunu ortaya çıkarmak için kendini yeterince güvende hissedeceksin. Sen... sen her şeyi, herkesi vazgeçtin. Bu çok üzücü. Öyle ki, benim içimdeki iyiliğın seni boğazladığını bile fark etmiyorsun, çünkü beni ve hissedebildiğim şeyleri kıskanıyorsun. Evet, bana sürekli kötü bir insan olduğunu hatırlatıp duruyorsun ve kötü şeyler yapmaya devam ediyorsun, ama bana iyi davrandığında kendini durduramıyorsun bile."

Kaşlarımın çatırdandığını hissediyorum. *Ah!*

Bana şimdiye kadar kimsenin yüzüme attığı en gerçek şeyi attıktan sonra, bununla işinin bittiğine karar vererek çantaya bakmaya devam ediyor.

"Cidden mi? Bunları nereden buldun?"

Eski odasında bulunan benim fotoğrafımı gösteriyor. Parçalamadığı fotoğrafı.

"Senin kemanını yangından kurtardığımda aldım."

"Vay canına," diye burun kıvrıyor. "Kendine takıntılı mısın?"

"O senin, bebeğim. Ve ben senin en değerli eşyalarını kurtarmak için bir görevdeydim." Ona göz kırptıyorum, ama bakışları fotoğrafa takılı kalmış. "Neden nostaljik bir bakış?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanır. "O zamanlar ne kadar da basitti."

Dilini ısırđını fark ettim. Sakız ığnemediğinde sık sık yaptığı bir Ŗeydi bu.

"Seni uzaktan sevdiğim zamanlarda."

"Sen beni sevmedin," diyorum ciddiyle. "Kafanda uydurduğun benimle ilgili fikre takıntılıydın. Hayal gücüne aŖıktın."

Ayağa kalkıp ona doğru yürürken, sonunda bana bakar. Her yaklaŖtıĖımda hala yarısı korkuyla dolu olan büyük kahverengi gözleri benimkilere bakar.

Diğer elimle sakız paketini alırken, iŖaret parmağımla gözlerinden saçlarını çekiyorum.

"Acı bir gerçek, değil mi?" diye fısıldayarak sakız paketini açıyorum. "Senin dŖndĖn gibi bir sanatçı olmadığımı fark etmek?"

BaŖparmaĖımla alt dudağını sıkıŖtırıp okşuyorum, çekiyorum. Nefesinin kesilmesi sirenin sesinden daha tehlikeli. Chase'i ıldırta bu muydu? Bu yüzden mi onu bırakmak istemedi, baŖka biriyle olmasını görmektense ölmesini mi tercih etti?

Anlıyorum. İŖte bu yüzden gitmesi gerekiyordu. Nyx'in bize ait olduğunu dŖnen iki kiŖi olamaz.

Derin bir nefes alıp sakızı ağzına sokuyorum. Parmağımı çıkarmadan önce dili baŖparmaĖımı sarar, gözleri bana doğru kırpıŖır.

"Bana acı verdiğini söyle, Nyx. Hayatın boyunca idol olarak gördüğün kiŖinin, karŖılıĖında hiçbir Ŗey vermeden sadece alan egoist bir pislik olduğunu görmek seni mahvetti. Seni benim elimde oyuncak gibi oynayana kadar zihnini sikmekten zevk alan bir pislik olduğunu."

Elim yanağından sol kulağına kayıyor, parmaklarım ipeksi saçlarına kayıyor.

"Ve bana en kötüsünü söyle," diye mırıldandım.

Saçlarına daha da dalıyorum, baŖının arkasını kavrayıp gözleri tekrar benimkilere bakana kadar eğiyorum.

Dudaklarımı onun dudaklarına yaklaŖtırıp fısıldıyorum, "Bunu sevdiğini. Seni daha önce hiç hissetmediğin bir duyguya ulaŖtırdıĖını. Bu duygu bağırsaklarını kavrayıp nefesini kesiyor."

Kendimi tutamayıp, alt dudağını ısırıyorum, tadı ile kendimi kışkırtıyorum.

"Kalbin benim, *mon trésor*."

"Ben bir hayalperestim, Achilles," diye fısıldayarak tekrarlar. "Sen de bir ara denemelisin. Kendini hayal kurmaya bırakırsan, kendi kalbinin artık sana ait olmadığını fark edebilirsin."

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp dilimi ağzına sokuyorum ve sakızın tadını çıkarıyorum.

Siktir. Onun ağzında tadı çok güzel. O kadar güzel ki, onu ondan çalıyorum, dillerimiz birbirleriyle savaşıyor. Alt dudağını ısıriyorum ve çığlığı içimdeki orospu çocuğunu besliyor.

İstediğimi alırken onu yerinde tutuyorum ve ellerinin itmeden göğsüme konması, ondan aldığımda pek de umursamadığını gösteriyor. Bu onun sorunu, değil mi? Tehlikeyi heyecan verici buluyor.

Öpüşmemizden ayrılıyor, alnım hala onun alnına yaslanmış durumda.

Ama benden istediğim şeyleri söylemek yerine, "Konçertonuzu yazmayı bitirdiğinizde ne olacak?" diyor.

Gözlerim kapanıyor, sesim ona cevap vermeyi reddediyor. "Bana işkence etmeyi bitirdiğinde ne olacak?"

Bunu kelimelerle ifade edemem.

Nyx benim için ne ifade ettiğini zaten biliyor. Sadece benim bunu söylememi istiyor.

O, seni bir tüketiciden bağımlıya dönüştüren o fazladan sigara.

O, kabuslarla dolu bir gecenin ardından pencerenizden giren ilk güneş ışığıdır.

O güven, güzellik ve yetenek.

Kelebekleri kovalamanın verdiği özgürlük gibi. Gökkuşağının sonunu bulmanın imkansız mutluluğu gibi. Kovalamaya devam edersiniz... ve o uzaklaşmaya devam eder. Çünkü o benim için her şey, ama benim hak ettiğim bir şey değil.

O avucunu yanağıma koyduğunda, kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor, çünkü onun kalbi bir mıknaş gibi.

"Ne zaman, Achilles, kendi oyununu kaybettiğini kabul edeceksin? İçten içe benim bundan hoşlandığımı bildiğin için bana istediğin her şeyi yaptırmaya devam edebilirsin. Hayatımı mahvetmeye devam edebilirsin, böylece

sana bağımlı kalayım. İlişkimi mahvet, böylece sana mahkum olayım. Ve beni ölümüne korkut, böylece başyapıtını yazabilesin. Hepsini yap."

Bir adım geri çekildi ve bu, göğsüme bir bıçak saplanmasıyla daha acı vericiydi. Tanrım, benden uzaklaştığında çok acı çekiyorum. Kollarımda kalamaz mı? Her zaman?

"Ama bunu sadece sana ilham verdiğim için yapma. Bana aşık olduğunu kabul et. Bir kalbin olduğunu fark etmek sana iyi gelebilir." Yatağa bir şey düşürüyor. Çantada bulduğunu bildiğim bir şey. "Göründüğün kadar bencil değilsin. Sen de önemsiyorsun. Sadece, içinde sakladığın sevgiyi ifade edecek kadar kendini güvende hissettiren birini bulamadın."

Çantaya koyduğum eşofman altı ve tişörtümü alır ve tekrar banyoya gider. Kilidin sesi, benim davet edilmediğimi gösterir.

Bakışlarım yataktaki fotoğrafa düşüyor. Fotoğrafta o ve yaşlı bir kadın var. İkisi de kemanla poz veriyorlar. Nyx on iki yaşlarında olmalı. Onu da karavanından kurtardım. Masasının üzerinde, açık duran eski keman kutusunun içindeydi. Bu fotoğrafı her yere yanında götürdüğü belliydi ve onun eski keman öğretmeni ile birlikte çekilmiş bir fotoğraf olduğuna hiç şüphem yoktu. İnternette yaptığım hızlı bir araştırma, haklı olduğumu gösterdi. Ona keman çalmayı öğreten, ona inanan kadındı ve cinayetten sonra Nyx, hayallerinin gerçekleşmesi için onu destekleyen tek kişiyi kaybetmişti.

Bana kadar.

O odadan çıkar çıkmaz telefonum çaldı ve banyoda onun telefonunun da aynı şekilde çaldığını duydum. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Gri eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt giydikten sonra SFU uygulamasının bildirimine baktım. Bildirimi silmek üzereydim ki, Peach'in resmi ekranımda belirdi. Telefonu elime alıp kulağıma götürmeye zar zor vakit buldum ki, öfkeli sesi kulak zarımı deldi.

"Bu kötü, Achilles," diye tısladı. "Gerçekten çok kötü."

"Kimin için kötü?" diye soruyorum tembelce, banyoya bakarak.

"Hepimiz için!" diye bağılıyor, o kadar yüksek sesle ki telefonu uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

"Hermes'in gönderisini gördün mü?"

Nyx'in görmemesi gereken bir şeyi görmesini istemediğim için, telefonumu hoparlöre takıp mesajı kontrol etmek için odadan çıkıyorum.

SFU uygulamasını açarken merdivenlerden aşağı iniyorum. SFU'dan bazı kadınların yüzlerine ve boyunlarına yakınlaştırılmış bir resim montajı. Daha spesifik olarak, taktıkları kolyeler. Ella da orada, lotus çiçeği kolyesini takmış. Peach'in de bir resmi var, ama eski bir resim çünkü artık kolyesini takmıyor. Tanıdığım başka kızlar da var. Camila Diaz, Heather Mount ve birkaç kişi daha. Ve tanımadığım bazıları. Hepsinin ortak bir özelliği var. Hepsi taktıkları lotus çiçeği kolye, Silent Circle'in üyeleri olduklarının bir işareti. Yani, Shadows'un eşleri veya gelecekteki eşleri.

"Hermes, Çember'i ifşa ediyor," diye tısladı Peach. "Baban acil bir toplantı çağrısı yaptı, Wren bile çağrıldı. Artık bu bokun bir parçası olmamamız gerekiyor. Neler oluyor? Sen de neredesin? Chris ve Wren seni arıyor."

Gönderinin başlığı kısa ve basit.

Bazılarınız benden sır saklamaya çalışıyorsunuz... Ve benim işimin bunları ortaya çıkarmak olduğunu biliyorsunuz. Sırlarınız benimle güvende. Ta ki güvende olmadıkları ana kadar. #letmebepartofyourCircle

"Wren'e gitmemesini söyle," diye mırıldanarak buzdolabını açıyorum.

"Fark etmediysen, o ve ben onları daha fazla kızdırmamaya çalışıyoruz. Wren barışı korumak istiyor, bu yüzden gidecek."

Son cümle her zamanki gücünü yansıtmıyor. Nişanlısı için endişeleniyor. Neden endişelenmesin ki? Çember, Wren yüzünden çok fazla güç ve üye kaybetti. Ama bir noktada güçlerini geri kazanacaklar. Wren'in o zamana kadar onların gözüne girmesi akıllıca olur.

"O zaman bırak gitsin. O büyük bir adam ve bu akıllıca bir hareket. Şimdi, izin verir misin? Meşgulüm."

Yumurtaları, biraz pastırmayı ve bu sabah aşçıyı eve göndermeden önce hazırlamasını istediğim pankek hamurunu çıkarıyorum.

Nyx'in Peach'e, vardiyası sırasında her zaman krep ve domuz pastırması istediğini, ancak para kazanmaya çalışırken para harcamak istemediğini için The Basement'ta hiç yemediğini söylediğini duymuştum. Görünüşe göre, orada ona hiç yemek vermiyorlar.

"Nerede meşgulüm?"

"Sana her an çevremdeki her şeyi rapor etmek zorunda mıyım, Peach?"

"Dünya çöküyorsa, evet, mecburdur."

Telefonu bir kenara koyup ocağı açtım ve tavaya biraz tereyağı attım. Tanrım, yemek yapmaktan nefret ediyorum.

"Beni sanatsal bir inzivaya çekilmiş say," diye cevap veriyorum. "Dünya çökmüyor; sadece Çember tehdit altında. Bu ilk kez olmuyor. Aslında, biz de onları sayısız kez tehdit etmeye çalıştık, ama hiçbir sonuç alamadık. Hermes isterse oynasın. Hiçbir şey değişmeyecek."

"Çember anonimliğini kaybederse, diğer herkes gibi bizim de başımız belaya girecek, değil mi? Başlatmak zorunda kalmış olmamızın önemi yok. Önemli olan, politikacılar, dünya liderleri, mafya, Çember ile birlikte çalışan tüm bu insanlar ifşa edilmekle tehdit edildiğinde, otobüsün altına atılanların bizler olacağımız. Baban ilk kurban olacak ve hepimizi de beraberinde götürecektir."

Tavaya yumurtaları kırıp, başka bir tavaya da biraz domuz pastırması koyuyorum, o beni göremese de gözlerimi deviriyorum.

"Zor bir durum. Umarım hepimiz ölürüz."

"Herkes senin gibi intihara meyilli bir sapık değildir. Bazılarımız yaşamak istiyor. Cidden, Achilles, sen bir pisliksin."

"Evet, öyleyim. Ama ne yazık ki, ben sana değer veren bir pisliğim. Gerçek bir tehdit olduğunda beni ara, o zaman bakarım. Bu arada, sakıncası yoksa kahvaltı hazırlamaya, bir konçerto yazmaya ve kız arkadaşımı unutulmaz bir şekilde becermeye çalışıyorum. Ella, Chris'i geri istemiyormuş gibi davrandığında sabırlıydım, sen de Wren'e onun sana olduğu kadar takıntılı değilsin gibi davrandığında sabırlıydım. Şimdi benim kalbimle oynanmanın iniş çıkışlarının tadını çıkarma sırası bende, bu yüzden Circle beklemek zorunda kalacak."

Telefonu kapattım ama hemen bana mesaj attı.

Peach: Saat 4 oldu. Kahvaltı için biraz geç kaldın. Pislik.

Tavada pastırmayı çevirirken kendi kendime gülüyorum. "Çember nedir?"

Nyx'in sesi arkamda yankılanınca donup kalıyorum. Hayattan bir türlü kurtulamayacağım, değil mi?

Arkamı dönüp, sabrımı sınamamasını ima eden bir bakış atıyorum. "Endişelenmen ya da sorman gereken bir şey yok."

Sadece benim büyük beden tişörtümü giymiş olarak bana doğru bir adım attı.

Görünüşe göre eşofman altı onun zevkine uygun değildi.

"Peach'e önemsiz bir şey gibi gelmedi. Ne bu sefer, ne de ilk duyduğumda."

"Evet, Peach olayları dramatize etme eğilimindedir. Odadaki en sert kişi olmadığı zaman panik yapar. İlk kez ne zaman duydun?"

"Çember nedir, Achilles?" diye sorduğumda, o benim sorumu görmezden gelerek bana doğru yavaşça ve kararlı adımlarla yaklaşıyor, sanki avcısı öngörülemez bir avına yaklaşıyor gibi.

"Bana deli de," dedi, bana ulaştığında, "ama bence hayatında yeterince sorun yaşadın, benim karıştığım türden tehlikelere bulaşmamalısın. Seni, hayatın boyunca kaçmaya çalıştığın kasabadan ve sana getirdiği tüm boktan şeylerden uzaklaştırmak için bir görevdeyim." Onu yakınımda tutmak için kolumu beline doladım. "Seni buradaki kurtların önüne atarsam ne tür bir ilerleme olur ki?"

Narin kaşları birbirine yaklaşıyor ve gözleri yüzümde bir şey arar. Muhtemelen gerçeği. O kadar çok şey yaşamış bir North Shore kızından beklenmeyecek kadar masum bir yanı var. Her şeyi kaybetmiş olması gerekirken, en değerli varlığı gibi korumuş.

"Senin için kendini paylaşmak bu mu demek? Beni tehlikeye atmak mı?" Alaycı bir şekilde burnunu çeker. "Achilles, sana zayıf göründüğümü biliyorum, ama sana söz veriyorum, North Shore'daki zayıf bir kız, onu Stoneview veya South Bank'taki

Kimse bizi orada korumuyor."

Yüzümdeki şoku görmüş olmalı ki başını geriye doğru çekiyor. Uzaklaşmaya çalışıyor ama onu çok sıkı tutuyorum.

"Ne?" diye soruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Ne dedim ki?" "Neden zayıf olduğunu düşündüğümü sandın?"

Bana bakarak gözlerini kırıştırıyor, boş olan elim çenesini kavrayıp onu yerinde tutunca gerginleşiyor.

"S-Sen," diye aceleyle söylüyor. Ah, hepimizin yüzünde gördüğü ve çok korkutucu bulduğu o gülümseme geri gelmiş olmalı. "Her zaman benim korkularımdan ve endişelerimden bahsediyorsun." Yutkunuyor ve bu, damarlarımda bir heyecan dalgası yaratıyor. "Onları bana karşı kullanıyorsun."

"Ve bu seni zayıf mı yapıyor?" diye soruyorum açıkça. "Senin bu halin, *hayatta kalmış olmandan* kaynaklanıyor. Sen, yolunda ilk engelle karşılaştığında hemen pes eden, Stoneview'dan gelen zayıf karakterli küçük bir prenses değilsin. Sen bir savaşçısın. Son birkaç haftadır benden kurtuldun. İnan bana, bu seni zayıf olmaktan çok uzaklaştırıyor. Başka biri olsaydı, şimdiye kadar çoktan pes etmişti."

Çenesini sıkıca kavrayarak, gözlerinin korku ve şehvetle parladığını izliyorum. Kahretsin, o karşı konulmaz. Tanrı bir gün uyandı ve benim için mükemmel bir insan yaratmaya karar verdi. Sadece kafamla oynamak için. Sadece, yaşamak ya da ölmek umurunda olmayan bir adamın bile, bu lanet dünyada kalmak istemesine neden olacak bir zayıflığı olduğunu göstermek için. Nyx'i yarattı, bana umut vermesi için yoluma çıkardı ve o zamandan beri kahkahalarla gülüyor.

"Sen zayıf değilsin, *mon trésor*," diye tekrarlıyorum.

"O zaman neden benimle hiçbir şeyi paylaşmıyorsun?" Sözleri benim kollarımda zar zor duyuluyor, ama bakışları bana sabitlenmiş durumda, geniş gözleriyle tezat oluşturan bu bakışları onu tehditkar göstermiyor. "Senin en kötü halini gördüm, Achilles. Beni koruduğun şeyleri kaldıramayacağımı da nereden çıkardın?"

Bu durumun üzerimde yarattığı etkiyi sevmediğim için boğazım düğümlenir. Nyx'i ilk kez kollarımda tutarken, içimde bir şeyler değişir. Güvendeyim ve bu düşünce göğsümü sıkıştırır.

Ağzımı açıp, onun beklediği gibi alaycı veya küçümseyici bir cevap vermek için, ama kalbim bir an durur. Karşımda

benden çok daha güçlü ve iyi, o kadar olağanüstü biriyle karşı karşıyayım ki, ona karşı hissettiklerimle savaşıacak hiçbir silahım yok.

O, tatlı bir kadının arkasına saklanan bir tehdit. Gücünü derinlerde saklıyor. Korkularının altında umut var, umudunun altında ise kimsenin elinden alamayacağı bir kararlılık. Onu yıkmak imkansız. Ya onu destekleyen biri olursun ya da onun unutacağı, aşacağı, yeneceği bir engel.

Siktir. Nyx Mayer'den çok etkilendim.

Bunca zamandır bana karşı hissettiği şey bu mu? Tek bir kelime bile söyleyememek, nefes almakta zorlanmak ya da düzgün düşünememek?

Onu susturacak bir şey söylemek için ağzımı açıyorum. Ama kelimeler kayboluyor ve sadece zayıf bir hırıltı çıkıyor.

"Belki de zayıf olan benimdir."

Yirmi İkinci Bölüm

Nyx

Flawless – The Neighbourhood

Kalbim birkaç saniye durur. Achilles ilk kez bir zayıflığını itiraf ediyor ve bu, düşündüğüm kadar tatmin edici değil. Aslında, böylesine gururlu ve güçlü bir adam için oldukça korkutucu.

Beni yoğun bir şekilde izliyor, bir yanıt bekliyor. Beni suskun bıraktığını anladığında, tehlikeli sırıtışı geri geliyor. Ona yüzündeki sırıtışı silmesini söylemek üzereyim ki, odayı dolduran bir alarm sesi ikimizi de irkiliyor.

"Kahretsin," diye tıslayarak beni bırakıp arkasını döndü.

O anda onun arkasındaki dumanı ve yanmış domuz pastırması kokusunu fark ettim.

Hemen mutfak pencerelerini açtım, sonra bir bez alıp sandalyeye çıkarak duman alarmına salladım. Uzun bir dakika sonra, kulakları sağır eden ses kesildi ve tava lavaboya atıldı, dumanı çıkan domuz pastırması pencereden dışarı atıldı.

"Bu çok aşırıydı," diye Achilles'e yukarıdan sesleniyorum.

"Yemek yapmaktan nefret ederim," diye itiraf eder. "Seni işten aldıktan sonra sana bir şeyler yapmak istedim. Sonra da..." Başını geriye atar ve homurdanır. "Her zamanki gibi işler ters gitti."

"Yani Bennett'ı öldürmek işleri karıştırdı mı?" diye soruyorum ciddi bir ifadeyle.

Bana parlak bir gülümsemeyle bakar, sanki gün ortasında cinayetten bahsetmiyormuşuz gibi.

"Bundan paçayı kurtarabileceğini mi sanıyorsun?" "Oh. Çoktan kurtardım."

Bu beni bu kadar şaşırtmamalı. Chase'in cinayetinden de paçayı kurtarmıştı.

"Güç, değil mi?" Göz kırpar ve bu onu iğrenç değil, sevimli gösteriyor, bu da gerçekten sinir bozucu.

"Benim paçayı kurtardığım şeyleri bilseydin, *mon trésor*, burada benim için mükemmel bir av gibi bu sandalyede durmazdın."

Ayaklarımın üzerinde ağırlığımı değiştiriyorum, aniden onun tarif ettiği gibi hissediyorum.

Mükemmel bir av.

"Acıktım," diyorum, dikkatini benden yemeğe çevirmeye çalışarak. Gözleri benimkilerde kalır ve alt dudağını ısırır. "Ben de," diye mırıldanır.

O ellerini kaldırıp kalçalarımı tutarken ben yutkunuyorum. Kafası tam da amımın olduğu yere geliyor, uyluklarımın ortasına kadar uzanan tişörtü ve külotumla zar zor korunuyor.

"Oynayacağız, Nyx," diye mırıldanır, benim mahrem yerimi koruyan kumaşa karşı.

"Bugün zaten oynadık. Beni korkuttun. Bu sana ilham verdi. Artık yeter."

O bana kolunu dolayarak sandalyeden kaldırırken, sözlerim kulak ardı ediliyor. Yüksekteki konumumdan kolayca ahşap mutfak masasına taşınırken dengemi kaybettiğimi hissederek çığlık atıyorum.

Beni masanın üzerine yatırıyor, yüzü benimkinin hemen üzerinde, gözleri sadizmle parlıyor.

"Uslu bir ilham perisi ol, ben de sana bazı sırlarımı paylaşayım."

Kalbim hızla atıyor. Achilles'in çevresinde kaç kişi bu sözleri duymayı hayal etmiştir? Binlerce sırrı olan adam. Dünyaya, bizim bilmediğimiz her şeyi biliyormuş gibi bakan adam. Biz hayatı anlamaya çalışırken, her şeyi çözmüş gibi, hiç rahatsız görünmeyen adam.

"Hangi sır..."

Başparmağını dudaklarıma koyar. "Gözlerini kapat."

Tereddüt ediyorum, yüzünde güven arıyorum. Hiçbir şey yok. O, bunun benim korkumu biraz olsun gidereceğini bildiği için asla böyle bir güvence vermez.

Ağzımdan nefes alırken, vücudum şimdiden onun arzularına boyun eğmek istiyor gibi hissediyorum.

Ve gözlerim kapanıyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor başımın üstünde.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur ve ortadan kaybolur.

"Gözlerine bir şey takacağım, *mon trésor*." Beklentiyle midem düğümlenir.

"Achilles," diye zayıf bir sesle yalvarırım. "Neden?"

Bir saniye önce göz kapaklarımda üzerinde tuttuğum bezi hissettiğimde irkilirim. Ne zaman elimden almış ki?

"Çünkü," saçımı çekmemeye dikkat ederek kumaşı başımın arkasına bağlarken nazıkçe açıklıyor, "geçmişini yeniden yazacağız."

"Ne demek istiyorsun?"

Birkaç saniye ortadan kaybolur ve çekmecelerin açılıp kapanma sesini duyarım. Duyularım keskinleşir, onun her hareketi beni irkiltebilir.

Hassas bir şekilde bileğimden tutar ve etrafına bir şey sarar.

"Kasap ipi kullanıyorum, çok sert çekme. Derini kesip canını yakmasını istemem." Sözleri, ipi bileğime defalarca dolması ve sonra başımın üzerinden geçirmesi ile eşlik ediyor.

Onun bunu bir şeye bağladığını hissediyorum ve bunun masa ayağı olduğunu varsayabiliyorum. Aynı işlemi diğer kolumda da tekrarlıyor ve çok geçmeden hiçbir kolumu hareket ettiremez hale geliyor.

"Sen bir pisliksin," diye panikleyerek, göz bağımlı çıkarmaya çalışırken başımı bir yandan diğer yana sallıyorum. "Hareket etmem lazım."

Bağlarımı çekiyorum ve onun uyardığı gibi, bağlar derime acı verici bir şekilde batıyor.

"Kendine zarar verme, Nyx," diye sakın bir şekilde emrediyor. "Yaptığımız şeyin amacı bu değil."

"Bunu yapamam." Göğsüm titriyor. "Hareket edebilmem lazım," diye tekrarlıyorum. Elini dizimin üzerinde hissettiğimde bir inilti kaçıyor ağızımdan. "Seni görmem lazım. Lütfen, seni görmeme izin ver."

"Hayır, bebeğim. Ama benim. Ben olduğumu biliyorsun. Seninle oynuyorum, sana dokunuyorum."

"Lütfen." Göğsümde bir hıçkırık takılır, zavallı ciğerlerim, dönen duygularımı tutmaya çalışırken patlamak üzere olan bir baraj gibidir.

Elleri külotumun lastiğini tutar ve onu indirirken yumuşak bir sesle konuşur. Yavaşça. Çok... yavaşça. Dizlerimin büküldüğü ve ayaklarımın sarktığı masanın ucunda durduğunu hayal ediyorum.

"Aklını karıştıracam, *mon trésor*. Kabusları gündüz rüyalarıyla değiştireceğim ve o anı bir daha asla aklından çıkmayacak."

İç çamaşırım kaybolurken tüm vücudum titriyor.

"Ve sen bana yardım edeceksin." Elleri, uyluklarımdan yukarı doğru ilerlerken tüylerimi diken diken ediyor.

Kollarının bacaklarımın altına girdiğini, aynı anda bacaklarımı kaldırdığını hissedebiliyorum ve elleri kalça çukurlarımda yeniden ortaya çıktığında, parmaklarını oraya doluyor.

"Bunu istemiyorum. Bırak şunu."

Ani bir hareketle masanın üzerine çekiliyorum, dizlerimin arkası omuzlarına dayanıyor.

"O gece ne oldu?" diye mırıldanıyor.

"Bunun düzeltilmesine gerek yok, Achilles," diye nefes nefese söylüyorum. "Beni bırak."

İstediğin her şeyi yaparım, tamam mı? Ben... Ben... Ne *istiyorsun*?"

"Yaralandın," diyor basitçe. "Acını dindireyim." "Hayır. Sen hastasın... Sen *lanet olası bir hastasın*."

"Umarım bulaşıcıdır," diyor ciddi bir şekilde. "Sen de kaparsın. Ve birlikte hastalığımızın sarmalına kapılırız."

İpliği tekrar çekiyorum ve derimi kestiğini hissediyorum. "Siktir!" diye bağıriyorum, içimde öfke birikiyor. "Bırak beni!"

Kalça kemiğimi öper, dudaklarını tekrar tepeciğime kadar indirir. "İnkâr, pazarlık ve öfke aşamalarını geçtin. Neredeyse vardık bebeğim."

Panik içinde nefes almaya çalışmak için duraksıyorum ve bir acı dalgası ruhumu sarıyor.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," derim, gözyaşlarım kumaşın arkasında birikir.

"Ama aramızdaki ilişkinin nasıl işlediğini biliyorsun." Beni daha aşağıya, daha aşağıya öper, beni genişçe açık tuttuğu yere yaklaşır.

bacaklarımı omuzlarına koyarak. "Seni itiyorum ve sen benim için ıslanıyorsun. Seni kırıyorum ve sen benim için acını döküyorsun."

"Neden bunu yapıyorsun?" diye bağıriyorum. "Bana işkence etmen için ne yaptım?"

"Zihnin benim emrimde, *mon trésor*. Kendini daha iyi hissetmen için bunu yapmama izin ver."

Klitorisimi neredeyse iffetli bir şekilde öper ve vücudum titremeye başlar.

"Sadece bir adam mıydı?" diye sorar.

Ağzımdan bir hıçkırık kopar, ama cevap hiç olmadığı kadar kolay gelir. "Evet."

"Nerede?"

"Evde," diye fısıldarım. Ve cevap bana bu sefer daha sert bir öpücük getirir.

"İçeri nasıl girdi?"

"Kapıyı çaldı. Kapıyı açtım... ve kafatası desenli bir balaklava takan bir adam içeri girdi."

Ağzını klitorisime bastırduğında ve diliyle yavaş ama kararlı hareketlerle beni yaladığında karnımın altı eridi.

"İçeri girdiğinde ne oldu?"

Islaklığımın üzerine üflediği nefesi beni titretti, sonra da bu anı hatırlayınca titremeye başladım.

"Beni hazırlıksız yakaladı," diyorum, o klitorisime dilini tekrar tekrar yavaşça dokundururken inleyerek. "Beni yere itti ve babamın parayı nereye sakladığını sordu."

O dönmeye başladığında nefesim kesilir, boğazımın derinliklerinden bir inilti yükselir.

"Hiçbir şeyimiz yoktu. Hiçbir zaman da olmadı. O evde değerli hiçbir şey yoktu ve o bundan hoşlanmazdı."

Derin nefes almaya çalışıyorum, ama yine iniltiyle boğuluyorum. "Siktir, Achilles..."

"Seni yere yatırdığında ne yaptı?" Sesinin derimde yarattığı titreşim beni daha da titretir.

"Halatı vardı. Ellerimi arkamda bağladı ve evi didik didik aradı. Ve hiçbir şey bulamayınca... Tanrım..."

Siktir." Dili daha fazla baskı uygulayarak beni işliyor, bileklerimdeki iplerin hissini uzaklaştırıyor.

Onun yerine, Achilles'in kullandığı ipi hissediyorum. Beni şimdiki zamanda tutuyorlar, zevk de öyle. Beni topraklıyor, daha önce hiç yapmadığı şekillerde bana bağlanıyor.

"Tanrım, Nyx," diye homurdanıyor. "Çok iyi gidiyorsun, bebeğim. Bana göz bağından bahset."

"Neden gözlerimi bağladığını bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, nefes nefese. "Sanırım bu da beni korkutmak için başka bir yoldu."

Dişler klitorisimi ödöl olarak ısıyor ve ben bu hissin içine gömülüyorum.

"Beni yüzüstü tuttu," diye homurdanıyorum ve kalçalarımı sallıyorum. "Ağırlığıyla beni ezdi. Karşı koymaya çalıştığımda, elini boğazıma doladı. Ve sıkı." "

Achilles iki parmağıyla girişimi kışkırtıyor ve yavaşça içeri girerek beni akıl sağlığımın sınırına sürüklüyor. Artık parlamalar yok; gece dudaklarımdan akıp gidiyor, ama ben tamamen şimdiki zamanda yaşıyorum. Onun dokunuşuyla kıvranıyorum, kendimi patlamak üzere hissederken zevk beni ele geçiriyor.

"Çok uzun sürmedi," diye inliyorum. "Ama savunmasızdım." Tıpkı şu anda olduğu gibi, Achilles'in ağına takılıp kalmış, kaderimi kabullenmiş durumdayım. "Bir ara bayılacağım sandım. Başımı çok döndürüyordu, ama gözlerim karardı mı yoksa göz bağından mı öyle görünüyordu, anlayamadım. Ben... ben... Kahretsin, boşalacağım."

Nefesim kesiliyor, başım dönüyor ve o durmuyor.

Daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum, bir kurtuluş beni parçalıyor ve milyonlarca parçaya ayırıyor.

Ama düşüş her zamankinden daha kötü.

Her şey bittiği anda gözyaşları yüzümü kaplıyor, özellikle yatarken, hıçkırıklar beni derinden sarsıyor. Göz bağımı hemen çıkarıyor ve ipi kesiyor.

"Buraya gel, bebeğim," diye fısıldıyor.

Oturmama yardım ediyor ve beni kollarına alıyor. Beni kaldırıp öpüyor, tadımı alıyor. O bizi yukarı kata çıkarırken bacaklarımı beline gevşekçe doluyorum.

Saçlarımı ve sırtımı okşayarak, ne kadar cesur olduğumu fısıldıyor. Onun ne kadar güçlü olduğunu fark etmek beni her zaman şaşırtıyor. Achilles uzun boylu, ama günlük kıyafetlerini giydiğinde o kadar da büyük görünmüyor. Spor salonuna giden tiplerden değil, dışarıdan bakıldığında kaslı görünmek için çalışmıyor. Gücünü iyi saklıyor ve banyoyu açarken beni kolayca kollarında tutuyor.

Birkaç dakika sonra, tişörtünü çıkarıp beni dikkatlice sıcak suya sokuyor. Tüm kaslarım anında gevşiyor. Lavanta kokusu geliyor ve tuzlar soğuk cildime çok iyi geliyor.

"Nefes al," diye fısıldadı nazikçe, banyonun dışında çömelmiş halde. "Ben buradayım ve her şey bitti."

İşaret parmağıyla saçlarımı kenara çekiyor. "Artık güvendesin, benim küçük kurtulanım."

Gözlerimi indirip başımı sallıyorum.

"O gece yaptıklarımı bilseydin, beni bu kadar takdir etmezdin."

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etraflarına doladım ve banyonun narin kokusunu içime çektim.

"Nyx, bana söyleyeceğin hiçbir şey, senin hakkındaki fikrimi değiştiremez."

"Geldim," diyorum sert bir sesle, sanki olanlara kızgınmışım gibi tıslayarak. O zamanlar benim varlığımdan bile haberi olmayan bir adam. "Bana tecavüz etti. Ve ben orgazm oldum."

Elini yanağıma koyar ve bana bakmam için zorlar. Bana o kadar yaklaşmıştır ki, dirseği suya batar ve kapüşonlu sweatshirtinin kolunu ıslatır.

"Chase bunu biliyordu," diye itiraf ettim. "Bana bunun için sürtük dedi."

"Şu anda seni rahatlatmak için sana birçok şey söyleyebilirim," diyor ciddi bir sesle.

Sesinde yumuşaklık arıyorum ama yok. Yine de her zamanki düz sesinde güven var.

"Chase'in sadece sana kötü davrandığını ve bunu sana karşı kullandığını değil, aynı zamanda trajik bir şekilde eğitimsiz bir adam olduğunu da söyleyebilirim. Anlamadığı bir konuda seni asla rahatlatamazdı ve bu muhtemelen zehirli egosunu incitmiştir."

Düşen gözyaşını siler ve devam eder. "İstatistiklere göre, tecavüzü bildiren insanların yaklaşık yüzde dört ila beşinin orgazmdan bahsettiğini söyleyebilirim. Ama biz *bildirimde bulunan* insanlardan bahsediyoruz, ki bu zaten çok nadir bir durum. Ayrıca, gerçek sayının ne kadar farklı olduğunu ancak hayal edebileceğiniz kadar utanç verici bir şeyden bahsediyoruz. Toplumu rahatsız eden her şey gibi, bu konuda da çok az araştırma var. Cinsel saldırı mağdurlarıyla çalışan terapistler, hastalarının yarısından biraz azının bundan bahsettiğini söylüyor. Bunun ne kadar büyük bir rakam olduğunun farkında mısınız?"

Kalbim yavaşlarken, onun bakışları yoğunlaşıyor. Bunların hiçbirini bilmiyordum.

"İsterseniz bunun bilimsel yönüne de girebilirim," diyor

"Ama bu çok sıkıcı. Bilim adamları orgazmın otonom sinir sisteminden kaynaklanabileceğini düşünüyorlar."

"Bana tıp dersleri veriyorsun," diyorum zayıf bir sesle, ama dudaklarında beliren hafif gülümseme hoşuma gidiyor.

"Bu, vücudumuzun bizim için yaptığı bir şey olduğu anlamına gelir. Tıpkı terlemeyi veya kalp atış hızını kontrol edemediğin gibi. Sadece olur. Bir tetikleyici vardır ve vücudun buna tepki verir."

"Doğru," diye burnumu çekiyorum ve o da yanağımı biraz daha okşuyor.

"Ama bunların hiçbirinin seni daha iyi hissettirmeyeceğini biliyorum, Nyx." Sesi alçalır ve ilk kez, onun kırılganlığındaki değişimi hissedebiliyorum. "O yüzden, seni daha iyi hissettirebilecek tek şeyi söyleyeceğim."

Ben insanım, empatik biriyim, bazı yönlerden Achilles'le bağlantılıyım ve bu gerçeğin, beni toz haline getirecek bir tren kadar hızlı ve ölümcül bir şekilde ortaya çıkacağını hissediyorum.

"Tecavüz sırasında orgazm olmak olur." Dudaklarını yalar ve bakışlarını kaçırmamak için mücadele ettiğini hissedebilirim. Ne kadar zor olsa da, bana ihtiyacım olan gücü vermek için gözlerini benden ayırmaz. "Ben yaşadım."

O anda anlıyorum. Achilles Duval hayatında hiçbir şeyi umursamıyor çünkü hayatın en kötüsünü çoktan görmüş. Gizemli bir gülümsemeyle dolaşıyor çünkü sakladığı sırdan daha büyük bir sır yok. Davranışları bir tür kibir değil. Depresyon. Yarın ölebilir ve bu onun için bir kurtuluş olur.

Bu gece, onun bana sırrını anlatmasının sadece beni rahatlatmak için olmadığını anladım. Çünkü o umutlanmaya başlamıştı. Birlikte üstesinden gelirsek hayatın daha iyi olabileceğine dair umut. Her bir kırık an bir bir. Ruhlarımızın her bir parçası mükemmel bir uyum içinde bir araya geliyor.

Elimi yanağıma koyup, ağzıma değene kadar nazikçe hareket ettiriyorum. Avucunu öpüp, ona bakıyorum.

"Güvendesin," diye fısıldıyorum, onun daha önce yaptığı gibi. "Ben buradayım."

Bu sözleri söylüyorum, ama içten içe bu adamın sonunun ben olacağımı biliyorum. Ve beni sevmek, çünkü bunun böyle olduğunu biliyorum, hayatının en büyük hatası olacak.

"Şimdi," diyor yumuşak bir sesle. "Çember hakkında."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Nyx

İlk Kez – Damiano David

Peach ve Ella'nın yüzleri düştüğü anda aptalca bir kahkaha atıyorum. Yanlarında, Alex'in gözleri kalp şeklinde olmuş.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye boğuk bir sesle söylüyor Peach.
"Yani,

tamamen bitti mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, eklemek istediği bazı şeyler olduğunu söylüyor, ama neredeyse bitti."

"Sen bir ilham perisisin," diyor Ella rüya gibi. "Achilles'i yeniden beste yapmaya teşvik ettin. İnanamıyorum."

Alex kucağındaki dekoratif yastığı kucaklıyor, ela gözleri yavaşça kırpışarak beni izliyor. Şatonun ortak salonlarından birinde oturuyoruz, köşenin tamamını kendimize ayırmışız. Doğal ışığın içeri girebileceği kadar gotik pencereleri olan tek odalardan biri burası. Dışarıda, Ekim sonu yağmuru vitray pencerelere vuruyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Achilles ile üç mükemmel hafta geçirdik. Gündüzleri kampüse gidiyoruz, ama her akşam ve hafta sonunu onun göl evinde geçiriyoruz. Onunla keman çalışmak her zaman hayalimdi, ama bunun genellikle çıplak kalmamız ve cinsel olarak yeni sınırları denememizle sonuçlanması, hayal bile edemeyeceğim bir şeydi.

Seks ve müzikten çok daha fazlası var. Bunu söylemek bile çılgınca, ama Achilles ve benim bir zamanlar utanç verici bir sırrı paylaştığımızı düşünmek neredeyse inanılmaz. O gece itiraf ettikleri dışında cinsel saldırı hakkında hiçbir şey paylaşmadı. Yine de

utanç duygusu ikimiz için de ortadan kalktı ve bizi şekillendiren travmanın dışında kim olduğumuzu özgürce keşfedebiliyoruz.

Ve sonra Çember var. Bana *her şeyi* o öğretti. Her gün biraz daha fazla. Babası Zeus olarak bilinir çünkü o liderdir. Ve üç yönetim kurulu üyesi vardır. Her yıl, yeni üyeler inisiyasyona girmeye çalışır ve yanlarında bir kadın getirmek zorundadırlar. Bu kadın ya Hera, yani gelecekteki eşleri olacak ya da Afrodite, yani Gölgeler'in seks oyuncakları olacak. Gölgeler, inisiyasyona girmiş üyelerdir. Kontrol ettikleri o kadar çok şey var ki, kafam almıyor bile. Achilles, kendine saklaması gereken birçok şeyi benimle paylaştı. Üyelerinin, arkadaşlarının rollerini. Bu üniversitedeki insanlar hakkında çok şey biliyorum, özellikle de Achilles'in asla katılmayacağını söylediği için babasının bizden haberi olamayacağını.

"Peki..." Peach bana yaklaşıp. "Achilles pislik olmadığı zaman nasıl biri?"

Yine gülerek yanaklarım kızardı. "Bilmiyorum. Sen de bunu yaşamışsındır. Siz onu çok uzun zamandır tanıyorsunuz." Birkaç saniye birbirlerine bakarlar.

"Aslında hayır," Alex yumuşak bir sesle söyler. "Onu seviyoruz, ama o her zaman sorunlu bir arkadaş olmuştur. Şefkatli tarafı o kadar nadir ortaya çıkar ki, en son ne zaman gördüğümüzü bile hatırlamıyorum."

"Benim için, babam öldüğünde oldu," diye itiraf eder Ella. "O zaman bana baktı. Ama bu iki yıl önceydi."

Peach omuz silker. "Bilmiyorum, ben sadece onunla tartışırım. Ama her zaman sevgiyle."

Hepimiz gülüyoruz, ama onlar hala bana bekleyişle bakıyorlar.

"Tamam, şey," diye düşünmeye başlıyorum. "Çok yemek yapar, ki bu... devam eden bir süreç."

"Dur, dur, yavaş ol. Senin için *yemek mi yapıyor?*" Ella heyecanla sorar.

Bu düşünceyle karnımda kelebekler uçarken başımı sallıyorum.

"O adam yemek yapmaktan nefret ediyor," diye ısrar ediyor Peach. "Ona ne yaptın?"

Dudaklarımı ısırarak omuz silkiyorum. "Ondan hiçbir şey istemedim. Kendini geliştirmek istediğini söyledi."

"Başka ne, başka ne?" Alex kıkırdıyor.

"Uh, birlikte keman çalışıyoruz. Bana yardımcı olmak için zaman ayırıyor."

Peach, Ella'nın uyluğuna vurur. "Evelyn kıskançlıktan ölüyordur."

Kalbim sıkışıyor, onun adını duymaktan hoşlanmıyorum. Onun ve Achilles'in eskiden birlikte olduklarını biliyorum ve bunu başka türlü ifade edemem: Ben kıskanç bir kıızım.

Her pazartesi, provalarda onu Achilles ile konuşurken bana bakarken görüyorum. Ona bu yönümü göstermedim, ama onları izlerken içimden öfkeleniyorum.

"Hiç çıkmışlar mı?" diye soruyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Achilles kimseyle çıkmaz," diye cevaplıyor Ella, farkına varmadan.

"Eskiden ıkmazdı."

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Evelyn, birden fazla kez seviştikleri için şanslı olan hayranlarından biri. Ama ona ne kadar çok kez pratik yapmasına yardım etmesini, ona tavsiyelerde bulunmasını istese de... o hiç yapmadı. Onun bu konuda ısrarcı olması onu rahatsız ediyordu. O, onun bestelediği bir şey olup olmadığını görmek için müzik notalarını karıştırdığında, onunla görüşmeyi kesti. Ama sonra yılbaşı partisinde onu odasına götürdü. Bilmiyorum; o adam çok karmaşık, Nyx."

Tuvaletten çıktığımda, onun dizlerinin üzerinde, aralarında o teraryum varken gördüğümü hatırlıyorum.

"Bence o karmaşık biri değil," diye araya giriyor Alex. Gözleri parlayarak bana bakıyor. "Bence doğru kişiği bulamamıştı."

Ama ben onun için doğru kişi miyim? Çünkü gelecekte olacıklardan endişeleniyorum. Her şey onun istediği gibi gitmeyecek. Ve işler istediği gibi gitmediğinde Achilles tehlikeli bir adamdır.

"Bir bakmışsın, Achilles bizimle dörtlü randevuya çıkıyor," diyor Ella, gözleri parıldayarak. "Değişmiş bir adam."

"Bence köpekbalıklarıyla dolu sulara atılmayı tercih eder." Peach burun kıvırdı.

Telefonlarımızın aynı anda çalmaya başlamasıyla kahkahalarımız kesilir ve gruba bir soğukluk çöker.

"Of, hadi ama," diye inler Peach. "Hermes son zamanlarda çok ısrarcı."

Son gönderi Evelyn ile ilgiliydi ve hukuk yüksek lisans Ğrencisi Calvin Park ile yeni başlayan ilişkisi hakkında

sosyal statü yükseltme enerjisi. Bana hiç mantıklı gelmiyordu. Evelyn zengin. Calvin zengin. Benim için hepsi aynı.

"Kim kontrol etmek ister?" diye sorar Alex utangaç bir şekilde. "Çünkü benim gücüm yetmez."

Ella ve ben hemen harekete geçtik, Peach de birkaç saniye sonra bizi takip etti. "O kadar da kötü değil," diye ilk bakışta söyledim.

Hermes, bazı kişilerin fotoğraflarının bulunduğu *"En Muhtemel..." Elite versiyonu* bir karusel paylaştı. Başlıkta şöyle yazıyor

Yıllığımızı hazırlıyoruz... Kimseyi atlamadım mı?
#letmeintoyourCircle #theeliteoftheelite

"Ne oluyor lan?" Ella mırıldanır, yüzünün rengi solmuştur. "Siktir," diye fısıldar Peach.

Yine aşağıya bakıyorum. İlk resim Camila Diaz'ın erkek arkadaşının. Bir dizi kadın ve onların taktığı aynı kolyeler varken Hermes'in hedefi oydu. Şimdi erkek arkadaşı Marcus, yüzünde açıklama yazan gönderinin ilk resminde.

En olası... propaganda yaymak ve önemli haberleri bastırmak: Marcus Wesley

Teşekkürler... iki büyük medya kuruluşunun sahibi olan babasına.

Sağa kaydırıyorum. Calvin Park'ın resmi.

En olası... sana zehir verip panzehiri satmak: Calvin Park.

Teşekkürler... Ailesi, ülkedeki en büyük ilaç şirketinin ana hissedarı olmakla birlikte, işlenmiş gıda üreten bir gıda şirketine sahip.

Kızların hareket ettiğini hissediyorum, ama dikkatim yazıya odaklanmış durumda.

*En büyük olasılıkla...çalışarak kazandığınız her şeyi çalacak kişi:
Christopher Murray Teşekkürler...onu işe alan hukuk firması, son
beş yılda gerçekleşen düşmanca devralmaların %79'undan
sorumlu.*

*Son beş yılda düşmanca devralmaların %79'undan sorumlu olan hukuk
firması.*

"Orospu çocuğu bizi ifşa ediyor," diye bağıyor Ella. "Bunları nereden
biliyorlar ki?"

Son resme geçiyorum.

*En olası... cinayetten paçayı sıyracak kişi: Achilles Duval
Teşekkürler... daha önce bahsedilenlerin hepsinin kendi yönetimi
altında gerçekleşmesine izin veren eyalet başsavcısı babasına.
Hepimizi elinde tutmak güzel olmalı.*

Başımı kaldırdığımda, birçok sırrı saklayan üç çift çaresiz gözle
karşılaşıyorum. Ama bu gözlerin sahipleri, sırlarını benimle paylaşmaya
karar vermiyorlar.

"Nyx," Peach tereddüt ediyor. "Bunların herhangi birini biliyor
muydun?"

Achilles'e hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdiğim için başımı
sallıyorum. Gerçek şu ki, bu görevdeki herkesi tanıyordum.

Peach'in bakışları bir şey saklamaktan şüpheye dönüşüyor, ama
yine de bana gülümsüyor.

"Tamam, boş ver."

Çevremizdeki herkes yazıyı okurken hava değişir. Buradaki
öğrenciler arasında güven yoktur ve odaya bakındığımda herkes hem
kurban hem de fail gibi görünür.

"Bu doğru mu?" diye sorar bir kız, bizim yanımıza yaklaşırken.
"Achilles cinayetten paçayı sıyrabilir mi?"

"Siktir git Cassie," diye karşılık veriyor Peach. Bana daha sakın bir
ses tonuyla konuşuyor. "Onunla konuşma, Silver Students Post için her
şeyi gizlice kaydediyor." Sonra tekrar ona dönüyor. "Hermes'e ne kadar
yardım ediyorsun?"

Cassie gözlerini devirerek bana baktı. "Resmi olarak çıkıyor
musunuz? Aile sırlarını paylaştı mı? Babası kimi koruyor?"

"Uh," tereddüt ediyorum, etrafımızda daha fazla insanın toplanıp cevap beklediğini fark ediyorum.

Gözümün ucuyla Peach'in telefonunda hızlıca mesaj yazdığını fark ettim, ama Cassie konuşmaya devam edince gruba geri döndüm.

"Eğer onun babasının bursu sayesinde buradaysan, bu kirli para değil mi?"

"Ne... Ben nereden bileyim?"

"Sana yatıyor, değil mi? Birkaç şey paylaşmıyor mu?" Bu Cassie değil, ama çok iyi tanıdığım alaycı bir ses.

Dişlerimi sıkarak Evelyn'e döndüm. "Neden bilmek istiyorsun? Kıskanıyor musun?"

"Zengin çocuk fakir kızla yeni bir şey deniyor. Hikayenin nasıl bittiğini hepimiz biliyoruz."

Üç arkadaşım aynı anda ayağa kalkıyor. "Tamam, millet, siktirin gidin," diyor Peach neredeyse bağırarak.

Bazıları kendi yollarına gider, ama Evelyn ve Cassie kıpırdamaz.

"Beni becerirken sırlarını benimle paylaştı. Mesela, bilirsin..." Sol kulağımı işaret edip sessizce dudaklarını oynatarak, *"Senin sadece fakir değil, aynı zamanda sağır olduğunu da söyledi" dedi. Ne talihsizlik.*

Alex, Peach ve Ella onun az önce ne dediğini bilemezler çünkü ben bunu dudaklarından okudum. Bunu bilerek yaptı, böylece tepkim tamamen orantısız görünecekti.

Yine de tuzağa düştüm.

"Sürtük, sen öldün," diye tıslayarak ona saldırıyorum.

Gerçek North Shore tarzında, yumruğum havada uçar ve çenesine tam isabet eder. O çığlık atar, geriye düşer, etrafımızdakiler ise nefeslerini tutar.

"Nyx!" Alex beni çağırıyor, herkesin yaklaştığını hissediyorum.

Ona ikinci kez yumruk attım, ama o karşılık vermeye bile çalışmadı, sadece kendini korumaya çalıştı ve bunda da başarısız oldu.

Peach'in birine bağırıldığını duyuyorum. "Bir şey yap lan, aptal!"

Ve cevap veren alaycı ses öfkemi daha da körüklüyor. "Evelyn'in tam da istediği şeyi aldığı hissine kapılıyorum."

"Achilles!" Arkadaşlarımın üçü ona bağırıyor.

Bir kol belimi sarar ve Achilles beni kolaylıkla kaldırıp kenara çeker.

Her şeyi görüyorum. Bana doğrultulmuş telefonlar. Şaşkın bakışlar. Ve insanlar Evelyn'e oturmasına yardım ederken, onun kanayan ağzı. Arkadaşlarım bile neden bu kadar çılgınca tepki verdiğimi anlamıyor.

"Nyx," Alex, Achilles'ten uzaklaşmaya çalışırken diyor. "Ne oldu?"

"Bırak beni, pislik," beni tutan adama öfkeyle bağırırım. "*Ona söyledin* mi? Bırak beni!"

Evelyn bize yaklaşır, yüzünde gözyaşları akarken titrer.

"Sana söylemiştim, Achilles," diye hıçkırıyor. "Kızı North Shore'dan çıkarabilirsin, ama North Shore'u ondan çıkaramazsın."

O kadar hızlı bırakılırım ki, dengemi kaybederim. Peach beni yakalar ve Ella beni sakinleştirmek için elimi tutar.

"Tekrarla," der Achilles, Evelyn'in kişisel alanına girerek. "Lanet ağzını aç ve onun hakkında ne düşündüğünü söyle."

Şiddetli ses tonu hepimizi olduğumuz yerde dondu. Oda sessizliğe büründü, o an zamanda dondu.

Hepimizin üzerinde olan, kayıtsız dahi Achilles Duval, soğukkanlılığını kaybetti.

"Zavallı, kıskanç sürtük," der ve geri adım atarak tehditkar bir şekilde parmağını ona doğru uzatır. "Hayatın bitti, Evelyn. Kariyerin, geleceğin. Hepsi bitti. Sen bittin."

Bu sözler onun ağzından yeni çıkmış gibi geliyor ve öğrencilerin yüzlerindeki şok ifadesi bana haklı olduğumu gösteriyor. İnsanların ona duyduğu saygı her zaman yeterli olmuştur. Daha önce hiç böyle tehditler savurmak zorunda kalmamıştır. Ve herkese karşı sahip olduğu gücü kullanmasının sebebi benim.

Arkasını dönüp bana doğru geliyor. Beni acımasızca kolumdan yakalayıp Ella'yı bırakmamı ve onun ritmine uymamı sağlıyor, sonra da ortak salondan çıkıp kalenin karanlık koridorlarında ilerliyor.

"Ona... ona... hakkında konuştun!" Kendi sözlerim boğazımda düğümleniyor. "Onunla yatıyordun! Benim sırrımı paylaşıyordun!"

O kadar ani durur ki, o dönüp beni taş duvara çarpmadan önce yanına çarparım.

"Nasıl yapabildin?" diye bağırarak başımın üstündeki taşı tokatladı. "Hayalini nasıl böyle tehlikeye atabildin? *Asla* kendini riske atma, Nyx. Sana bunu söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum. Burada kariyerini ciddiye alan tek kişi ben miyim?"

Göğsüne itiyorum ama o, boğazımı eliyle sıkarak beni geri itiyor. Endişeli gözlerim onun gözlerine dikildiğinde, elini gevşettiğini fark ediyorum.

"Senin, onunla sevişirken ona benim sırrımı anlattığını söyledi. Ve *sen* bunu, benimle yatmaya başladıktan sonra öğrendin. Benim arkamdan onunla görüşüyor muydun?"

Kafasını salladı, gözlerindeki gri renk hayal kırıklığıyla bulanıklaştı.

"Her zaman *bununla* düşün," diyor ve işaret parmağını şakağıma bastırıyor. "Gururunla değil."

"Ama o dedi ki..."

"Senin kondüktöründen öğrendi," diyor açıkça. "Bu dünya hakkında hiçbir şey öğrenmedin mi, Nyx? Buradaki kimsenin ağzından çıkan tek bir kelimeye nasıl inanabilirsin? Evelyn'e tam da istediği şeyi verdin. İlgi, *senin* de bu şehrin yanlış tarafında yaşayan şiddet eğilimli bir kız olduğunun kanıtı. İnsanların filme alıp konuşacağı bir şey. Benim hakkımda söylenen hiçbir şeye tepki gösterdiğimi gördün mü? Hermes'in gönderilerine? Burası North Shore değil. Burada düşmanlarının kim olduğunu asla bilemezsin."

Duruyorum, durum başladığından beri ilk kez nefes alıyorum. Ne yaptığımı fark edince gözlerim doluyor.

"*Mon trésor*," diye özenle fısıldadı. "Üzülme. Bunların seni etkilemesine izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Ama çoktan etkilendi," diyorum, alt dudağım titreyerek. "Ona yumruk attım."

Elimi nazikçe tutar, yoğun bir şekilde bakar. "Görünüşe göre yumruğun zayıf." Hafif bir gülümsemeyle parmak eklemlerimi öper.

Onun sözleri içimden istemeden bir kahkaha koparıyor.

"Ben kavgacı biri değilim," diye itiraf ediyorum. "North Shore'lu bir kız için pek de uygun değil." Öfkeyle nefes alıp veriyorum. "Ne kadar aptalım."

"Kıskançsın," diye düzeltir, bilmiş bir gülümsemeyle. "Bu biraz sevimli."

Ağzım açık kalır ve "Onu tehdit ettin" derim. "Ah, bak, *bunu* hak etmişti."

"Gerçekten bitti mi?" diye soruyorum, hepimiz üzerinde sahip olduğu güçten endişe duyarak.

Yüzü yine ifadesizleşir ve sadece başını sallar.

"Evet. Sözümünden dönmem, bebeğim. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, Pazartesi günü provalara gelmez."

"Ama..."

"O, herkesin önünde seni utandırmaya çalıştı. İnan bana, etkisini kullandığı son şey buydu."

Suçluluk duygusu içimi kaplarken yutkunuyorum.

"Nyx." O gülümsedi. "Ciddi olamazsın. *Seni* yok etmeye çalışan bir kadının geleceğini yok ettiğim için kendini kötü hissediyorsun."

Başını sallar, elimi tutarak tekrar yürümeye başlar. "Sen çok karmaşık bir vakasın, bunu söyleyeyim."

"Ben bir *vaka* değilim, Achilles. Ben senin kız arkadaşımım."

O aniden durur, ben de dururum. Kalbim hızla atıyor, bayılmamak için zorlukla dayanıyorum. Bunu gerçekten söyledim mi?

"Ne?" diye sorar, benim kadar şok olmuş bir şekilde.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey demedim. Bilmiyorum... neden... ağzımdan öyle çıktı." Bana bakar, boş eliyle yanağımı okşar.

"Bunu duymak için can attığımı biliyorsun. Tekrar söyle."

Kafamı sallarım.

"Tekrar söyle, Nyx." Önceki istek sert bir emre dönüşür. "Sen nesisin?"

"Kız arkadaşın mı?" Boğazım düğümlenerek kelimeleri sıkıştırıyorum. "Tekrar." Onun kibirli talebi, onu daha da çok istememe neden oluyor. "Kapa çenenini. Elimini tekrar riske atıp o sırtıışı yüzünden sileceğim yüzünden sileceğim."

"Ooh," diye alay ediyor benimle. "Kız arkadaşım huysuzlanmış. Ne yapmalı?"

"Achilles, kes sesini," diye inlerim ve tekrar yürümeye başlarız.

"Sevgilime Sevgililer Günü'nde ne alacağım?" Beni alay etmeye devam ediyor.

"Böyle devam edersen o zamana kadar kız arkadaşın kalmaz." Ama kalbim göğsümde konfeti patlaması gibi.

"Cadılar Bayramı için çift kostümü giymeli miyiz?" "Kapa çeneni," diye yüzüncü kez tekrar ediyorum.

"Tabii ki. Kız arkadaşımı üzmemek istemem. Ne derler bilirsin, mutlu kız arkadaş, mutlu hayat."

"Mutlu eş, mutlu hayat," diye düzeltiyorum.

"Lütfen Nyx, her şeyi sırayla yapalım. Sen daha yeni benim kız arkadaşım oldun."

Kaleden çıkarken koluna bir tokat atarım. "Tanrım, dayanılmazsın."

"Yine de beni erkek arkadaşın olarak istiyorsun."

Hala yağmur yağıyor ve soğuk hava yüzüme çarpıyor. Bu, bizim balonumuzun dışında gerçek bir dünya olduğunu ve bu anları değer vermem gerektiğini acı bir şekilde hatırlatıyor. Çünkü Achilles gerçeği öğrendiğinde, bana asla eskisi gibi bakmayacak.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Nyx

Fault in the stars – Powfu, The Chainsmokers

"Bayan Mayer." Sahnede adım okunduğunda irkildim.

Bayan Rivera bizi çağırdığında çok korkarız çünkü bizi tebrik mi edecek yoksa hayatımızın azarını mı okuyacak bilemeyiz.

"Evet?" diye soruyorum koltuğumdan.

İlk sandalyeyi işaret ediyor. Sabah boyunca öğrencileri yerlerinden kaldırdığı için sandalye boş. Bunu sadece dönem başında yapması gerekiyor, ama seslerimizin tonu yüzünden kafayı yiyor.

"Anlamadım?" diye soruyorum.

"Tekrar ettirmeyin."

Teknik olarak, hiçbir şey söylemedi.

Diğer kemancılar fısıldarken aceleyle ayağa kalkarım. "Achilles Duval'ın beni sikmesine izin versem belki birinci sandalyeye oturabilirdim." Bazıları

Sarah adındaki kız, yanından geçerken burun kıvrıyor.

"Bunun olması için seni sikmek istemem gerek," diye Achilles sahnenin kenarından rahatça karşılık verir ve diğerleri Sarah'ya gülerken, utançtan yanaklarım kızarır.

"Lütfen dikkatinizi verin," diye Miss Rivera onları azarlıyor.

Achilles'e ölümcül bir bakış atarım, ama karşılığında sadece hızlı bir göz kırpmaya alırım.

Prova bittiğinde, ilişkim hakkında o kadar çok alaycı yorum duydum ki, birinci kemancı olarak layık olduğumdan şüphe etmeye başladım. Eminim ki hepsinin istediği de tam olarak buydu. Evelyn'le olan olaydan bu yana

bir haftadan fazla zaman geçmişti ve o kana susamış pislikler dedikodu yapacak yeni bir konu arıyorlardı.

Achilles, müzik salonundan çıktığımda bana yetişir, ama kolunu omzuma attığı anda onu iteklerim.

"Nyx, beni uzaklaştırma. Bu beni sana daha da bağımlı hale getiriyor ve yapabileceklerimden endişeleniyorum."

Yürümeye devam ediyorum, onu benim adımlarımı takip etmeye zorluyorum.

"Nyx," diye tekrarlıyor. "Dinliyor musun? Sağında duruyorum, beni duymuyormuş gibi davranma."

Keman kutumu daha sıkı tutuyorum ve omzumdaki çantayı düzeltiyorum, onu görmezden geliyorum.

"Bana aptalca bir şey yaptırma, kadın," diyor tehditkar bir ses tonuyla, güçlü elini boynumun arkasına dolayarak.

Durmak zorunda kalıyorum, ona döndüğümde midem düğümleniyor. "Sadece benimle yattığın için birinci kemancı mıyım?"

Kaşları yükselir, elik gibi gözleri bana bakar.

"Seninle yatmam, daha iyi almanı mı sağlıyor?" diye gerçek bir merakla sorar.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Tabii ki hayır."

"O zaman hayır. Sen değilsin ilk değilsin
Çünkü ben senin sen

şu anda o tavrını sikmek için can atıyorum ama." "Ama beni bu pozisyona öneren sen miydin? Yoksa Bayan Rivera'nın fikri miydi?"

"Ne fark eder ki? Sen yeteneklisin ve o orkestradaki çoğu mzisyenden çok daha iyisin. Fazla kafana takma. Umarım yakında senin solist olman gerektiğini anlar."

"Demek senmişsin." Hayal kırıklığıyla inlerim. "Ona bunu yapmasını sen söyledin ve müzik bölümündeki herkesin seni sanki... *İsa gibi* dinlediğini biliyorsun."

"Bana olan güvenleri gerçekten yeni bir seviyeye ulaşmış." Burun kıvrır.

"Achilles, kendi yolumu kendim izmeme izin vermelisin," derim, sinirli bir şekilde ormanda yryşmze devam ederken.

"Ben sadece diğerlerinden önce duyuyorum ve görüyorum," diyor o kadar doğal bir şekilde ki, sesindeki kibri fark etmediğini düşünüyorum. "Bu yüzden bana provalara katılmamı istiyorlar. Onlara tavsiyelerde bulunmam için. Ben de yaptım ve şimdi sen birinci kemansın."

"Sence de önyargılı olmuyor musun? Bana karşı zaafın olduğu için benim çok yetenekli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Duraklıyor ve bana dönüyor, sanki ben bir aptalmışım gibi başını sallıyor. "Sana karşı zaafım var *çünkü* yeteneklisin. Düşüncelerini düzelt. Ve bunu bu kadar büyütmenin tek nedeni, bunu hak etmediğini düşünmen, bu da beni ciddi şekilde sınırlandırmeye başladı. Ama hey, belki de ihtiyacın olan şey başka bir ders."

Orkestra şefinin batonunun kıcıma tekrar tekrar vurmasının hatırası beni uysallaştırmaya yetiyor.

"İstemiyorum," diye mırıldandım.

"Bunu ben karar vereceğim, *mon trésor*."

Otoparka vardığımızda yağmur yağıyor. Bu sabah Range Rover'ını park ettiği yeri arıyorum ama araba yok. Onun yerine, camları karartılmış bir şehir arabası bekliyor ve şoför bize arka kapıyı açıyor.

Achilles önce beni içeri alır ve hemen ardından kendisi de girer.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, içimde bir parça endişe beliriyor.

Achilles elini uyluklarımın üzerine koyar, tayt giymiş bacaklarımı okşarken yerdeki çantadan bir şey alır. "New York'a gidiyoruz."

"Ne?" diye soruyorum.

"New York Filarmoni Orkestrası ile bir toplantım var." Kucağıma bir şey koyar, bir konçerto kadar ağır görünen bir müzik kitabı. "Ve bunu uçakta okuyacaksın."

"Bu..." Tereddüt ederken dudaklarımı yaladım. "Bu senin konçerton mu?"

Dışarıdaki yağmura bakıyor, başparmağıyla alt dudağını okşuyor.

"Evet," kahve siparişini onaylar gibi rahatça mırıldanıyor. Kucağımda Achilles Duval'ın yeni konçertosu var. Klasik müziğin önümüzdeki on yılını etkileyebilecek bir eser. Ve adam bunu pek umursamıyor.

"Bitirdin mi?" diye soruyorum, gözlerim parıldıyor. "Bir şey eksik."

"Ne?" diye hemen soruyorum, vücudum titrerken her şeyi bilmek için çok hevesliyim.

Bana dönüyor, New York Filarmoni Orkestrası'na göstereceğimiz bir şey hakkında konuşurken gülümsemesi neredeyse küçümseyici.

"Ne?" diye ısrar ediyorum.

"Senin onayın."

Tek yapabildiğim ona göz kırpmak ve neyden bahsettiğini merak etmek.

"Onayım mı?"

Bir dakika öncesine göre biraz daha ciddi bir şekilde başını sallar. "Bu bir şaheser, *mon trésor*. Buna hiç şüphem yok. Ama bu senin ilham verdiğin bir şaheser. Bu kitaptaki her bir nota, senin yaptıklarından, söylediklerinden geliyor. Bir inilti, parfümün, korkuların, endişelerin, umutların. Travman ve iyileşmen. Bu sensin. Bu samimi, ruhuna derin bir dalış." Derin bir nefes alır. "Oku. Dinle. Anlayacaksın. Ve eğer bunun dünyaya çalınmasını istemiyorsan... o zaman kendimize saklayalım."

"Ama dünya yıllardır senden bir şey bekliyor, Achilles. Ben kimim ki bunu onlardan saklayayım?"

"Her şey," diye cevaplar, sanki bu dünyadaki en kolay, en bariz şeymiş gibi. "Sen her şeysin."

"Ama..."

"Bak, inkar edilemeyecek şeyler vardır, Nyx. Açıktır ama aptalca şeyler. İnsan vücudunda 206 kemik olduğu gibi. Gözlerinin kahverengi olduğu gibi. İstediğimde binlerce şaheser besteleyebilen bir müzik dehası olduğum gibi. Ya da... senin benim için o eserlerden daha değerli olduğun gibi. Bu bir gerçek, aptalca bir gerçek ve şimdi ya da gelecekte değişmeyecek. O yüzden oku. Uçuşumuz iki saat sürecek. Sonra bunu New York'taki arkadaşlara sunup sunmayacağımızı bana söyleyeceksin."

"Uçağa bineceğiz dediğinde, *gerçek* bir uçaktan bahsettiğini sandım."

Şoförün bizi bıraktığı pistte duruyoruz ve ayaklarım önümüzde duran jetin merdivenlerine doğru hareket etmeyi reddediyor.

Achilles'in eli omuzlarımın arasına dokunarak beni okşamaya başladı, bu, başka bir insanı nasıl rahatlatacağını bilmeyen birinin tipik bir güven verme çabasıydı.

"*Bu* bir uçak, Nyx," diyor ciddi bir ifadeyle. "Sadece özel bir uçak." "Çok küçük," diyorum tiz bir sesle. "Gerçekten uçabilir mi?"

"Son birkaç seferinde uçu."

O bir adım öne atıyor, ama ben olduğum yerde kalıyorum.

"Tamam," diye homurdanır. "Saat beşte çok önemli bir randevumuz olduğunu bilmelisin ve teknik olarak seni o uçağa binmeye zorlamamalıyım ama zorlayacağım."

"Biliyorum," diyorum aniden paniğe kapılarak. "Filarmoni konseri. Sadece ilk uçak deneyimimin özel jetle olacağını hiç düşünmemiştim. Ve çok küçük görünüyor."

Bana kaşlarını kaldırarak bakar. "Hiç uçağa binmedin mi?" "Hiç *ilçemizden* çıkmadım. Ayrıcalığın ortada, Achilles."

Başını eğdi. "Evet, öyle." Tekrar başını kaldırarak ekledi, "Sözümü geri alıyorum. Ama bu randevu benim için gerçekten çok önemli, Nyx. Başka bir zaman telafi ederim, tamam mı?"

Bana doğru attığı tehditkar adım yeterince uyarıcıydı.

"Hayır, hayır, hayır." Geriye doğru yürürken ellerimi önüme koydum. "Ne yapıyorsun? Bensiz gidemez misin?"

"Hayır, gidemem."

Bir saniye içinde, omzuna yaslanarak, sanki hayatımın kurtuluşuymuş gibi onun konsolosuna tutunuyorum.

"Achilles!" Ben Çılgılık attım. " istemiyorum
istemiyorum gitmekgitmek Bu bu bir ölüm makinesi."

Merdivenlerin altında bir uçuş görevlisi geçiyoruz, Achilles yukarı çıktığında gülümsemesi neredeyse hiç bozulmuyor.

"Yardım edin! Efendim, bu bir kaçırma!"

"Onlar benim için çalışıyor, *mon trésor*. Onları suç ortağı olarak düşün."

"Bay Duval," kaptan merdivenlerin başında yanından geçerken onu selamlar.

"Merhaba, Connie."

Achilles büyük koltuklara doğru ilerlerken, sırtı ona dönükken onu görebiliyorum ve lanet olsun, çok güzel. Bu uçakta onunla ne sıklıkla yalnız kalıyor acaba?

Kapılar kapanana kadar beni yere indirmiyor. Koltuk, uçaktaki koltuklar gibi değil. Kemerli rahat bir koltuk ve ben *Connie*'nin yardımcı pilotla birlikte kokpite kilitlendiğini izlerken, Achilles önümde çömelmiş duruyor.

"O çok güzel," diye mırıldanıyorum. "Onunla seks yaptın, değil mi?"

Kemerimi bağlarken yumuşak bir şekilde gülüyor. Konçertoyu göğsüme sıkıca sarıyorum, sanki beni güvende tutan tek şey oymuş gibi hissediyorum.

"Tanrım, yapmışsın."

"Vay vay, Nyx. Sen hep bu kadar kıskanç mısın?"

"Evet." Cevabım hızlı ve utanç duymadan. "Ee? Yaptın mı?"

"Evet. Ama birçok kişiyle seks yaptım. İçimdeki boşluğu doldurmaya çalışıyordum ve aptaldım. O, yatağıma aldığım tek kadın değil." Uçakta etrafına, koltuğuma bakıyor. "...ya da onu aldığım her yere."

Onun bakışlarına bakıyorum ve öfkenin onu toza dönüştürmesini umuyorum.

"İğrenç. Ondan nefret ediyorum. Senden de nefret ediyorum. Peki ya şu boşluk ne olacak?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Onu başka kızlarla doldurmaya çalışacağından endişelenmeli miyim?"

Alt dudağını ısırarak, o aptal gülümsemenin yayılmasını engellemeye çalıştığını izliyorum.

"Güven bana, tüm o kıskançlık ve tavırlarınla, o boşluk doldurulmuş durumda." Kafamı koltuk başlığına vuruyorum. "Tanrım, Achilles, yıllarca Chase'in başka kadınlarla birlikte olması konusunda stres yaptım. Beni aldattığını *biliyordum* beni aldattığını biliyordum. Yine aynı şey mi olacak? Boşluğun canı cehenneme."

Elleri, üniforma eteğimin altına girene kadar uyluklarımdan yukarı kayıyor ve sıkıca sıkıyor, karnımın alt kısmını eritiyor.

"Aptalca güvenceler yerine sana bir teklifte bulunayım," diye boğuk bir sesle mırıldanır. "Konçertoyu oku ve sonra sana olan hislerim hakkında herhangi bir şüphen varsa bana söyle."

Ağzımı açarak nefes alıyorum, onun yoğun bakışlarından gözlerimi ayırmamaya çalışıyorum.

"Bunu kelimelere dökebilir misin? Bana karşı hissettiklerini?"

"Ben öyle biri değilim, *mon trésor*." Başını eğip, dizimden eteğime kadar iç uyluklarımı öpüyor. Bu taytlar, onun nazik saldırısına karşı hiçbir işe yaramıyor. "Ama ben yazdım." Bir öpücük daha, daha yukarıda. "Ve izin verirsen, bunu tüm dünyaya dinleteceğim."

Dudakları benim en hassas noktama değdiğinde nefes nefese kalıyorum. Giysilerin katmanları arasından bile, onun dokunuşuyla eriyorum.

Ağzına doğru itiyorum, ama o uzaklaşıyor.

"Oku," diye emrediyor, sonra karşımda oturup emniyet kemerini takıyor.

Kalkış, beklediğim kadar korkunç değil, sadece insan vücudunun asla yaşamaması gereken yeni hisler. Muhtemelen yarım saat kadar uçtuk ve ben onun konçertosuna dalmış durumdayım. Vücudumdan titreme geçiyor, kaslarım her birkaç notada seğiriyor, ellerim onları çalmaya can atıyor. Müzikte bizimle ilgili anıları fark ettiğimde kalbim birkaç kez atlamış ve hayatımda hiç bu kadar tek kulağımın sağır olmasından nefret etmemiştim. Çünkü Achilles Duval bunu çaldığı gün, bazı hayatlar değişecek. İnsanlar sonsuza kadar etkilenecek ve ben bazı detayları kaçıracağımı biliyorum. Bu o kadar adaletsiz ki, neredeyse gözlerim doluyor.

Yarıdan biraz fazlasını çaldığımda, onun rahatsız olduğunu, genelde sakin olan kişiliğini rahatsız eden bir şey olduğunu hissediyorum.

Kaşlarını çatmış, birine mesaj yazmaya odaklanmış durumda.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Başını kaldırmadan dürüstçe cevap verir. "Hayır. Evine giren adamı tanıyabilir misin?"

Soru birdenbire gelir ve ne demek istediğini anlamam bir saniye sürer.

"On altı yaşındayken bana saldıran *maskeli* adamı mı kastediyorsun?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Sorunu duyabiliyor musun?"

Sonunda başını kaldırır ve gözlerini kısarak bana bakar.

"Ne yapıyorsun?" diye ısrar ediyorum, artık onun telefonuna bakmak için can atıyorum.

"Onu bulmaya çalışıyorum. Başka ne yapabilirim ki? Birkaç seçeneğim var, ama yanlış kişinin cezasını çekmesini istemiyorum."

O kadar uzun süre sessiz kalırım ki, elini gözlerimin önünde sallıyor. "Nyx?"

"Kime mesaj atıyorsun?" diye soruyorum kısık bir sesle. "Val Brolik."

Nasıl... nasıl bu kadar rahat cevap verebilir? Kalbim gerginleşir, göğsümde atar ve boğazımın arkasını tıkar.

"Delirdin mi sen?" diye tıslıyorum. "Senin bana yakın olduğunu biliyor mu? Achilles, babamın bu adama ne kadar borcu olduğunu bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Hiçbir şey."

Elim otomatik olarak çantama uzanır. İçinden sakız paketini çıkarır ve bir tane ağızma atarım, sert tatlılık çiğnenebilir hale gelene kadar dişlerimi sıkarım. Tekrar konuşabilecek hale geldiğimde çenem ağrıtmaktadır.

"Ona *hiçbir* borcum yok. Güven bana. Kahretsin, midem bulanıyor."

"Nyx. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Chase'e bizden bahsettiğim gün borcunu ödedim. Haftalardır ona hiçbir şey borçlu değilsin."

Haber o kadar şok edici ki artık uzuvlarımı hissedemiyorum.

"Ne?" I pause, looking around to make sure I'm not hayal görmüyorum. "Ne? *Onu* nereden *tanıyorsun* ki?"

Omuz silkiyor. "Brolik büyük bir oyunda küçük bir oyuncu. Wolves adlı büyük bir suç örgütü için çalışıyor ve onlar Circle ile sıkı fıkılar. Bana karşı gelmek istemez, inan bana. Ama senin peşine düşmenin bana kişisel olarak saldırmak anlamına gelmediğini yanlış anlarsa diye, babamın borcunu onunla kapattım."

Babamın adı midemi bulandırıyor. Son birkaç haftadır tek yaptığım şey antrenman yapmak, Achilles ile vakit geçirmek, bana ait olmayan bir hayat yaşamak. Sanki North Shore'da beni bekleyen gerçek sorunlarım yokmuş gibi. Artık bir evim yok. Babam ortadan kayboldu. Lena ile sadece iş yerinde görüşüyorum ve o zaman bile birçok kez vardiyamı başkasına devretmelerini istedim. Bennett'a ne olduğunu çok iyi bildiği halde bana sorular sordu. Videoyu almamıştı ama çoğu kişi

. Beni sınıyordu ve konuyu geçiştirmemi reddettiğimde, bir kez daha erkek arkadaşım konusunda beni uyardı.

Ve o haklı. Achilles bana bakıyor çünkü o bunu biliyor. Çünkü para onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Ama benim gerçekte kim olduğumu anladığı gün, hiçbir şeyim kalmayacak. Ne parası, ne sevgisi. Ne de *kendisi*.

Benim ihanetim onun müziğine ne ilham verecek acaba? şüphesiz, çok güzel bir şey.

"Gözlerinin arkasında çarkların döndüğünü görebiliyorum, *mon trésor*."

Benim için nefes al, olur mu?"

"Babam," diyorum boğuk bir sesle. "Onu çok uzun zamandır görmedim." "Baban iyi."

"Çok nüfuzlu olabilirsin, ama bildiğim kadarıyla sen Tanrı değilsin. Onun iyi olup olmadığını bilemezsin."

"O zaman benim tapınağımda dua et, bebeğim, çünkü baban iki hafta önce onu yerleştirdiğim rehabilitasyon merkezinde. Yani iyi olduğundan eminim."

"Ne?" diye bağırdım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu bana ne zaman söyleyecektin? Onu nasıl buldun?"

"Peach'in gönüllü olarak çalıştığı sınağa gitti. Orası kadınlar için bir sığınma evi olduğu için onu kabul etmediler, ama Peach bana onu nereye gönderdiklerini söyledi. Onu görmeye gittim ve ona, seni bir daha görmek istiyorsa, ayık olması ve hayatında bir daha asla kumar oynamaması gerektiğini söyledim. Aksi takdirde küçük kızına veda edebileceğini söyledim. İlk başta tereddüt etti, ama sanırım sözlerimi ciddiye aldı. Ve bu doğru, bebeğim. Onu bir daha sana yaklaştırmazdım. Bu yüzden doğru seğimi yaptığına sevindim."

Boğazım düğümlenir. "Babamı görmemi engelleyemezsin. Rehabilitasyon merkezine gitmek istiyorum."

"Onu göreceksin. Çıktığında ve iyileştiğinde."

"Achilles!" İçim burkularken sertçe söylüyorum. "Hayatımın tamamını ele geçiremezsin. Bunlar senin vereceğin kararlar değil."

Telefonunu yere bırakır, tehlikeli sırtışı onu şeytandan daha karizmatik, ama aynı derecede ölümcül hale getirir.

Dizine vurarak, "Buraya gel, bebeğim," diyor.

Kızgınım, ama dediğini yapıyorum. Bu adamla tanıştığımdan beri ona karşı koyabildiğim tek bir gün bile olmadı. şimdi de başlayacak değilim.

Onun kucağına oturuyorum, onunla konuşabileceğim kadar yana kayarak. Kolumu boynuna doladıgımda, o da kolunu belime doluyor.

"Senin yanında kendim olamadım, Nyx," diye sakın bir şekilde açıklıyor. "Çünkü sana karşı daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum. Ve biliyorum, tüm bunlar beni iyi, şefkatli bir adam gibi gösteriyor. Belki de senin yanında öyleyimdir. Belki de sen özelsin. Lanet olsun, umarım kendini özel hissediyorsundur."

Gözlerindeki çelik soğukluğu artar, etrafımızdaki sıcaklık düşer.

"Ama sana karşı nasıl davranırsam davranayım, asla benim gerçekte kim olduğumu unutmamalısın, anlıyor musun? Senin yürüdüğü yeri taparcasına sevdiğim için, her zaman sahip olduğum gücü kaybettiğim anlamına gelmez. O güç avucumun içinde, bir telefon veya mesaj uzaklığında. Etrafımdaki herkesle kurduğum dinamiklerin içinde. Yani bir karar verdiğimde, o kadar. Müzakere yok, pazarlık yok, yalvarma yok."

"Ama..."

"Ama da yok, *mon trésor*. Peach, babanı gördüğünde sana söyledi mi?"

Bu gerçeklik yüzüme bir tokat gibi çarptı. Boğazımı kaşıyarak, "Hayır," dedim.

"Hayır," diye tekrarlar. "Çünkü, bak, ne olursa olsun, o kime rapor vereceğini biliyor. Durum böyle. Sana benim dünyamda oynadığımız oyunları oynamanı istemiyorum. Kuralları anlamayı bile istemiyorum. Sadece elitlerin olduğunu ve benim de onların başında olduğumu bilmeni istiyorum. Her şey benim irademe boyun eğiyor, sen de öyle."

Başparmağının ucuyla alt dudağımı okşadı. "Baban iyileştiğinde onu göreceksin. Çünkü hak ettiğin şey bu, işlevsel bir ebeveyn. Senin için yapabileceğim, sana yardım edebileceğim veya kendini iyi hissetmeni sağlayacak başka bir şey varsa, bana söylemen yeter. Yapılacaktır."

Başını geriye yaslar, eli uyluğuma düşer ve ben onunla mücadele etmek yerine, onun haklı olduğunu kanıtlarım. Çünkü o en ufak bir hareket bile yapmasına gerek kalmadan, ben zaten dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Dillerimiz birbirine dolanırken onun gülümsediğini hissediyorum. İstediklerini elde ettiğini biliyorum. Az önce söylediği her şeyin doğru olduğuna dair güvenceyi.

Achilles Duval aramızdaki bir tanrı ve hepimiz onun iradesine boyun eğiyoruz.

Ben de dahil.

Telefonu titrer ve o da ona bakar. "Siktir. Öyle düşünmüştüm."

"Ne?" diye soruyorum tembelce, başımı omzuna yaslayarak, kollarının güvenliğini seviyorum.

"Chase'di."

En az yarım dakika boyunca ne demek istediğini anlayamıyorum, ne demek istediğini hayal bile edemiyorum. Çünkü bu bana hangi dünyada oldu?

"İyi misin?" diye sorar. "Beni duydun mu?"

"Maskeli adamı mı kastediyorsun?" diye sorarım.

Kalbinin hızlandığını hissediyorum ve onun bu kadar çok önemsemesi beni üzüyor. "Evet."

"Bir parçamın bunu hep biliyor olması tuhaf mı?" diye soruyorum. "Sanırım bedenim biliyordu. Onun yanında hissettiğim şey. Hep çok korkuyordum. Para için gelmişti, birkaç hafta sonra tekrar geldi, ama bu sefer maskeli. Sonra ona beni ve babamı koruması için *yalvardım*. İsteddiği her şeyi aldı."

"Ve şimdi o öldü," diyor saçlarımı okşarken.

Daha önce hiç hissetmediğim bir huzur beni kaplar. Kuzey Kıyısı'nın uslu kızının cinayet fikrine bu kadar memnun olacağını kim bilebilirdi?

"Ve şimdi o öldü," diye bitiriyorum. "Teşekkür ederim."

"Gerekirse, tüm şeytanlarını avlayıp öldüreceğim, Nyx."

Kollarında gülümserim, birkaç saniye gözlerimi kapatırım. "Sadece benim yanımda kalıp dünyanın geri kalanını unutmaya ne dersin?"

Kollarını sırtıma daha sıkı sarar ve boynumun yanına masum bir öpücük kondurur. "Senin için her şeyi yaparım."

Yirmi Beşinci Bölüm

Aşil

Sen benim için özelsin –

Artemas

Merdivenlerden inip piste doğru yürürken pilotumuza el sallamaya bile vakit bulamıyorum. Nyx'in peşinden koşmaya o kadar odaklanmış durumdayım ki, onun yere ayak basmaktan hiç bu kadar mutlu olduğunu görmemiştim. Uçuşun geri kalanında konçertoyu bitirdi ve o zamandan beri tek kelime etmedi.

Biliyordum.

Bunun fazla olduğunu biliyordum. Çok samimi. Bunu seyircilerin önünde çalarsam kendini çıplak hissedecek.

Ona ne düşündüğünü sormaya ya da onayını almaya çok korkuyorum.

Çünkü bir kez kararını verdiğinde, onu değiştirmeye çalışmayacağım.

Bizi bekleyen arabaya biniyoruz, uzun zamandır görmediğim şoför bizi karşılıyor. New York'a gelmeyeli uzun zaman oldu. Eskiden sık sık gelirdim. SFU'yu ve ailemi unutabildiğim güzel hafta sonlarıydı, ama sadece özel kulüplerde parti yapıp eğlenirdim. Nyx ile tanıştığımdan beri, sürekli onunla olmak istediğim için buraya adımımı atmadım.

"Doğrudan toplantına mı gidiyoruz?" diye soruyor sessiz bir sesle.

"Evet." Elimi onun uyluğına koydum, onun sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı. "Ama şimdi bir karar vermek gerekiyor."

"Şimdi onlarla buluşacaksak, karar vermem gerekmez mi?" Sesindeki titreme, endişesini hissedebiliyorum.

"Şu anda bir karar vermek gerekiyor," diye tekrar ediyorum, onu sakinleştirmek için uyluğunu sıkıyorum. Kendimi mi, onu mu sakinleştiriyorum, emin değilim.

Upper East Side'daki hedefimize varmamız bir buçuk saat daha sürdü. Arabadan indiğimiz anda, binanın önünde donakaldı.

"Bu da ne?" Ear Institute'un tabelasına bakarken ses tonu neredeyse suçlayıcıdır.

"Randevumuz," diye cevap verirken elini tutuyorum. Bu sefer onu sakinleştirmek için değil; sadece kaçmak üzere olduğundan eminim.

"Hayır, hayır," diye mırıldanıyor. "Randevumuz New York Filarmoni Orkestrası ile. Senin konserin için."

"O yarın. Saat 5'teki randevumuz Kulak Enstitüsü'nde ve 10 dakika geç kaldık. Acele edersen..."

"Yapamam... Ben sadece... Ne?"

Şokunu atlatması için vaktimiz olmadığı için onu içeriye sürüklerim.

"Nyx Mayer için randevumuz var," diye resepsiyoniste bildiriyorum. Başını kaldırıp bana şaşkın gözlerle bakıyor.

"Merhaba, Bay Duval." Bize saygı göstermek için o kadar çabılıyor ki, ayağa kalkarken sandalyesinden düşüyor. "Kulak Enstitüsü'ne hoş geldiniz. Dr. Decker sizi görmeye hazır."

Bizi doğrudan doktorun ofisine götürdüğü için bir saniye bile beklemek zorunda kalmıyoruz. Bize su ve kahve ikram ediyor, ama Nyx hala konuşmadan sadece başını sallıyor.

"Onun için gazlı su lütfen," diye Nyx'in yerine cevap veriyorum, çünkü o köpüklü su gibi iğrenç şeyleri seviyor.

Ofis tam da beklediğim gibi. Modern, şık mermer masası doktorumuzun oldukça iyi bir gelir elde ettiğini gösteriyor. Umarım bunu hak ediyordur, yoksa benim gözümde düşecek.

Dr. Decker Nyx'e kendini tanıtırken, resepsiyonisti gazlı suyla geri geliyor ve ben onu alıyorum, çünkü Nyx hala donmuş durumda, doktorun elini bile sıkamıyor.

"Bebeğim, bu Dr. Decker. Nörotoloji uzmanı bir KBB doktoru. Kulağını muayene edip, yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını bakacak."

Decker'a gülümsüyorum, ama ne gösterdiğimi çok iyi biliyorum. *Bir hata yaparsan, kariyerin biter.*

"Doğru," diye onaylıyor. "Bugün birçok test yapacağız, Bayan Mayer. Genellikle birkaç randevuda yaparız, ama partneriniz sadece kırk sekiz saat şehirde olacağınızı söyledi, bu yüzden tüm ekibi topladım. Birkaç saat sürecektir, ama söz veriyorum, ayrılmanız gereken zamana kadar sol kulağınızda neler olduğunu anlayacağız. Umarım, hayatınızı kolaylaştıracak bir çözüm bile bulabiliriz."

Decker'a Nyx'in dosyasını önceden incelememiştiği için kızmak istiyorum, ama o bana *ortağı* dedi ve itiraf etmeliyim ki, bu bana her şeyden daha çok iyi geldi.

"Hayatım gayet iyi."

Sesi o kadar kısık ki, Decker ve ben ona biraz daha yaklaşıyoruz.

"Hayatım gayet iyi," diye tekrarlar. "Hayatımı kolaylaştırmama gerek yok."

"Nyx..." diye başlıyorum.

"Bu ne kadara mal olacak?"

Onun bu anlamsız sorusunu geri alması için birkaç saniye bekledim, ama almadı. Ona etkilenmemiş bir bakışla baktığım halde.

"Sence ben buna baktım mı?" diye soruyorum ciddi bir ifadeyle. "Sıradan bir vatandaş muzun fiyatına bakar mı? Bu, *kız arkadaşına bakmak için* ayırdığım yıllık bütçemde bir delik açmaz, merak etme."

Burun delikleri genişler ve bakışları sertleşir. "Evet, bakarız. Muzun fiyatına bakarız, Achilles. Çünkü, bak, muz benim bütçemi etkiliyor."

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, çünkü onun ölümcül bakışlarına göre, verdiğim cevap doğru değildi.

"Tamam," onu yatıştırıyorum. "Özür dilerim. Muz konusunu unut. Aşırı ayrıcalıklı bir pislik gibi davrandım ve özür dilerim. Bu randevu ve bundan ne çıkarsa çıksın, benim için sorun yok. Bunu karşılayabilirim."

Gözlerimi ona dikip, dilini ısırtışını izliyorum. Dilini ısırtıyor olmalı, çünkü sakız yokken böyle yapar.

"Ben Chase değilim, Nyx."

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve doğru noktaya dokunduğumu anlıyorum. Tam da ona yardım eden insanlara olan güvensizliğinin kaldığı noktaya.

Elini elimde tutuyorum ve sakın bir şekilde söylüyorum: "Parayı geri istemeyeceğim. Karşılığında *hiçbir* şey istemeyeceğim. Bunu yapıyorum çünkü sonunda istediğin gibi dünyayı deneyimleme şansına sahip olmanı istiyorum. Hepsi bu."

"Peki ya işe yaramazsa? Ya yapabileceğimiz hiçbir şey yoksa? Bana umut verdikten sonra bu umut elimizden alındığında ne yapacağız?"

Decker boğazını kaşır ve Nyx, doktorun burada olduğunu unutmuş gibi irkilir.

"Bayan Mayer, izin vererseniz, ENT araştırmalarında büyük ilerleme kaydettik. Herhangi bir şey için söz veremem, ancak genellikle çözümler buluyoruz. Küçük bir gelişme olsa bile, yardımcı olabiliriz."

İkna olmamış, bu yüzden bana tekrar bakıyor. Gözlerinde umut parıldıyor; sadece son bir itkiye ihtiyacı var.

Omuz silkiyorum, bu durumun beni etkilemiyormuş gibi davranıyorum, oysa hiç bu kadar ilgilenmemiştim.

"Ben bir hayalperestim," diye onun bir zamanlar bana söylediği sözleri rahatça tekrarlıyorum. "Bir ara denemelisiniz."

Dudaklarını sıkıştırır, güzel yüzünde yayılan gülümsemeyi durdurmak için çabalarken. Dr. Decker ile konuşurken masum gözleri bana bakmaya devam eder.

"Tamam. Ne yapmamız gerekiyor?"

Randevu saatlerce sürer. Önce, ailesinin sorunu ne zaman fark ettiği, bu konuda hiç doktora gittiği olup olmadığı ve benzeri sorularla başlarlar. Her cevap, babasını bir kez daha ziyaret etmek istememe neden olur. Ya da annesini bulup, bunca yıldır ne haltlar karıştırdığını sormak isterim.

Nyx, bir sorun olduğunu kendi başına anlamak zorunda kalmıştı. Ve kulağını muayene ettirecek bir doktoru asla karşılayamadı. Hayatı boyunca sağır olduğunu bilerek ve bu konuda hiçbir şey yapamadan geçirdi.

Ve yine de şimdiye kadar duyduğum en yetenekli kemancılarından biri oldu.

Olağanüstü olmaktan bahsedelim.

Her iki kulağını da muayene ediyorlar, işitme ve odyoloji testleri yapıyorlar. Birkaç dakikada bir, bakışları bana dönüyor, nasıl vereceğimi bilmediğim bir güvence arıyor. Ama lanet olsun, deniyorum. Deniyorum çünkü, içimde olmasa bile, onun için yaratmak istiyorum. Ona başımı sallıyorum. Mümkün olduğunda elini tutuyorum. Hatta gerçek bir gülümseme bile deniyorum, ama bunun karşılığında sadece kahkaha alıyorum.

"Bir daha deneme." Kıkırdıyor. "Ürkütücü görünüyorsun."

Ama işe yaradı.

Onu başka bir odaya götürüyorlar ve biz özel bir bekleme odasında üç kişi teşhis koyarken bekliyoruz.

Saat 20:00 olduğunda Dr. Decker bizi ofisine davet etti. "Bayan Mayer, size harika bir haberim var," dedi parlak bir gülümsemeyle "Sol kulağınız sağır değil. En azından tamamen değil. Sinir hasarı nedeniyle %95 işitme kaybınız var. Bu sensörinöral bir sorun, yani kalıcı. Bebekken veya çocukken olmuş olabilir, ama şu anda nedeni önemli değil."

"Oh," diyor sadece.

"Bu mu iyi haberiniz?" diyorum, pek etkilenmemiş bir şekilde. "Bunun kalıcı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Aslında iyi haber şu ki, hala çok az da olsa ses duyabiliyorsun, bu yüzden sana daha iyi duymanı sağlayacak araçlar verebiliriz. Örneğin, ameliyat yapmak yerine sesini yükseltebiliriz. İşitme cihazları eskisine göre çok farklı. Göze çarpmıyorlar ve son derece verimliler. Sağ kulağınla duyduğun gibi duyamayacaksın, ama hayatın değişecek. Üniversiteye gittiğinizi söylemiştiniz. Profesörlerinize verebileceğiniz bir mikrofona cihazı verebiliriz, onlar da bunu masalarına koymak zorunda kalırlar. Bu cihaz doğrudan işitme cihazınıza bağlanır." Kendi dudaklarını işaret ederek gülümsüyor. "Artık buradan okumak zorunda kalmazsınız."

Tek duyabildiğim Nyx'in hızlanan nefesi. Tek görebildiğim dilini ısırması.

"Ne zaman alabilir?" diye soruyorum.

Başını eğiyor ve hıçkırarak ağladığını duyuyorum, ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Kulak kalıbını bugün yapabiliriz ve yaklaşık iki hafta içinde hazır olur," diye cevaplar Decker profesyonel bir tavırla.

Elimi ensesine koyup hafifçe sıkıyorum. "Nasıl olur?"

O sessiz kalıyor, saçları yüzünü gizliyor, ben de doktora dönüyorum. "Kalıp için her şeyi hazırlayın."

Sandalyemden kayarak, onun yanına çömeliyorum ve saçlarını kulağının arkasına itiyorum.

"Bebeğim," diyorum yumuşak bir sesle. "Konuş benimle."

Konuşmuyor. Decker kulağıyla ilgilenirken hiçbir şey öğrenemiyorum. Uçakta üstünü değiştirmedeği için üniformasının eteğine düşen gözyaşları dışında hiçbir şey.

Her şey bittiğinde ve Decker masasına oturup bize başka bir randevu ayarlarken, ben Nyx'in sandalyesinin yanında duruyorum, elim hala onun boynunun arkasında.

O aniden ayağa kalkar ve beni omuzlarından iterek uzaklaştırır. "Bunu hak etmiyorum."

Odanın kapısını çarpmamaya dikkat ederek odadan koşarak çıkmasını izliyorum, bu da bize kızgın olmadığını gösteriyor.

"Prova için randevu al. Ne zaman gelirse gelsin, fark etmez. Orada olacağız."

Ve kız arkadaşımın peşinden büyük adımlarla gidiyorum. Çünkü benden bir şey saklıyor ve ben bunun ne olduğunu öğrenmem gerekiyor.

Yirmi Altıncı Bölüm

Aşil

Gece Yarısı Gökyüzü – Jared

Benjamin

Birini sevmeye başladığında, gücün önemsiz olduğunu anlarsın.

Ben güçlü olarak doğdum. Bu adil değil; beni sevimsiz yapıyor ve kaçınmak isteyeceğim birçok sorunla birlikte geliyor. Ama bu değiştirilemez bir gerçek.

Umursamadığım zamanlarda Nyx'e istediğim her şeyi yaptırabilirdim. Ona karşı gücümü kötüye kullandım ve istediğim her şeyi elde ettim. Sonra *umursamaya* başladım.

Onun benim hakkımda ne düşündüğünü, ona nasıl hissettirdiğimi, benim dünyamdaki şeylerden onu koruduğumu önemişiyorum, çünkü kimse beni bunlardan korumamıştı. Çocukken ya da yetişkinen, ayrıcalıklı olmayan bir geçmişe sahip olduğu için hiç sahip olamadığı şeyleri sonunda elde etmesini önemişiyorum.

Onu önemişiyorum ve bir kez olsun kendimi unutuyorum. Bu iyi hissettiriyor. Daha önce hiç sahip olmadığım şeylerin değerini anlıyorum. Karşılığında o bana hayat veriyor. Umut. O yanımdayken aynı anda o kadar çok şey hissediyorum ki bazen düzgün düşünemiyorum.

Nyx kalbimi, akıl sağlığımı ve gücümü elimden aldı. Bunun en iyi kanıtı, Kulak Enstitüsü'ndeki randevumuzun ertesi sabahı olmasına rağmen, hala ondan gerçeği öğrenememiş olmamdır.

Neden böyle tepki gösterdi? Neden benim ona sunduklarımı hak etmediğini düşünüyor?

Yatağın karşısındaki sandalyede oturup onun uyumasını izliyorum. New York'un trafik sesleri ve sürekli çalan polis sirenleri buraya ulaşmıyor.

yüksek katlı s itimizde, ama her halükarda huzurlu bir Şekilde uyumadığını söyleyebilirim. Yakında ona kahvaltı sipariş etmeyi planlıyorum. New York Filarmoni Orkestrası ile olan toplantımıza hazırlanmadan önce oturma odasında kahvaltı yapacağız. Tabii eğer gideceksek. Hala ondan bir cevap almadım.

Uyandığ mda i tiğ m sigara bağımlılık yapmadı. Yeni müzik yazmış olmanın heyecanı da geçti. Nyx'in tamamına sahip olamazsam *hiçbir* Şeyin anlamı yok. Onun düŐüncelerine ve duygularına bu kadar az eriŐebilmek bana yetmiyor. Onun içinde olmak, ruhunu okŐamak, acısını anlamak istiyorum.

Ve eğer o bana bunu isteyerek yapmama izin vermezse, o zaman yine kötü davranmak zorunda kalırım.

Her zaman istediğ mi elde ederim. Ve bu değiştirilemez bir gerçektir.

Gözlerim yarım saat önce yayınlanan Hermes'in g nderisine düşüyor. Geçen yıl Sessiz  ember'e kabul edildiğini bildiğ m birkaç adamın fotoğrafları. Fotoğrafta kampüste, kalenin avlusundaki gizli bir kapıdan girmek üzereyken görünüyorlar. Yeni Gölgeler'in bir yıldır kullandığı, Heras'larına tarif edilemez Şeyler yaptıkları bir kapı.

Gözlerim yine Nyx'e kayıyor. O kapıdan ona bahsetmiştim.

Tüm arkadaşlarım Hermes'in Sessiz  ember'e yaklaştığını fark etti. Buna Şüphe yok. Ve bu, Nyx  niversitemize katıldığında başladı. Onlar da bunu fark etti.

Onun bu hesabın kurbanı olduğunu ya da hesap açıldığında bizim üniversitede olmadığını söylemem önemli değil.

O telefonunu kullanmadığında gönderilerin yayınlanması da önemli değil.

Hermes'e bütün gün boyunca fotoğraflar gönderiliyor, Achilles. Masum görünmek istediğ nde istediği zaman bir gönderi planlayabilir. Ve bu hesabın sadece bir SFU öğrencisine ait olabileceğini düşünmek bizim için naiflik olur.

Chris Murray her Şeye bir cevabı olduğunu düşünür. Hermes konusunda SFU'daki diğerlerinden daha fazla bir Şey bilmediği halde, bu oldukça sinir bozucu.

"*Mon tr sor,*" diyorum yumuşak bir sesle. Nedense, bu onu uyandırmaya yetiyor. Yalanının ortaya çıkmasından endiŐelenen suçlu bir kişi gibi.

"Günaydın," diye devam ediyorum sandalyeden.

"Saat kaç?" diye soruyor, yatakta otururken. Otelin yatağa koyduğu yastıkların altında neredeyse gömülü kalmış durumda.

Küçük görünüyor. Kırılgan. Çaresiz. Ondan beklediğim tüm özellikler olmasını istediğim her şey.

"Saat sabah yedi. Tuvalete git," diyorum ona. "Sonra yatağa dön."

"Ne?"

Hala biraz kafası karışık kadın etrafına etrafına Bu o

Yataktaki ipi fark eder. Seks oyuncağını ve göz bağını da.

Yutkunması yüksek sesli ve bu beni tahrik

ediyor. "O ne için?"

"Beni dışarıda tutan kız için. Onu geri içeri almam için yöntemlerim var."

"Achilles..."

"Tualete, sonra yatağa geri dön. İsteğim karmaşık değildi bence."

Üzerinde sadece benim tişörtüm var. Bana sorarsan, onun için en sevdiğim kıyafet bu.

O geri geldiğinde yatağın yanında duruyorum ve o yatağa oturduğunda ben zaten ipi tutuyorum.

"Bu sabah bir toplantımız var ve insanlara konçertoyu gösterip gösteremeyeceğimi hala bilmiyorum," diyorum sakın bir şekilde.

"Biliyorum. Ben..."

"Konuşmam bitmedi. Tişörtünü çıkar ve bileklerini arkada birleştir."

Bana gözlerini kırıştırarak baktı, uylukları birbirine sürtünüyordu.

"Artık benden korkuyormuş gibi *yapma* aşamasına mı geldik, *mon trésor*?"

Başını sallayarak ellerini arkasına koyar. "Numara

yapmıyorum. İstersem beni çözersin, değil mi?"

Söylemedim. Bunun yerine, zamanımı onun bilekleri arasına ipi dolayarak geçirdim. Bağlama sıkıydı ve o ipi çekince tısladı.

"Seyahate çıktığında valizine sık sık ip koyar mısın?" diye sorar dişlerini sıkarak.

"Sık sık tavırlarınla durumunu daha da kötüleştirmeye mi çalışıyorsun?"

Dudaklarını sıkıştırır ve bakışlarının, bizden çok uzak olmayan masanın üzerinde duran keman kutusuna kaymasını fark ederim.

"Merak ettin mi?" diye soruyorum, onu yatağa yatırırken. "O senin kemanın mı?"

Sesindeki umut bana hayat veriyor. Ben de bir pislik gibi bundan besleniyorum ve bunun hiç bitmemesini istiyorum.

"Öyle," diye cevap veriyorum basitçe, göz bağını kaldırırken.

"Çalmamı dinlemek için heyecanlı mısınız?"

Yirmi Yedinci Bölüm

Nyx

Siren sesleri – Tate McRae

Dudaklarımdan çıkan yumuşak nefes, görüşümün kaybolduğu için değil. Achilles'in bir canavar olabileceğini öğrendim, ama o benim evcilleştirdiğim bir canavar ve bana asla gerçekten zarar vermez. Beni çok önemsiyor. Bu düşünce kendi başına bir hayal gibi görünebilir, ama doğru.

Achilles ölümsüzse, ben onun topuğuna doğru giden okum.

Onun oyunları artık beni heyecanlandırıyor. Beni her zamankinden daha fazla tahrik ediyorlar. Geçmişimdeki her acı, yakıcı öpücüklerle yerini aldı. Her korku, takıntılı bir okşama ile yeniden tanımlandı. Achilles Duval beni ele geçirmeye çalışırken savunmasını indirdi. Ve şimdi, ben ona sahibim.

Yani bu nefes kesilme korkudan değil. Tamamen beklentiden kaynaklanıyor.

Saatlerce onun müziğini dinledim, eski konserlerinin videolarını internette izledim, ama onu hiç canlı dinlemedim.

Boynumu öper ve ben başımı yana eğerek ona daha fazla erişim sağlarım. Dudakları yakıcı bir iz bırakarak köprücük kemiğime doğru ilerler ve orada beni ısırır, ben de kalçalarımı sallayarak tıslarım.

Nazikçe, sırt üstü yatana kadar beni iter, bağlı bileklerime baskı yapar. Sonra ağzı geri döner, kızarmış tenime öpücükler bırakır, ta ki meme uçlarımdan birini ağzına alana kadar. Dişleriyle okşadıktan sonra ısırır ve alay eder. Birini, sonra diğerini, tekrar tekrar, ta ki onun altında kıvranıp inleyene kadar. Görüşüm olmadan, odaklanabileceğim tek şey onun dokunuşlarıdır. Zevk veren bir zehir

kanımı kalınlaştırıyor, başımı döndürüyor ve parmakları girişimi okşadığında, beni ne kadar ıslattığını duyabiliyorum.

İki parmağıyla beni yavaşça sikmeye başlar ve bir an için bunun gerçek olduğuna inanmaya başlarım. Bu onun işkence seanslarından biri ya da benden bir şey koparmak için yaptığı bir şey değildir. Bu saf zevktir ve her saniye beni yeni zirvelere yaklaştırdıkça ona karşı daha uysal hale geliyorum.

Sonra duruyor ve beni nefes nefese ve ihtiyaç içinde bırakıyor.

Lastik gibi bir şey girişime baskı yapıyor ve ben hafifçe geri çekiliyorum, ama o elini kalçama koyuyor.

"Bu sadece bir oyuncak," diye fısıldayarak beni onunla sikmeye başlar. "Uslu bir kız olup benim için oyuncağı kabul edeceksin, değil mi bebeğim?"

Beynim bu cümleyi zar zor işlerken, ben bu hissin tadını çıkararak düşüncesizce başımı sallıyorum. Oyuncak içime girdiğinde iki şeyi fark ediyorum. G-noktamin olduğu yerde duruyor ve klitorisimi nazikçe kaplayan ikinci bir kısmı daha var.

"Böyle ne kadar muhteşem görüldüğünü görebilseydin, *mon trésor*." Açgözlü sesine, ellerinin yine göğüslerimle oynaması eşlik ediyor.

Nefesim kesilene kadar beni uzun bir dakika boyunca kızdırıyor, meme uçlarımla hafifçe oynuyor, ardından sertçe çimdikliyor. Sırtım kavisleniyor, kalçalarım sallanıyor ve nefesim hızlanırken daha fazla stimülasyon için yalvarıyorum.

"Achilles," diye sesleniyorum ihtiyaçla.

"İşte böyle olacak," diyor ve elleri kayboluyor.

Vücudunun yataktan kalktığını hissediyorum ve oyuncağa bir şey bastırıyor.

"Bu oyuncağın birçok işlevi var. Basitçe çalıştırabilirim." İçimde titremeye başlar ve göğsümden bir inilti koparır.

"Siktir," G-noktamdaki titreşimler ve klitorisimdeki dış titreşimler yüzünden iniliyorum.

"Ya da" —her şey durur—"Telefonumdan kontrol edebilirim." Hareket ettiğini duyarım, oyuncağın tekrar çalışmaya başlamasını beklerim, ama çalışmaz.

Tıklama ve fermuar sesinden, tamamen sessiz kalarak keman kutusunu açtığı belli, beni belirsizlik içinde bırakarak daha fazla zevk için çaresizce beklememe neden oluyor.

"Ama en sevdiğim özelliği, seslere tepki vermesi. Müzik çalarsan, bas sesine göre titreşir."

Daha fazla hareket ediyor ve sonra ayak seslerinin yaklaştığını hissediyorum. "Ya da... keman çalan birine tepki verebilir."

Enstrümanından bir nota geliyor ve oyuncak titriyor, durmadan önce hissedebilmem için zar zor yeterli.

Bu delilik. Bu... *Tanrım*, onun çarpık zihnini seviyorum.

"Şimdi," diye memnuniyetle mırıldanıyor. "Neler olduğunu benimle paylaşmak istemiyor musun? Çalışmam hakkında ne hissediyorsun? Sorun değil, bebeğim. Bakalım bu konçerto seni ne kadar etkileyecek."

Birkaç nota daha çalar ve vibratör canlanmaya başladığında başlangıcı tanırım.

Ama durur.

"Sana kaç kez orgazm yaşatabileceğini sayalım mı?"

O tekrar oynamaya başladığında, oyuncak aldığı sesi takip eder

Achilles Duval benim için çalarken, kelimenin tam anlamıyla bedenimi çalıyor.

Beni en çok etkileyen şey bu. Ona yazması için ilham verdiğim solo, içimde bir oyuncağı titreştiriyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Parça çok güzel, ama bunu okuduğumda zaten biliyordum.

O benim için özel olduğu için bu özel bir şey, ama bunu zaten biliyordum.

Ama Achilles çaldığında? Onun el becerisi, doğuştan gelen yeteneği, yılların tecrübesi... parça *olağanüstü* geliyor. Onun yeteneğinin saflığında bir şey var. Bu adam olağanüstü ve onun gibi başka kimse yok.

Ve vibratör tepki verdiğinde, onun şaheseriyle ritim tutarak inlemeler ağzımdan dökülüyor. Titriyorum, nefes nefese kalıyorum, ilk orgazm beni vururken, onun enstrümanından gelen yoğun titreşimler de aynı anda geliyor.

"Siktir!" diye bağıriyorum, nefesimi tutmaya çalışarak.

Ama bunu yapamıyorum, çünkü müzik durmuyor, oyuncak da durmuyor.

"Achilles," diye inliyorum. "Siktir... siktir..."

Titreşimler devam edince neredeyse kendimi kaybediyorum, ama o çalmayı bırakmıyor. Elektrik içimden geçiyor, tehlikeli bir şekilde beni gergin tutuyor, ta ki başka bir orgazm beni şaşırtana kadar, göğsümden çaresiz bir çığlık koparıyor.

Müzik devam edince "Yeter" diye inlerim. Achilles'in işkence edici notalarıyla birleşince, zihnim acımasız zevkten parçalara ayrılıyor.

Benimle konuşurken çalmayı bırakmıyor. "Tekrar tekrar boşalacaksın bebeğim. Vücudun kemiksiz, zihnin düşüncesiz hale gelene kadar. Benim için kırılıp ruhunu bana açana kadar."

Notalar yoğunlaştıkça inliyorum, vücudumdaki titreşimler de öyle.

"Tanrım," diye boğulurum. "Lanet olsun, lütfen..." Başka bir orgazm bedenimi sarar, o kadar güçlüdür ki neredeyse acı verir.

"Achilles!" Hala durmadığında haykırıyorum.

Onun oyun tarzı hipnotize edici. Gençken izlediğim videolara hiç benzemiyor. Yaptığı her hareket hesaplanmış ve bunu duyabiliyorum. *Hissedebiliyorum.*

Ben bir harabe gibiyim, kontrolsüzce kıvraniyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor ve o devam ediyor, beni en güzel şekilde işkence ediyor. Tekrar boşalacak gücüm neredeyse kalmadı ama yine de boşalıyorum, bu ürkütücü müziğin etkisiyle. Bu adamın zihni korkutucu ama yine de beni mutluluktan uçuruyor.

O durduğunda ben cansız bir haldeyim. Altımda yatan çarşaflar terim ve spermimle ıslanmış. Yanaklarım gözyaşlarımla ıslanmış. Kaç kez orgazm olduğumu sayamadım, ama her yerde dalga dalga yayılan etkilerini hissedebiliyorum.

"*Mon trésor*," kulağıma fısıldıyor.

İrkiliyorum. Müzik durmuş, ama onun nerede olduğunu artık bilmiyorum.

Başparmağıyla gözyaşlarımı silerken yüzümü avuçlar, ağzı ağzımın üzerinde durur.

"Evet?" diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

"Bu konçertonun adı." Sözleri, bana çok yakın olduğu için beni öpüyor, dudakları benimkine çok hafifçe değiyor.

Tanrım. Bu adam kalbime merhamet göstermiyor. Her günün her dakikası, benim için aşkı yeniden tanımlıyor, ona yeni bir anlam veriyor, bana hiç kimsenin onun kadar değer vermediğini göstererek nefesimi kesiyor. Hiç kimse bunun güvenli olmanın ne demek olduğunu kanıtlamadı.

Bu gerçeküstü bir his.

"Benim hazine. Sen busun. Nadir, olağanüstü... Senin ihtişamını avucumun içinde tutmak için can atıyorum, ama sen neredeyse bir rüya gibisin. Gerçekten kavramak imkansız." Dudaklarını benimkilere bastırıyor ve diyor ki, "Neden, Nyx? Neden bana konçerto hakkında bir cevap vermiyorsun? Dün neden klinikten kaçtın?"

Karşı koyacak gücüm yok. Hâlâ gözlerim bağlı, ellerim bağlı, bitkin durumdayım.

"Çünkü ben tüm bunları hak etmiyorum," diye umutsuzca fısıldıyorum. Bir öpücük daha, bu sefer daha vahşi.

"Hak etmedikleri halde insanları koşulsuz seven biri olarak, senin için yapılan her şeyin hak edilmesi gerektiği gibi çok garip bir fikrin var. Sanki doğru muamele görmek için çok çalışman gerekiyormuş gibi." Derin sesi içimde yankılanıyor.

Devam etmeden önce beni bir öpücükle sakinleştirir. "İşler böyle yürümüyor. Senin için yaptığım her şey, hak edip etmediğinle ilgisi yok. Sevdiğim kadına kendimden hangi parçaları vereceğime ben karar veririm. Benim sevgimi hak etmek zorunda değilsin, bebeğim. Sadece onu kabul etmen yeterli. Öyleyse, bırak da seni seveyim."

Duyguların dalgası beni sararken uzun bir sessizlik olur. Bunun için çok bitkinim, zihnim az önce olan her şey yüzünden çok karışık. Yine de onun sözleri beni huzurlandırır. Sanki hayatım boyunca beklediğim tek şey buymuş gibi. Annem beni kalacak kadar sevmeyi ve ben onun sevgisini hak etmediğimi düşündüm. Babam yardım almak için beni yeterince sevmeyi. Chase beni kullanmamak ya da bana şantaj yapmamak için beni yeterince sevmeyi. Peki ya Achilles? Onun sevgisini hak etmiyorum. Aslında, şimdiye kadar yaşadığımız ilişki, sapkın oyunlar ve güç dinamikleri tam da onun devam etmesi gereken şeylerdi. Şimdi bana aşık... ve ben de bunu istiyorum. Daha önce hiç istemediğim kadar istiyorum

hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum. İçimde çılgılık atıyor ve pençeliyor, beni ona itiyor, böylece onu asla bırakmıyorum. Bu içgüdüsel, şeytani bir şey. Onu seviyorum ve karşılığında o sevgiyi istiyorum.

"Çal şunu," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor.

Göz bağım çıkarılır ve onun gri gözleri benimkilere bakar, nedense her zamankinden çok daha sıcak. Kalbim hızla atıyor, zihnim savunmasız.

"Seni seviyorum, Nyx," diye tekrarlar.

Dudaklarımı yalıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Ben de seni seviyorum."

"Şimdi kırırdama," diyor ve yatağın kenarındaki prezervatifi alıyor.

"Çalışmamı sunmadan önce sevdiğim kadını sikmek istiyorum."

Ve işte o anda, bedenimin onun işkencesine daha fazla dayanabileceğini anlıyorum.

—

Hayatım üzerine bahse girerdim ki, New York Filarmoni Orkestrası'ndan insanlarla bir müzik salonunda buluşacaktık. Daha doğrusu, David Geffen Hall'da, çünkü orası onların evi. Bunun yerine, burada, Upper East Side'daki bir çatı katında, Achilles yanımda, New York Filarmoni Orkestrası'nın CEO'sunun kanepesinde oturuyorum. Karşımızda, başka bir koltukta, CEO, sanat planlama başkanı ve şu anki müzik direktörü oturuyor.

Bunlar çok önemli kişiler.

Ben köpüklü suyu yudumlarken, onlar eski dostlar gibi sohbet ediyorlar. Achilles'in kemani yanındaki kanepede duruyor ve onların ile bizim aramızdaki masada ise şaheser var. Hepsi sanki orada değilmiş gibi davranıyor, isimlerimizi söylüyorlar ve ben onu tekrar okumak için neredeyse damarlarımdan kan akıtacak kadar sabırsızlanıyorum. Daha da iyisi, Achilles'in çaldığını duymak istiyorum. Onun çaldığı zaman gibisi yok.

"Yine burada olman çok güzel, Achilles," diyor CEO Mark. "Seni gerçekten özledik." Gözleri masadaki kağıtlara kayıyor. "Şimdi söyle bana. Bize ne getirdin? Umarım gelecek sezonumuzdur?"

Achilles başını eğiyor, gülümsemesi olabildiğince kibirli. "Başka ne olabilir ki?"

"O zaman dinleyelim," diyor planlama müdürü. "Zorluk çıkarmayacağım. Sabırsızlanıyorum."

Hepsi içtenlikle gülerler, ama Achilles sessiz kalır.

"Tabii ki. Nyx senin için çalacak."

Bu durumun yarattığı sessizlik ağırdır, sadece suyumu yutarken boğulmam ve burnumdan neredeyse kabarcıklar çıkmasıyla bozulur. Kalbim durdu ve göğsüme bir elimi koyup, sanki yeniden çalıştırmak için hafifçe vuruyorum. İçeri girdiğimizde, beni yeni çırağı olarak tanıttı. Buraya gelirken arabada, kız arkadaşını getirdiğini söylemek istemediğini, onların beni başka bir müzisyen olarak görmelerini istediğini söyledi. Ama bu? Bu çok abartılı. Bu parçayı sunacak becerim yok.

Orkestra şefi Oscar elini kaldırdı. "Açıkça belirtmek gerekirse, onu tanıtabilecek olan o, ama bu iş gerçekleşirse, solistimiz sen olacaksın, değil mi?"

Erkek arkadaşım omuz silkiyor ve kanepenin arkasına yaslanarak rahatlıyor. "Tabii, eğer istediğin buysa. Bugün için, Nyx'in daha iyi bir..." Gözleri bana doğru bakarken kelimeleri arıyormuş gibi yapıyor "...eseri içsel olarak daha iyi anladığını düşünüyorum. Eser onu *derinden* etkiledi."

Herkes bana dönünce yanaklarım kızardı.

"Öyle mi?" diye sordu Oscar.

Yutkunuyorum, boğazımı kaşıyorum ve saçlarımı kulaklarımın arkasına koyuyorum.

Hiçbiri işe yaramıyor. Dünün anıları yüzünden kontrolsüz bir şekilde terliyorum. "E-Evet," diyorum boğuk bir sesle.

Achilles'in alaycı gülümsemesi, ona atlamak istememe neden oluyor, ve bu eğlenceli bir şekilde değil. Bunun için onu daha sonra öldüreceğim.

"Daha önce hangi orkestrada çaldın, Nyx?" müzik direktörü devam ediyor.

Achilles elini sallıyor. "Aptalca sorular sorma, Oscar. Yetenek yetenektir."

Oscar kibarca gülümser ve başını sallar. "Elbette. Lütfen, Nyx. Dinliyorum."

Donup kalırım. Ne yapmam gerekiyor?

Achilles bana doğru eğilir ve fısıldar, "Şimdi kemanı alıp bu nazik beyler için çalmanın tam zamanı, Nyx."

Eğer bana bir daha az önce yaptığı gibi göz kırparsa, başparmaklarımı gözlerine sokacağım.

"Keman *senin*, Achilles," sahte bir gülümsemeyle diyorum. "Ben çalamam."

"Saçmalama. O senin kılıfın."

Alaycı sesi beni harekete geçirir. Titreyen ellerimle kutuyu alırken, daralmış gözlerimle ona bu durumu pişman edeceğini ima ederim.

Bu kılıfın onun değil benim olduğunu nasıl fark edemedim? Onun yanındayken beynimi kapatmayı bırakmalıyım.

Müzik sehpası olan bir koltuk var ve ben de konçerto notalarını ve kemanı oraya götürüyorum. Her şeyi hazırlamak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir dakika ayırıyorum. Ama ellerim terliyor ve odadaki gerginlikten, çok uzun sürdüğümü hissedebiliyorum.

Başımı kaldırdığımda bayılmak üzereyim, ağzım kurumuş, boynum terlemiş ve gözlerim Achilles'inkilerle karşılaşılıyor. O başını sallıyor. Alaycı bir gülümseme, göz kırpma, alay yok. Sadece cesaret verici bir şekilde başını sallıyor ve "*Seni seviyorum*" diyor.

Dün defalarca okuduğum konçertoya bakıyorum. Bana sayısız orgazm yaşatan, ruhumu parçalayan konçerto.

Sevdiğim adamın sessiz teşvikiyle, yayımı tellere sürtüyorum, ilk notaları çalıyorum... ve her şey yok oluyor.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Achilles

YOLCU PRENSES – Nessa Barrett

Maryland'a dönüş uçağındayız, hostesin hazırladığı öğle yemeğini yiyip, tüm zamanların en yetenekli kemancısının kim olduğu konusunda tartışıyoruz ki, telefonum çalıyor. Konuşmanın bitmesini istemediğim için ilk başta bakmıyorum. Nyx, Paganini'ye karşı bir zaafı var, ben ise Heiftz'in sade mükemmelliğini savunuyorum.

"Tabii ki Şeytan'ın Kemançısına aşık olursun," diyorum şakacı bir şekilde. "Sen o tür şeylere ilgi duyuyorsun."

O bana gözlerini kısarken, ben ona göz kırptım.

"İnsanların senin o kadar iyi olduğuna inanması için, ruhunu Şeytan'a satmış olman gerekir."

Alt dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. Sesindeki ton, arzu ve hayranlığın karışımı. Gerçekten de korkutucu şeylere ilgi duyuyor.

Telefonum tekrar çalıyor, ama cebimden çıkarırken bakışlarım onun üzerinde kalıyor. "Tartışmaya gerek yok. İkimiz de tüm zamanların en iyi kemancısının kim olduğunu biliyoruz."

"Eğer sen
diyorsan..." "Ben,"
diye sözünü
kestim.

"Çok tahmin edilebilirsin."

Telefonuma bakıyorum ve Nyx'e tekrar bakmadan önce yüzümün sertleştiğini hissediyorum. O da bu değişimi hissediyor ve yumuşak sesi beni rahatlatıyor.

"Yalnız kalmak ister misin?" diye soruyor.

Onun için çaldığımdan beri gözleri kalp şeklinde. Baştan çıkarıcı, beni çağırıyor, sevgiyle şımartıyor. Ve dün filarmoni orkestrasındaki adamlar için çaldığından beri, ruh hali...

önemli ölçüde gelişti. O mükemmeldi; onlar da onu ve performansını çok sevdiler. Onun mükemmel olacağını biliyordum. Onlar bu sezonun solisti olmamda ısrar etseler de ve Nyx'in SFU'daki iki yıllık eğitimini tamamlaması gerekse de, onun ne kadar muhteşem olduğunu görmelerini istedim.

Telefonum çaldı ve elimde titredi, Nyx'in ısrarcı bakışı beni geri getirdi.

Kafamı sallıyorum. "Hayır, ama seni tanıtmayacağım." Telefonu açmadan önce ona verebileceğim tek ipucu bu. "*Oui, Maman?*" *Evet, anne?*

Ekranın annemin yüzü olmadığını fark edecek zamanım bile olmadan, Sophie'nin küçük sesi telefondan fısıldıyor.

"Şşş." Kıkırdar. "*C'est moi!*" *Benim!* der çok daha yüksek sesle, bana sessiz olmamı söylediğini çoktan unutmuş. "*Moi j'ai volé le telephone de Maman, moi.*" *Annemin telefonunu çaldım.*

Gülmemek için dudaklarımı ısıırıyorum, kalbim sıkışıyor ve bir kez daha var olduğunu kanıtlıyor. Sophie dışında hiç kimse, ama hiç kimse, kalbimin bu kadar var olduğunu hissettirmemişti. Nyx'e kadar.

Aşk farklı, ama lanet olsun, çok güçlü. Aptalca güçlü. "*Crapule.*" Kıkırdayarak gülüyorum. "Annemin telefonuyla ne yapıyorsun?"

Annem İngilizce bilmediği ve Sophie Amerika'ya sadece iki kez gittiği için ona mümkün olduğunca İngilizce konuşmaya çalışıyorum. O Fransa'da doğdu ve büyüdü.

"*Seni özledim, Achilles. Seni özledim. Seni özledim.*" İngilizcesi bu kadar ama bu beni o kadar etkiliyor ki, içimden bir suçluluk duygusu kopuyor.

Adımı Fransızca telaffuz edişi, Ah-sheel, kalbimi burkuyor. Yaptığım tüm tehlikeli şeyler Sophie için. Annemin benden beklediği her şey de onun için. Onun güvenliği için ne kadar çok çalıştığımı bilmiyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ben de seni özlüyorum."

"*Babam seni aramamamı söyledi.*" Parmaklarıyla ekrana işaret ediyor ve o adamın her şeye karar vermesine karşı benzeri görülmemiş bir öfke duyuyorum. Parmaklarım telefonu daha sıkı kavırıyor ve gerçek duygularımı saklayamıyorum. "*Telefonu anneme ver,*" diyorum yüzümde bir gülümsemeyle.

Telefonu annene ver.

"Korkuyorum. Sen korkutucusun!" diye ciyaklayarak cevap veriyor.
Korkuyorum.

Sen korkutucusun!

Derin bir nefes alıyorum, gülümsememin hiç de güven verici olmadığını biliyorum, bu yüzden gülümsemeyi bırakıyorum.

"Lütfen telefonu anneme ver, canım."

Koşma sesleri, bulanık bir ekran, Fransızca bazı şaşkınlık sesleri duyulur. Sonra annem belirir.

"*Achilles? C'est toi qui a appelé?*" *Achilles, arayan sen misin?*

"Evet," diye yalan söylüyorum. "Başka bir odaya git."

Etrafına bakındığını, Sophie'ye yatmaya hazırlanmasını söylediğini görüyorum ve sonunda bana odaklanıyor.

"Yalnız mı?" diye tekrar soruyorum. O da başını sallıyor.

Bir saniye içinde ayağa kalkarım, ağzımdan ateş gibi sözler fışkırır. Nyx o kadar şok olur ki, koltuğuna yapışır, gözleri fal taşı gibi açılmış, ben uçakta dolaşırken beni takip eder.

"O orospu çocuğunun bir daha Sophie'ye emir vermesine izin verme, duydun mu? Onun yaptıklarına karışmaya hakkı yok. Ve eğer onun kurallarını uyguladığını öğrenirsem, bu kasabaya dönüşünü unutabilirsin, anlaşıldı mı lan?"

"*Sakin ol, ben...*"

"Seni korumak için hala babamla konuşuyorum, ama sen arkamdan ona böyle mi öğretiyorsun? Beni aramasına izin yok mu?"

"*Martin ona bunu söylemek zorundaydı çünkü o her zaman deneyecektir ve bunun tehlikeli olduğunu biliyoruz. Ya babamla birlikteyken o benim telefonumdan ararsa? Ya babam onu görürse?*"

Elimi yüzümden saçlarıma doğru geçirip, zaten kontrol edilemeyen saçlarımı daha da dağınık hale getirdim.

"Umurumda değil. Umurumda değil. Hiç umurumda değil," diye tıslıyorum. "Ona ulaşabilmek istiyorum ve ihtiyacı olduğunda beni aramasını istiyorum. Babamla birlikteyken senden gelen bir aramayı cevaplayacak kadar aptal değilim."

Öfkemin beni ele geçirdiğini hissederek, boğazımı yutkunarak başımı kaldırıyorum. Nyx'e bakıyorum ve onun bu konuşmanın tek kelimesini bile kaçırmadığını fark ediyorum

Belki de mahremiyet istemeliydim. Belki de onun benim hakkımda her şeyi bilebileceği bir aşamada değiliz.

"Ben onun ağabeyiyim." Diye homurdanarak sakinleşiyorum. "İhtiyacı olduğunda bana ulaşabileceğini bilmesini istiyorum."

Annem başka yere bakar ve yalnız olmadığımızı anlarım. Martin, yeni kocası, başından beri onun yanındadır. Annem onun için bana yalan söylemiştir.

"Sana bir şeyi hatırlatayım." Sesim alçak, ciğerlerim titriyor. "En son yalan söylediğin kocan, sana mahremiyet tanımayan ve çocuklarını kontrol altına alan kocan yüzünden, ondan kaçmak için başka bir ülkeye sürgüne gitmek zorunda kaldın. Bir kez olsun sorumlu davranmaya çalış."

Telefonu kapatıyorum ama henüz Nyx'e dönmüyorum. Sorular olacak ve New York'ta yaşadığımız büyümlü anların ardından istediğim şey bu değil.

Sonunda arkamı döndüğümde, o sakin sakin yemek yiyor, konçertomu tekrar okuyor ve kağıda dönmeden önce bana hızlıca gülümsüyor.

İkimiz de kahvaltımızı bitirene kadar konuşmuyor, sonra "Sophie kaç yaşında?" diye soruyor.

"Dört," diye cevap veriyorum, sanki ağır çekimdeymişçesine, diğer ayakkabının düşmesini bekler gibi.

"Ne güzel. Ben hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir. Ama, bilirsin, bunun için bir anneye ihtiyacın vardır." Yumuşak bir şekilde gülüyor, ama gülüşündeki hüznün göğsüme oturuyor.

"Annen seni terk ettiğinde kaç yaşındaydın?" diye soruyorum. Sormamı memnuniyetle karşılayarak gülümsüyor. "Yedi."

"O zamandan beri haberin yok mu? Onu hiç aradın mı?" Teklifim otomatik olarak gelir. "Onu bulmamı ister misin?"

Bu seferki gülüşü içtendi. "Hayır, teşekkürler. Onu aramak istemiyorum çünkü belli ki bulunmak istemiyor. Annem babamın bağımlılığından çok, fakir olduğumuzdan şikayet ederdi. Büyük, parlak şeyler isterdi. Aslında o da benim gibi, buradan kurtulmayı hayal ediyordu. Sadece bunu farklı bir şekilde yaptı."

"Sen kaçtın."

Birkaç saniye donakaldıktan sonra, bana sadece göz kırptı ve dürüstçe şöyle dedi: "Seninle akraba olmak istemiyorum." İşaret parmağını havada döndürdü. "Bütün bunlar senin yüzünden. Bildiğim kadarıyla bu geçici bir durum olabilir. Kendi başıma başardığımda kendimi eski North Shore'lu olarak göreceğim."

"Sana olan hislerim geçici değil," diye düzeltiyorum. "Yakın zamanda geçecek gibi de görünmüyor." Gözlerim konçertoya kayıyor, bazı notaları yakalıyorum. "Onu hiç özlüyor musun?"

"Hayır," diye cevaplar kolayca. "O hiçbir zaman iyi bir anne olmadı, bu ne anlama geliyorsa. O hiç anne değildi. Hatırladığım kadarıyla, babam her zaman her iki rolü de üstlendi. Bu yüzden onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Hasta olsa bile. Babam çok hasta olduğunda Kayla bana baktı."

O güven verici bir şekilde gülümsüyor ve kendi geçmişini paylaşarak beni yeterince rahatlatana kadar soruyu fark etmiyorum. Eminim ki başından beri planı buydu.

"Annen ne zaman ayrıldı?"

Başımı geriye yaslayıp alt dudağımı ısırıyorum, onun zekâsına gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

"Sen çok iyisin, değil mi?"

"Rahatsız olduğun hiçbir şeyi bana anlatmak zorunda değilsin, Achilles. Ben de anlatmadım."

"Senden paylaşmak istemediğin şeyleri öğrendim. Senden farklı yöntemler kullandım, hepsi bu."

"Belki de sadece birinin onları içimden çıkarmasını bekliyordum."

"Nyx," diyorum sert bir sesle. "Olmaması gereken davranışları mazur görüyorsun.

senin mazur göremeyeceğin şeyler yaptım."

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Birincisi, affetmeyi hiç istemeyen birini affedemem. İkincisi, hayatımda ilerlemek için her şeyi affetmem gerekmiyor. Unutmam ve affetmem gerekmiyor. İntikam almam gerekmiyor. Sevmek için bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Beni inciten insanları sevebilirim çünkü geçmişi görmezden gelirim. Belki onları kendimden önce koyduğum için, belki de bir gün uyanıp, başından beri sadece kendimi incittiğimi fark edeceğim için. Ama ben bu noktadayım. Her zaman iyi olmayanlarda bile iyiliği görüyorum. Senin ya da babam gibi nadiren iyi olanlarda bile. Babamı, yaptığı onca şeye rağmen seviyorum.

beni ona bağla. Gerçek şu ki, onu özlüyorum bile." Gözlerimin içine bakarak ekliyor: "Ve seni seviyorum. Bu benim seçimim. Senin ya da başkalarının yargısına ihtiyacım yok."

"Ben yargılamıyorum..."

"Beni yargılıyordun. Bana yaptığın onca şeyden sonra seni sevmemem gerektiğini düşünüyorsun. Seversem aptal olacağımı düşünüyorsun. Neden kendi seçimlerinle ilgilenip benimkilerle beni rahat bırakmıyorsun? Ben kendim için doğru olanı yapıyorum. Sen de aynısını yap."

Nyx Mayer'in içinde taşıdığı cesarete sahip olmak için neler vermezdim.

"Tamam," diye fısıldıyorum. "Doğru hissettiğim şeyi yapacağım. Sana bazı şeyler söylemek istiyorum."

"Ne söylemek istiyorsun?"

Onun sessizliği beni harekete geçiriyor. Beklemiyor, sadece bana ihtiyacım olan tüm zamanı veriyor. Ve beni konuşmaya zorlayan şey zorlama *değil*.

Dişlerimi dilimle okşayarak, önce hangisini söyleyeceğime karar vermek için bir saniye duruyorum.

"Sophie'yi özlüyorum. Onu her gün, bütün gün özlüyorum. Onun büyüdüğünü, bir hayatı olduğunu ve benim o hayatın içinde olmadığımı bilmek kalbimde bir boşluk yaratıyor."

Yüzü düşüyor, çünkü ilk olarak bunu beklemediğini düşünüyorum. Bu tür bir kırılmalı kabul edilmesi zor bir şey.

"Neden onun hayatında olamıyorsun?"

"Çünkü..." Yavaşça, derin bir nefes alıyorum. "Çünkü annem babamdan kaçmak için her şeyi feda etti. Babam güçlü, kontrolcü ve şiddet uygulayan biridir. Annemi incitti. Hepimizi incitti. Annem kaçtı ve geri dönemez. Bu çok riskli, özellikle de babamın Circle'ın desteği varken annemin hiçbir şeyi yokken."

Benim ağzımdan dökülen karmaşık sözleri anlamak için bir an durdu. Bunlar cümle bile sayılmazdı çünkü ben bu tür şeyleri yüksek sesle söylemeye alışkın değildim.

"Annen babanızdan kaçmak için Fransa'ya gitti." O, parçaları birleştiriyor. "Ne zaman oldu bu?"

"Liseden mezun olduğum yaz. Ben de onunla birlikte gittim. Boşanma çok çirkin geçti. Babam onu bulmak ve

bunun olmasını engelleyemezdi. Ama tek yapabildiği, ben Paris'te olurken beni bulmaktı. Annem başka bir yerde yaşıyor."

Annemin nerede olduğunu söylemediğimden kaşları çatıldı. Ona güvenmediğimden değil, ama babam insanlardan bilgi almakta ustadır. Bu riski göze alamam.

"Ama geri geldiler. Onları North Shore'da gördüm, o gün lokantanın arkasında."

"Evet, babam Çin'e seyahate çıkmıştı. Jeti Paris'e gönderdim ve geri döndü. Bir gece bile kalmadılar. Annem çok korkmuştu."

"Ve Sophie dört
yaşında." Başımı
sallıyorum.

"Yani o senin babanın kızı olabilir mi?"

"Kimin kızı olduğu önemli değil. Onu bulamaz. Ona zarar verebilir. O adamın sınırları yok." Duruyorum, kalbim hızlanıyor. "Ya o..." Ama soruda kendimi kaybediyorum. Nyx'in cevabı bulmasını ne kadar istesem de, tıpkı diğer tüm acılarıma cevap bulduğu gibi.

Onun varlığı, ruhu, saflığı her şeyi düzeltemez. Kafamı
kaldırdığımda, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Achilles..."

"Cevabını duymak istemediğin sorular sorma," diye onu uyarırım.

O benden daha cesur, dehşetle yüzleşiyor. "Sana saldıran baban mıydı?"

"Cevabı kaldırabilir misin? *Her şeyi* bilmeyi?"

"Sen kendini güvende hissettiğin sürece, bana ne olursa olsun kabul edebilirim."

Şoktan dilim tutulur. O ne tür bir melek? Ve onu yoluma kim çıkardı? Kim her şeye rağmen sevebilir? Nyx koşulsuz sevme, sınırsız hayal kurma, her zaman daha iyisinin geleceğini umma yeteneğine sahiptir.

"Dokuz yaşındaydım," diye patladım. Ama bu savunmacı bir tavidir. "Ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyordum. Anlamıyordum, tamam mı?"

Koltuğundan kalkıp benimkine yaklaşır ve önümde diz çöker. Elimi tuttuğunda, uzuvlarımda ne kadar soğuk olduğunu fark ederim.

"Bu konuda asla, *hiçbir zaman* bir şeyleri haklı çıkarmak zorunda değilsin."

Burun deliklerim genişledi, boğazım daraldı. Bunun hakkında konuştuğum için değil. Hayatım boyunca o anla yaşadım. Artık öfke uyandırıyor ama acı vermiyor. Ama korkuyorum. Onu kaybetmekten korkuyorum. Benden tiksiniyor mu?

"Bildiklerini bilerek birini hala sevmen mümkün değil, Nyx."

Kafasını sallar, o kadar güzel gülümser ki, gözlerindeki yaşları neredeyse fark etmem.

"Birinin en karanlık yanlarını öğrendikten sonra hissettiğin sevgiden daha güçlü bir sevgi yoktur. Sen benimkini biliyorsun, değil mi?"

Başımı

sallıyoru

m. "Ve?"

Öne eğilip, yüzünü ellerimle tutuyorum.

"Ve seni o kadar çok seviyorum ki, ilk kez hayat hayatta kalmaktan çok yaşamaya değer geliyor."

O meydan okurcasına "O zaman yaşa" diye fısıldarken dudaklarım onun dudaklarına değiyor.

Ağzımı onun ağzına o kadar sert bastırıyorum ki, o geriye düşüyor ve ben de onu takip ederek vücudunu benimkinin altında ezip geçiyorum.

"Bu benim," diye homurdanıyorum, ağzını ateşli öpücüklerle yalarken. "Sadece beden değil, Nyx. Sadece ruhun ya da zihnin değil. *Bu*." Elimi boğazına doluyorum, takıntım beni ele geçiriyor. "Senin aşkın."

"Senin," diye inliyor dudaklarıma. "Değerini bil." "Onu taparcasına seveceğim, *mon trésor*."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Nyx

Anarşist – YUNGBLUD

Achilles tehlikeli bir adamdır. Yine de, bir şekilde, iki aydan biraz fazla bir sürede, onu bana zarar veremeyecek bir köpek yavrusuna dönüştürdüm. Bunun tamamen benim sayemde mi olduğunu, yoksa onun bilinçaltında hayatı gerçekten deneyimleyebileceği güvenli bir alan sunacak birini mi beklediğini bilmiyorum. Sonuç aynı.

"Ee?"

Tek heceli cevabı beni şaşkına çevirdi. "Ben de gelebilir miyim?" diye ısrar etti.

Kahvemi yudumlarken ona göz kırptım. SFU kampüsünde iki adım atamıyoruz çünkü insanlar fısıldaşıyor. Müzik öğrencileri, Achilles sayesinde birinci keman koltuğuna oturduğumu söylüyor. Kampüsün geri kalanı ise genel olarak altın avcısı olduğumu söylüyor. Achilles'in yattığı ve bir daha aramadığı kadınlar bana ters ters bakıyor. Peach uzak duruyor ve nedenini anlamıyorum.

Evet, kampüs bir kabus ve North Shore'dan ne kadar nefret etsem de, en azından burada ölümcül bakışlara maruz kalan ben değilim çünkü Achilles onların nefret ettiği kişi. Ama o hiç umursamıyor.

O güvende. Kendime sürekli bunu söylüyorum. O hiçbir şeyi riske atmayan türden bir adam.

"Nyx?"

"Evet. Evet, gel. Kay'e haber vermem lazım."

Bardağı masaya koydum ve Achilles dilimi ısırıldığını fark etti. Cebinden bir paket sakız çıkardı, avucuna bir tane attı

avuç içine attı ve bana uzattı. Stresli olduğumu saklamaya bile çalışmadım ve sakızı ağızıma attım.

Bana bir dakika zaman verdi, ağırım geçene kadar iğnememe izin verdi ve sonra konuya girdi.

"Kayla King ile tanışmamın nesi stresli?" diye sordu. "Daha önce bir kez evine gitmiştim. Wren'in başı dertteyken Nathan White bize yardım etmişti. O gün sen de oradaydın."

Kalbim duruyor.

"Beni oradan hatırlıyor musun?"

"Yarısı ağartılmış, yarısı siyah saçlı, büyük hayranı olduğunu söylemeye çalışırken cümle kuramayan sevimli kız mı? Evet. Hatırlıyorum."

"Achilles," diyorum anlamlı bir şekilde.

"Wren hatırlatınca hemen hatırladım."

"Sen gerçekten bir pisliksin," diye gülererek söylüyorum. "Hayranlarını sevmiyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Seni seviyorum."

Her gün midemde daha derin bir suçluluk çukuru kazanan kürek, kazmaya devam ediyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum sessizce.

"O zaman senin ailen olarak gördüğün insanlarla tanışmamın nesi sorun?"

"Hiçbir şey," diyorum gülümseyerek. "Aslında, Kayla'ya SFU'ya başladığımda bana çok kötü davranan bir adamdan bahsetmiştim. Onunla birlikte olduğumu söylemedim ama sanırım o iki artı ikiyi topladı."

Onun kibirli gülümsemesi beni rahatlatıyor. Achilles her zaman ne yaptığını bilir.

"Onun öfkesine katlanabilirim." "Ha. O kadar emin olma."

"Lena kolaydı," diyor gururla.

Onu Lena'ya tanıttığımda, Lena ilk başta soğuk davrandı, özellikle de Achilles'in kötü biri olduğunu bana sürekli hatırlattığı için. Ama Lena'nın kalbi yumuşaktır ve insanlara uzun süre kızgın kalmaz. Achilles'in babamı rehabilitasyona gönderdiğini söylediğimde, Lena duvarlarını tamamen yıktı.

"Lena ve ben, North Shore'da nadir bulunan iyi kızlarız.
Kayla... o da en sertlerinden biri."

Masada duran elimi tutar, parmak eklemlerimi okşar. "Haydi bakalım."

Nate ve Kayla'nın kapısının önünde dururken Achilles sordu: "Kimin doğum günüydü?"

Gözlerimi devirdim. "Kay'ın kardeşi, Caden. Sana daha önce söylemiştim."

"Biliyorum, ama soğuktun ve sütyen giymemiştin, *mon trésor*."

Ben sadece bir erkeğim."

Sinirlenirim, ama Achilles Duval'ın sıradan bir ölümlü gibi davrandığı anları garip bir şekilde seviyorum. "Gerçekten sadece bir erkeksin."

Kapı açılır ve karşımızda Kay'ın kocası, kötü şöhretli Nathan White durmaktadır. Mafya üyesi, acımasız katil ve Kay'ın en büyük hayranı. Bu hafife alınacak bir şey değildir, çünkü kadın eskiden bir çeteyi yönetiyordu. Her zamanki gibi takım elbise giymektedir. Bugün sade koyu gri bir takım, bu da onun gece mavisi gözlerini biraz daha koyu gösterir.

Kay ve Nate'in mülklerinin çevresinde çok sayıda güvenlik görevlisi var. Sokağın aşağısından gelenleri kontrol ediyorlar, kapıda kimlerin olduğunu kontrol ediyorlar ve bahçelerinde dolaşanların yanı sıra kapının iki yanında da iki güvenlik görevlisi duruyor. Ama Nathan White dışında kimse bu kapıyı açmıyor. Eve adım atan her kişiyi görmesi gerekiyor. Kızları ve karısı burada yaşıyor ve o hiçbir riski göze almıyor.

"Merhaba," diyorum utangaç bir şekilde.

Kay Nate'i seviyor, bu yüzden teknik olarak Nate'i sevmekten başka seçeneğim yok. Ama lanet olsun, ondan asla korkmamayı başaramayacağım ve o da benim korkmamı unutmamam için beni sürekli korkutmaya devam ediyor.

"Bir kişi daha mı?" diye sordu düz ses tonuyla.

"Kay'e söyledim mi?" Neden bunu bir soruya dönüştürdüm ki? Kay'e söyledim. Achilles nasıl davranması gerektiğini biliyorsa sorun olmadığını söyledi. O biliyor... sayılır.

"Bana söylemeyi unutmuş olmalı. Yoğun bir hafta oldu." Kenara çekilir. "Gir, Nyx."

İçeri giriyorum ve Achilles de peşimden gelmek üzereyken, giriş holüne girdiğim anda tekrar önüme geçerek aramıza giriyor.

"Nyx dedim." Sesinde tehdit yok, değişiklik yok. Basit bir ifade.

Achilles, Nate'e kaşlarını kaldırır, hiç rahatsız olmamıştır. "Biz ikili olarak geldik," diye cevaplar rahat bir şekilde.

"Bu evde olmaz. Seni daha önce gördüm. Senin hakkında çok şey duydum, inanın bana, duymak istediğimden çok daha fazlasını. Ve evime başka bir psikopat daha almak isteyip istemediğime henüz karar vermedim."

"Kek gelmeden karar verebilir misin?" Achilles ciddi bir ifadeyle sorar. "Achilles," diye tıslarım. "Üzgünüm," diye Nate'e yüzümü buruşturarak söylerim.

Erkek arkadaşım masumca gülümser. "Ben üzgün değilim. Bu arada, ben psikopat değilim. Klinik olarak değil." Öne doğru eğilir. "Senin aksine," diye fısıldar ve göz kırpar.

Sinirlenerek tavana bakarım. Bu inanılmaz uzun bir öğle yemeği olacak.

Nate bana dönüyor. "Tabii ki yeni erkek arkadaşın berbat olurdu. Senin bir tipin var, Nyx. Ve ben onu sevmiyorum."

"Evet, görünüşe göre Kay ile aynı tip. Ben de sevmiyorum," diye karşılık veriyorum.

Achilles burun kıvrır ama Nate onu görmezden gelir. "Kay psikiyatri okuduğunu söyledi."

"*Teknik* olarak, tıp fakültesinin birinci sınıfında. Henüz hiçbir alanda uzmanlaşmadı," diye cevap veriyorum.

Nate Achilles'e döner ve gözlerini kısarak ona bakar. "Beni bir vaka haline getirirsen, acı çekmeni sağlarım," der ve onu içeri almak için kenara çekilir. Çünkü daha kötüsünü yapabilecekken neden ölümle tehdit edesin ki?

Achilles, Nate'in sinirlerini bozduğunun farkında olduğu için muhtemelen çok kendini beğenmiş bir şekilde gülümser. "O kadar da ilginç değilsin."

"Tamam. Sohbet yeter," diyorum panik içinde elini tutarken.

Kay'in çevresindeki insanlarla bir öğleden sonra geçirmek her zaman bir görev gibidir. İkiz bebek kızları, yemek odasına girerken üzerime atlarlar

Livie her zamanki gibi sessizdir ve Lia, benim patenci eteğimi çekerken Achilles'i işaret etmektedir.

"Kimsin sen? Kim o, Nyx Teyze? Kötü biri mi? Kim o?"

Baba!"

Bu kızlar, bir yabancı onlara yaklaştığında her seferinde babalarını çağırıyorlar, bu harika bir hayatta kalma içgüdüsü.

Livie, onu kucağıma alırken ayaklarıyla uyluğuma vurarak kulağıma kıkırdıyor ve Lia hemen gülüyor. Görünüşe göre, sessiz kız kardeşinin zihnini hala okuyabiliyor.

"Livie, babasının ondan nefret ettiğini düşünüyor. Baba, biz o beyefendiden nefret ediyor muyuz?"

Ne dersin?"

"Tabii ki hayır," diye araya giriyorum. "Onun adı Achilles ve o benim arkadaşım."

Achilles başını yana eğip beni gözlemlerken, kızların tehditlerini görmezden gelir.

"Arkadaş mı? Bir daha dene."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi devirdim. "Sorun bu mu?"

"Tekrar dene, sorun kalmayacak. Neden bu kadar abartıyorsun?" diye ısrar etti, açıkça abartarak.

"Erkek arkadaşım. O benim *erkek arkadaşım*," diyorum kızlara, bu da ikisini de kıkırdatıyor.

Kısa sohbetimiz arkamızdan gelen sert bir sesle kesilir.

"Onu sevip sevmediğimizi henüz bilmiyoruz, kızlar. Açık fikirli olalım."

Livie kollarımdan atlar ve ben de arkanı dönerim, sonunda bu çılgın evde rahatlamış hissederim.

"Hey, ufaklık," der Kay, ben onun kucağına atlayıp ona sıkıca sarılırken.

Aniden, Lia ve Livie gibi, doğru şeyi yaptığımı ve her şeyin yoluna gireceğini doğrulamaya ihtiyaç duyar hale geliyorum.

"Uzun zaman oldu," diye saçlarıma gülerek fısıldadı.

Ondan ayrılıp boğazımı kaşıyarak duygusal bir an yaşıyorum. Annem yoktu belki, ama Kay benim her zaman ihtiyacım olan anne figürüydü. Sadece bu da değil, beni koruyan ve gerektiğinde azarlayan ablamdı da. En önemlisi, kendisi orada kalamadığı halde beni doğru yolda tuttu.

yolda tuttu. Fedakarlıkları saymakla bitmez.

"Kay, bu Achilles. Achilles, Kayla."

Elini sıkmak için uzanır, ama o kollarını göğsünde kavuşturur. Harika. Herkes erkek arkadaşından nefret ediyor. Tanrıya şükür, o bundan rahatsız görünmüyor.

"Yemekler birkaç dakika içinde gelecek," diye odaya duyurur, gözleri Achilles'ten ayrılmadan. "Oturun hadi."

Doğum günü çocuğu Caden ve eşi Billie çoktan oturmuşlar. Onun karşısında oturuyorum ve Achilles de onun karşısında oturuyor.

Billie her zamanki gibi minik görünüyor, ama artık onun görünüşüne kanmıyorum, özellikle de yılda bir kez televizyonda UFC dövüşünde birini mahvettiğini gördüğüm için.

"Eğer teselli olacaksa," Achilles'e kendini tanıttıktan sonra yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle diyor, "ailem Cade'i tanıştıklarında nefret etti. Aslında, tanışmadan önce bile." Düşünerek bir süre duruyor. "Ben de öyle. Kay ve ben de..." Islık çalıyor. "Hiç hoş değildi."

"Öyle mi?" diye sorar Achilles. "Neden?"

Caden, Kay'inkilerle aynı keskin yeşil gözleriyle onu sessizce gözlemler ve ben Achilles'e onun hakkında uyarıda bulunmadığımı fark ederim. Caden'in damarlarında dolaşan delilik, her yemekten önce duyurulmalıdır.

"Karşıt çeteler," diye cevaplar Billie, kendine su doldururken. "Ve o bir pislik. Kibirli. Hayır cevabını kabul etmiyor..."

Caden, Billie'nin omzuna elini koyduğunda Achilles'in gülümsemesi neredeyse kulaklarına kadar ulaşır.

"Yapma."

Billie şaşkın gözlerle kocasına bakar. "Ne? Bunu herkes biliyor."

"Ona fazla bilgi verme," der Caden soğuk bir sesle, gözleri erkek arkadaşında.

"Caden," diye inlerim, herkesin Achilles'i dışlamaya çalışmasından bıkmışımıdır. "Sadece birbirlerini tanımaya çalışıyorlar."

"Zihin oyunları oynamak için bilgi topluyor. Onun gibi adamları tanırım."

"Doğru. Çünkü benzerler birbirini tanır," diye karşılık veriyorum.

Billie kahkahaya boğulur. "Bunu hak ettin."

Sorun şu ki, Achilles bu suçlamalara hiç aldırış etmiyor. "İnkâr et," diye emrediyorum ve masanın altından ona tekme atıyorum. "Neden?" diye soruyor, benim isteğimi anlamadan. "O haklı."

Bu sefer Caden gülüyor. "Boş ver, onu seviyorum."

"Ben sevmiyorum," diyorum sertçe. "Achilles, bu senin tuhaf takıntılarının için bir klinik deney ya da SFU profesörüne geri götürmek için bir şey değil. Bu bir doğum günü yemeği. Herkesi bir davaya dönüştürme."

"Herkes değil." Omuz silkiyor. "Sadece o." Ve o derken, Caden'ı kastediyor.

"Bekle." Nate'in sesi masanın ucundan duyulur. Şimdiye kadar Livie'ye bezelye yedirmeye çalışmakla meşguldü, ama belli ki her zaman dikkatini veriyor. "Yani ben ilginç bir vaka değilim, ama o öyle mi? O tuhaf adam mı?"

"Kardeşime tuhaf deme," diye bağırır Kay, mafya adamından hiç korkmadan, pizza kutularını taşıyarak geri dönerken.

"Küçük Ayçiçeği." Nate gülümser. "Kardeşinle hiç tanıştın mı?"

Kutunun üzerinde sipariş ettiği yerin adını görünce gözlerim parladı. North Shore'da en sevdiğim yer orası. Stoneview malikanesinde yemek yiyoruz, ama kimse bize aptalca lüks yemekler yediremiyor ve bu beni mutlu ediyor.

"Tabii ki evet," diye bağırırım. "Caprinos'u çok uzun zamandır yemedim." "Kötü kelime!" diye bağırır Lia.

Sonra annesinin masaya koyduğu ilk kutuya koşarken çılgılık atmaya başlar ve Livie babasının kucağından kalkmaya çalışır, ama babası onu tutar.

"Bezelyelerini bitir, sonra istediğin kadar pizza yiyebilirsin."

Kız, babasının bacaklarının üzerine diz çökene kadar kayar, ona bakar ve avuçlarını babasının yanaklarına koyar, sonra alnını babasının alnına dayar. Her zamanki gibi tek kelime etmez, ama etmesine de gerek yoktur.

Nate başını geriye atar. "Livie... *Tamam*. İstedığın kadar pizza ye, tatlım."

Kız, babasının kucağından atlayarak kıkırdar ve Kay, durduğu yerden babasına sarımsaklı ekmek atar, babası da onu kolayca yakalar.

Yüzünde aptalca, geniş bir gülümsemeyle.

"Nate," diye tısladı. "Bir haftadır sebze yemedi.

Ne yapıyorsun sen?"

"Gözlerindeki bakışı görmedin mi?"

"Seni manipüle ediyor. Buna kanma. Her lanet..." "Kötü kelime," der, parmağını ona doğru sallayarak.

"Oh, daha sonra çok kötü küfürler duyacaksın. Bekle de gör. Lanet kafanı uçuracağım."

Onun kendini beğenmiş sırtışı, kadının tavrını hiç de iyileştirmiyor.

Livie'nin aynı anda beş dilim almaya çalışmasını engellemeye çalışırken hepimiz ona gülüyoruz. Ve o anda fark ediyorum. Achilles gülüyor. *Gerçekten* gülüyor.

Kulağa muhteşem geliyor ve kalbim göğsümde eriyor. Bu kadar derin bir sevinç hissedebileceğini bilmediğim yeni bir adama yeniden aşık oluyorum. Hiçbir şey söylemiyorum; pizza masada dolaşırken sadece masanın altında elini tutuyorum. O da elimi sıkıca tutuyor ve mutluluktan ölebilirim.

Öğle yemeği sorunsuz geçiyor. Çok iyi ve stressiz vakit geçiriyorum, öğleden sonranın ne kadar çabuk geçtiğini fark etmiyorum bile. Mumlar üfleniyor, pasta yeniyor. Caden ve Billie, yarın yaşadıkları New York'a dönmeden önce, North Shore'da babası ve üvey annesinin evinde geceyi geçirmek için ayrılıyorlar.

Nate kızları banyo zamanı için götürdüğünde, güneş çoktan batmış, benim de yeni hayatıma dönme zamanım gelmiştir.

"Bugün için teşekkürler, Kay," diye söylüyorum ayağa kalkarken.

Achilles, Caden ve Nate tuhaf bir şekilde bütün öğleden sonra iyi anlaştılar. Üç psikopat, üç kat gizli delilik. Lia ve Livie ona ısındılar ve o da onlara karşı o kadar iyiydi ki, Sophie ile tanışıp kendi kız kardeşine karşı nasıl davrandığını görmek istedim.

"Çok güzel bir öğleden sonraydı," diyor Achilles, Kayla'ya kibarca.

Ona sarılmak için doğruca yürüdüm, ama o soğuk bir sesle ve ölümcül bir bakışla bizi durdurdu.

"Yerine otur."

Başım geriye doğru savrulur, kafam karışmış bir alaycı gülümsemeyle. "Ne?" Ama Achilles hemen anlar ve elini omzuma koyar.

"*Kızıma iyi davranma konuşmasına ihtiyacım yok, Kayla. Anlıyorum. Bu evde hepiniz tehlikelisiniz. Nyx'e onu incitecek şekilde davranmayı planlıyordum umurumda olurdu, ama öyle değil.*"

Kapıya doğru bir adım attı, elim artık onun elindeydi, ama Kay'ın sesi bizi yine durdurdu. Yıllarca liderlik yapmanın verdiği bir şey vardı sesinde, odadaki herkesi kontrol altına alan bir şey.

"Oturun dedim."

Bu sefer başımızı ona çevirdiğimizde, masanın üzerinde bir silah var.

"Hay aksi, Kay," diye nefes nefese kalıyorum. "*Ne yapıyorsun?*" Annesi tarafından utandırılan bir çocuk gibi konuşuyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu durumun North Shore versiyonu gibi bir şey.

"Sorun yok," diyor Achilles bana. "Konuşmak mı istiyorsun? Hadi konuşalım."

O masanın bir ucuna oturur, o da diğer ucuna oturur ve ben ortada, yardıma muhtaç bir kız gibi kalırım. Ben her zaman yardıma muhtaç bir kıyım.

"Şöyle bir durum var," diye başlıyor. "Ben meşgul bir kadınıyım ve Nyx konusunda her zaman en iyi davranışları sergilemediğini bildiğim senin davranışlarını her zaman kontrol edecek vaktim olmayacak."

"Sence bu biraz abartılı değil mi?"

Beni görmezden gelerek, Achilles'e bakmaya devam ediyor. "Kings'e katılmak isteyenleri nasıl test ettiğimi biliyor musun? Bana bir sır verirlerdi. Gerçek bir şey, onları elimde tutabileceğim bir şey. Her şey değildi, ama benimle birlikte savaşıp savaşamayacaklarına karar verirken başlangıçta bana bir fikir veriyordu."

Eli silahı almadan silahın üzerine konuyor.

"Nyx'in sana karşı bir kozunun olmasını istiyorum, eğer onu sırtından bıçaklamaya karar verirsen. Çünkü Stoneview çocukları böyle yapar, değil mi? Asla biriyle yüzleşecek kadar cesur olamazsınız, onları alaşağı ederken her zaman başka yere baktıklarından emin olursunuz."

"Onun birçok sırrını biliyorum," diyorum ona, Achilles sessiz kalırken.

"Eminim öyledir." Bana sıcak bir gülümsemeyle bakar. "Ne olursa olsun

paylaşmak istediğinde, paylaştı. Kendini güvende hissetti. Sonuçta aşırı, değil mi?"

Siyah saçları eskisine göre daha kısaydı, omuzlarından aşağıya inmiyordu ve ona eskiden acımasız Kral dediğimiz vahşi karttan çok ev hanımı görünümü veriyordu. Ancak bu, onun daha az tehlikeli olduğu anlamına gelmiyordu.

Achilles kendi kendine gülerek kıkırdar.

"Sen iyisin Kayla, biliyor musun?" Etrafına bakınır. "Stoneview malikanende, mafya kocanla birlikte saklanıyorsun, emekli bir gangster izlenimi veriyorsun. Ama senin hakkında öğrendiğim şeyler, herhangi bir erkeği hayatı için ağlatabilir."

O, kaşlarını kaldırarak ona bakar, saç çizgisinde "Cehennem" yazan dövmesi kayar.

"Nyx'in yanında senin gibi biri olduğu için minnettarım," der sonunda ve ağızım açık kalır.

Ne?

"En kutsal sırrımı Nyx'e vermemi mi istiyorsun? Seve seve veririm. Ona hayatımı emanet ederim ve eğer bu, *onun* en güvendiği kişinin *bana* güvenmesi için gerekliyse, neden vermem ki?"

Gözleri Kay'de kalıyor, görünüşte etkilenmemiş gibi, ama yutkunduğunda adem elmasının hareket ettiğini görüyorum.

"Küçük bir kız kardeşim var, Sophie. Annemle birlikte, Güney Fransa'da şiddet uygulayan babamdan saklanıyorlar. Nerede olduklarını sana söylemeyeceğim. Bu, onun güvenliğini tehlikeye atmak olur ve bunu yapamam, işkence altında bile."

Kay, daha fazlası olacağını hissederek sessiz kalır. Daha fazlası olacağını *biliyorum* çünkü ben o sırrı zaten biliyordum.

Adam dudaklarını yalıyor, söyleyeceği şeye hazırlanıyor ve muhteşem gri gözleri sonunda bana odaklanıyor.

"Sophie benim kardeşim değil. O benim kızım."

Otuzuncu Bölüm

Achilles

Achilles Come Down – Gang of Youths

Wren ile paylaştığım kampüs evinin kapısını açtım, doğruca yatağıma gitmeye hazırdım.

Zaman.

Nyx'in istediği budur. Bir telefon aldı ve göl evinin oturma odasına geri döndüğünde, ona söylediklerimi sindirmek için yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben bir babayım. Çaresizce baba olmak istediğim için değil, *bir* keresinde kontraseptif kullanmayan bir kadınla sarhoşken prezervatif takmadığım için. Bu bir hataydı, ama Sophie'yi tüm kalbimle seviyorum. O benim bir parçam ve Nyx'e de söylediğim gibi, annesi yeni doğmuş bebeğiyle Fransa'daki evime gelip ona bakamayacağını söylediğinde, ben bakabileceğimi biliyordum. Aslında, ruhumun derinliklerinde kızım için öleceğimi biliyorum.

Sadece, aşık olduğum bir kadına onun hakkında konuşmak zorunda kalacağımı ve bunun onun artık beni istemediği anlamına gelebileceğini hiç düşünmemiştim.

Nyx benden uzaklaşmak için North Shore'daki Lena'nın karavanına gitmek istedi, ama ona göl evini kendisine bırakabileceğimi ve bu gece burada uyuyacağımı söyledim. Ama saat daha yedi ve onunla konuşmamayı, onu becermemeyi, ona sarılmamayı, yanında uyumamayı hayal bile edemiyorum. Ona mesaj atmak için can atıyorum, sadece bu gece yemek yediğinden emin olmak için bile. Bu lanet olası bir işkence.

Yine de, dibe vurduğunu düşündüğün zaman, kader her zaman biraz daha dibe inmenin bir yolunu bulur, bunu bilmeliydim. Nyx'siz bir gece işkence gibi geçecek sanıyorsam, o zaman onsuz bir gece

ve Şu anda oturma odamda bulunan insanlarla bir sohbet ne kadar işkence dolu olurdu?

Herkese geçip merdivenlere doğru yönelmeye çalışıyorum, ama Chris Murray, eve geç gelen çocuğunu yakalayan bir baba gibi adımı sesleniyor.

"Bu gece olmaz," diye cevap verip yoluma devam ediyorum.

Ama sonra başka bir ses yankılanır ve ilk basamakta donakalışım.

"Achilles, gel bizimle otur."

Kalbim sıkışır ve arkanı dönüp oturma odasına geri yürürüm. Babam, Wren ve Chris ile oturmaktadır.

"Ooh," alaycı bir Şekilde kaşlarımı oynatarak söylüyorum. "Bana *Yüzüklerin Efendisi* maratonu yapacağımızı söyle. Çünkü bu benim hayalimdeki takım."

Koltuğa otururken  de etkilenmemiş bir Şekilde bana bakıyor. Wren ve Chris bir kanepede, babam başka bir kanepede oturuyor ve resmen bir gangster filmindeki dört aptal gibi görünüyoruz.

"Bir kez olsun yetişkin gibi davranabilir misin?" diye soruyor babam. "Acil bir durumla karşı karŐıyayız."

Saçlarımı elime alıp, geri kalanını onların açıklayacağını bildiğim için sessiz kalıyorum.

"Hermes'in son gönderisini gördün mü?" diye soruyor Wren.

"Hayır. Bir kez olsun hayatın tadını çıkarmakla meşguldüm." Telefonumu ıkarıp SFU uygulamasına giriyorum.

Bu, Chester'ın bir fotoğrafı. Fransa'da yaşarken Alex'e çok kötü davrandığı için artık çok iyi arkadaş olduğumuz biriydi. SFU'ya geri döndüğümde, ona Alex'ten ve bizden uzak durmasını söyledim. Ya da uzak durması için onu *tehdit etmiş* olabilirim. Tek bildiğim, o günden sonra Alex'e ya da grubumuzdaki başka birine yaklaŐmaya hiç çalıŐmadıėı.

Bu, kampüste, kalenin hemen dışında tutuklandığı bir fotoğraf ve başlığı basit ama etkili.

İlk düşen. Ama son düşen değil.

Meğer... SFU'daki herkes kanunların üstünde değilmiş. Artık kimsenin sırları güvende değil.

#letmeintoyourCircle #who'snext?

Hepsine bakıyorum. Yoğun bakışları bana odaklanmış, sanki tüm sorularının cevabını bilen yüce bir tanrıymışım gibi.

"Chester ne yaptı?" diye soruyorum.

"Gizli bir topluluğun üyesi olmasının dışında mı?" diye sarkastik bir şekilde cevap veriyor Chris.

Gözlerimi deviriyorum. "*Son zamanlarda* demek istedim."

"Onu Falcon'un kampanya ekibine asistan olarak aldık, böylece bize rapor verebilsin."

Falcon, partisinin bir sonraki başkanlık seçimleri için adaylarından biri. Sessiz Çember'in oraya koyduğu adaylardan biri. Onlardan biri olduğu için sınırsız finansman, birçok medya kuruluşuna erişim ve Gölgele'ın etkileyebileceği tüm insanların desteğini alacak. Çok büyük bir hata yapmazsa kazanacağı kesin. Ya da örneğin, seçim kampanyası ekibindeki insanlar tutuklanmaya başlarsa.

"Benim sorum daha çok, tutuklanmak için ne yaptı, Peder. Anlamaya çalış, olur mu?"

Wren, lafı dolandırmaktan bıktığı için öfkeyle nefesini verdi. "Seks yaptığı bir Afrodit'i öldürdü. Onu boğarak öldürdü. Ve onu korumak için polisteki bağlantılarımızla iletişime geçtiğinde, bunun yerine tutuklandı."

Babama kaşlarımı kaldırarak baktım. "Küçük çemberinin hayatta kalmasını istiyorsan, Gölgelelerini kontrol etmelisin."

"Chester öldü," diye araya girdi Chris, babam cevap veremedi. "Çevre, dün gece kefaletle serbest bırakılmayı beklerken onu öldürdü. Resmi olarak, hücresinde kendini astı. Artık bizim hakkımızda konuşamaz."

"Başın sağ olsun," dedim ifadesiz bir yüzle. "Şimdi, neden bu konuşmayı yapıyoruz?"

"Çünkü Hermes, benim için çok uğraştığım her şeyin peşinde," diye tıslayarak babam sakinliğini kaybetti. "Ve kim olurlarsa olsunlar, senin üniversitenizden boktan hesaplarını yönetiyorlar. Onları bulup ifşa etmek istiyorum."

"Ah," diye somurtuyorum. "Bir öğrenci hesabından tehdit mi hissediyorsun, baba?"

Hadi ama, sen bundan daha iyisin."

Ayağa kalkar ve hepimize bakar. "Bir sonraki kabul törenine kadar o hesap ortadan kalkmazsa, üçünüz için cehennem azabı başlayacak. İnanın bana."

"Neden babamın tehditlerini ciddiye alıyorsun? O adam bize zorla yaptıkları her şeyden pişman oldu. Diz çöküp yardımımızı dilemesi gerek, amaçsızca bizi tehdit etmesi değil."

Birbirlerine bakıyorlar ve ben burada bir şeyi kaçırdığımı biliyorum.
"Tamam, dökül bakalım."

Bir hafta önce Nyx'i o kadar çok beceriyordum ki, bana aşık olduğunu itiraf etti. Her şeyin sonunda doğru yönde ilerlediğini hissediyordum. Bugün ise, bana en yakın insanlar ona karşı dönüyor. Bize karşı olan şeyler hiç durmuyor. Onu arabama bindirip ortadan kaybolmak giderek daha iyi bir fikir gibi geliyor.

"Ella tehdit edildi."

Şokumu belli etmemeye çalışıyorum, ama Ella tehlikedeyse işler gerçekten sarpa saracak. Christopher Murray kız arkadaşı için endişelenirse, kimseyi ondan koruyamazsın.

"Çember
tarafından mı?"

"Mafya
tarafından."

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Yani Çember tarafından, mafya aracılığıyla.

Büyük silahlar kullanıyorlar."

"Doğru. Stoneview'da, orada verdiği dans dersinden sonra onu kaçırdılar." Konuşmaya devam ederken yüzü sertleşir. "Onu bir arabaya itip evine götürdüler. Ona zarar vermediler, ama bana bir mesaj iletmesini söylediler."

Dilimi ön dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, şimdi tek istediğim Nyx'e gidip onun iyi olduğundan emin olmak. Sophie hakkında düşünmek için, tehlikede olmadığı zamanlarda zamanı olacak.

"Dur tahmin edeyim," diyorum, "mesaj sana bir Gölge olduğunu hatırlatmak içindi ve Çember sana bir emir verdiğinde, sen de onu yerine getirirsin."

"Babanın buraya gelip Hermes'in kim olduğunu bulmamızı istemeden bir gün önce gelmesi çok uygun, değil mi?"

"Evet, *uygun* demek de bir şekilde ifade etmek olur."

"Onlara karşı sadece üç kişiyiz, Achilles," diye itiraf ediyor Chris yenilgiyle.

Bu, onun her zaman söylediği bir şey. Biz yenilmez değiliz. Onları gerçekten alt edemeyiz, sadece geri püskürtebiliriz. Ama şimdi, onun değerli Ella'sı yine tehlikede olduğu için, silahlarını tamamen bırakıyor.

"Ella'nın güvenliğini tehlikeye atmayacağım," diyor. "Nyx'in paylaşım yapmasını engellemelisin. Hermes ortadan kaybolmalı."

Elimi saçlarımın arasından geçirip şömineye bakıyorum. Alevler dans ediyor, dışarıdaki yağmur pencereye vururken ateş çıtır çıtır yanıyor. Kasım bu civarda gerçekten iç karartıcı bir ay. Muhtemelen bu yüzden o ay doğdum.

Nyx, Hermes değil. Öyle olmadığını biliyorum. Ama benim endişem, Chris gibi insanların ona ulaşmasını nasıl engelleyeceğim. Ella'yı korumak için her şeyi yapar ve eminim Nyx'i tehdit etmek de bunun bir parçası. Sonra ne olacak? Chris'i öldürmek zorunda kalacağım, en iyi arkadaşlarımdan birinin kalbini kıracağım ve Ella beni asla affetmeyecek. Bu, gerçekleşmesi an meselesi olan bir felaket. Öyle ya da böyle, Sessiz Çember hayatlarımızı mahvediyor ve bizler esir alınmış askerler gibiyiz. Duvara karşı durmuş, ellerimiz arkamızda bağlı, kafamızın arkasına isabet edecek kurşunu beklerken hiçbir şey yapamıyoruz.

"Çok sessizsin," diye Wren'e sesleniyorum.

Hâlâ kanepede oturuyor, bir kolunu kanepenin arkasına dayamış, ayak bileğini dizine koymuş.

"Ne kadar berbat durumda olduğumuzu söylemek için başka bir sese gerçekten ihtiyacımız var mı? Circle'ın beni bırakacak kadar korkması için birçok suç işledim, birçok can aldım. Ve şimdi, sanki hiç ayrılmamışım gibi, yine o lanet olası işe geri döndüm."

"Benim merak ettiğim şey o değildi," diyorum ona.

Chris, Ella ve Circle aracılığıyla arkadaşımız olsa da, Wren ve ben birlikte büyüdük. Biz en iyi arkadaşız ve birbirimize birçok kez mantıklı davranmamızı sağladık. Onun ne düşündüğünü bilmem gerekiyor.

"Dinle, korkak Nyx Mayer'in telefonunun arkasında bizim hakkımızda yazılar yazdığını hayal edemiyorum. Onun içinde o kadar kötülük olduğuna inanmıyorum."

Daha fazlası var ve onun bunu itiraf etmesini bekleyecek sabrım yok.

"Ama Peach'in yaptığı şeyleri de hayal edemezdin," diye onun yerine sonuca varıyorum.

Geçen yıl hepimiz Wren'in kız arkadaşının hiç tahmin etmediğimiz bir yönünü keşfettik. Hepimizi şaşırttı. O haklı, herkes bizi bu şekilde şaşırtabilir.

Bana başını sallayarak, gözleri özür dolu bir şekilde bakıyor. "Kanıtlar birbirini destekliyor, Achilles. O geldiğinde durum daha da kötüleşti. Bizi, Çember'i, bu okuldaki herkesi nefret etmek için nedenleri var. Ve sen de ilk başta onun bir tuzak olduğunu düşündün. Babanın seni yakalamak için onu gönderdiğini. Ondan nefret ettin, ona zorbalık yaptın. Bu, onu hepimize karşı kolayca kışkırtabilirdi, Hermes'in bir üst seviyeye geçmesinin nedeni bu olabilir. Chester'dan nefret ediyorduk, ama Gölge'nin hedef alındığı ve bunun kaos yaratmada işe yaradığı gerçeğini görmezden gelemeyiz."

"Onu buradan olmadığı için zenginlere karşı bir tür intikamcı olarak görüyorsunuz ve bu ikiniz için de gerçekten hayal kırıcı. Nyx de bizim gibi Hermes'in kurbanı."

"Kendisine karşı birkaç gönderi mükemmel bir mazeret," diyor Wren, yıllar boyunca kurduğumuz dostluğu kolayca ihanet ederek. "Ve bunun SFU'da olmadığı zaman başladığını söyleme. Sosyal medyadan bahsediyoruz. Başka bir ülkede olsa bile bunu yapabilir. Ama North Shore zaten uzak sayılmaz. Yolun yirmi dakika aşağısında, nehrin diğer tarafında. Onlar bizim burada nasıl yaşadığımızı biliyorlar, tıpkı bizim onların orada ne kadar dezavantajlı olduklarını bildiğimiz gibi. Oradaki herkes bu adaletsizliğe bıkebilir. Herkes intikam isteyebilir."

"Ama o değil," diye bağırarak ayağa kalktım. "O öyle biri değil. Oradan çıkmak istedi; *bunun* bir parçası olmak istedi." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Nedenini sorma." Burun kıvırdım. "Çünkü kim sürekli yılanlarla çevrili olmak ister ki?"

Wren ayağa kalkıp bana doğru dönerek gözlerimin içine baktı. "Bana gerçeği söyle. O Çember'den haberdar mı? Ona, söylememen gereken üyelerin sırlarını anlattın mı?"

Kendimi bundan daha güçlü sanıyordum, ama ona yalan söyleyemiyordum.

"Evet, ama..."

"*Siktir*," diye tısladı. "Achilles, ne halt ediyorsun sen!"

"Alex Çember'in bir parçası değil ve ona sürekli bir şeyler anlatıyoruz. Nyx için neden farklı olsun ki? Onu ortadan kaldırmak ya da ifşa etmek için hiçbir nedeni yok," diye karşılık veriyordum. "Neden yapsın ki?"

"Ama istiyor," diyor Chris sakın bir şekilde. "Biraz araştırma yaptım. Annesi onu terk etti, değil mi?"

Sessizce başımı salladım.

"Çünkü para ve daha iyi bir hayat istiyordu..." diye devam ediyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ona doğru attığım adım tehditkar değil tehditkar değil. Daha fazla anlamaya çaresizce ihtiyaç duyan birinin adımları.

"Biliyorum çünkü o Çember'e katıldı. Önce Afrodite olarak.

Sonra annen gittiğinde, Hera oldu."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, şoktan dilim tutuluyor. Ama o sözlerini tekrarlamıyor. Anlamadığım için sessiz kaldığımı biliyor. Aksine... çok iyi anlıyorum.

"Nyx'in annesi Catherine." Acı bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. "Babam onun annesiyle evli."

Ne zaman, ah ne zaman kader beni mahvetmeyi bırakacak?

"Nyx bunu biliyorsa, Çemberi yok etmek için dünyadaki tüm nedenlere sahip demektir. Hermes ise Catherine'in babanla evlendiği sıralarda başladı. O zamanlar çok büyük bir olay değildi. Geçen yıl dedikodular bile o kadar kötü değildi. Ama sen ona sırlarımızı anlatmaya başladığından beri? Durum çok daha kötüye gitti."

İkisine de bakıyorum ve bu konuşmanın Hermes'in Nyx olup olmadığını anlamak için olmadığını anlıyorum. Onun cezasının ne olacağına karar vermek için ve bu adamlar benim kararımı bekliyorlar. Bana karşı değiller; bu konuyu kendi ellerime almam için bana bir şans veriyorlar.

"Nyx'i Çember'e teslim etmeyeceksiniz," diyorum sessizce. İkisi de başlarını sallıyor.

"Asla yapmayız," diyor Wren beni sakinleştirerek. "Ama bu işin bir sonu olmalı. Hemen. O zaman güvenle, babanın hayatlarımızı ele geçirmesini nasıl engelleyeceğimize geri dönebiliriz. Ya da en azından Çember'i nasıl yavaşlatacağımıza."

Kabul ediyormuş gibi davranarak başımı sallıyorum. "Elbette."

Kapı açılmadan önce dışarıdan kadın sesleri geliyor. Peach, Alex ve Ella gülümseyerek oturma odasına giriyorlar, ama bizi görür görmez gülümsemeleri kayboluyor.

"Ne oldu?" Ella, erkek arkadaşının yanına doğru giderken sorar. Erkek arkadaşı, parlak sarı saçlarını kulağının arkasına iter ve dudaklarını Ella'nın başının üstüne bastırır.

"Endişelenecek bir şey yok. Achilles'e yardım etmeye çalışıyoruz."

"Ne konuda yardıma ihtiyacın var?" Alex bana yaklaşıırken soruyor. Endişeli bakışları ona özgüdür, sürekli arkadaşlarına nasıl bakabileceğini düşünür.

"Bu, Nyx'in Hermes olmasıyla mı ilgili?" Kendine sadık olan Peach, lafı dolandırmaz.

"Sorun çıkacak," diye Wren yumuşak bir sesle uyarıyor. "Onunla zaten tartıştık.

Daha fazla uzatmaya gerek yok."

"Kendinize bir bakın." Ben burun kıvrırım. "Suçlayacak birini buldukları için kendilerini daha iyi hisseden, ayrıcalıklı bir grup çocuk."

Hepsinden birkaç adım uzaklaşıyorum, bir kez olsun aramızdaki mesafeyi gerçekten açıyorum. Ben onlara karşı.

"Achilles," Alex yumuşak bir sesle seslenir, tekrar bana yaklaşan tek kişi odur. "Onu suçlamak istemiyoruz. Sadece vardığımız tek olası sonuç bu."

Peach biraz daha sert bir şekilde ekliyor: "Hayatımızı mahvedebilecek birine yakın olma riskini göze alamayız. Hermes Çemberi ifşa ederse, hepimiz onunla bağlantılıyız. Asla toparlanamayız, tüm hayallerimize ve geleceğimize veda edebiliriz. Ne? En başından beri kesinlikle dahil olmak istemediğimiz bir şey için mi?"

Alex kaşlarını çatarak başını sallar. "Çemberle bir ilgim olmadığını biliyorum," diye açıklar. "Ve bunu söylemek benim için kolay, ama onunla konuşamaz mıyız? En azından kendisine açıklama yapma şansı verelim?"

Chris başını sallar. "Bu ona avantaj sağlar. Yalan söyleme şansı." Bana anlamlı bir şekilde bakar. "Sana Hermes olmadığına ikna edecek. Şu anda bile bize pek inanmıyorsun."

"Zor mu?" Alaycı bir kahkaha atarım. "Sana *hiç* inanmıyorum. Hepiniz hayal dünyasında yaşıyorsunuz ve hepimizin birlikte büyüdüğümüz ve bu üniversitedeki herkesin Stoneview'dan geldiği için masum olduğu gerçeğiyle gözleriniz kör olmuş."

"Ona aşıksın. Körlükten bahsetme," Peach her zamanki gibi öfkesini kontrol edemedi bana tersler.

Wren elini omzuna koyar. "Yapma," diye mırıldanır. "Bu bir tartışma değil. Birbirimizi korumak için bir çözüm bulmaya çalışıyoruz."

"Tabii ki ona aşığım," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ama bu beni sizler gibi aptal yapmaz." Ella'yı işaret ediyorum. "Siktir, yanındaki manipülatif piçi sevdiğin için affettiğin şeyler." Suçlayıcı parmağım şimdi Wren'e yöneliyor. "İkinizin birbiriniz için neler yapabileceğinizi hepimiz biliyoruz. Yine de bir şekilde buna değer, çünkü, hey, *aşk*."

Alex'i esirgiyorum çünkü o, kimsenin öfkesini hak etmeyecek kadar masum. Onunla Xi arasında olanların Çember ile hiçbir ilgisi yok.

"Evet, ona aşığım," diye tıslıyorum. "Ama bu, beynimi kullanma şeklimi etkilemiyor. Onun Hermes olmadığını *biliyorum* ve senin onu suçlamana, yalanlar yaymana ya da aptallığından dolayı ondan nefret etmene izin vermeyeceğim."

Ella ve Peach'in son birkaç haftadır Nyx'ten uzaklaştıklarını biliyorum. Dört kişi istedikleri tüm teorileri ortaya atıp birbirlerini ikna edebilirler. Sorunların çözülebileceğini kendilerine telkin etmek için bir grup etkisi. Sonunda güvende olacaklarını. Bu bir tür hayatta kalma içgüdüğü olmalı. Ama kimse bana sevdiğim kadının dünyamdaki her şeyi mahvettiğine inandıramaz.

Alex tam önümde duruyor, diğerleri bir adım geride, bu yüzden gözlerinde bir değişiklik olduğunda hemen fark ediyorum. *Anlayış*.

"Achilles," diye boğuk bir sesle söylüyor. Gözleri düşüyor çünkü çatışmayı kaldırabilecek biri değil, ama şu anda, gerçeğe güvenmemesine rağmen onu hayata geçirebilecek tek kişi o.

Fare kadar yüksek sesle ve dilinin ucunda en önemli soru ile, "Onun Hermes olmadığından nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diyor.

Herkesin nefret ettiği sırtışın yavaşça yüzümde yayıldığını hissediyorum. Ella'nın bunu tarif ettiği tüm anlar, sesiyle kafamda yankılanıyor. *Achilles, arkasında bir sır saklıyormuş gibi gülümsüyor. Kimsenin bilmediği bir şeyi biliyor.*

"Çünkü ben öyleyim."

Otuz Birinci Bölüm

Achilles

sen beni ilk kıran sensin – Tate

McRae

Biri bunu resmetseydi, insanlık tarihinin en büyük ihanetini tasvir ederdi. Herkesin safça birbirine güvendiği Son Akşam Yemeği'ni unutun. Bu Yahuda, utanmadan günahlarıyla yüzleşiyor. Bu, insanların kalplerini en vahşi şekilde parçalıyor. Karışıklık, ihanet ve inkarın karışımı, dudaklarımdan özürlerin dökülmesine yetecek kadar olmalı, ama hiçbir şey dökülmüyor.

Alex'in ağzı açık kalmış, Ella'nın gözleri yaşlarla dolu, Chris'in ifadesi o kadar soğuk ki, sanki zamanda donmuş gibi. Peach'in ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyor. Onun ateşli kişiliği bile bununla başa çıkamıyor. Ve Wren... Hiç kimsenin yüzünde böyle bir öfke görmemiştim.

"Beni istediğin kadar nefret et. Dayanabilirim," diyorum pişmanlık duymayan bir sesle. Muhtemelen pişmanlık duymadığım için. "Ama Nyx'i rahat bırak."

İlk sözü Peach söylüyor, çünkü aramızda en savaşçı olan o.

"İnanamıyorum... Bu mümkün olamaz."

Telefonumu çıkarıp hesabıma giriş yapıyorum ve ekranı onlara doğru çeviriyorum. "Kabul etmek isterseniz de istemeseniz de bu gerçek."

"Bizim hakkımızda söylediğin onca şey," diye boğuk bir sesle konuşur Ella, gözyaşlarını silerek. "Korkunç şeyler, sırlar..."

Telefonumu cebime geri koyarken odayı sessizlik kaplar ve bu Peach'i tetikler.

"Bir şey söyle," diye tısladı. "Bizi aldattın!"

Elimi saçlarımın arasından geçirip siyah buklelerimi dağıttım.

"Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ne duymak istediğinizi biliyorum ve size bunu veremem."

"Ne duymak istiyoruz?" diye ısrar ediyor.

Ben öne doğru adım attığımda Alex içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ve itiraf etmeliyim ki bu canımı yaktı.

Hepsine bakarak şöyle diyorum: "Almayacağınız özürler istiyorsunuz. Ve yapmayacağım halde yapacağımı duymak istiyorsunuz. Yaptıklarımın nedenleri var ve bunlar sizden ya da arkadaşılığımızdan daha önemli. Bilmeniz hiçbir şeyi değiştirmez. Size bunu sadece Nyx'in peşine düşmemeniz için söyledim."

"Neden bunu yaptın? B-Bizi nasıl böyle mahvedebildin?" Wren, benden çok kendine mırıldanıyor. Nedenini arıyor, ama bulamayacak.

Bana, sonra Peach'e bakıyor ve gözleri tekrar bana döndüğünde, nefretle yanıyor.

"Peach'e yaptıkların..."

Cümlesini bitiremeden üzerime atlayıp beni yere devirir.

"Wren!" Ella bağırır.

Yumruğunu kaçırmayı başarır ve onu üzerimden iterim. Ona zarar vermek istemiyorum; yeterince zarar verdim, bu yüzden ikimiz de ayağa kalkarken kolumu önüme koyarım.

"Yapma! Çocuklar, lütfen yapmayın," Alex aramıza girmeye çalışırken aceleyle çıkar.

Onu durduran Chris olur. "Yardımcı olmuyorsun," der ona.

"Seninle kavgaya etmek istemiyorum," diyorum ona. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Ve Çember'i yok ettikten sonra sana her şeyi açıklayacağım. Lanet olsun, hepimizi buradan çıkaracağım. Hedefe bu kadar yaklaşmışken durmam mümkün değil."

Wren, Alex'i Chris'in elinden kurtarıırken onu itmeye cesaret edemez.

"Sessiz Çember'i yok etmekten bahsettiğinde, bunun bizi de kapsadığını biliyorsun." Ella'nın sesi ihanet yüzünden zayıf çıkıyor. "Yıllarını o hesabı oluşturmaya harcadın, sadece bize dikkat çekmek için

sadece dikkatleri üzerimizde tutmak için. Sadece bizi yavaş yavaş ortaya çıkarmak için. Bizi yok edecek neyin var?"

"Az önce öğrendiklerinizi düşünürsek, çok şey istediğimi biliyorum, ama bana güvenmenizi istiyorum."

"Sen bizim güvenimizi istemiyorsun," diye tükürdü Peach. "Bize güvenmiyorsun, yoksa başından beri planını ve nedenlerini bize anlatırdın. Bunun yerine bizi dışladın. Bu savaşı tek başına vermek mi istiyorsun, Achilles? Tamam. O zaman bize ihtiyacın yok. Geçen yıl bana yaşattığın onca şeyden, Hermes'in arkasına saklanarak yaptığın şantajdan sonra... *Siktir git*. Bir daha benimle konuşma."

Peach ilk ayrılan olur, onu nişanlısı takip eder ve yanımdan geçerken omzuma çarpar. Ella ve Chris de tek kelime etmeden kapıdan çıkarlar. Ella çok sarsılmıştır, Chris ise hareket etmeden önce düşünür. Neler olup bittiğini tam olarak anlayana kadar hiçbir şey yapmayacaktır.

Sadece Alex geride kalır. Bana merhamet dolu ela gözleriyle bakar.

"Senin gerçekte nasıl biri olduğunu biliyorum. Hayatların bu kadar değersiz olduğunu düşünmüyorsun. Sebeplerin ne olursa olsun, bunların arkadaşlığımızı mahvetmeye yetecek kadar önemli olduğuna inanıyorum. Bu yüzden sana bir şey söylemek istiyorum... Nyx'in Hermes olduğunu düşünen sadece biz değiliz. Gazeteden insanlar onu ifşa etmekle tehdit ediyorlardı. Evelyn, sen New York'tayken dedikodular yaymaya başladı. Onun ve Calvin Park'ın bu yıl inisiyasyon sürecine başladığını biliyorsun. Circle'daki insanlara anlatmış olsa da şaşırmam. Nyx güvende değil ve bunun sebebi sensin."

O uzaklaşırken gözlerimle onu takip ediyorum ama kapıya ulaşmadan önce duruyor. Omzunun üzerinden bakıyor ve dudaklarını ısırtıyor, açıkça ağlamamak için kendini tutuyor.

"Bu çok acı verici. Ve her konuda güvenilebileceğimi sandığım adamı özleyeceğim."

Son ayrılan kişi olduğu için beni suskun bırakıyor. Belki de Nyx'in iyi kız etkisi üzerimde düşündüğümünden daha fazla etki yarattı. Belki de herkesin dediği gibi bir pislik değildim. Ya da belki de ailem o kadar parçalanmış ki, bu çocuklar benim tek sahip olduğum şeyler. Tek bildiğim, en iyi arkadaşlarımı ihanet etmek, sanki kendimin bir parçasını kaybetmişim gibi hissettiriyor.

Telefonum cebimde titriyor, Nyx'ten gelen mesajı okumak için çıkarıyorum.

Mon trésor: Orada buluşabilir miyiz? Düşündüm de.

Mesaja canlı konum eklenmiş, üzerine tıklıyorum. Kuzey Kıyısı'nın ormanlarında bir yer. İyi. Güney Kıyısı'ndan bıktım artık.

North Shore'a giden köprüden geçiyordum ki Nyx'ten başka bir mesaj daha aldım.

Mon trésor: Dontco dont'. comnee. Gelme. Iloveyou

Kalbim ağzıma geliyor. Canlı konum sona ermiş ve mesaj olabildiğince uğursuz. Yazmakta zorlandığı belli. Ya titriyor ya da hareket ediyor. Bir terslik var.

Neyse ki GPS'ime konumu girmiştım. Hemen onun bulunduğu yere gidiyorum. Hermes olduğunu düşünen biri ona zarar veriyor olabilir mi? Üniversitemizdeki tek davetsiz misafirin Nyx olduğuna ve öfkesini bizden çıkaranın o olduğuna inananlar sadece arkadaşlarım değil.

Aptal zengin çocuklar.

Arka yollardan hızla geçiyorum, ormana giriyorum ve ağaç sınırını görene kadar hızımı kesmiyorum. Asfalt yol birkaç dakika önce toprak yola dönüştü ve ormanın ortasında sona eriyor. Farlarımı açık bırakarak arabamdan atlıyorum ve Nyx'in olduğu yere koşuyorum. Ama o orada değil.

"Nyx," diye sesleniyorum.

Ağaçlara doğru koşuyorum, panik göğsümü sıkıştırıyor. Ya yaralanmışsa?

Onları öldüreceğim. Vücutlarına küçük delikler açıp baş aşağı asacağım. Günlerce yavaş yavaş kan kaybından ölmelerini izleyeceğim.

ve onlara kızıma dokunduklarında ne olacağını defalarca tekrar ettiririm.

"Nyx!" diye bağıriyorum ağaçların arasından.

Sağımda yapraklar hışırdar ve sanki karanlıkta kasten saklanıyormuş gibi, birdenbire ortaya çıkar.

"Bebeğim." Ona doğru koşarken rahat bir nefes alırım.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor, sesi titriyor. "Gelme demiştim."

Başını avuçlarımdan arasına alıp onu sabit tutuyorum.

"Siktir," diye nefes veriyorum. "Beni korkuttun. Bir şey oldu sandım."

"Achilles..."

"Gitmeliyiz. Endişeleniyorum." Alnımı alnına dayadım.

"Endişeleniyorum çünkü her şeyi mahvettim ve şimdi insanlar sana zarar vermek isteyecek."

Neden bu kadar hızlı, nefes nefese konuşuyorum bilmiyorum, sanki benden kaçıyor gibi ve onu yanımda tutmam gerekiyormuş gibi.

Gözleri ruhuma bakıyor, geniş gözleri beni yakalıyor.

"Arkadaşlarım senin Hermes olduğunu sandılar. İlk başta onlara senden şüphe ettiren bendim. Çünkü senin babam tarafından bir tür yem olarak gönderildiğini düşündüm ve sana davranışından dolayı... onlar senin intikam almak istediğini sandılar. Şimdi diğerleri de öyle düşünüyor. Bak..."

Her şeyi anlatırsam kaçacağından endişelenerek iç çekiyorum, ama anlatmazsam asla ilerleyemeyeceğiz. Birbirimize asla tam olarak güvenemeyeceğiz. Çemberi yıkmaya o kadar yaklaştım ki bunu onunla paylaşabilirim.

Ama her şey parçalanırken, hedefime bu kadar yaklaşmışken, düşüncelerimi nasıl toparlayabilirim? Artık geri dönmek için çok geç ve bu durumdan kurtulmama yardım edebilecek tek kişi, benim hazinem.

Kulaklarım çınlıyor, gözlerinin içine baktığımda kalbim çok hızlı atıyor.

"Ben Hermes, Nyx."

Bir adım geri çekiliyor, yüzü düşüyor, ama ben onun ellerini tutuyorum, kaçmasına izin vermek istemiyorum. Onu asla bırakmayacağım.

"Ne?" Sesindeki şok ve ihanet duygusu içimi parçaladı. "Hakkımda yazılan o korkunç yazılar senin miydi?"

"Ben..."

"Ben daha oraya adımımı atmadan, SFU'daki herkesten beni istenmeyen biri gibi hissettirmelerini istedin." Ses tonu, buna inanamadığını gösteriyor, ben de kendimi haklı çıkarmaya çalışıyorum.

"Babamın seni peşimden gönderdiğini sandım. Üniversitemize gelmemen için seni caydırmaya çalışıyordum."

Kafasını salladı, çenesi açık kaldı. Ve bir an sonra aklına başka bir şey geldiğini gördüm. "Bizim o CCTV görüntülerini paylaştın. Müzik salonunda, beni öptüğün görüntüleri."

"Bencil davrandım," diye itiraf ettim. "Chase konusunda seni şantajlamak, tehdit etmek için kullanabileceğimi biliyordum."

Gözlerini kırpmaya çalışır gibi yukarı bakar. "Asla tanışmamalıydık. Birbirimizin yoluna çıkmamalıydık. *Bu*," diye bizim aramızı gösterir, "ilk saniyeden itibaren mahkumdu." Gözleri yine üzerimde, ağlamadan parıldayan gözyaşlarıyla. "Sen Hermes'sin."

Bu, arkadaşlarıma gerçeği itiraf etmekten daha kötü.

"Sebeplerim var, Nyx. Bu hesabı sadece insanlarla dalga geçmek için açmadım. Babamın gücünü ve liderlik konumunu pekiştirmesi gerekiyor ve bunun için oğlunun Çevre'ye katılması gerekiyor. Ama ben *asla* başlatmayacağım. Ben Sophie'nin babasıyım ve ona bunu asla yapamam. Bu, onu benim babam yüzünden benim bağlı olduğum gibi Çember'e bağlayacaktır. Onları alt etmekten başka seçeneğim yoktu. Böylece annem ve Sophie, babamın onlara tehdit oluşturmadan Stoneview'a geri dönebilirler."

"Çemberi yok etmek için Hermes'i yarattın."

Acı çekmesine rağmen bana inanmak istediğini görebiliyorum.

"Sophie doğduğu anda," diyorum tereddüt etmeden. "Ve bunu asla geri almam. Bu yıllar süren bir çalışma. Onları gözetlemek, dosyalar hazırlamak, kimlerin bağlı olduğunu ve SFU'dan nasıl üye topladıklarını göstermek için yavaş yavaş hesap oluşturmak. Şimdi üyeleri tutuklatıyorum, tek tek güçlerini ellerinden alıyorum. Hepsini ifşa edeceğim

Hepsini ifşa edeceğim. O kadar sert vuracağım ki, birbirlerine düşman olacaklar. İçeriden birbirlerini yiyip bitirecekler."

O geri çekiliyor, ama ben onu bırakamıyorum. Onu kaybedebilirim.

"Bu yüzden inisiyasyona karşı çıkıyorum. Onlar dünyaya ifşa edildikten sonra, ben de bu işin bir parçası olup zarar görmeden kurtulmam mümkün değil. Sophie'nin bana geri dönmesi lazım, benim hapse girmem ya da ölmem değil. Bu yüzden hiç kimseyle çıkmadım, çünkü babam inisiyasyona bir kadın getirmemi istiyor. Bu yüzden hiç aşık olmadım. Sen gelene kadar, ama seni ne pahasına olursa olsun koruyacağım. Asla inisiyasyona girmeyeceğiz."

Derin bir nefes alıp, telefonumu çıkarıp babamın yazın bana gönderdiği fotoğrafı gösteriyorum. Yine de onu tek elimle tutuyorum.

"Bu fotoğrafını görüyor musun? O, benimle ilişkiye girmen için teklifte bulunacağı kadınlardan biri olduğun için çekildi. O, çaresiz insanları bulur ve ilişkiye girme karşılığında onlara hayaller sunar. Seni SFU'ya getirdi, benim gözümün önüne koydu, benim sana aşık olmamı ve seni ilişkiye girme için kullanabilmesini umarak. Sen ona karşı savunmasızsın; geçmişin nedeniyle Circle'dan büyük teklifleri kabul edebilirsin. Bu yüzden senden nefret ediyordum, Nyx. Babamın sana o bursu beni takip etmen için verdiğini sanıyordum. Ama sonra seni tanıdım ve senin asla böyle bir şey yapmayacağını anladım. Sen bunların hiçbirinden haberdar değildin."

Kalbim göğüs kafesimi parçalamak üzere. Göğsüm ağrıyor. Tanrım, onun tüm bunların nedenini anlamasını istiyorum. Onu neden nefret ettiğimi, arkadaşlarımdan kafasına onun nasıl bir insan olduğu konusunda şüpheler soktuğumu. Hiçbirinin önemi olmadığını, çünkü o beni asla incitmedi. O bir sineği bile incitmez. O, benim aksime, derinlerde iyi bir insan. O herkeste en iyi yanları görürken, ben aktif olarak en kötü yanları arıyorum. Ben en kötüsüyüm.

"Senin içten ve dıştan güzel olduğunu biliyorum, ve hayat ruhunu ne kadar lekelemeye çalışsa da, o saf kalır. Seni şüphe ettiğim için beni affet. Lütfen. Anlamalısın, babam daha önce sayısız kez beni kandırmaya çalıştı. Senin de başka bir tuzak olabileceğini nasıl düşündüm bilmiyorum."

Yüzünden iri damlalar akıyor ve yine uzaklaşıyor. Ellerim titriyor ve bu sefer, beni

benim tutuşumdan kurtulmayı başarıyor.

"Çünkü öyleydim," diye hıçkırarak bir adım daha geri çekiliyor. Ne demek istediğini anlamadan onu takip ediyorum. "Ne?"

Başını sallayarak, beni uzak tutmak için ellerini önüne koyuyor.

"Ben bir tuzaktım, Achilles." Gözyaşlarına boğulur. "Çok üzgünüm."

Başımın geriye doğru eğildiğini hissediyorum, şok ciğerlerimdeki havayı donduruyor. Zaman birdenbire aynı değil, kayboluyor, kaderim gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

"Ne yaptığımı bilmiyordum," diye patlar. "Söz veriyorum. Bilmiyordum. Bu geceye kadar anlamamıştım. Durdurmaya çalıştım. *Gerçekten*. Gerçekten..." Son kelimeleri fısıldarken, ağaçların arkasından gölgeler süzülür ve o geri geri adım atmaya devam eder.

Ben olduğum yerde donakaldım. Kısa bir süre öncesine kadar kalbimin duvarları Truva surları kadar yüksek ve sağlamdı. Bu gece ise tamamen açıkta, dünyanın parçalaması, Nyx'in bana karşı sahip olduğu güçle ezmesi için çıplak durumdayım.

Boğazım düğümlenir, geniş gözlerimle etrafımıza bakarım.

Onlar Gölgeler. Babam da dahil olmak üzere üçü, şimdi onun arkasında duruyor.

Yalan söylemiyor. Onlarla birlikte. Benimle değil, benim tarafımda değil. O benim koruyucum ya da güvenli limanım değil. O bir hain. Babamın pis oyunlarında bir piyon.

Ve şimdi planımla ilgili her şeyi duydular.

"Sana söylemeyi unuttum, evlat," diyor babam, Nyx'in omzuna elini koyarken kendini beğenmiş bir tavırla. Nyx geri çekiliyor, ama babam onu daha sıkı tutuyor. Kendi omzumda da bunu hissedebiliyorum. "İnisiyasyonlar yeniden başladı. Sadece süreci değiştirdik."

Nefesim hızlandı, ciğerlerim yumruklarımla aynı anda sıkıştı. Bu açıklamadan dolayı kulaklarım çınlarken, onun söylediklerini zar zor takip edebiliyorum. Tamamen gafil avlandım. İnisiyasyonların yeniden başlamadığını sanıyordum. Chris ve Wren bana haber verirdi. Ama onlar çok meşguldü...

"Siktir git," diye öfkeyle söylüyorum. "Bu yüzden Wren ve Chris'i Hermes'e odakladın. Böylece onlar farkına varmadan insanları inisiye edebilirdin

farkına varmadan. Hermes'in kim olduğunu bulmakla çok meşguldüler, böylece kız arkadaşlarını senden koruyabileceklerdi."

"Çoklu görevlerde pek iyi değiller, değil mi?" diyor alaycı bir ses tonuyla.

"Hermes'in kim olduğunu öğrenmene gerek yoktu çünkü zaten benim olduğumu biliyordun," diyorum, sesim öfkeden uzaklaşıyor. İçim tamamen uyuşmuş durumda. Nyx'in şok olmuş nefesini bile beni kendine getiremiyor. "Bizi lanet olası acemiler gibi oynadın," diyorum alaycı bir şekilde.

"Etrafta, senin kadar Çember'den nefret eden tek bir kişi var. Eğer başlarsan, bizi alt etmeye çalışmayacaksın. Yoksa bizimle birlikte batarsın."

Onun sözlerini yutamıyorum. Dilimde takılı kalıyorlar. İhanetin acısı, babamın manipülatif oyunlarının keskin parçaları. Bir kez daha, kazanan o olacak.

"İnisiyasyonlara gelince. Artık sadece yönetim kurulu katılıyor. Bir kadını ormana gönderiyoruz ve inisiyasyon yapan Gölge onu ele geçirmek için peşine düşüyor."

Bir adım geri atmaya çalışıyorum, ama vücudum hareket etmiyor, Nyx'in üzüntüsünü mırıldanarak ağlaması beni yerinde tutuyor.

Ama hissedebiliyorum, duvarlarım yeniden yükseliyor, çelik kadar sağlam. Nyx'in içimden çıkardığı tüm o duygular, onun yaptıklarıyla ezildi. İçimdeki her şey birdenbire buz gibi, duygusuz hale geldi.

"Onun peşinden koşacağımı sanıyorsan, bir daha düşün," diyorum sıkı sıkı kapalı dişlerimin arasından. "İstediği başka bir ülkeye kaçabilir, umurumda değil. Ben ilk adımı atmayacağım."

Babam alaycı bir şekilde gülüyor. "Ah, anlıyorum. En azından şimdi beni neden alt etmeye çalıştığını anlıyorum. Sen bir babasın. Değerli Sophie'ni korumak istiyorsun. Kaç yaşında o, evlat?"

"Onun adını ağzına alma," diye tıslayarak onlara doğru bir adım daha atarım.

O gülerek beni biraz daha alay ediyor. "Katılmak isteyip istemediğine karar vermeden önce bir şeyi bilmelisin. Onu kovalayan tek kişi sen değilsin, Achilles. Başlatan Gölge kadının peşinden koşar, yönetim kurulu da öyle. Onu yakalarsan, onun Hera'sı olarak aralarına girersin. Biz yakalarsak, o Çember'in Afroditlerinden biri olur."

Afroditler. Gölgeleler'in kullanıp işkence etmek için kullandığı seks oyuncakları. Ya da bir Hera. Gölgeleler'in eşleri.

Bu hayattan kaçıma çok yakındım. Tanrım, neredeyse dokunabilecektim. Nyx'i her öptüğümde özgürlüğü hissedebiliyor, tadını alabiliyordum.

"Onu kovalamıyorum," diye tekrar ediyorum.

"Bu sana kalmış." Babam benimle alay ediyor. "Ama biz peşinde olacağız."

Kurt gibi gülümsemesi Nyx'i titretir. Bana acı dolu gözlerle bakar, ama ben ona hiçbir şey veremem.

"Özür dilerim," diye yüzüncü kez tekrarlar.

Soğuk sessizliğim, vücudunu bir kez daha hıçkırıklara boğar. "Hiçbirinin ne anlama geldiğini *bilmiyordum*," diye ağlar. "Achilles, lütfen, bana inan."

Kafamı sallıyorum, kalbim bu ormanın zeminine kanıyor.

"Seni kurtarmayacağım," diyorum boğuk bir sesle. Bu sözleri söylemek bile ruhumu parçalıyor.

Babam onu bırakıp havaya silahını kaldırdığında tüm vücudu titrer. "Biliyorum. Anlıyorum."

"Koşmaya hazırlan, Nyx," diye mırıldanır. "Çünkü seni yakalarsak..."

Serbest eliyle tişörtünün yakasını tutup yırtar, o da açıkta kalan sütyenini kapattığı için çığlık attı. "...bizim olursun," diye tehdit etti, gözlerimin içine bakarak.

Çenem, gerginliğimden dolayı ağrıyor. Uzaklaşmam gerek, ama gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Dionysos Gizemleri başlasın." Silah sesi onu çığlık attırıyor, elleri kulaklarına uçuyor.

Bana bakar, bakışları özverili bir şekilde veda eder. Onu seçemeyeceğimi biliyor. Kalbim boş, ona olan inancım yıkılmış.

Koş, hain. Bu sözleri söylemiyorum bile. Sadece dudaklarımla söylüyorum, çünkü o zaten okuyacaktır.

Kırmızı yanaklarından gözyaşları süzülürken, koşarak uzaklaşır ve ruhumun son kalıntılarını alevler içinde bırakır.

Babam, Gölgeleler onun peşinden koşarken beni izliyor.

"Yıllardır sana iyi davrandım, evlat. Sana zaman tanıdım. Hak etmediğin halde sana bize erişim izni verdim. Sen ve küçük arkadaşların bizi yok etmeye çalışmasaydınız

bizi yok etmeye çalışmasaydınız, sana bu kadar sert davranmazdım. Wren'in geçen yıl yaptığı şeyden sonra, Çember'in hala güçlü olduğunu göstermem gerekiyordu. Bizi yok etmeye çalıştığın için buradasın. O yüzden aptal olma, Achilles. Başla."

"Gizli topluluğunuza katılmaktansa işkenceyle ölmeyi tercih ederim," diyorum.

Sanki hâlâ ona karşı gelen, hiçbir şey anlamayan aptal çocukmuşum gibi güldü.

"Sen mi? İşkence mi? Hayır. O olacak. Onu yakaladığımızda ne olacağını biliyorsun." Gülümsemesi ölümcül.

Bir adım geri çekildi ve benden uzaklaşmadan önce, "Onu kurtar. Başla." dedi.

Sonra ormana doğru koşarak kaybolur. Hareketsiz dururum, kalbim kulaklarımda atıyor. Öfke ve aşk vücudumda savaşıyor. Beynim bana arabama binip onun ektiğini biçmesini söylemek için bağırıyor, kalbimin her zaman sadece Sophie için attığını bilerek. Beni hayatta tutan oydu. Her zaman onun için ve sadece onun için savaşacağım. Ama bedenim, Nyx'in ruhunu benimkine bağlayan ip tarafından çekiliyor. Kırık geçmişlerimiz, çarpık zihinlerimiz, aynı ritimde atan kalplerimiz.

Kızım ile hayatımın aşkı arasında *seçim* yapamıyorum. Bu, kaderimin bana yaşattığı en acımasız şey.

Nyx'in çılgılığı ormanda yankılanırken donup kalıyorum. O adamlara karşı hiç şansı yok.

Ve bilinçli zihnim beni durduramadan, tek bir düşünceyle onların peşinden koşmaya başlıyorum.

İkisini de
kurtaracağım. Bir
yolunu bulacağım.

Otuz İkinci Bölüm

Nyx

Angels Like You – Miley Cyrus

Yedi hafta önce...

Sorgu odasının kapısı açılır ve takım elbiseli bir adam içeri girer. Beni sorgulayan polis on dakika önce çıkmış ve o zamandan beri tam bir sessizlik içinde bekliyorum.

"Nyx Mayer," der adam derin, boğuk bir sesle. "Chase Lindson'ın cinayetinden tutuklanacaksın."

Ağzım açık kalır. Chase öldü mü? Polis hiçbir şey söylemedi bile.

Üzerime çökmesi gereken rahatlama dalgası, bu yüzden özgürlüğümü kaybetme korkusuyla bastırılıyor. Bir an için, ondan kaçmaya çalışırken onu kazara öldürdüğümü merak ediyorum. Dün gece her şey çok hızlı gelişti. Bu benim hatam mı? Ama yangın başladığında onu gözden kaybettiğimi biliyorum.

"Onu ben öldürmedim. Ben hiçbir şey yapmadım," diye bağıryorum.

"Gerçek önemli değil. Önemli olan, ben sana yardım etmezsem tutuklanacağın."

"Sen avukat mısın?" Şok o kadar büyük ki, ağlayamıyorum bile.

"Aman Tanrım..." Hiperventilasyona girmeye başlıyorum.

"Ben özel bir avukatım. Bu sorunu hemen burada, şu anda ortadan kaldıracam."

Durumumun kurtarılamayacağını bildiğimden başımı sallıyorum. "Size ödeme yapamam. Hiç param yok."

Tanrım, başım zonkluyor. Hiçbir şeyi kavrayamıyorum. Tek bildiğim, bir daha asla özgür olamayacağım. Babamı asla bulamayacağım. Asla keman çalamayacağım.

Karşıma oturur ve elimi güven verici bir şekilde tutar. "Bana ödeme yapman gerekmiyor. Buna bir iyilik diyelim, tamam mı?"

Sakinleşmeye çalışırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "N-Ne?"

"Bu bir iyilik," diye tekrarlar. "Bunu senin için yapıyorum, seni buradan çıkarıyorum, adını temize çıkarıyorum. Bunun kaydı yok, Chase'in ölümüyle hiçbir bağlantısı yok. Ve ben senden istediğimde, bu iyiliği bana geri ödeyeceksin. Anladın mı?"

"Evet." Bir saniye bile düşünmeden hevesle başımı sallıyorum. "Yapacağım. Ne olursa olsun yapacağım." Sonra duraksıyorum, beynimde bir uyarı kıvılcımı çıkıyor. Bu gerçek olamayacak kadar iyi. "Para değilse... iyiliğinin bedeli nedir?"

"Şimdilik çok basit olacak. Senden istediğimi yap, birkaç hafta, belki birkaç ay sonra diğer yarısını hallederiz."

"İlk yarısı ne?" diye fısıldadım, boğazımı yutarak.

Onun tehlikeli sırtışı hiç de güven verici değil, ama başka seçeneğim var mı?

"Achilles Duval. Onu uzaklaştırmayı bırakacaksın. Hayran olduğun biriyle çıkmak o kadar da zor değil, değil mi? O gururu bir kenara bırak, Nyx."

Korku kalbimi soğuk, kemikli elleriyle kavrarken ona göz kırpıyorum.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye utançla mırıldanıyorum. "Onu incitebileceğimi bilmiyorum."

"Onu incitmekten kim bahsetti? Onunla çık. Nasıl bir his olduğunu gör. Hepsi bu." Sanki çok basitmiş gibi konuşuyor.

Zaten yapmak için can attığım bir şeyi yapmak mı? O kadar da zor olamaz. Ama biliyorum ki mesele bu değil.

"Peki ya ikinci yarı?" boğazım kuruyarak soruyorum. "Ah, *o mu*? O daha sonra gelecek."

"Gerçekte neye mal olacağını bilmeden nasıl bir iyilik kabul edebilirim?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum, hayatım. Bu odadan çıkıp bir hapisane hücreğine girmek mi istiyorsun? Yoksa bu gece eve gitmek mi istiyorsun?"

Nefesim kesilir, ensem terle kaplanır. "Eve gitmek istiyorum," diye ciyaklarım.

"O zaman iyiliğimi kabul et."

Ağlamamak için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Ayağa kalkıp kapıya doğru bir adım atıyor ve sözler ağzımdan dökölüyor.

"Tamam! Yapacağım. Yapacağım. Beni buradan çıkarın yeter."

"Tabii ki. Ama bir şeyi anlamalısın. Kabul ettiğinde geri dönüş yok. Seni buradan çıkaracak güce sahipsen, güvenimi boşa çıkarırsan neler yapabileceğimi bir düşün. Bana ihanet etmek istemezsin, değil mi Bayan Mayer?"

Kafamı salladım, ellerimi bacaklarıma götürdüm ve uyluklarımı sıkıca sardım. "Yapmam," dedim, sesim zayıftı. "Sözümde dönmem."

"Güzel." Parlak bir gülümsemeyle, "Şimdi hikayeni düzeltelim, tamam mı?"

O tekrar oturur.

Ve hayatım sonsuza dek değişir.

Otuz Üçüncü Bölüm

Nyx

Güzel Küçük Şeytan – Shaya

Zamora

Ellerim o kadar titriyor ki, direksiyonu beyaz parmaklarımla sıkıca tutmak zorunda kalıyorum. Toprak yolun ağaç sınırıyla kesiştiği yerde bekleyen üç adam beni izliyor, emirlere uyup uymayacağımı merak ediyorlar. Titreyen bacaklarımla arabadan inip onlara yaklaşıyorum.

"İyi akşamlar, Nyx. Geldiğin için teşekkürler." Bu, karakolda benimle konuşan adam. O zamanlar avukat olduğunu söylemişti, ama şimdi bunun doğru olup olmadığından emin değilim.

"Burada ne işim var?" diye soruyorum.

"Telefonda da söylediğim gibi, iyiliğinin diğer yarısını geri ödeme zamanı geldi."

Yanındaki adamlardan sadece birini tanıyorum, Achilles'in babası Eugene Duval, ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Achilles için kesinlikle güvenli değil.

Boğazımı kaşıyorum, bunun tam olarak nereye varacağını bilemiyorum. "Bu geceden sonra, sizin için artık hiçbir şey yapmak zorunda değil miyim?"

Eugene parlak bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Bu geceden sonra bize hiçbir borcun kalmayacak. Merak etme."

Sözlerimi ne onaylayıp ne de yalanlayan bu ifade tarzını pek sevmedim.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye tereddütle soruyorum.

"Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Bana telefonunu ver yeter, canım," diye cevaplar bana yardım eden avukat.

Telefonumu sıkıca elimde tutarak hepsine bakıyorum.

"Telefonumla ne yapacaksınız? Neden... Neler oluyor?" Eugene'e sesleniyorum. Achilles'in peşinde olan biri varsa, o da odur.

"Neden bu kadar endişelisin, Nyx?" diye alay ediyor benimle. "Sonuçta, onu sevmiş gibi davranan sensin. Bizim söylediğimiz için onunla bir ilişki kurdun. Ona aşık mı oldun?"

Titrek dudaklarımı yalayıp, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Oğluna aşık olduğumu açıkça söylemenin güvenli olmadığını biliyorum. Bu yüzden daha küçük kelimelerle yetiniyorum. "Onu önemsiyorum. Onun incinmesini istemiyorum. Ve sen... sen onu incittin."

Kurt gibi sırtışı korkutucu, tıpkı Achilles'in birinin duygularını umursamadığı zamanki gibi.

"Onun incinmesinden endişelenmek için çok geç."

Telefonum elimden kapıldı ve onu almaya çalıştığım anda, bir el saçımı kavradı ve beni geri çekti.

"Bırak beni!" diye bağıriyorum. "Bundan kurtulmak istiyorum."

Eugene beni sabit tutarken, avukat yüzümü tarayarak telefonumun kilidini açıyor.

"Çıkış yolu yok," diyor Eugene kulağıma fısıldayarak. "Sessiz Çember'e borcun var ve biz her zaman borcumuzu tahsil ederiz."

Bu işe girdiğimde onların kim olduğunu bilmiyordum. Sadece tutuklanmak istemiyordum.

"Ona zarar vermeyin," diye yalvarıyorum, Eugene'in bileğini parmaklarımla kavrayarak baskıyı hafifletmeye çalışıyorum. "Bana istediğiniz kadar zarar verin, ama onu rahat bırakın, lütfen."

Telefonum yere atılır ve iki adam tarafından itilerek ben de oraya giderim.

"İntikamın sana zarar vermekle ilgili değil," diyor Eugene, üçü üstümde dururken. "Sonunda oğlumun uslanmasını sağlamakla ilgili. Rolünü çok güzel oynadın, Nyx. Seninle gurur duyuyorum."

Kafamı sallıyorum. "Hiçbir rol oynamak istemedim."

"Bunu ona açıklamak zorundasın, bize değil. Ama merak etme, o da o kadar masum değil."

Kafamı sallıyorum. "Umurumda değil. Ne yaptığı umurumda değil. Kimse senin ona yaptıklarını ya da planın her neyse onu hak etmiyor."

Hala yerde otururken, çam iğneleri avuç içlerimin derisine batıyor. Uzakta olmayan telefonuma bakıyorum ve bir saniye daha beklemiyorum. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken, cihazın üzerine atlıyorum ve koşmaya başlarken onu alıyorum.

Achilles'e gönderdiklerini okudum ve koşmaya devam ederken konum paylaşımını iptal ettim. Ona gelmemesini söyleyen bir mesaj yazmaya çalıştım ve en iyisini umarak mesajı gönderdim. Ama bu, yeterince hızlı koşamadığım anlamına geliyordu ve çok uzağa gitmeden orman zeminine düşürüldüm.

Bu üçüncü adam. Kim olduğunu bilmiyorum, sadece diğerlerinden çok daha güçlü olduğunu biliyorum.

Beni tekrar ayağa kaldırırken, onunla mücadele etmeye çalıştığımı neredeyse hissetmiyor.

"Şimdi," diyor Eugene kibarca, önce eteğimin, sonra tişörtümün tozunu alırken. Soğuktan ve korkudan titriyorum, ama ceketimi arabada bırakmışım. "Oğlum buraya geldiğinde ne olacağını sana anlatayım."

Sevdiğin adamı ihanet ettikten sonra nasıl geri dönebilirsin? Sadece onu değil, onun sevdiği ve değer verdiği insanları da. Onun güvende tuttuğu kızını.

Geri dönemezsiniz.

Tek yapabileceğim, geri adım atıp kendimi feda ederek onu kurtarabileceğimi tüm gücümle ummak. Ama bunun *bizi* kurtaramayacağını biliyorum. Paylaştığımız aşkı, kurduğumuz güveni kurtaramaz. Bu iş bittiğinde beni Achilles'e geri döndürecek hiçbir şey yok.

Ormanın içinden hiç olmadığı kadar hızlı koşuyorum. Orman Kuzey Kıyısı'nı kesiyor ve onları atlatmayı başarırsam, sonunda diğer tarafa çıkacağım. Burası benim evim. Sokakta yardım için bağırsam, biri çıkıp beni bulacaktır. Ama ormanın ortasında değil.

Bir el bana yaklaştığında çığlık atıyorum. Neredeyse beni yakalıyordu ve ben bunun şokunu yaşarken, bir başkası kolumu yakalıyor. Nefesim kesildiğinden ağızımda kan tadı hissederek tüm gücümle karşı koyuyorum. Kaçmayı başararak koşmaya devam ediyorum.

Gerçek tehdidi görmüyorum. Çok hızlı yaklaşıyor, beni yere indirip nefesimi kesen bir güçle.

Donup kalıyorum, yüzüm toprağa gömülü, kulaklarım çınlıyor.

"Yakaladım seni, hain." Achilles'in sesi, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen bir ölüm cezası gibidir.

Bir eli boğazımın önünü kavrarken, diğer eli ağzımı ve burnumu kapatarak çığlık atmamı engelliyor.

Hayır, beni çığlık atmaktan alıkoymuyor; *nefes almamı* engelliyor. Boynumu sıkan eli gittikçe sıkılaştınca başım dönüyor. Onu kendimden uzaklaştırmak için kollarımı ve bacaklarımı çırpıyorum, ayakkabılarım yere saplanıyor. Sırtımda çok ağır, elleri çok güçlü.

Achilles beni öldürürse, Hera'ya sahip olamayacak. Başlayamayacak. Belki de bu şekilde kurtulacak?

Göz kapaklarım ağırlaşırken, oksijen ihtiyacından ciğerlerim sıkışırken, bunlar son düşüncelerim. Sonra her şey karardı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Nyx

BLEED – Chri\$tian Gate\$

Bütün vücudum ağrıyor. Bilincimi geri kazandığımda ilk hissettiğim şey bu. Susadım, üşüdüm ve boğazımdaki bir şey nefes almamı zorlaştırıyor.

Gözlerimi açıyorum, etrafım zifiri karanlık olduğu için bir an kör olup olmadığımı anlayamıyorum. Burası ne kadar büyük? Tabut falan mı içindeyim?

Panik beni sarıyor ve ne kadar hareket edebileceğimi görmek için bacaklarımı sallıyorum. Görünüşe göre oldukça fazla. Yattığım soğuk zeminden başka hiçbir şeye dokunmuyorum. Oturuyorum, daha önce olanlardan... ya da ormanda olduğumuz zamandan beri başım hala dönüyor. Tamamen karanlıkta bunu anlamak zor.

"Achilles?" diye soruyorum boğuk bir sesle. Boynumdaki şey bir tasma gibi hissettiriyor. Parmaklarımla hafifçe dokunuyorum. Bir kolye ucu var ve boynumun arkasına uzandığımda, küçük bir asma kilitli olduğunu fark ediyorum.

Basıncı biraz hafifletmek için çaresizce zincir ile cildim arasına işaret parmağımı soktum. Bunu, tasmayı sürekli hatırlamam, boğazımda sürekli bir şeyin sıkıştığını hissetmem için yaptı. Çünkü ne kadar nefret ettiğimi biliyor.

Ayağa kalkıp ellerimi uzatıyorum, bir duvar ya da kapı bulmak için çaresizce, içinde bulunduğum odanın ne tür bir oda olduğuna dair bir ipucu verecek bir şey arıyorum. Bir şeye basıyorum ama ne olduğunu emin değilim. Çıplak ayağımın altında bir kağıt parçası gibi hissediyorum. Hala patenci eteğim ve yırtık tişörtüm üzerimde ama taytım ve ayakkabılarım yok. Bacağım çarpıyor.

bir şeye çarparak neredeyse düşmeme neden oluyor. Çok büyük değil, bu yüzden kolayca etrafından dolaşıp ilerlemeye devam ediyorum.

Ellerim sonunda düz, sert bir yüzeye dokunur. "Achilles?" diye tekrar seslenirim.

Bir kapı bulmak umuduyla körü körüne duvarı takip ediyorum. Ne kadar derin nefes almaya çalışsam da kalbim hızla atıyor. Bu oda boğucu, beni tamamen kör ediyor ve etrafımda ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yok.

Dilimi ısırarak, yan tarafa doğru sürünerek ilerliyorum ve bir köşeyi dönüyorum. Bir an bu oda devasa gibi geliyor, bir an sonra ise duvarlar üzerime çöküyor. Karanlık o kadar yoğun ki, yana doğru her adım attığımda tüm vücudum titriyor.

Sonunda, duvarda bir değişiklik hissediyorum. Ahşap. Ellerimle etrafı yoklayarak bir tutamak buluyorum ve düğmeyi çevirmeye çalışırken kalbim takla atıyor, ama kapı kilitli.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağıriyorum. "Achilles... Achilles!" Kimsenin beni almaya gelmemesi için çaresizce yumruğumu vuruyorum. "Lütfen! Yardım edin!"

Boğuluyorum, aniden uzaklaşmak istiyorum. Nefes almam lazım. Boşluğa ihtiyacım var. Neler olduğunu bilmem lazım. Bir şeye takılıp düşerken içimden bir hıçkırık kopuyor ve kığım yere çarpıyor.

"Lütfen," diye sessizce inliyorum. "Lütfen, beni buradan çıkar. Özür dilerim." Beni duyabileceğini sanmıyorum.

Arkamda bir duvar hissedene kadar geri sürünerek dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Bir ara beni almaya gelmek *zorunda*. Tabii... tabii beni kilitleyen Achilles değilse.

Kapı açıldığında ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyorum. Arkasında parlayan ışık gözlerimi kamaştırıyor, yüzüme elimi koymak zorunda kalıyorum. Kapının önünde siyah kot pantolon ve siyah gömlek giymiş bir adam duruyor. Gözlerimi kısarak, sevdiğim adamın yüzünü bulmayı umarak yukarıya bakmaya devam ediyorum. Aldattığım adam.

Ama bulamıyorum. Onun yerine, tek gördüğüm bir maske. Aşağı kısmında kafatası olan ve ağzını kapatan bir balaclava.

"Hayır!" diye çığlık atarak ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Bu benim en kötü kabusum ve adamın Achilles olup olmadığını bile tam olarak göremiyorum. Vücut yapısı benzer, ama arkasındaki ışık nedeniyle gözleri karanlık görünüyor ve onları tanıyamıyorum. Saçlarını ya da güzel yüzünü göremiyorum.

O yaklaşırken bir şeye takılıyorum ve kolumdan yakalıyor.

"Yapma, yapma, yapma," diye panikledim. Beni tutarken kapıyı çarptı ve karanlık geri geldi. Ama beni en çok etkileyen şey korkuydu.

"Lütfen, bir şey söyle," diye bağıyorum, o beni yere ittiğinde. "Achilles, sen olduğunu söyle."

Beni yüzüstü yatırıp ellerimi belimin arkasında tutarken inliyorum. Bacaklarımla ona tekme atmaya çalışıyorum ama bu pozisyonda bu imkansız.

"Bir şey söyle!" diye bağıyorum. "Lütfen... lütfen..."

O ağır vücudunu benim üzerime bastırırken boğazımda bir başka hıçkırık takılıyor. Onun kot pantolonunun fermuarını açtığını hissederken boğuşuyoruz, ama hiç şansım yok. O ağır, güçlü, ama en önemlisi... öfkeli. Eteğim kırımın üzerine kalkıyor ve arkamda bir şey yaptığını hissederken birkaç saniye duruyor. Külotum yana kayıyor ve sonra penisinin ucu girişime bastırıyor. Prezervatif. Prezervatif takıyordu. Achilles'in her zaman yaptığı gibi.

Nefes alamıyorum ve durumun kötü olduğunu düşünürsem, daha da kötüleşiyor. Islaklığımı hissettiğinde kulağıma gülüyor ve zihnimde bir umut ışığı parlıyor. Bu onun sesi gibiydi, değil mi? O kibir, o kontrol.

"Achilles, özür dilerim. Lütfen, seni seviyorum."

Çok hafifçe itiyor, sadece ucu içime giriyor. Bu çok hoş bir his. Korku beni uçuruyor, onun sunduğu zevk ise korkuya karşı bir koruma gibi.

"Bana en kötü kabusumu yaşatmak istedin, hain. Senin de en kötü kabusunu yaşatmam adil olur."

Şiddetle içeri giriyor, ellerimi arkamda tutarak beni yere sabitliyor. Hareket edemiyorum, nefes almakta zorlanıyorum. Tamamen sıkışmış durumdayım. Bacakları benim bacaklarımdan üzerinde, elleri bileklerimi sıkıca tutuyor, kalçaları acımasızca içeri giriyor.

"Korkmuş biri için çok ıslaksın," diye maskesi arkasından homurdanıyor.

Ağzımdan sadece inlemeler ve hıçkırıklar çıkıyor. O çok sert, çok derin ve ben merhamet için ağladığımda, belime bastırıyor ve daha sert itiyor.

"Bunu kabul edeceksin, değil mi?" *İtme*. "Çünkü seni korkutmamı seviyorsun. İçimdeki canavarı seviyorsun." *İtme*. Çığlık atıyorum, kendimi ona sıkıca sarıldığımı hissediyorum. "Mutlu olmamızı istemedin." *İtme*. "Her zamanki gibi acı çekmek istedin. Çünkü mutluluktan *korkuyorsun*."

Serbest eliyle yakamı tutar ve oksijenim tamamen kesilene kadar çeker. "O zaman acı çekeceğiz."

Hareketleri hızlanır, her şey beni yararlı düşüncelerden mahrum bırakır. Karanlık kafamı karıştırır, yoğun zevk akıl sağlığımı yok eder. Ve o maske... içimi korku ve heyecanla buruşturur.

"Her şeye sahip olabilirdik." Vücudu gerginleşir, itmeleri acı vericidir. "Ama şimdi bu kabusta sıkışıp kaldık. Ve sen, asla kaçamayacağın bir canavarla sıkışıp kaldın."

Onun patladığını hissediyorum. Bu öfke dolu, hiç zevk almadan. Ben boşalmaya yakınım ama o çekiliyor ve beni nefes nefese ve acı içinde yerde bırakıyor.

O kendini toparlayıp kapıyı bulurken, ben yüzüstü yatmış, gözyaşları yüzümden akıyor.

"Mutlu sonumuzu bizden çaldın." Sesi titriyor ve kalbim yeniden parçalanıyor.

"Üzgünüm," diyorum boğuk bir sesle. "Lütfen, benimle konuş. Açıklayayım."

"Hayır, bebeğim. Artık bir Hera'sın. Dinleyecek, boyun eğecek ve itaat edeceksin. Bundan sonra hayatın bundan ibaret."

Kapı sessizce kapanır ve onun kapıyı çarpmasını çaresizce istediğimi fark ederim. Daha fazla duygu göstererek beni önemseddiğini göstermek için. Bunun yerine, ruhumun derinliklerinde o kadar derin bir ihanet hissediyorum ki, ruhum ikiye bölünüyor.

Otuz Beşinci Bölüm

Aşil

Güç – Isak Danielson

Kanepemde otururken, parmağımdaki Sessiz Çember'in mühür yüzüğünü çeviriyorum. Son kırk sekiz saattir bu evden hiç çıkmadım. Nyx'i buraya getirip müzik odasına kilitledikten sonra, ondan bıkana kadar onunla eğlenmeye karar verdim. Onu sikip bir kenara atıyorum. Orgazm olmasına izin vermiyorum. Onu korkutuyorum ve çılgınlıklarını zevkle dinliyorum.

Yine de ondan bıkmadım. Aksine, onu merhametime bırakmak onu daha çok istememe neden oluyor.

"Nerede o?"

Wren'in sesi beni depresif hayallerimden çıkarır ve gözlerim onun gözlerine kilitlenir.

"Burada," diye cevap veriyorum basitçe.

Benimle birlikte olmaktan memnun değil, belli ki hala bana kızgın. Özür dilemiyorum, ki bu durumun düzelmesine yardımcı olmuyor. Ama Circle aracılığıyla kızımı öğrendi - artık hepsi biliyor - ve benim zorla başlattığımı da. Bu yüzden buraya geldi. Bunun nereye varacağını bilmiyorum, sadece onun burada olması iyi.

"Kızın iyi mi? Yaralandı mı?"

Gülümserim, başımı yana eğerek. "Hera'ya nasıl davrandığının ne önemi var? O benim, değil mi?"

"Eğer işkenceye meraklı bir adamsan ve sevdiğin kişi seni ihanet ettiyse, bu önemli."

Soğuk sesi beni etkilemiyor. Sanki Nyx'in onu ihanet ettikten sonra yaptıklarının hak ettiğimi düşünüyor gibi. Belki de hak ettim. Belki de

yıllarca en büyük pislik olduktan, arkadaşlarımı ihanet ettikten, Nyx'e acı çektirdikten sonra, hak ettiğim şey cennetin tadını çıkarmak ve onu elimden kaptırmaktı.

"Peach ve kızlar da Nyx'i soruyorlar. Endişeleniyorlar."

"Evet, Nyx işe gelmeyince ve ona ulaşamayınca arkadaşı Lena bana mesaj attı, ama ona hasta olduğunu söyledim."

Wren bir süre sessiz kalır, ben de öyle. Öğrendiklerini sindirmek için zamana ihtiyacı var, ben de konuşacak havada değilim. Sonunda bana sorusunu sorması ona çok zor gelmiş olmalı.

"Neden bize bir kızın olduğunu söylemedin?"

Sophie'yi her düşündüğümde olduğu gibi, midem bir o kadar büzülüyor. Genelde beni hayatta tutan o. Yaşama sevinci yüzünden değil. Özlem yüzünden. Dört yıldır beni bu dünyada tutan o, ama daha çok, öbür tarafa geçmeden önce onu korumak için çaresizce çabalayan bir hayalet gibi. Bir parçanın çok uzaklarda olduğunu ve onu asla göremeyeceğini ya da onun hayatını tehlikeye atabileceğini bilmek, tam bir işkence.

"Çünkü bu çok büyük bir sırdı," diye açıklıyorum. Her göz kırptığımda, kızımın gri gözlerini görüyorum. Benimkilerle aynı. "Bu, göze alabileceğim bir risk değildi."

"Bize güvenmiyor musun? Bana... Bana güvenmiyor musun?"

"Sophie söz konusu olduğunda kimseye güvenmiyorum." İki gün önce Nyx'e gerçeği söylediğim anı gözümün önüne getiriyorum — sanki hayatımın en büyük pişmanlığının filmi gibi — ve kalbim bir bıçakla kesiliyormuş gibi hissediyorum. "Nyx'e söyledim," diyorum boğuk bir sesle. "Ve bu, hayatımda yaptığım en aptalca hataydı."

Duraklıyorum, pencereden dışarı bakıyorum. Yağmur göle yağıyor, günün sonu gri ve ağır. Yakında gece olacak ve Nyx'in ihanetinden bu yana bir gün daha geçmiş olacak.

Gerçeği sindirmek için bir an daha bekledikten sonra sonunda, "Anlıyorum. Peach'in çocuk istememesinin ana nedeni Çember," diyor.

"Şimdi çocuk mu istiyorsun?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

O gülümser. "Hayır. İkimiz de yüksek lisansımızı bitirmeden olmaz. Ama geleceğimiz hakkında konuştuğumuzda, konu hep buna geliyor."

geri dönüyor. Circle'ın büyümeye devam etmek için onlara el koyma riskini göze almak istemeyiz. Ben sadece..."

Başını geriye atıyor, bana kızgın kalmakla ilerlemek arasında açıkça kararsız.

"Bu işte birlikte olduğumuzu sanıyordum, Achilles. Sen, ben, Ella, Peach, Chris. *Hepimiz* Circle'a zorla katıldık. Onlarla birlikte savaşıyorduk. Lanet olsun, Hermes'in hesabını kullanarak Peach'e şantaj yaptın."

"Onu, benimle bağlantısı olmadan üyeleri alt etmek için kullandım," diye itiraf ediyorum. "Ama işe yaradı. Onları zayıflattı. Ve onu inisiye etmeni ısrarla istemen, seni onlar için tehlikeli hale getirdi. Çünkü onu koruma ihtiyacın her zaman aklını ele geçiriyor. Tapınağı, labirenti yaktın. Bunun sayesinde kaydettiğimiz ilerlemeyi farkında mısın?"

"Bizi kullandığın için seni nasıl affedebilirim? En azından bizimle *konuşsaydın*, bunu kabul edebilirdik."

"Ya da reddedebilirdin. Bu benim almaya hazır olmadığım bir riskti. Çember ortadan kalkmalı. Sophie'nin güvenliği için. Sophie *her zaman* önce gelir."

Başımı sallayarak gözlerinin içine baktım. "Beni nasıl affedebileceğini bilmiyorum. Kendimi bile affedemediğim birçok şey yaptım. Kimsenin beni affetmesini beklemiyorum. Ama Nyx beni sırtımdan bıçaklayana kadar kızım güvendedi ve Çember'deki kimse onun varlığından haberdar değildi. O ana kadar onu buraya getirmek üzereydim."

İşaret parmağımla başparmağımın birbirine neredeyse değecek şekilde birleştğini izliyor.

"Ona gitmeyi hiç düşündün mü? Her şeyi mahvetmek yerine, onu buraya getirmek için ayrılmayı?"

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım, o da kestane rengi saçlarını eliyle tararken gözlerini kaçırdı, sorusunun ne kadar aptalca olduğunu zaten biliyordu.

"Nereye gittiğim önemli değil, Wren. Sophie'yi tehlikeye atan şey benim yanımda olması. Babam ve onun Çevresi var olduğu sürece, onu göremeyeceğim. Yıllarca bunun için çalıştım, ama tek bir kadın beni alt etmeyi başardı."

Mavi gözlerinde bir değişiklik oldu ve işte o anda onunla benim aramdaki fark gerçekten ortaya çıktı. Onun empati yeteneğini asla anlayamadım.

"Kaç yaşında?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Dört. Parisli bir Fransız kızla geçirdiğim aptalca sarhoş bir gece, hayatımın en güzel hatasına dönüştü."

Nazikçe gülümser. "Onu görebilir miyim?"

Küçük kızıma bakmak için her türlü bahaneyi kullanırım. Telefonumu çıkarır, annemin bana gönderdiği fotoğraflara girer ve ona mor yarasa oyuncak ayısını tutan bir fotoğrafını gösteririm. Çenesini kaldırmış, kameraya bakıyor. Çelik gibi gözleri benimkilerden çok daha büyük ve sarı saçları, annemin herkesi onun kızı olduğuna inandırmasını çok kolaylaştırıyor.

"Vay canına." Wren uzun bir nefes verir. "Demek yarasalara olan tutkunun kaynağı bu."

Küçük bir kahkaha kaçıyor. "Evet. O takıntılıdır." "Siktir, Achilles. Onda senin kibrin var."

"Siktir git." Diye homurdanırım. "O sadece gerçeği biliyor. Herkesten daha iyi olduğunu."

O sorarken telefonumu uzaklaştırıyorum: "Nyx'e ondan ne zaman bahsettin?"

"Yavaş yavaş anlattım. Ona benim kardeşim olduğunu söyledim. Ama sonra..." Gerçeklik beni sert bir şekilde vurunca içimden bir ah çekiyorum. "Onun babamla çalışmadığını *gerçekten* düşünmüştüm, Wren. Güvensizlik gemisi çoktan yola çıkmıştı. O çok dürüst görünüyordu. Çok aşık görünüyordu."

Kaşlarını çatarak, bana daha önce hiç göstermediği bir acıma ile bakıyor.

"Sevdiğin kişinin senden bu kadar önemli bir şeyi saklamasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ya da seninle oyun oynamasının. Onunla konuşmalısın. Onu dinlemelisin."

"*Yapamam.*" Öfkem on katına çıkarak acımı bastırıyor. "Sophie'yi biliyordu. Yine de yaptı. Onu asla affetmeyeceğim."

"Ama onu kurtardın."

Donakaldım, ona göz kırptım.

"Onu bir Afrodite olmasına ve yaptıklarının bedelini gerçekten ödemesine izin verebilirdin, ama onun peşinden koştu ve onu yakaladı."

"Sophie ile Nyx arasında seçim yapan ben değildim," diyorum savunmacı bir tavırla.

"Biliyorum."

"Kontrol edemedim."

"*Biliyorum.*" Ayağa kalkar. "Gitmem gerek. Chris, babanın senin için ne planladığını öğrenirse sana haber veririm. Bu arada, burada kalmanı öneririm. Artık Çember bildiği için, senin Hermes olduğun kamuoyuna duyuruldu. Kampüste birkaç yüz düşmanın var. Ayrıca, burada kalmak Nyx ile aradaki sorunları çözmek için iyi bir fırsat."

Yüzüğümü parmağımda tekrar çevirmeye başladım. "Harika."

Çıkmak üzereyken durur. "Şimdi plan ne? Hâlâ onları alt etmek mi?"

Dilimin ucuyla üst dişlerimi okşuyorum. "Üzerinde çalışıyorum. İlk planı değiştiriyorum. Ama şunu bil ki, başından beri bu plan arkadaşlarımı korudu."

"Hakkımızda paylaşım yapmana rağmen mi?"

"Hakkında paylaşım yapsam da," diye onaylıyorum.

Müzik odasının kapısını yavaşça açtım. Nyx'in günün hangi saatinde olduğunu bilememesi için odayı tamamen kararttım. Hatta kaç gündür burada olduğunu bile bilmiyor.

Gözlerini kısarak, kolunu önüne koyuyor. Son kırk sekiz saat içinde dışarı çıktığı tek zaman duş almaktı. Son birkaç seferinde onu susturmak için sikimi kullandığım için, içeri girdiğimde benimle konuşmayı bıraktı.

Boynundaki tasmaya alışmaya başladı. Hera olduğunu gösteren lotus çiçeği kolyesini tutan tasma. Normal bir kolye de kullanabilirdim, ama günün her saniyesinde altın zinciri hissetmesini istedim.

her saniye hissetmesini istedim. Yutkunduğunda her seferinde ihaneti hissetmesini istedim.

Çünkü ben nefes aldığım her an ihaneti hissediyorum.

"Duş alman lazım," diyorum soğuk bir sesle.

Onu ayağa kaldırmak için elinden tutuyorum ve sessizce banyoya doğru yürüyoruz. Artık üzerinde hiçbir şey yok. Odaya her geri döndüğümde, bir parça giysi yırtıyordum. Öfkemi dışa vurmam gerektiği için onu deli gibi becerdim. Ve ben çılgın bir yöne doğru her adım attığımda, o da şehvetli bir delilikle beni takip ediyor.

İkimiz de birbirimiz kadar berbat durumdayız. Burada kazanç yok.

Sessizce duşa giriyor, gözleri aşağıya bakıyor ve sıcak su cildine değdiğinde yüzünü buruşturuyor. O anda onun durumu beni gerçekten etkiliyor. Onu sıkıca tuttuğum için bileklerinde morluklar var, omzunun arkasında ve boynunda ısırik izleri var.

Elim otomatik olarak su sıcaklığını ayarlamak için uzanır, *umursamamak* imkansızdır.

Kalın kahverengi saçlarına şampuan sürmeye başlar. O benim. Güneş ve kumsal gibi kokmuyor. Onun bir parçasını daha kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Sonunda, uzak durma isteğimi kaybedip tüm kıyafetlerimi çıkarırım.

Ona katıldığımda, onu göğsüme yaslayıp kollarımı beline doluyorum. Kalbinin hızla attığını hissedebiliyorum ve bir hıçkırık onu sarsıyor.

"Seni sevmek beni gerçekten her şeye maruz bıraktı," diye düşün altında boğuk bir sesle söylüyorum. "Kendinden nefret etmeye bile."

Onun biraz daha ağladığını hissediyorum, ama özür dilemeye çalışmıyor. Duymak da istemiyorum. Biz mahvolduk; özürler hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Arkasını döndüğünde, narin parmakları sağ göğüs kafesimin hemen altındaki göz dövmesini okşuyor.

"Onlar onun gözleri, değil mi? Sophie'nin."

Elimi bileğine doladığımda irkilir.

"Bana seni ve onu arasında seçim yapma hakkını ne verdi?" diyorum titrek bir sesle.

Titreyerek başını geriye eğdi, kan çanağına dönmüş geniş gözleri benimkilere bakıyordu.

"Niyetim asla o değildi, Achilles. Senin d nyanda hayatta kalmak için elimden geleni yapıyordum." Açıkça daha fazla gözyaşı dökmemek için kendini zor tutuyor. "Onu asla tehlikeye atmak istemezdim. İnan bana, o ormanda ölmeyi tercih ederdim."

O bana sarılmaya çalıştığı anda bir adım geri çekildim. "Yapamam."

Ve duştan  ıktım.

Hiçbir şeyi umursamadığım zamanlarda iyi bir hayatım vardı. Nyx her şeyi mahvetti.

Otuz Altıncı Bölüm

Nyx

Love Me Wrong – Isak Danielson

Beni kabuslarla dolu odaya geri götürmeden banyodan çıktı. Kendimi bir havluyla sardım ve haftalardır paylaştığımız yatak odasına gittim. Yangında her şeyimi kaybettikten sonra bana bir sürü yeni kıyafet almıştı. Kapüşonlu bir sweatshirt, basit bir külot ve düz bir kot pantolon giydim ve aşağı indim.

Bütün vücudum ağrıyor ama umurumda bile değil. Asıl acı çeken zihnim. Achilles peşimden geldi. Onu ihanet ettikten sonra beni kurtardı ve bunun için sadece benden nefret etmiyor. Kendinden de nefret ediyor.

Onu mutfaktaki masada bir kitapla otururken buluyorum, ama gözleri bile hareket etmiyor. Akşam yemeğini hazırlayan bir aşçı var. Her şeyi topluyor ve üst üste dizilmiş, yiyeceklerle dolu cam kaplar var. Aşçı bana başını sallayarak veda ediyor ve mutfak kapısını kapatıyor, bizi üzerimde ağır bir sessizlik bırakarak.

"Achilles," yaklaşırken tereddüt ediyorum. "Lütfen, konuşabilir miyiz?"

Kitabı kapatıp masanın üzerine koydu ve elini kitabın üzerine koydu.

"Neden?" diye soruyor. "Bunun neye yarayacağını düşünüyorsun? Mazeretler mi?

Suçlamalar mı?"

"Hayır, ben..." Sözümü kestim. Elde etmek istediğim şey mümkün değil.

Onun bana tekrar güvenmesini istiyorum.

"Sophie'nin annesi kapıma geldiği gün ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, içim üşüyor.

"Kendimi asmak üzereydim."

Kalbim mideme çöktü. O kadar basit bir şekilde söyledi ki, tam olarak anladığımdan emin değilim.

"N-Ne?"

Bu hiç de şaşırtıcı olmamalı. Achilles'in içinde *bu* var. Mutluluğu sürekli yutan o kara delik. Geceleri göğsüne oturup hayatın yaşamaya değer olmadığını fısıldayan o şeytan. Zihninde bir acı fırtınası var ve bu, hayata heyecanlanmakta zorlandığı şekilde ortaya çıkıyor. Aslında, *herhangi bir şey* hissetmekte zorlanıyor.

"Başına gelenlerden sonra hiç gerçekten mutlu oldun mu, Nyx?"

Soruyu havada bırakıyor, ama bir cevap beklemediğini düşünüyorum.

"O gün, Fransa'da, dokuz yaşımdan beri ilk kez mutluluk hissettim. Babam bana el kaldırdığından beri içimde tek bir umut ışığı bile kalmamıştı. Boşanmanın, Amerika'yı terk edip annemle birlikte ondan uzak bir yere gitmenin yardımcı olacağını düşünmüştüm. Ama olmadı. Ve işte o zaman gerçek boşluğu hissettim. Başıma gelenlerden geri dönüş yoktu ve tek yapabildiğim, hayatımı o olay etrafında şekillendirmektir. Ama hayatımın aldığı şekilden nefret ediyordum."

Gözleri kitapta kalırken, başparmağıyla kapağın köşesiyle oynuyor. Sesi titriyor değil, tereddüt yok. Achilles'in her zamanki hissiz sesi. O hissizliğin anlamı derinlemesine işliyor.

"Gitmeye hazır değildim, ama acıdan başka her şeyi hissetmeye hazırdım. İçimdeki umutsuzluk çok büyüktü. Her şey hazırdı. Tek yapmam gereken şey, ölmektir. Biri dairemizin kapısını çaldı ve ben kim olduğunu kontrol etmeye karar verdim. Muhtemelen düşündüğümünden daha fazla hayata tutunmak istediğim içindi. Kapıyı açtığımda, rastgele bir gece dışarı çıktığım bir kızdı. Ve geldiğinde, yanında yeni doğmuş bir bebek vardı. Kızım henüz birkaç haftalıktı."

Bana baktı. "Ve birdenbire, artık gitmek istemiyordum. Birdenbire, ilgisizlik, donukluk... hepsi yok olmuştu. Sanki vücudumdaki anestezi etkisini kaybetmeye başlamıştı. Babalık testi yaptırdık ve annesi ona bakamayacağı için onu büyötmeye karar verdim."

Onu. İki yıl boyunca Paris'te okudum, annem ise Sophie'yi Güney Fransa'ya götürdü. Haftada bir kez ziyaret ederdim ve kızımın, onu koruyabilmemiz için kız kardeşim haline geldiğini izlerdim. Çünkü bildiğim ve hala bildiğim tek bir şey varsa, o da bana olanların ona asla olmamasını sağlayacağımdır.

Şimdi ona daha yakınım, ona yaklaşırken yavaş adımlar atıyorum. Kalbim ağır, onun her sözüne kulak kesiliyorum.

"Ama sonra babam beni aramaya başladı. Çember beni Paris'te buldu ve Sophie'yi öğrenmelerini göze alamazdım, bu yüzden geri döndüm. Stoneview'a tek başıma dönmedim. Umutsuzluk ve mutsuzluk da benimle birlikte geri geldi." Kendi kendine gülümsüyor. "Herkes beni *ilgisiz*, kayıtsız ve kibirli olarak nitelendirmekte çok hızlıdır, ama kimse hayatımda beni gülümseten hiçbir şeyin olmamasının nedenini merak etmez. Hiçbir şey içimdeki o kıvılcımı yakalayamadı ya da bana yaşama isteği veremedi. Ben hep boş bir kabuk oldum."

Şu anda tam karşısındayım ve bacaklarının arasında diz çöküyorum. İçgüdüsel olarak nemli saçlarımı gözlerimden çekiyor.

"Sen gelene kadar."

Bu ifadenin kesinliği, ihanetin bıçağını göğsüme daha da derine saplıyor. Bu benim kendi ihanetim, bu yüzden bıçağın sapını tutan da benim.

"Sorunun cevabı hayır," diyorum, ona gerçek duygularımı göstermek için çaresizce. "Bana olanlardan sonra, sen gelene kadar gerçek mutluluğu hiç hissetmemiştim. Biz gelene kadar. Kimse bana senin hissettirdiklerini hissettirmedi, Achilles."

Elini yanağıma koyar, bu hareket çok şefkatli ama diğer zamanlarda yaptığı hareketlerden çok farklıdır.

"O zaman neden bunu bizden alıyorsun?" diye fısıldadı. Yumuşak cümle bile mideme bir yumruk gibi geldi.

"Bilmiyordum." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, her şeyi daha da kötüleştirmekten korktuğum için bu bahanenin arkasına saklanmaktan bıktım.

Gözlerimi tekrar açtığımda yüzümün sertleştiğini hissediyorum.

"Gerçek şu ki, her şeyimi kaybettiğimde bana yaklaştılar. *Sen* benim ilişkiyi mahvettiğin için karavanım yandığında ve *senin* işlediğin bir suçtan dolayı tutuklanmak üzere sorgu odasında otururken. Hiçbir şeyim, kimsem yoktu ve sen

güvenemeyeceğim biri olduğunu kanıtlamıştı. Biliyorsun... O zamanlar aptalca seni incitmek ya da senden intikam almak istemedim. Sadece o kabustan kurtulmak istedim. Bu yüzden teklifi kabul ettim. Tek yapmam gereken seninle çıkmaktı ve zaten senin olmak üzereydim. İşlerin bu noktaya geleceğini *hiç* tahmin etmemiştim."

Onun ellerini ellerime alıyorum ve o da bana izin veriyor. "Ormanda neler olduğunu anladığımda bunu durdurmaya çalıştım. Ama çok geç kalmıştım. Tanrım, karakolda Çember'i, Sophie'yi ya da başına gelenleri bilseydim..."

"O zaman yine de yapmalıydın."

Şaşkınlıkla kaşlarım saç çizgime kadar yükselir.

"Her halükarda, Çember'in bu iyiliğini kabul etmeliydin. O duruma benim yüzümden düştün. Seni oraya ben soktum. Kendi kaderimi kendim çizdim. Ama..." Başını geriye attı. "Lanet olsun Nyx, hangi dünyada beni o kadar çok seviyordun ki, her şeyi öğrendiğinde bir şey *söyleyecektin*? Birlikte yattığımız onca gece, bu göl evindeki kanepede geçirdiğimiz pazar günleri, birlikte güldüğümüz anlar, New York. O kadar çok şansın vardı ki."

O, benimle kendisi arasında işaret ediyor. "Bunu bana sen yaptın. *Ben bir hayalperestim. Sen de bir ara denemelisin.* Denedim. Beni bir hayalperest yaptın. Şimdi bu hikayenin böyle bitmemesi gerektiğine inanıyorum. Çember sana söylediği için beni uzaklaştırmayı bıraktın, değil mi? Tamam. Ama bir noktada bana aşık olman gerekiyor. İlişkimizin senin yükümlülüklerinden daha fazlası olduğunu anlamın gerekiyor. Bana sırrını söylemen gerekiyor ki birlikte zorluklara karşı savaşabilelim."

Sesi boğazında kalır ve dudaklarından son sözlerini okurum.

Ama sen beni bunun için yeterince sevmedin.

"Seni seviyorum," diye boğuk bir sesle söylerim. "Lütfen, sana olan aşkımdan şüphe etme. Beni cezalandırmaya devam et. İstedığın kadar benden nefret et..."

"Yapamıyorum!" O kadar ani ayağa kalktı ki, ben geriye düştüm. "Senden nefret edemiyorum. Çok uğraşıyorum, ama içimde o duyguyu bulamıyorum." Bunu söylerken göğsünü işaret etti. "Kendime karşı nefret duyuyorum, ihaneti çok derinden hissediyorum, ama yine de... *yine de senden nefret edemiyorum.*"

Gri gözleri bana bakıyor, uyuşukluk tamamen gitmiş, yerine ona verdiğim acı gelmiş.

"Seni tüm ruhumla sevmek istiyorum. Sana o kadar bağılıyım ki, yaptıklarını her düşündüğümde bir parçam ölüyor. Kırık parçalarımız birbirine o kadar iyi uyuyor ki, bizi parçalayacak bir şeyin geleceğini bilmeliydim."

İnancını kaybetmiş bir adam gibi, uzun bir nefes verir. "Sen gerçek olamayacak kadar iyiydin."

Ayağa kalkıp ona dönerek, "Bizi kurtarmak için ne yapmam gerektiğini söyle. Gitmemi ve bir daha seninle iletişime geçmememi istiyorsan, seni rahat bırakırım. Ama bunu sevgimden yaptığımı bil."

O, mizahsız bir şekilde kıkırdar ve elini saçlarının arasından geçirir.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Nyx. Sen benim Hera'msın. Biz birbirimize bağlıyız

." Son sözler, ölüm cezasını ilan eden bir tokmak gibi iner. "Ve kızımı bir daha asla göremeyeceğim."

Telefonu masanın üzerindeyken bir ses çıkınca gözleri hemen ona kayıyor ve ben Achilles'in pes ettiğini kabullenmeye çalışıyorum.

"Ah, harika. Ve bu akşam babamın evinde bir parti var." Elini yüzünde sertçe gezdirir, sanki kabusu hiç bitmeyecekmiş gibi. "Güzel bir şeyler giy. Onun yakın arkadaşlarına Sessiz Çember'in yepyeni Gölge ve Hera'sı olarak tanıtılacağız."

Otuz Yedinci Bölüm

Nyx

Sirenler –

Fleurie

Stoneview'daki Duvals'ın malikanesi sanki bir filmde çıkmış gibi. Achilles tek çocuk ve evde bile yaşamıyor. O kadar geniş bir alana ne ihtiyaçları var ki?

Achilles siyah takım elbise ve siyah gömlek giymiş, yanımda duruyor. Siyah saçları ve her zaman etrafında taşıdığı karanlık havasıyla uyumlu, ama kendinde değil gibi görünüyor. Onu basit siyah kot pantolon ve koyu mor kazak ya da üzerinde yarası desenli kapüşonlu sweatshirtlerle görmeye alışkınım. Sophie'nin en sevdiği renk ve hayvan.

Uzun, ipek, koyu kırmızı bir elbise giyiyorum ve hiç bu kadar pahalı görünen ve hissettiren bir şey giymemiştım. Bu, Achilles'in bana aldığı tek elbise. O, benim ilgilenmediğimi bildiği halde bana pahalı kıyafetler alacak türden bir erkek arkadaş değil. Bana paha biçilmez bir kemanla şımarttı, sayısız saatlerimi bana eğitim vererek geçirdi ve hayallerime yatırım yaptı. Güzel kıyafetler ve pahalı mücevherler? Onun tarzı değil. Sadece resmi bir etkinliğe gitmemiz gerektiğinde giymem için güzel *bir* elbise almamı istedi. Eh, işte buradayız lan.

Siyah topuklu ayakkabılar ayaklarımın canını yakıyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Tek yaptığım, boynumdaki lotus çiçeği kolye ucu olan altın zincirli gerdanlığı oynatmak. Her zamanki gibi gerginliği azaltmaya çalışıyorum.

"Bunu ara sıra çıkarabilir miyim?" Achilles'in Range Rover'ından inerken utangaç bir şekilde soruyorum.

"Hayır," diyor basitçe, hiç duygusal bir ifade olmadan.

Sıkılmış sesi monoton bir şekilde devam ediyor. "Bunu hayatının geri kalanında takacaksın. Stoneview'daki bir malikaneye taşınacağız."

ve babamı ve karısını daha sık göreceğim. Çemberdeki erkekler, sen bir Hera olduğun için senin önünde sana saygı duyuyormuş gibi davranacaklar, ama arkandan sana bok gibi davranmam için beni teşvik edecekler, sırf yapabileceğimiz için. Üniversiteyi bitirmeden evleneceğiz. Psikiyatriden veda öpücüğünü verip tıpta başka yollar arayacağım çünkü beni doktor ve büyük ilaç şirketlerinin entrikalarında uzman olarak kullanmak istiyorlar. Birkaç yıl içinde, mecbur olduğumuz için birkaç varisimiz olacak. Onlara bağlanmayacağım çünkü zorla doğdular ve Sophie'yi her zaman daha çok seveceğim.

Kalbime yapışan umutsuzluk hissedilir olmalı ki bana dönüyor.

"Bu, yaptıklarının sonucu. Artık bizim için masal yok. Şimdi, seni herkesle resmi olarak tanıştıralım."

Bir uşak ön kapıyı açarken, yüzeye çıkan duygularımı bastırıyorum ve Achilles beni içeriye yönlendirmek için elini belime koyuyor.

Achilles'te bir tuhaflık var. Acaba onu hiç ailesiyle birlikte görmediğim için mi, yoksa artık mahvoldüğümüz için bana karşı böyle davranmayı mı seçtiği için mi? Her halükarda, bu adamı tanımıyorum ve bu evde kendimi güvende hissetmiyorum.

Uşak paltolarımızı alıyor, ama babası ve üvey annesi bizi karşılamaya gelmemiş.

"Babanız ve misafirleri resepsiyon odasındalar, Bay

"Duval," uşak gözlerini yere indirerek kibarca söyler.

Achilles teşekkür eder ve beni geniş giriş salonundan geçirir. Zemin ve duvarlar soğuk nötr tonlarda boyanmıştır. Her şey pırıl pırıl temizdir ama hiçbir yaşam belirtisi veya kişilik izi yoktur. Resepsiyon odasına girdiğimiz anda her şey değişir. Stil, sanki Louis XV'in yaşam alanına girmişiz gibi hissettirir.

Sıkıcı ve ihtiyatlı bir hava veren giriş holüyle tamamen çelişiyor. Burada, Stoneview'daki malikanelerin bulunduğu araziden gelen mahremiyet nedeniyle, uzun perdelerle örtülü, tavandan tabana kemerli pencereler var. Çoğu ev, tepelerdeki ormanların arkasında, uzun yolların sonunda gizleniyor.

Duvarlar, gerçek mi yoksa kopya mı olduğunu merak ettiğim ünlü tablolarla kaplı. Eğer gerçeklerse... vay canına. Bu tür bir zenginliği sindirebilecek kapasitem yok.

Rokoko tarzı dekorasyonlarla çevriliyiz. Boyalı tavan, sanki Versay'da gibi hissettiriyor, sahneler yumuşak mavi ve pembe renklerle boyanmış, altın ve güzel süslemelerle çerçevelenmiş. Binlerce kristalden oluşan büyük bir avize, odayı yumuşak altın bir ışıkla kaplıyor. Tüm ortam, çılgınlığı ve oyunculuğu teşvik ediyor. Bu beni sonsuza kadar endişelendiren bir şey.

Çevremdeki herkesle uyumsuzum. Fiziksel olarak değil. Erkekler Achilles gibi tamamen siyah giyinmişler, kadınlar ise zarif ama aynı zamanda seksi elbiseler giymişler. Ama davranışları açısından, diğer çiftler bu gece olacaklar için heyecanlı ve coşkulu. Achilles ve ben ise açıkça buradan başka bir yerde olmak istiyoruz. Sanki bir eş değiştirme kulübünde yeni gelenlermişiz gibi hissediyoruz. Herkes bizi uzaktan izliyor, yaklaşmıyor, sanki bizi korkutmamak için, ama gözleri bizi yiyip bitiriyor. Tek fark, o tür kulüplere yeni gelen çiftlerin bile *isteyerek* gitmesi. Biz ise kendi isteğimizle burada değiliz.

Garson bana bir kadeh şampanya ikram ediyor, ama Achilles başını sallıyor.

"Alkol almayacağız," diyor ve garsona bir daha denememesi için sessizce uyarıyor.

"Alkol iyi gelir," diyorum boğazım kuruyken.

Beni görmezden gelmesini bekliyorum, ama davranışları hala beni önemseydiğini gösteriyor. "Bu ortamda akıllı başında olmak istersin, inan bana

bana."

Onun hala beni onlardan korumaya çalıştığını bilmek daha da acı verici. Artık birbirimizden başka kimsemiz yok, benim ait olmadığım, onun her ne pahasına olursa olsun kaçmak istediği bir dünyada sıkışıp kaldık.

Bu odada yaklaşık yirmi kişi var. On çift. Kimse tek başına değil. Kadınlar benim gibi lotus çiçeği kolye takıyor. Kolyeler farklı ama Hera olduklarının işareti her zaman açık ve görünür. Burada olmaktan mutlu görünüyorlar ama davranışlarında ihtiyatlılar. Erkekler yer kaplıyor, odadaki gürültüyü yaratan derin sesleri. Ne zaman kahkahalarla gülseler, Heraları nazikçe gülümsüyor. Nereye

yürürlerse, Heraları da onları takip ediyor. Ellerini *nereye* koyarlarsa koysunlar, Heraları gözlerini bile kırpmıyor. Beline mi? Sorun değil. Örtülü poposuna mı? Sorun değil. Diğer çift nazikçe kanepeleri yerken, dekolte elbisesinin altına gizlice elini sokup meme ucunu ortaya çıkarmak mı? Sorun değil. Sohbet devam ediyor.

O davranışı gördüğüm anda, gözlerim diğerlerini de fark etti. Bu bir akşam yemeği değil. Evet, yemek ve alkolün olduğu bir resepsiyon, ama arkadaşlarla yeniden bir araya gelmek için değil. Tam anlamıyla bir seks partisi olmak üzere.

"Achilles," diye fısıldıyorum. "Bu ne?"

"Bu, Sessiz Çember için tipik bir Cuma gecesi," diye cevaplar, duygusuz bir şekilde.

Achilles'e ihanet ettiğim gece ormanda bulunan iki yönetim kurulu üyesi dışında kimseyi tanımıyorum. Arabada bana söylediğine göre, bu iki gece önceydi. İşte bu kadar. Hayatım bu kadar çabuk altüst oldu. Beni en çok endişelendiren şey Eugene Duval'ı bulmak.

Uzun süre beklemem gerekmiyor ve odanın köşesine taşındığımız kapıyı göremesem bile, onun ne zaman geleceğini tam olarak biliyorum. Kalabalık sessizleşip, sohbetler kesilip, herkes bekleyişe geçtiğinde, onun içeri girdiğini anlıyorum.

"Bayanlar ve baylar, Shadows, Heras." Onu hala göremiyorum, ama sesi odada yankılanıyor. "Sevgili oğlumun nihayet bizim samimi çevremize katılması için kutlamaya geldiğiniz için teşekkür ederim. Bazılarınız benim Zeus rolümden şüphe duyuyordu. Bana, 'muhteşem devamıza katılmayan bir varis ne işe yarar?' demiştiniz. Ama artık değil."

Bakışlarım Achilles'e kayıyor ve kollarını kavuşturup gözlerini deviren anı yakalıyorum, tam da herkesin ondan beklediği gibi bir adam. Artık benim için çok farklı bir anlam ifade ediyor.

"Achilles," diye seslenir Eugene. "Gel de kendini ve Hera'nı göster."

Tembelce, elini başımın arkasına koyar. Parmağındaki Circle'ın mühür yüzüğünü hissedebiliyorum.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum, Nyx," diye mırıldanıyor, kalabalık bize yol açmak için dağılmaya başlarken. "Seni,

Ama sen beni çok derinden yaraladın, kaderimizin hayatlarımızla dalga geçmeyi sevdiği yollardan kalbini korumam için."

Ne demek istediğini anlamıyorum, ama sormuyorum, bir adım öteye atmaya odaklanmış durumdayım. Ama onu gördüğümde kaçırmıyorum. Ya da daha doğrusu *onu*.

Kalbim sıkışıyor, nefesim kesiliyor. Bu... imkansız.

O tamamen aynı, sadece daha yaşlı ve Botox yaptırmış. Kahverengi gözleri benimkiler kadar geniş olmasına rağmen hiç sıcak olmadı. Bu ona biraz masumiyet katmalıydı, ama bugün bile hala buz gibi. Saçları başının arkasında sıkı bir Fransız topuzu şeklinde toplanmış, iki tutam da yüzünün iki yanına düşmüş. Eskiden benimki gibi koyu kahverengiydi, ama şimdi neredeyse beyaz sarı, ağartılmış ve boyanmış. Boynunda, boynunun çukuruna düşen bir lotus çiçeği olan kısa gümüş bir kolye takıyor.

Annem Eugene Duval'ın yanında dik duruyor, omuzları dik, çenesi yukarıda, etrafındaki insanlara karşı hissettiği kibri gösteriyor. Yine de, Eugene'in eli sırtında yukarı aşağı hareket ederken davranışı uysal.

Bu anda ağızımdan çıkabilecek tek bir kelime bile yok. Çocukluğumun anıları zihnimde canlanıyor. Yemek tabağımı masaya koyuşu, adeta oraya fırlatır gibi. South Bank'taki alışveriş merkezinden çaldığı pahalı parfümün kokusu. Ve bize ayrılacağını söylediği gün gözlerindeki tiksinti dolu bakış.

Gizlice kaçmadı ya da markete gidiyormuş gibi yapmadı. Babam kalması için yalvarırken ve değişeceğini söylerken, o bir çanta hazırlamak için zaman ayırdı. Ben de bir elimde aslan oyuncağım, diğer elimde parmağım ağızımda, tüm bunları izledim.

Parmağını emmek için çok büyüksün, Nyx. Bu çok saçma.

Bunu bana sürekli söylediğini hatırlıyorum.

O dışarı çıktığında karavanımızın merdivenlerinden atladım. O toprak yolda yürümeye başladığında bacağına tutundum. Bana dönüp baktı, küçük kızı çamurlu ve sessizdi. Yalvarmadım, ama kendimi sıkıca ona sarıldım.

Bırak beni. Kirli ve iğrençsin.

Beni alan babamdı ve şu anda tek hissettiğim, benim sevgimi hiç hak etmeyen birine tutunmaya çalıştığım için utanç. Ama o zamanlar bunu pek bilmiyordum. Babam korkunç bir adam olabilir, ama bağımlılık bir hastalıktır. Annem ne yaptığını çok iyi bilerek bizi terk etti. Sağlıklı bir bedeni ve zihni vardı. Bizi terk etmeyi *seti*.

Achilles'in boynumun arkasına sıkıca tutunan eli beni gerçeğe geri döndürüyor.

Kendi gemişimde ne kadar süre takılıp kaldım acaba? Görünüşe göre kalabalığa çoktan tanıtılmışız, ama ben tüm bu süre boyunca kendimden geçmiştim. Hera rolüm için bu çok mantıklı olmalı. Arkamızda insanlar yine konuşmaya başladı. Eminim inlemeler de duyuyorum, ama arkama dönmeye cesaret edemiyorum. Gözlerim annemde. Catherine Mayer. Ya da artık Catherine Duval olmalı. Bunca yıl boyunca, benden sadece kırk dakikalık sürüş mesafesindeydi. Daha da kötüsü, SFU'da okuduğumu biliyor. Kocasının bursunu alan kişi benim.

"Bu yıl aile değerlerine *gerçekten* nem veriyorsun, değil mi baba?" Achilles ciddi bir ifadeyle konuşur. "Annemi aldın, kızını da yoluma çıkardın. Ve şimdi bize bak, mutlu bir aile. Bundan daha yakın olmayı hedeflemeyelim."

Eugene sırtıyor. "Her zamanki gibi komiksin, evlat."

Annem Eugene kałçasına dokunana kadar hiçbir řey söylemez. "Catherine, merhaba de."

"Achilles, canım, nasılsın?" vey oğluna sorar. Başkalarının davranışlarını gözlemleyerek öğrenmiş yapay zekalı bir robot kadar sıcak bir şekilde.

Sesi de farklı, hatırladığımdan daha net, daha anlaşılır. Daha az kısık. Belki sigarayı bırakmıştır. Ya da belki hafızam beni yanıltıyordur. Çok uzun zaman oldu.

Bir aday gibi, seçmeler için sırada bekleyen, anını bekleyen bir aday gibi, sabırsızlanıyorum. Tam olarak ne söyleyeceğimi bildiğim için ciddi bir ifade takınıyorum. Kafamda prova yaptım.

"Evimize hoş geldin, Nyx," diyor basitçe, yüzünde hala Achilles'e gösterdiği kadar sahte bir gülümsemeyle. Ama sesinde bir şey var. *Gurur*. Bana *bak* diyor. *Başardım. Seni geride bıraktığım şeyi elde ettim*.

"Merhaba anne," kendime söz verdiğim gibi rahat bir şekilde söylüyorum. "İstediğin her şeyi elde ettiğine sevindim." Bu alaycı bir şekilde söylenmiş bir söz değil. Aksine, Achilles'in kitabından aldığım soğuk bir tonla söylüyorum.

Kendimle gurur duyuyorum, çok iyi gidiyorum. Ta ki...

"Nyx." Elinden geldiğince küçümseyerek alay ediyor. "Ben senin annen değilim."

İlk başta donakalıyım, beynim o kadar kötü kısa devre yapar ki, belki de beni doğuran kadın bu değildir ve ben rastgele bir kadına annem diyorumdur diye düşünürüm.

Sonra gerçeklik beni vurur. Kalbinin soğukluğu, benim hissetmemi istediği acı. Ses tonundaki alaycılık. Ciğerlerim çelik gibi sertleşir ve gözlerim kontrolsüz bir şekilde dolarken ona göz kırparım.

Aniden, Achilles tarafından sudan çıkarılıyorum ve bu işkence gibi anı atlatma şansı verilir. Bu, annemin bana karşı asla gösteremeyeceği bir şekilde, ihtiyatlı ve şefkatli bir davranış. Boynumun arkasında, başparmağıyla beni okşayarak kendime getirir ve sonra cildime hafifçe vurur.

Ritmi hemen tanıyorum. Bu, onun konçertosunun başlangıcı. *Benim hazinem.*

Derin bir nefes alıyorum, içimi kaplayan duygular altında neredeyse boğuluyorum.

"Elbette." Başımı sallıyorum. "Doğum yapmak birini anne yapmaz. Senin de anne yapmadı."

Bir saniye önce unvanı reddeden kişi kendisi değilmiş gibi başını hafifçe geriye doğru eğiyor. İç çamaşırlarıyla sarhoş bir kadın Catherine'in beline kolunu dolayarak konuşmamızı kesintiye uğratıyor.

"Catherine," diye mırıldanır, kadehindeki şampanya sallanır ve annemin elbisesine dökülmek üzereyken. "Bu gerçek bir Fragonard mı? İmkansız. Kopya olmalı, değil mi?"

Annemin gözleri odayı dolaşır, bir şey arar. O anda, arkadaşının neden bahsettiğini hiç anlamadığını anlarım. Hayatında yükselmiş olsa da, hala onlardan biri değildir. Sanat veya kültüre hiç ilgi duymamıştır. Hangi sosyal sınıfa ait olduğu önemli değildir. Onun için önemli olan parlak olan şeydir, anlamlı olan değil.

Eugene araya girer ve karısının da anlayabilmesi için salıncakta oturan bir kadının resmini gösterir.

"Kesinlikle orijinal," diyor. "Wallace Koleksiyonu bana ödünç verdi. Bir ay boyunca bende kalacak."

"Harika değil mi?" Catherine gülümsüyor. "Çok pahalıydı ama Eugene benim mutluluğum söz konusu olduğunda parayı önemsemiyor."

Tanrım, eskisi kadar zevksiz. Bir sanat eserine bakıyoruz ve onun tek bahsettiği şey fiyatı.

"Bu hangi dönemden?" diye soruyor kadın.

"Neoklasizm," diye cevaplıyor Catherine hemen.

Bu cevap beni kahkaha boğar ve herkesin dikkatini üzerime çeker. Harika, herkese annemin gerçekte nasıl biri olduğunu gösterme fırsatı.

"Bu Rokoko," diyorum basitçe.

Catherine umursamazca gülerek elini salladı. "Benzer. Ben sadece biraz çakırkeyifim. Neyse..."

"Aslında," diye sözünü kestim. "Biri 18. yüzyılın başlarındaki romantizm ve neşelilik. Diğeri ise 18. yüzyılın ortalarında, kelimenin tam anlamıyla birincisiyle savaşmak için doğdu. Ahlaki ve yapılandırılmış. Benzer değil. Tamamen zıtlar. Örnek vermek gerekirse: Rokoko, Fragonard, Boucher, Battista. Neoklasik ise Ingres, Canova, Kauffman."

Achilles içten bir kahkaha atar ve grup ona döner. O kadar gerçektir ki, kalbimde yanar, o kadar kaygısız ve gururludur ki, eli boynumdan düşer ve ilk içgüdümlü onu yakalamaktır. Elini benimkine sıkıca sarar ve bunun, bunu yapmaya çok alışık olduğu için mi, mücadele etmeyi düşünmediği bir kas hafızası mı, yoksa gerçekten istediği için mi olduğunu bilmiyorum.

Ama eli orada kalınca, başparmağı elimin arkasını okşarken, ayaklarının dibinde bir gözyaşı gölüne dönüşmek istiyorum.

Achilles Duval beni seviyor, ne kadar durmak istese de.

Catherine, yanındaki kadın benim ne kadar zeki olduğumu övünce bana kaşlarını kaldırıyor.

"North Shore Lisesi artık sanat dersi mi veriyor?" diye soruyor.

"Catherine, canım," diyor Eugene kibarca. "Saçmalama. Bunu Silver Falls Üniversitesi'nde öğrenmiş olmalı."

"Elbette," diye onaylar annem. "Sonuçta bu parlak genç bayan burs almıştı. Eğitimli fakir insanlar çok dokunaklı."

Yüzüme karşı söylemeye cesaret ettiği sözlere ağzım açık kalır.

"Bunu ortaokuldayken öğrendim, Catherine," derim, sakın davranmaya çalışan biri için biraz fazla sert bir ses tonuyla. "Bilmek istiyorsan, bana bunu keman öğretmenim öğretti. Çünkü o, müziğin tarihini ve doğduğu kültürü anlamadan müziğe ilgi duyulamayacağına inanıyordu. North Shore Lisesi sanat öğretmiyor. Orada bıçaklanma ve kavgalardan nasıl kurtulacağını öğretiyorlar. Ama sen bunu bilemezsin çünkü ben ilkokuldayken zengin bir adama kendini satmak için evi terk ettin. Kişinin sosyal sınıfının zekasını belirlediğini düşünen eğitimsiz zenginler çok acınası insanlar."

Derin bir nefes alıp, işimin bittiğini düşünürken, daha fazlası çıkıyor. "Bu arada, SFU'da resim öğrenmiyorum. Müzik okulundayım. Çünkü benim işim bu, *anne*." Bu kelimeyi duyduğunda irkilmesi hoşuma gidiyor. "Keman çalıyorum. Yıl sonuna kadar solist olacağım ve muhtemelen kısa süre sonra ünlü bir orkestrada çalacağım, ama *sen* o zamana kadar hala sanat dönemleri arasındaki farkı bilmeyeceksin."

Bu sefer Eugene burun kıvrıyor. Eminim gülmek istiyor.

"Nyx," diyor küçümseyici bir tavırla, sanki bir çocuğa konuşuyormuş gibi. "SFU orkestrasının solisti olmanı gururla destekleyeceğim. Ama ondan sonra hiçbir şeyin parçası olmayacaksın. Heras'ların evimizi ve çocuklarımızı korumak gibi önemli bir görevi var. Ev hanımı olmak senin tek geleceğin, canım. Ne kadar şanslı olduğunu anladığını umuyorum."

Gözlerim büyür, kalbim sıkışır. Anlamayı reddederek Achilles'e dönerim. "N-Ne?"

Elini benimkine daha sıkı tuttu, ama söylemek istediği her kelime babası tarafından kesildi.

"Şimdi." Eugene ellerini çırpı. "İşimize dönme zamanı. Heras'larımız eve gitmeli ki Afrodit'lerimiz bize katılabilirsin." Oğlunun omzuna vurdu. "Sonunda bunun bir parçası olmanı sabırsızlıkla bekliyorum, evlat. Ama buradaki çoğu insan senin ölmeni isterse şaşırma."

Artık hepimiz senin Hermes olduğunu biliyoruz ve onlar hala sırlarının güvende kalmasının tek yolunun senin iki metre derine gömülmen olduğuna inanıyorlar." İçtenlikle güler. "Onların güvenini geri kazanmak için yapman gereken çok iş var ve başlasak iyi olur."

Resepsiyon odasının kapıları açıldığında kulaklarım çınladı ve en az otuz kadın, şeffaf uzun elbiseler giymiş olarak içeri girdi. Onlar da kolye takıyorlardı, ama kolyelerinin ucu deniz kabuğuydu.

Afroditler. Achilles bana onların Çember'in seks oyuncakları olduğunu söylemişti. İnisiyasyon sırasında Heras olmayı başaramayanlar. Achilles beni o ormanda yakalamamış olsaydı, ben de o grupta olacaktım.

Burada olacıklardan çok endişelenerek Gölge'm'e bakıyorum.

"Eve git," diyor sakın bir şekilde. "Şoförümüz seni güvenle eve götürecekt."

Sözlerinde hiçbir güven verici şey yok. O kırılmış bir adam, ama yine de her zaman olduğu gibi aynı adam. Çünkü onu yeniden bir araya getirdim ve tekrar parçaladım. Dinlenmek ve kendini güvende hissetmek için bana güvenen keskin ama depresif bir zihin. Artık o yok. Uzun zaman önce tüm duygularını yitirmiş o çocuğa geri döndü ve kendisine ne verilirse, düşünmeden kabul ediyor.

Elimi bırakıp elini belime koyarak beni kapıya doğru itiyor. Diğer tüm Heralar ayrılıyor ve ben de nasıl karşı koyacağımı bilemeden onları takip ediyorum.

Büyük giriş salonuna geri döndüğümüz anda Catherine bana döner.

"Dört yıl öncesine kadar bir Afrodit'tim," diye açıklıyor. "O adamların cinsel olarak gerçekten sevdikleri her şeyi biliyorum, bu yüzden Hera olarak ilk gecemde odadan kovulduğumda çok zorlandım. Onun o güzel kadınlarla ne yaptığını hayal etmemeye çalış. Ya da et..."

Burun deliklerim genişliyor ve öfkem sonunda patlıyor, sadece diğer Heralar şahit oluyor.

"Sen saçmalıyorsun," diye tıslıyorum. "Sen ucuzsun, zevksizsin ve fakirsin. Kalbin ve ruhun fakir. İnsanları zengin yapan her şeyden yoksunsun. Sevgi ve empati. Hiçbir para sana nezaket, zarafet ve zeka satın alamaz. Sen, zengin olmak istediği için çocuğunu ve kocasını terk eden zavallı bir annesin. Bunun seni ne kadar acınası bir insan yaptığını anlıyor musun?"

Beni hiç düşünmedin çünkü düşünme yeteneğin yok. Tek yapabildiğin bacaklarını açmak."

Bana gururla bakıyor; ona tam olarak istediği şeyi verdiğimi anlıyorum.

"Oh, seni düşündüm. Kocama, Kuzey Kıyısı'ndan ayrılmak için o kadar çaresiz bir öğrenci tanıdığımı ve ona yaptığımız her teklifi kabul edeceğini söylediğimde seni düşündüm. Achilles'i Çevre'ye katmak için kullanabileceğimiz biri." Bana bu geceki en parlak gülümsemesini gösteriyor. "O bursu hak ettiğini mi düşünüyorsun? Hayır, tatlım, hepsi benim fikrimdi. Seni kullanmak istediğimiz için aldın. Meğer ben de düşünebiliyormuşum, değil mi? Parlak fikirlerle doluyum."

Kalbim milyonlarca parçaya bölündü, SFU'ya gitmemin gerçek nedenini sindirirken zihnim parçalandı. Yeteneğim için değil... sadece benim için planladıkları şey için.

"Sen ve ben, Kuzey Kıyısı'ndan kurtulmak için her şeyi yapmaya hazırız ve şimdi ikimiz de buradayız," diye mırıldanıyor. "Sonuçta o kadar da farklı değiliz, değil mi?"

Elim hızla yanağına uçar ve ona sertçe tokat atarım. Yüzü yana doğru savrulurken ses her yüzeyde yankılanır. Ama hiçbir şey diğer kadınların çığlıkları kadar yüksek sesli değildir.

"*Senden nefret ediyorum*," diye bağıyorum.

Duvals'ın evinden ayrılmıyorum. Güvenlik görevlileri beni kapı dışarı ediyor.

Otuz Sekizinci Bölüm

Nyx

Bay Sandman - SYML

Gecenin ortasında odamıza girer. Hiç ses çıkarmaz, ama ben uyumuyorum. Battaniyenin altında onun büyük tişörtlerinden birini giyiyorum. Puro ve viski kokusu ile yanıma kayar. Klişe.

O bana katıldığında, kapıdan ve ondan uzaklaşıyorum. Birkaç dakika sessizce yatıyor, hafifçe nefes alıyor.

"Artık hayatım bu mu?" diye soruyorum boğuk bir sesle. "Cezam bu mu? Senin başka kadınlarla olduğunu bilirken eve dönmeni beklemek mi?"

Dönüyor, kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Bu gece senden başka hiçbir kadına dokunmadım Nyx. Ve asla dokunmayacağım."

Sanki sihir gibi, kalbim sakinleşir. Onu saran, koşulsuz sevgi olarak adlandırmak istediğim bir merhem. Beni asla sevmekten vazgeçmeyeceğini bildiğim bir erkeğin verdiği güven.

Beni hiç dokunmadığı şekilde okşuyor. Bedeniyle, hareketleriyle bana sadakatini gösteriyor. Beni her santimimle taparcasına özenle ve öpücüklerle. Duygusal orgazmlar, tekrar tekrar. Tek bir sert dokunuş bile yok. Sadece saf aşk.

Korunmuyor, bu ona hiç yakışmıyor. Özellikle Sophie'den sonra. Ve içimden çıktığında, nefesimi bile alamadan soruyorum, "Beni affedecek misin?"

Sessizlik ağır değil. Zamanın akışında akan sakin bir nehir gibi.

Sesinde taklit edilemeyecek bir sevgiyle, "Seni çoktan affettim, *mon tr sor*. Derinlerde,  fkem her zaman kendime kar ıydı" diyor.

Bu takma adı sadece birkaç gün önce duymuştum, ama birkaç saniye sonra havayı  zler gibi özlemiştim.

Ona bakmak için yuvarlanıyorum. Gözleri sadece ay ışığıyla aydınlanıyor ve işaret parmağıyla gözlerimden saçlarımı çekip, bakışlarını benimkilere dikeyor.

"Kalbin her zaman bana ait olacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Midem kıpır kıpır ederken başımı sallıyorum.

"Söyle."

Tereddüt etmedim.

"Kalbim her zaman sana ait olacak."

"Seni seviyorum, Nyx."

"Ben de seni seviyorum."

Bu huzurun Achilles gibi bir adam için ne anlama geldiğini anlamalıyım. Kabullenme, kararlılık. Bunun tek bir anlamı olabilir, ama ben bunu aklımdan geirmemeyi tercih ederek, bencilce saf mutluluğumuzun tadını çıkartıyorum.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Nyx

Hurts Like Hell – Tommy Profitt, Fleurie

Uyandığımdayken zaten biliyorum.

Bir şeyler çok yanlış. Bunu *biliyorum*. Bu his o kadar içimde ki, yataktan kalkarken içimi bir ağrı kaplıyor. Achilles burada değil. Onun olması gereken yerde çarşafklar çoktan soğumuş. O sabahları pek uyanık biri değildir, bu da hissettiğim endişeyi daha da artırıyor.

"Achilles?" Yukarıdan sesleniyorum.

Evde hafif bir esinti var.

"Achilles?" Onun tişörtü ve pamuklu külotundan başka bir şey giymeden merdivenlerden aşağı koşarken biraz daha yüksek sesle sesleniyorum.

Kalbim hızla atıyor, boğazım düğümleniyor. "Achilles, cevap ver."

Ön kapı kapalı ve kimse yok. Bu esinti nereden geliyor? Mutfağı kontrol ediyorum ama bir şey yok. O anda içimden bir ses, soğukun garaja açılan kapıdan geldiğini söylüyor.

"Cidden!" Nefes nefese bağıriyorum. "Neredesin?"

Artık koşmuyorum. Evin karşı tarafındaki garaja doğru koşuyorum. Kapıda geniş omuzlu, uzun boylu, kestane rengi saçlı bir adam duruyor.

"Wren?"

Arkasını dönüyor ve garajın içini vücuduyla gizlemediği o kısa anda onu görüyorum. Hayatımın aşkı. Tavandan sarkıyor.

"Nyx, bakma." Bir milisaniye içinde üzerime atılıyor, ama ben ondan kaçınıyorum, onu itip geçiyorum, elinden kurtuluyorum.

Filmlerde gördüm. Kitaplarda okudum. Ama hiçbir şey... kesinlikle hiçbir şey, şu anda hissettiğim şeye yaklaşılamaz. Kimse sizi buna hazırlayamaz. Her şey çok hızlı oluyor. Aniden, anlamayı reddediyorum.

"Hayır," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Hayır, hayır, hayır. Achilles..."

Ağır hissediyorum, tamamen inanamama hissinden neredeyse uyuşmuşum. "Onu içeri almayın!" diye bağılıyor biri.

Chris. Sesi her şeyi çok gerçekçi kılıyor ve beynimin olanlara mantıklı bir açıklama bulmasını engelliyor.

Onu iyi göremiyorum. Onu görmem lazım, ama Wren çok hızlı. Odaya tam olarak girmeden önce belimden yakalanıyorum. "Achilles. *Onu görmek istiyorum... Onu görmek istiyorum!*" Çığlığım yüksek sesle çığlık atıyorum. "Achilles!"

Wren, ben onun ön koluna tırnaklarımı geçirirken beni kaldırıyor.

"Çok üzgünüm, Nyx. Çok üzgünüm," diye tekrarlıyor. Beni tüm gücüyle tutuyor ve beni sürüklerken kollarında bir hiçim.

Kulakları sağır eden bir *gürültü* duyuyorum.

Çılgınca bir çığlık boğazımdan çıkıyor.

Kalbimin derinliklerinden acımı döküyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir histeri beni sarıyor. Bitmek bilmeyen işkence gibi bir acıyla boğuluyorum.

Wren beni bırakmıyor. Ben direnmeye devam ederken, Achilles'in adını boşuna haykırırken, beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

"Bu imkansız!" diye bağıriyorum, onun kollarında çırpınıyorum. "İmkansız. İmkansız." Bu kelimeyi tekrarlıyorum, ama gücü kayboluyor. Sesim kısılıyor, beynim uyuşuyor. "Bu imkansız. Onu seviyorum. Lütfen, onu seviyorum." Sanki her şeyin bilimi buymuş gibi. Onu seviyorum, bu yüzden ölemez.

Yatağımda oturuyorum, Wren yanımda oturuyor. "Çok üzgünüm," diyor kırık bir sesle.

Tüm varlığımın parçalandığını, ruhumun bedenimden ayrıldığını hissediyorum. Her saniye, Achilles'in varlığı dünyamdan kaybolurken bir parça daha toza dönüşüyor.

"Bu gerçek değil," diye tekrarlıyorum, oda bulanıklaşıyor. "Bu gerçek değil."

Her zaman dayanılmaz acının binlerce hareketle geleceğini hayal ederdim. Saçlarımı çeken eller, savrulan kollar, bir çözüm bulmak için her yere bakan ve dolaşan gözler.

Hiçbir şey yok. Acı içimde, beni parçalıyor, ama bedenim zamanda donmuş, ellerim yatakta, görüşüm daralırken bakışlarım yatak odamızın kapısına sabitlenmiş.

"Bunun gerçek olmadığını söyle," diye Wren'e yalvarıyorum. "Lütfen, sana yalvarıyorum."

Achilles her an merdivenlerden yukarı çıkabilir. Orada olan o değildi. Eve girmeye çalışan bir adamdı ve psikopat erkek arkadaşım onu öldürdü.

Ama saçları... vücut tipi.

Her an, bunun kötü bir şaka olduğu söylenecek. Beni böyle korkuttuğu için ona çok kızacağım.

Her an, o kapıdan girecek, bana göz kırpacak ve beni sakinleştirmek için sakız verecek.

"Nyx..." Wren'in ağzından sessiz bir hıçkırık kaçır ve o anda anlarım. O öldü.

Achilles Duval, her zaman yapacağını düşündüğü gibi bizi terk etti. Artık acıya dayanamıyordu, bu yüzden bildiği tek yolla buna son verdi.

Ve ben geride kaldım, kendi acımı ve onun acısını taşıyarak. Ruhlarımız o kadar sıkı bir şekilde birbirine bağlı ki, içimde sadece yıkım var. Onun sevgisinin benimkine dokunduğu her yerde, asla atlatamayacağım, ölçülemez bir boşluk var.

Kırkınıc Bölüm

Nyx

Sen olurdun... sombr

"Onu benim öldürdüğümü düşünüyorsun, değil mi?"

Bu küçük sorgu odasında bir şey ısıık çalıyır. Bozuk klima mı, dedektifin pantolonuna takılı küçük radyo mu, yoksa kulaklarımda hissettiğim endişe mi, bilmiyorum.

"Bayan Mayer. Size sorduğum şey, bu sabah saat dört ile altı arasında nerede olduğunuz."

Kalemini önündeki manila klasörüne vuruyor. Klasör kapalı, bu da not almayı planlamadığının, sözlerimin önemi olmadığının kanıtı. Ben zaten suçluyum.

Masadaki kullanılmış mendillere bakıyorum. Hepsi benim. Burnum tıklalı.

Nefes alamıyorum ve hala su altında gibi hissediyorum.

"Ne kadar süredir buradayım?" Sarı ışıık şişmiş gözlerime iyi gelmiyor.

Her zaman tutuklanmaktan korkan ve tüm zorluklara rağmen çok çalışan biri olarak, birkaç ay içinde tekrar burada olduğuma inanamıyorum. Tıpkı ilk seferinde olduğ gibi, çocukken babamın küçük suçlardan tutuklandığında hayal ettiğim sorgu odalarına hiç benzemediğini düşünüyorum. Filmlerde, bu odalar karanlık, çift taraflı aynalı ve büyük bir masaya sahip. İy ve kötü polis vardır.

Bu oda boğucu derecede küçük. Pencere ya da ayna yok, ama kaydedildiğimi söylediler. Bu yerin samimiyetinden nefret ediyorum. İki sandalye ve bizi ayıran masa o kadar dar ki, onun öğle yemeğinde ne yediğini koklayabiliyorum.

"Ben... Avukat tutma hakkım yok mu?" diye soruyorum, boğazım daha önce hissettiğim acıdan hala yanıyor.

"Sen tutuklu değilsin. Sadece bir görüşme yapıyoruz."

O hafif ısıklık sesi hala burada ve beni delirtiyor, ama dedektifin kibirli sesinden daha fazla değil. Şehrin kötü mahallelerinden gelen kız yaptı. Onun zihninde dava kapandı.

"Polislerin sorgu odasında yalan söylemelerine izin verildiğini duydum.

Belki... Belki yalan söylüyorsun."

"Şimdiye kadar tek yaptığım soru sormak."

"Belki yalan söylüyorsunuz ve o ölmemiştir," diyorum, sesimde o kadar çok umut var ki, bir anlığına şaşırıyor.

"Bayan Mayer. Achilles Duval bu sabah ailesinin göl evinde ölü bulundu. Saat altı da Bay Hunter'dan bir telefon aldık. Bu tamamen doğru."

Achilles öldüğünden beri yüzlerce kez olduğu gibi, göğsümden bir hıçkırık patlar. Saatler geçmiş gibi geliyor. Sanırım öyle de. Ve hala nefes alamıyorum.

Kutu mendili tekrar bana doğru itti. Biraz daha yaklaşırsa kucağıma düşecek.

"Şimdi tekrar soracağım. Bu sabah saat dört ile altı arasında neredeydiniz ve bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

Hiç olmadığı kadar büyük bir öfke beni kaplar.

"Neden sorgulanan benim? Onu nefret edenlerin sayısını biliyor musun? Bunun ne olduğunu göremiyor musun? Bu... Bu..." Bu kelimeyi ağzıma bile alamıyorum, bu yüzden başka bir şey söylüyorum. "Buna gücüm yetmez bile. Burada olmamam gerektiği çok açık. Kimse olmamalı! Ben Achilles'ten nefret edenlerin tam tersiyim. Ben..." Yanık bir nefes alıyorum. "Onu seviyorum."

"Ona takıntılısınız Bayan Mayer. Ve takıntı tehlikelidir. Takıntı cinayete yol açabilir."

Duraklıyorum.

Achilles'in benim ona takıntılı olduğum kadar bana da takıntılı olduğunu gösteren birçok şey söyleyebilirim. Eğer deneseydim, beni asla bırakmazdı. Beni takip ettiği, izlediği

beni takip ettiği, isteğim dışında beni tuttuğu zamanlardan bahsedebilirim. Ama bunların hepsi cinayet nedenleri olarak da sayılabilir. Ve bu polis, Achilles'in öldürüldüğüne bir şekilde ikna olmuş durumda.

Sonuçta, haklı.

Bazıları Achilles Duval'a olan takıntımı bir hastalık olarak nitelendirebilir. Ama daha da kötüsü var.

Bu bir zehir.

Çünkü en güzel, en ölümcül varlığı gördüm.

Toksinlerin lokalize kalacağını ve ondan kurtulma şansım olduğunu düşünsem de, Achilles damarlarıma zehirini enjekte etmeye devam etmekten zevk alıyordu.

Sadece senin onun için acı çekmeni izlemek isteyen sadist bir avcıdan nasıl kurtulabilirsin ki?

Bu yüzden, acı dolu yalanlarla dolu kadehi içtim. Ölümcül aşkın heyecanıyla başım dönüyordu. Başımı geriye attım ve bağımlılık yapan zevk şarkısına dans ettim.

Dün gece, beni cehenneme sürükleyen ve asla sevmekten vazgeçemeyeceğim adamın yanında yattım. Bana ihanetin iki taraflı olabileceğini ve benim de onun kadar berbat durumda olduğumu öğreten adamın yanında. Zehirli kanımın onun kontrolünden sıyrıldığını hissettim ve o, kalbimin sonsuza kadar ona ait olacağına söz verirken, ben onun fırtınalı gözlerine baktım. Tam tersi değil. Benim olması gereken bir şeyin tamamen ona ait olduğunu ilan etti. Çünkü Achilles'in beslendiğı şey budur. Bana istediğı her şeyi yapabileceğini ve benim daha fazlası için geri geleceğimi bilmek. Kalbi onun sesini duyduğunda her zaman şarkı söyleyen bir uyuşturucu bağımlısı gibi.

şimdi milyonlarca düşmanı olan adam öldü ve onun cinayetinden sorumlu tutulacak olan benim.

Bu, aylarca süren işkencenin ardından onun son bir "*siktir git*"ı.

Kapı açılır ve bir dedektif içeri girer. Polis memuruna bakar ve o hemen ayağa kalkar.

"Geri döneceğiz," diyor bana, gelecekte neler olacağına dair en ufak bir fikri bile olmadan.

Kendi başıma geçirdiğim her dakika kalbimde bir kara delik yaratıyor. İşte bu. Hayatım böyle olacak. Boşluk,

yalnızlık ve beni terk eden adamla ilgili olarak acı ve öfke arasında gidip gelen duygular.

Keşke beni hiç affetmeseydi. Böylece huzur bulamazdı. Aramızdaki her şeyin düzeldiğini hissetmezdi ve beni nefret etmek ve acı çektimek için kalırdı.

Bir kez daha ağlamaya başlayacağım sırada kapı açılır. Acı hiç geçmese de gözyaşlarımı zorlukla yutmayı başarıyorum.

"Bayan Mayer, merhaba." Dedektif elimi sıkar ama oturmaz. "Ben Dedektif Turner. Kaybınız için şahsen taziyelerimi sunmak istedim. Sizi bu kadar uzun süre burada beklettiğim için özür dilerim ve sabrınız için teşekkür ederim."

Sesinde, uzun süredir kadın düşmanı bir alanda çalışan ve kendini defalarca kanıtlamak zorunda kalan bir kadının sertliği var.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, bu odadan çıkıp gerçeğe dönmekten korktuğumu fark ederek.

"Achilles Duval'ın ölümü intihar olarak değerlendirildi. Artık gidebilirsiniz ve tekrar başınız sağ olsun."

Hepsi bu mu? Beni saatlerce burada tuttular, sonunda da zaten bildiğim bir şeyi söylediler. Duymak istediğim bu değildi. Sevdiğim adamın gerçekten ölmediğini ve tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğunu duymak istiyordum.

Evet, bir yanlış anlaşılma vardı, ama Achilles öldü.

"Bayan Mayer," diyor. "Bunu garajda bulduk. Üzerinde başka parmak izi olup olmadığını kontrol etmek için laboratuvara götürmek zorunda kaldık, ama şimdi işimiz bitti ve sanırım o bunu size vermek istemişti."

Bana plastik bir delil torbası uzattı. Torba küçüktü ve içinde daha da küçük bir kağıt parçası vardı. Bir defterden yırtılmıştı.

"Aman Tanrım," okurken hıçkırarak boğuluyorum. Kısa ve basit, tam da onun tarzı.

Ben bir hayalperestim, mon
trésor. Sen de bazen
denemelisin.

Alt dudağım titriyor ve barajın tekrar açıldığını hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diye bir gün boyunca beni sorgu odasında tutan insanlara söylüyorum ve aceleyle ayağa kalkıyorum. Yanımda hiçbir şeyim yok. Telefonum bile yok.

Achilles, acil servis ekipleri tarafından ceset torbasında götürölürken polisler beni evden aldı.

Sorgu odasından çıkarken kanıt torbasını acı içinde sıkıca tutuyorum. Eve nasıl gideceğimi bile bilmiyorum. Lanet olsun, şu anda bir sonraki nefesimi nasıl alacağımı bile bilmiyorum.

O olmadan bu dünyada nasıl yaşayacağım?

Elimde tutunabileceğim tek şeyin, bana yazdığı bir kağıt parçası olduğu bir dünyada.

Yukarı bakıyorum, karakolun halka açık resepsiyonuna girerken çökmek için çaresizce direniyorum. Aşağı baktığımda, sandalyelerde bekleyen insanları görüyorum.

"Nyx," diye seslenir Wren.

Gözleri kan çanağına dönmüş, bazılarının yüzünden gözyaşları akıyor, arkadaşları benim için buradalar.

Düşünmüyorum. Onlara doğru koşuyorum ve Wren'in kollarına atılıyorum. Bir saniye içinde, hepsi etrafımda toplanıyor. Herkes burada. Alex ve Xi. Peach ve Wren. Chris ve Ella.

Ayrıldığımız anda, Peach başımı ellerinin arasına alır.

"Achilles'in yerini kimsenin dolduramayacağını biliyorum," diyor kırık bir sesle, yanakları gözyaşlarıyla ıslak, "ama yalnız değilsin. Asla yalnız kalmayacaksın."

Bu sözler göğsümden bir başka çöküntü koparıyor. Nefes alamadığın ama ağlayamadığın sessiz bir çöküntü. Bu acı asla bitmeyecek.

İçinde bulunduğum fırtınaya ve beni çevreleyen karanlığa rağmen, Achilles'in o kadar nefret ettiği kader bana umut veriyor.

Hepimiz hala resepsiyonda dururken, bir grup polis memuru içeri girer, her grup ikişer kişi kelepçeli insanları getirir. Sıradan insanlar değil. Takım elbiseli adamlar, kelepçeli yürüdüklerini hayal bile edemeyeceğiniz adamlar, benim *gördüğüm* adamlar.

Ağzım açık kalır, şoktan gözyaşlarım durur. Eugene Duval.

Gözleri benimkilerle kesişti ve üst dudağı kıvrıldı. "Ne kadar da uygun, değil mi? Kendini öldürmeden önce her şeyi hazırlamış."

"*Kendini öldürdü*" sözleri hala beynimde kısa devre yapıyor. Achilles'in bunu yaptığı gerçeğine asla alışamayacağım, her ne kadar bunu yapabilecek biri olduğu şaşırtıcı olmasa da.

"Efendim, ilerleyin," arkasında duran memur seslenir.

Bana Circle'dan bir iyilik teklif eden avukat da oradaydı. O partiden bazı erkekleri tanıdım. Bazı kadınları. Çok fazla insan vardı.

"Vay canına," ön tarafta duran genç polis, uzaktan kumandayı alıp odanın köşesindeki televizyonun sesini açarken diyor. Haberler açık ve ekranın altında kırmızı bir son dakika haberi başlığı beliriyor, spikerin ağzı birkaç saniye açık kalıyor. Kendini toparlayıp devam ediyor.

"Akşam haberlerimizi son dakika haberiyle kesiyoruz. Beyaz Saray yarışı için önemli bir gelişme var. Partisinin başkanlık adaylığı için önde gelen adaylardan David Falcon, bir saat önce Maryland'in Stoneview kentindeki evinde tutuklandı."

Kulaklarım dikiliyor ve birlikte olduğum tüm grup da televizyona odaklanıyor. Aslında, Shadows grubu götürülürken tüm bölge televizyona odaklanmış durumda.

"Bu olay, ilk ön seçimlerin başlamasına sadece birkaç ay kala ve onun kampanya asistanlarından birinin de tutuklanmasından sadece birkaç hafta sonra meydana geldi. Bu son dakika haberini takip etmeye devam edeceğiz ve en son gelişmeleri size aktaracağız. Şimdilik, Stoneview'da canlı yayında olan muhabirimiz Cindy Goodman'a bağlanalım."

Muhabir hiçbir şey bilmiyor ve sunucunun sesi kesilene kadar yaklaşan ön seçimlerden bahsediyorlar.

"Üzgünüm Cindy, bazı güncellemelerimiz var... başka bir son dakika haberi. Amerika Birleşik Devletleri Başsavcısı Vanessa Godwin, büyük bir FBI operasyonu kapsamında gözaltına alındı..."

Haber devam ediyor, ama hepimiz birbirimize bakıyoruz. "Wren?" Peach, hiçbir şey anlamadan ve kaybolmuş bir şekilde soruyor, ki bu hiç de

"O," diye onaylıyor.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Kıkırdayarak gülüyorum. "Öbür dünyadan bile o adam kaos yaratmayı başarıyor."

"Nasıl?" diye soruyor Ella.

"Her şeyi hazırlamıştı. Bu sabah bana gönderdiği mesajda yazıyordu." Bana döner, sesinde duygu vardır. "Bu yüzden senin evine gittim. Bana söylediğine göre bir sorun olmalıydı. O zaman onu buldum."

"Tam olarak ne vardı onda?" diye sorar Xi.

"Korunan bir sabit disk. Hazırladığı listeler, kanıtlar, dosyalar üstüne dosyalar, Circle'daki tüm büyük oyuncularını ifşa eden dosyalar."

Tüm arkadaşlarına bakar. "Biz o işte yoktuk."

Başımı sallar, acıyı daha da bastırırım.

"Yıllar süren bir hazırlık süreciydi," diye bitirir. "Ama bence Hermes'i, Çember içinde kaos yaratmak, onları zayıflatmak için yem olarak kullandı, kimseyi suçlamak için değil. Ama sabit disk... Evet, o herkesin sonunu getirdi. Kanıtlarla birlikte. Bu sabah polise verdim."

Derin ve titrek bir nefes alıyorum. "Erm, kimse onun annesine nasıl ulaşabileceğini biliyor mu?" Tanrım, bu çok acı verici. "Bunu bilmesi gerekiyor. Ve... ve Sophie de bir gün bunu bilmek zorunda kalacak, ya da nasıl olursa olsun. Emin değilim."

Sophie bir erkek kardeşi ve hiç tanımadığı bir babasını kaybetti. Onun için kalbim parçalanıyor.

"Geri dönebilirler," diyorum Wren'e. "Sonunda."

"Evet," diye fısıldıyor. "Ama ne pahasına?"

Mutluluğumun, hayatımın, *her şeyimin* bedeli.

Kırk Birinci Bölüm

Nyx

Cenaze – Band of Horses

Aşil'in cenazesi, hayatımda yaşadığım en üzücü olay değil. Sevdiğim adamı garajda asılı bulduktan sonra. Annesini arayıp oğlunun öldüğünü haber verdikten sonra. Cenazeyi düzenledikten sonra. Son sözlerini defalarca okuduktan ve neden zamanında uyanmadığımı, affetmenin bir son olduğunu neden bilmediğimi düşündükten sonra... Cenaze, bitmek bilmeyen acı listemdeki başka bir olaydan ibaret. Ayrıca vasiyetinin icracısı ve avukatıyla da görüşmem gerekiyor. Sanırım bu da listeye eklenecek başka bir madde. Cenaze, hayatımın yeni kitabındaki başka bir sayfa. Achilles'in olmadığı bir hayat. Her günün bir öncekinden daha acı verici olduğu ve acının hiç bitmediği bir hayat. Uyuduğumda da orada, sabah uyandığımda da orada. Hiçbir şeyin anlamı yok, bu yüzden hayır, onun cenazesi yaşadığım en üzücü şey değil.

Kalabalık az. Resmi olarak duyurmadık, çünkü bu tür insanları çekmekten çok korkuyorduk. Hayranlar, düşmanlar, basın. Müzik camiası internette duygularını döküyor ve bazen kendimi yine bir hayran gibi hissediyorum, onun ne kadar dahi olduğu hakkında yazılan makaleleri takıntılı bir şekilde okuyorum. Sanırım onu bir şekilde hayatta tutmaya çalışıyorum. Onun hakkında okuyacak yeni bir şey olduğu sürece, onun gerçekten öldüğünü hissetmiyorum.

Ama o öldü.

Konuşan kişi Wren. Annesi gelmeyi reddetti. Zavallı Sophie veda bile edemeyecek. Bir bakıma, ben de onun Sophie'ye veda edemediğini hissediyorum ve bu daha da acı verici.

babası kefaletle serbest bırakılmadan hapiste yargılanmayı bekliyor, ama o pislik Achilles hakkında tek bir dürüst söz bile söylemezdi. Ve ben... onun adını ağlamadan söyleyemiyorum bile. Cenaze konuşması yapacak durumda değilim.

"Achilles," Wren birkaç dakikalık konuşmanın ardından sözlerini bitirir. Sesinde derin bir keder vardır ve ben ön sırada ağlıyorum, Kayla elimi tutuyor. "Senin hakkında söyleyebileceğim çok şey var. Sana söylemek istediğim çok şey var. Ama sana hak ettiğin huzuru vereceğiz. Huzur içinde yat, sevgili dostum."

Tanrım. Tanrım. *Tanrım*. Bu çok acıtıyor. Çok derin bir acı. O kadar gerçek ki gerçek ki bazen Achilles'in içinde hissettiği acı bu mu diye merak ediyorum. Eğer öyleyse, onu durdurmak için neden öyle davrandığını anlıyorum. *Keşke* dursa.

Cesedi Stoneview Mezarlığı'nın toprağına indirilmeden önce, en sevdiği kemanını kılıfıyla birlikte yanına götürüyorum. Bestelerini yaptığı keman. Bizim hakkımızda son konçertosunu yazarken elinde tuttuğu keman. *Mon trésor*.

Onu tabutunun üzerine koyuyorum, bir şekilde dengede tutuyorum. Ve tabutun indirilmesini izliyorum, başımı eğdiğimde gözyaşlarım açık toprağı düşüyor.

Ve böylece, yirmi üç yaşına basmadan bir hafta önce, Achilles Duval toprağı verilir.

Hayatımın aşkı yok oldu, onunla sonsuza dek bağı olan ruhum da öyle. Kalbimin mutlu atışları, onun tetiklediği kahkahalar, paylaştığımız aşk, her şeye rağmen bizim için yarattığı güvenlik, benimle kurduğu tutku. Hepsi bu tabutun içinde. Zamanın sonuna kadar kilitli.

Achilles'in olmadığı bir dünyada, ben boş bir kabuktan başka bir şey değilim, sıramın gelmesini bekliyorum.

Bir el benim elimi tutuyor. Peach'in eli. Ona dönüp gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum.

"Beni görebilseydi," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Değeri paha biçilmez bir kemanı mezarına koyduğum için beni azarlamak için tabuttan fırlamadığına şaşırıyorum. Muhtemelen bununla dalga geçirdi. Aklımı kaçırdığımı söylerdi."

O üzgün bir şekilde gülümser. "Muhtemelen."

Arkadaşları ve ben birlikte uzaklaşırken, Ella parmaklarımdaki elmas yüzüğü dikkatle inceler. O bir şey söylemez, ama ben söylerim.

"Onu buldum," diyorum, yanaklarım kızarıyor. "Onun eşyaları arasındaydı. Keman kutusunda."

"Bu bir nişan yüzüğü," diyor, şok ve şaşkınlık arasında.

Achilles'in ölümünden sonraki günlerde onun müzik odasında çok zaman geçirdim. Orada hala ona en yakın hissediyorum. Cesaretimi toplayıp çantasını açtığımda, kutuyu ve notu gördüm. İçinde bir yüzük vardı. İnce bir altın yüzük, her iki yanında iki küçük yuvarlak elmas bulunan küçük armut biçimli bir elmas. Zarif, çok sade ve mütevazı. Tam da benim için seçeceği türden bir yüzük.

O gün yeni bir dip noktaya ulaştım. Onun evlenme teklif edeceği gerçeği beni hiç heyecanlandırmıyordu, çünkü bu da benden çalınan bir şeydi. Onun nişanlısı ve bir gün karısı olarak onunla geçireceğim gelecek gözlerimin önünden kayboluyordu ve geriye sadece yüzük kalmıştı.

"Benim için olduğunu bilmiyorum," diyorum, şüphe birdenbire beni sarıyor. Onu bulduğumda benim için olduğunu hissetmiştim. Ama bunu yüksek sesle söylemek neredeyse aptalca geliyor. Benimle evlenmek isteseydi, belki de kalırdı. "Sadece... onu takmak istedim. Sanki o benimle birlikteymiş gibi hissediyorum." Gözlerim yine yaşlarla doluyor. "Aptalca. Çok aptalım. Kim bilir ne içindi. Neden bu parmağıma taktığımı bile bilmiyorum..."

"Tatlım, aptalca değil," Ella beni durdurmak için acele ediyor. "Sen onun hayatının aşkıydın. Tabii ki senin için. Başka kimse yoktu; başka kimse de olmayacaktı. Bu yüzük sana ait."

"Öyleydi," diye mırıldanıyorum yüzüğe bakarken. "Ben onun hayatının aşkıydım
hayatının aşkıydım."

Dudakları büzülür ve yüzünden daha fazla gözyaşı akarken başka bir yere bakar.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Buna alışamıyorum."

Chris onu kollarına alırken sessizce başımı sallıyorum. "Herkesi eve götürelim ve ateşin önünde ısınalım. Hepimizin buna ihtiyacı var."

Herkes arabalarına binerken, Alex'e gizlice onunla yalnız konuşabilir miyim diye soruyorum. Xi'nin gözleri üzerimizdeyken, biraz daha uzağa yürüyoruz.

"Alex, gramer ve benzeri konulara meraklısın, değil mi? Bu konularda gerçekten çok iyisin."

Kafası karışmış bir şekilde gülümser. "Evet, sanırım."

Çantamdan bir şey çıkarırım. Dedektif Turner'ın bana verdiği plastik kanıt torbası. Notu orada saklıyorum, ona dokunmadım, çıkarmadım çünkü zarar vermekten çok korkuyorum. Tek yaptığım, bulduğum ikinci notu eklemektir.

Ona notu gösteririm. "Bak, Achilles ve ben birbirimize söylediğimiz aptalca bir şey vardı. *Ben bir hayalperestim. Sen de bir ara denemelisin.*"

Notu işaret ediyorum ve o okuyor. "Bir şey fark ettin mi?" diye soruyorum.

Notu ve sonra tekrar bana bakar. "Yazım hatası mı yapmış?"

"Doğru. *Bazen* yazmış. Anlamı değişiyor, değil mi? Ne dersin?"

Bana bakar, gözlerindeki acıma duygusunu görmezden gelmeyi tercih ederim. "Teknik olarak evet, ama 'bazen' ile 'bazen' çok sık yapılan bir hatadır."

"Biliyorum, *biliyorum*," diyorum sabırsızca, midemde bir şey kaşınıyor. "Ama Achilles ve ben bu hatayı yapmadık çünkü bu söz her zaman aynıydı. Ve o *iki* not yazdı. Biri garajdaydı, diğeri ise keman kutusundaki yüzük kutusundaydı. Bu hatayı bir kez değil, iki kez yaptı. Peki, neyin değiştiğini söylersiniz? Bazen/bazı zamanlar. *Anlam* farkı nedir?"

Durumumdan dolayı üzüntüyle ağzını büküyor, ama bu sefer beni yalanlamıyor. "Tekrar söylüyorum, *teknik olarak*, *'bazen* denemelisin' demek, gelecekte bir noktada denemelisin anlamına gelir."

"Doğru, ve biz de birbirimize böyle derdik."

O başını sallar ve devam eder. "*Bazen* denemelisin, zaman zaman denemelisin anlamına gelir. Sadece gelecekte bir kez değil."

"*Aynen öyle*," diyorum. Midemdeki o şeyi nihayet tarif edebiliyorum. Umut. "Bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Bana ara sıra hayal kurmaya devam etmemi, umudumu kaybetmememi söylüyordu, değil mi? Bu önemli bir şey olabilir. Ya... Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama ya..."

"Nyx," diyor ve elimi eline alıyor. "Bence şu anda kaygan bir yokuş aşağı gidiyorsun. Nedenini anlıyorum. Acı çekiyorsun ve bu sana iyi geliyor. Umut harika bir duygu. Ama bu yolun sonunda seni bekleyen tek şey hayal kırıklığı ve nihayetinde daha fazla acı. Zor olduğunu biliyorum. Çok zor ve ben de onun hala burada olmasını dilerdim. Bunu birlikte atlatacağız, ama bu şekilde değil. O gitti, tatlım."

Bir adım geri çekiliyorum, gerçekten delirdiğimi fark edince kalbim sıkışıyor.

"Hiçbir anlamı yok. Sen öyle düşünüyorsun," diyorum hayal kırıklığıyla, ama onun haklı olduğunu biliyorum.

"Bence Achilles çok acı çekiyordu ve zaman zaman bu acıyı hafifletmesine yardım eden tek kişi sendin. O kişi sendin. Bence kendini yolun sonunda buldu ve o anda aklında olan tek kişi sendin. Bu yüzden sana bunu bildirmek için bir not yazdı." Başını sallıyor, benim için güçlü kalmaya çalışırken sesi titriyor ve ona bunu yaşattığım için kendimi çok kötü hissediyorum. "Onun aklından ne geçtiğini ancak tahmin edebilirim... yaptığı şeyi yapmak için. Evet, o gece yazdığı her iki notta da, içinde bulunduğu durum nedeniyle yazım hatası yaptı."

Kafamı sallayarak kendi kendime gülüyorum. "Tabii ki. Özür dilerim." Notları çantama geri koyuyorum. "Bunun için çok üzgünüm."

"Özür dileme. Yas tutuyorsun. Her adımda yanında olacağım." Beni sıkıca kucaklar ve birlikte arabalara geri yürürüz.

Göl evinde, yedi kişi Achilles hakkında hikayeler paylaşıyoruz. Gülüyoruz, onun en sevdiği viskiyi içiyoruz ve kısa bir an için kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum. O gece benimle kalanlar Ella ve Chris. Ertesi gece Peach ve Wren. Sonra Xi ve Alex. Bu haftalarca devam ediyor ve bazen kızlardan biri benimle yatmak zorunda kalıyor. Her sabah, boş bir yatakta ya da arkadaşlarımdan birinin yanında olduğumu fark etmeden önce, onun burada olduğunu düşünerek uyanıyorum. Çoğu zaman, ben...

Kendime geldiğimde merdivenlerden aşağı koşuyordum, onu suçüstü yakalayacağımı düşünerek, onun çoktan kaçtığını unutmuştum.

Haftalar geçiyor ve Hermes adında anonim bir öğrenci hesabının dünyanın en büyük gizli topluluğunu çökerttiği haberleri çıkıyor. İnsanlar tutuklanıyor, ama çoğu zaman Gölgeler birbirlerine düşman oluyor ya da mafya, kendilerini korumak için çaresizce konuşmadan önce onları öldürüyor.

Halk *Hermes Dosyalarını* görmek için yalvarır, ama dosyalar bize asla açıklanmaz. Tek bildiğimiz, Achilles olmasaydı kimsenin bilemeyeceği elit dünyadaki suç şebekeleri. Bazı kadınların zorla üye yapıldıkları ve artık özgür oldukları ve faillerini dava etme hakkına sahip oldukları. Diğer kadınlar suçlara ortak olmuşlardı, ama bazıları son anda taraf değiştirmeyi başarmış ve paçayı kurtarmışlardı. Örneğin, annem hiç tutuklanmadı.

Bütün bunların boyutu ne? Gerçekten bilmiyoruz, ama tek düşünebildiğim, o aramızda olsaydı ne kadar mutlu olacağı. Hedefine ulaşmıştı, öyleyse neden, lanet olsun, *neden* bizi terk etti?

Sophie ve ben, Achilles'in vasiyetinde adı geçen tek iki kişiymişiz. Her birimiz onun servetinin yarısını miras alıyoruz ve tanrım, bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük servet. Göl evi de benim olacak, görünüşe göre ev onun adına kayıtlıymış, babasının adına değil. Ayrıca en değerli şeyi de alacağım... onun eserlerini. Her iki konçertosu da benim olacak. Hem parasal hem de sanatsal açıdan dünyanın en zengin kadınlarından biriyim, ama içimde sonsuz bir hüznün var. Aslında, sürekli midem bulanıyor, kusuyorum ve yemek yemeyi bırakın, yaşamaya bile cesaret edemiyorum.

Bir süre sonra en zor şey oluyor: Hayat devam ediyor.

Achilles ne kadar güçlü olursa olsun, o öldüğünde dünya dönmeye devam etti. Sadece benim dünyam durdu.

Her şey küçük şeylerle başlar. Mutfaktaki lavabo tıkanır ve bir tesisatçı çağırmam gerekir. Bu, beklemediğim yeni bir etkileşimdir ve Achilles burada değildir. Sonra New York'taki kulak doktorundan bir telefon gelir, çünkü işitme cihazım hazırdır. Onu alıp eve dönerim, ama hiç takmam, çünkü Achilles'in sesi işitme cihazımla duyduğum ilk ses olmadığı bir hayatı yaşayamam.

Birkaç ay sonra derslere geri dönmem gerekiyor. Achilles, hayallerimden vazgeçersem mezarında ters dönerdi, ama pazartesi günleri orkestra provalarında o yok.

SFU'ya geri dönmek tahmin ettiğim kadar zordu. Herkesin yakın olmak istediği kişiyi kaybetmiş olan tüm üniversite yas tutuyordu. Ölümü onu üniversitenin kralından efsaneye dönüştürdü. Ben geri dönmeden önce orkestranın onun için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduğunu da öğrendim. Öğrenci gazetesi onun hakkında bir makale yazdı, ama onu tanımadıkları için makale yalanlarla doluydu. Öğrenciler, o hiç kimseyi sevmezken, sanki onun arkadaşımıymış gibi onun hakkında konuşuyorlar. Uydurma anıları paylaşıyorlar, etkileşimlerini çarpıtıyorlar. Ama koridorlardaki fısıltılar en kötüsü. Çünkü bazıları, Achilles'in benimle tanışmadan önce intihar eğilimi olmadığını şiddetle savunuyorlar. Ve ben onları görmezden gelmek zorundayım, çünkü o onlara zaman ayırmazdı ve ben de ayırmazsam onun gurur duyacağını biliyorum.

Babam rehabilitasyondan sağlıklı ve iyi bir şekilde geri döner, ancak Achilles onun özverili davranışının sonucunu göremez. Babam Kuzey Kıyısı'nda bir karavan dışında hiçbir şey istemiyor, ben de ona bunu sağlıyorum. Kısa süre sonra, o büyük göl evinde tek başıma kalıyorum ve arkadaşlarımız haftada bir kez beni ziyaret ediyor.

Kış bahara, bahar yaza dönüşür ve yeni okul yılında orkestramızın solisti olarak seçilirim. İşte o zaman en üzücü şey olur. O benimle birlikte kutlamak, benimle birlikte verdiği emeklerin karşılığını almak için burada değildir, ama yine de başardığım şeyden gurur ve mutluluk duyarım. Ve o gün, yaşamaya devam ederim.

Eve gidiyorum, onun kıyafetleri artık onun kokusunu taşımıyor ve ben yaşamaya devam ediyorum.

Bazen, bu evde çektiğimiz videolarımızı izlerim ve onun sesi bana yabancı gelir, çünkü ben onsuz yaşamaya devam ediyorum.

Bir gün sabah uyandığımda, elim onun yatağının tarafına gitmiyor. Artık benimle birlikte olmadığını biliyorum... ve yaşamaya devam ediyorum.

Onsuz devam eden bu hayat, bana gerçekten son gibi geliyor.

Kırk İkinci Bölüm

Nyx

Sonsuzluk – Alex Warren

Achilles'in cenazesinden bir yıl sekiz ay sonra...

Konser salonuna girerken elimi tutuyorsun ve bazı öğrencilerin ebeveynlerinin sana hayranlık duyarak bakmasına gözlerini deviriyorsun. Dahi Achilles Duval da onlarla aynı odada. Koltuğuna giderken, beni güldüreceğini bildiğin bir şey söylüyorsun ve ben diğer mezunlarla birlikte sıraya giriyorum. Sahneye çıktığımda tek baktığım kişi sensin. Gururla dolu gözlerin beni ayakta tutuyor ve ben sadece bana öğretmek için harcadığın sayısız saatleri kutlamak için buradayım. Sen olmasaydın bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Ben kepimi fırlatmak üzereyken bana o sinir bozucu derecede seksi göz kırpmalarından birini yapıyorsun ve konser bittiğinde ilk koştuğum kişi sensin.

Achilles, mezun olmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Benimle gurur duyacaksın

Seni seviyorum.

Hala bazen rüya görüyorum.

Defterimi kapatıp masamın üzerine bırakıyorum. Her zaman son bir kez başlığını okurum.

Ben bir hayalperestim. Sen de bazen denemelisin.

Onun dediğini yaptım. Bazen defterimi açıp, sanki o hala buradaymış gibi ona mektup yazıyorum. Bu, terapistimin her zaman bahsettiği ikinci yas dönemi olan, onsuz hayatın tadını çıkardığım için duyduğum suçluluk duygusunu hafifletiyor. Onun bir parçası hala benimlemiş gibi hissetmemi sağlıyor ve

onun son arzusunu yerine getireceğim anlamına geliyor. İlk mektuplar sayfalarca uzundu, ama neredeyse iki yıl sonra, kısa ve öz tutuyorum. Acıya çok uzun süre kapılmamak iyi geliyor.

Ön bahçede bir araba kornaya basarken cüppemi alıyorum. Peach beni mezuniyetime götürmek için geldi.

"Ve son olarak, lütfen yetenekli solistimiz Nyx Mayer'i alkışlayalım."

Adım okunduğunda midem ters dönüyor. Sanki yetenekli solist ben değilmişim gibi. SFU Müzik Okulu'nun konser salonunda ayağa kalkıyorum ve gözlerimle kalabalığın içinde babamı arıyorum. O ve Lena bana gülümsüyor, el sallıyor ve etraflarındaki insanları cesaretlendiriyorlar.

Bayan Oakes'ın elini sıkarken içimden gülüyorum. Ona konuşma yapmayacağımı önceden söylemiştim ve o da anlayışla karşıladı. O zamanlar Achilles'e olanları duyduğunda çok üzülmüştü ve bu orkestra onsuz eskisi gibi olamadı.

Josh da diğer öğrenciler arasında beni bekliyor, o da şapkasını takmış ve sahneden indiğimde bana sıkıca sarılıyor.

Bugün sadece benim mezuniyet günüm değil. Bu sabah, basın "Sessiz Çember Duruşmaları" olarak adlandırdığı davanın son sanığına karar verildi. Ömür boyu hapis cezası. Yargılanan son Gölge'ydı. Gerçekten önemli biri değildi, ama birçok suç işlemişti. Sonunda tüm bunları geride bırakabileceğimi hissediyorum. İhtiyacım olan türden bir kapanış oldu.

Bazı soruların cevabı asla bulunamayacak. Özellikle de kendime sürekli sorduğum soru: *Neden?* Neden hepsini ifşa etmek üzereyken gitmek zorunda kaldı? Yeni bir şeyin başlangıcı olacakken? Bu ona umut vermesi gerekirdi. Bir süre Wren kendi cevabını sürdürdü. Çember onun Hermes olduğunu biliyordu ve dosyalar ortaya çıktığı anda onu öldüreceklerdi, bu yüzden hepimizi kurtarmak için kendi başına karar verdi. Bilmiyorum, mümkün olabilir.

Bildiğim şey, depresyonun bir hastalık olduğu ve Achilles'in içinden gelen duyguları kontrol edemediği. Ben de edemedim. Bu konuda çok çalışmam gerekti. Benim davranışlarımın onun davranışlarıyla hiçbir ilgisi yoktu. O, kendisinden daha güçlü bir şeyle mücadele ediyordu. Fizyolojik olarak, yardım almadıkça bu savaşı kazanması mümkün değildi. Yardım alsa bile, ne olacağı belli olmazdı. Achilles Duval güçlü bir adamdı, ama kendi zihnine karşı güçsüzdü.

Parmağımdaki nişan yüzüğüne bakarak kendi kendime gülümsüyorum. Kimse hayatımın aşkının yerini dolduramaz, ama her şeye rağmen yoluma devam edeceğim.

Ailem ve arkadaşlarımın yanına gitmek için sahneden iniyorum, ama bir şey dikkatimi çekiyor. Achilles'in annesi burada. Cenazeden sonra benimle hiç iletişime geçmedi, telefonlarımı hiç açmadı ve yavaş yavaş birbirimizin hayatından kaybolduk. Yanında küçük bir kız var. Sophie. Neredeyse iki yıl önce, lokantanın arkasında gördüğümünden beri çok büyümüş. Sarı saçları uzamış ve çelik gibi gözleri beni donduracak kadar etkileyici.

Onlar onunkiyle aynı. *Tamamen* aynı. O benim yönüme bakıyor ve bana göz kırpmıyor. Ve bir an için, o da bizimle birlikte odada, benim nefret ediyormuş gibi yaptığım ama aslında çok sevdiğim o şekilde bana göz kırpmıyor. Yüzümden tek bir gözyaşı damlıyor ve ben onu silmiyorum, neredeyse içten gelen acıyı zevkle hissediyorum. Uzun zamandır onun yokluğunu bu kadar güçlü hissetmemiştim.

"Çok tatlı değil mi? Ona bunu ben öğrettim."

Arkamdaki ses nefesimi keser. Sophie'ye göz kırparım ve o bana parlak bir gülümsemeyle karşılık verir. Bana değil, arkama. O göz kırpmaya gibi, bu da benim için değildi. O...

Yavaşça arkamı dönüyorum, midem bulanıyor, zihnim bana deli olduğumu haykırıyor. Bunun, eskiden kendime yaptığım numaralardan biri olduğunu. Sophie'yi görmek beni birçok adım geriye götürdü.

Ama sonra gözlerim onun gözleriyle karşılaşır. Kokusu beni sarar. Yüzü... Saçları, kendini beğenmiş gülümsemesi. *Tamamen* aynı. Hiç değişmemiş. *Hayatta* olması ve tam önümde *durması* dışında.

"Mezuniyetin için tebrikler, *mon trésor*. Hayalperest olmaya devam ettiğin için seninle gurur duyuyorum."

Ona göz kırptım, kalbim hızla atıyordu, başım dönüyordu ve görüşüm daralıyordu. Bacaklarımdaki tüm hissi kaybettim, bir elimi uzattım, beni ölü ağırlık gibi yere düşmekten alıkoyacak bir şey arıyordum.

Hiçbir şey bulamadım ve o, kolunu belime doladı.

"Hey, hey, nefes al," diye sakın bir sesle emrediyor. "Ben buradayım." "Sen... sen..."

"Nefes al," diye tekrarlar, ona hiç benzeyen sakın bir sesle. "Şoku atlatman için buna ihtiyacım var."

Derin bir nefes alır, ben de onu taklit ederim, ciğerleri açıkça çalışıyor. *Yaşayan* bir adam gibi.

"Hayattasın," derim nefes verirken.

"İnan bana, *mon trésor*, az önceye kadar değildim."

Elimi göğsüne koyuyorum ve hissediyorum. Kalbi *atıyor*.

"Achilles Duval." Ağzımdan bir hıçkırık patlar. "Ölümünde bile bana işkence ediyorsun, seni *lanet olası pislik!*"

"Anne!" arkasında küçük bir ses bağırıyor.

Küçük bir kız babamdan bana doğru birkaç adım sendeleyerek gelip bacağıma sarılınca ikimizin de gözleri aynı anda büyüdü. Henüz düzgün yürüyemediği için onu kaldırması için içgüdüsel olarak ona bıraktım ve enerjim biraz geri geldi. Onun önünde bayılmamam gerekiyordu.

Kızın başının üstünde iki örgü şeklinde toplanmış kısa siyah saçlarına, geniş kahverengi gözlerine bakar ve sonra bakışları bana döner.

"Nyx," der, neredeyse bir tehdit gibi gelen derin sesiyle. "Bu kim?"

"Bu Lyra," diye boğuk bir sesle cevap verdim. "Kızım."

Ağzı açık kalır. Lyra'nın Achilles'in kızı olup olmadığını kimsenin sorgulayacağına imkan yok. Gözleri onun gözleri gibi olmayabilir, ama güzel aristokratik özellikleri, konuşmasa bile tavırlarında görülen kibir, yaydığı güven ve güç. Hepsi ondan geliyor.

"Onu, Yunan kahramanı Achilles'in çocukken çaldığı lirden esinlenerek isimlendirdim. O lirini çok, çok severdi," diye sonunda söylüyorum.

Kırk Üçüncü Bölüm

Aşil

bir silütle dans ediyor – Dominic Donner

Nyx, benim hala hayatta olduğumu öğrenmenin en büyük şok olduğunu söyleyecektir, ama ben ikinci bir kızım olduğunu öğrenmenin de hemen ardından ikinci sırada geldiğini düşünüyorum.

Göl evindeki *yatağımızda* yatıyoruz ve hala burada olduğuma inanamıyorum, başı göğsüme yaslanmış, burnuma plajın ve güneşin kokusu geliyor. *Burası* evim gibi geliyor.

Annem Sophie'yi, Lena da Lyra'yı mezuniyetten sonra aldı, böylece Nyx ve ben konuşabildik. Ama ön kapıdan içeri girdiğimiz anda, birbirimizle yeniden bağ kurma ihtiyacı tüm soruları bir kenara itti. Onun vücudunu, yeni yara izlerini, hamilelikten sonra değişen kıvrımlarını yeniden keşfettim. Her zamanki gibi muhteşem, her zamanki gibi çekici... tam *benim* gibi. Kaburgalarını okşadım ve oradaki dövmeyle tekrar okudum. *Ben bir hayalperestim*. Onun tek ve tek dövmesi.

O, çarşafı göğsüne sıkıca tutarak oturur. Hâlâ bana bir hayaletmişim gibi bakıyor ve bir bakıma, onun için öyleyim.

"Neredeydin?" Boğazı düğümlenir, gözyaşlarını silerek. "Achilles, neredeyse iki yıl boyunca bana tek bir yaşam belirtisi bile veremedin, ne oldu? Kimsenin çekmemesi gereken bir acıyı bana çektirdin?"

Ben de oturup yastıklara yaslandım. En iyi tarafıma geri dönmek garip ama tanıdık geliyordu. Onsuz geçirdiğim geceleri saydım, her sabah uyanıp ona ulaşabileceğimi umuyordum. Beklemek hayal edilemezdi. Özlem işkence gibiydi.

"Ortadan kaybolmam gerekiyordu," diyorum sonunda. "Kendime, Çemberi yok edeceğime söz vermiştim ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı, o da

orijinal planıma devam ettim. Ama hepsi benim Hermes olduğumu biliyordu. Babam o gece kendi ağzıyla söyledi, hepsi benim ölmemi istiyordu. Onları dünyaya ifşa ettiğimde, tıpkı o olaylar sırasında birbirlerini öldürdükleri gibi beni de öldüreceklerdi. Kendi elimle ölmek istedim."

Gözlerimde bir şey arıyor. Eskiden hissettiğim o acıyı.
Bulamayacak.

"Ama sen ölmedin," diyor. "Saklandın."

"Saklanmak planın bir parçası değildi. Sadece ölüm vardı."

Kaşları çatılır, yüzü buruşur. "Achilles, bu nereye varacak? Ya bana gerçeği söyle ya da git. Yıllarımı kendimi yeniden toparlamak için harcamadım ki sen her şeyi yeniden parçalasın."

"O sabah, ölmeye hazırdım Nyx. Kurtuluşu istiyordum. Wren'e sabit diskinin yerini ve her şeye erişmek için gerekli şifreyi mesaj attım. Sonra garaja gittim ve yüzümde bir gülümsemeyle öldüm, senin Çember'den çıkacağını ve seninle Sophie'nin sonsuza kadar güvende olacağını bilerek. Hepsi bu. Planım buydu. İyi hissettirdi, değil mi? Ama sonra ambulanstaki lanet bir ceset torbasında uyandım."

Gözleri büyüdü.

"Meğer ben pek çok şeyde iyiyim, ama kendimi asmak bunlardan biri değilmiş. Beni öldü sandılar. Ben de öldüğümü sandım, inan bana. Ama ölmemiştim. Beni hastaneye götürdüler ve tek istediğim seninle telefonda konuşmaktı. Sana iyi olduğumu söylemeleri için. Ölüme bu kadar yaklaşmak bana bir ders verdi. Bir daha asla bunu yapmak istemedim. Seni bir daha göremeyeceğim düşüncesi kalbimi parçalıyor gibiydi. Ama seni aramadılar. Onun yerine Dedektif Turner geldi. Onu hatırlıyor musun?"

"Evet, evet, tabii ki hatırlıyorum. *Her şeyi* hatırlıyorum."

"O dedektif bir gün özel ajan olmayı hedefliyor ve tüm suç örgütlerinin peşinde. Circle'ı duymuştu ama bir muhbirden benim Hermes olduğumu öğrenene kadar hiçbir şeyi kanıtlayamamıştı. Her şeyin benden geldiğini biliyordu ve tanık koruma programına girmem gerektiğini söyledi."

O nefesini tuttu. "Tanık koruma programına mı girdin?"

"Hayır," diye homurdandım. "Onu görmek ve sana neler olduğunu anlatmak istediğimi söyledim, ama o, herkesin güvenliği için, peşinde olduğu son kişi adalete teslim edilene kadar ölü kalmam gerektiğini söyledi. Operasyondan sonra tam bir kaos yaşanmaması için beni ortadan kaldırmak istedi. Bu yüzden ortadan kaybolmam gerekiyordu, yoksa dosyalara koymadığım insanlar, arkadaşlarımız ve *sen*, Çember'in geri kalanıyla birlikte mahvolacaktınız."

Gözlerinde anlayış görüyorum. Son Gölge bu sabah suçlandı. Bu yüzden öğleden sonra onun mezuniyet törenine gittim. Bir dakika daha bekleyemezdim.

"Peki seni nereye gönderdi?"

"Onunla pazarlık yaptım. Sophie'nin yanına Fransa'ya gitmeme izin verirse ona daha fazla bilgi vereceğimi söyledim. Ve o da kabul etti."

Elini elimde tutarak devam ettim. "Nyx, o gece ormanda, Sophie'yi tekrar görmek yerine içgüdüsel olarak seni seçtim. O sabah hastanede, ikinizi de kurtarmak için onu seçtim. Her iki seferde de düşünmedim, sadece harekete geçtim. Turner'a onun teklifini kabul ettiğimi söylediğimde, Çember tamamen ortadan kaldırılana kadar seni göremeyeceğimi biliyordum. Tek istediğim, keman kutumun içindeki yüzük kutusuna bir not koyması ve sana da benimle birlikte bulduğunu söyleyen başka bir not vermesi idi. İzin verilen tek iletişim bu idi ve sana bir şey ilettiğimi, hele de hayatta olduğumu belli edemezdim."

Sol elini tutuyorum, parmağımdaki nişan yüzüğünü oynatıyorum.

"Anladın, değil mi? Yazım hatamı. Bir şeyler olduğunu biliyordun."

"İlk başta öyle olduğunu düşündüm," diye itiraf ediyor. "Ama sadece senin hatıralarını canlı tutmak için hayal kurmaya devam ettim, Achilles. Bir süre sonra, bunu uydurduğumu, o gün sadece acı çektiğin için hata yaptığımı düşündüm."

"Yine de," diyorum şakacı bir şekilde, "evet dedin." "Neye evet?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Elini yüzünün önüne getiriyorum. "Benimle evlenmeye."

Gülümsememek için çaresizce çaballıyor. "Sen sormadın ki."

"Oh, ama sordum. Sordum, biliyordun."

"Sormadın, Achilles."

İpucunu anlıyorum ve yüzüğü parmağından çıkarıyorum.

"Nyx Mayer, eğer sen de benim gibi ilişkimizde yeterince iniş çıkış yaşadığımıza inanıyorsan ve sonsuza kadar birbirimizi sevmeye hazırsan, benimle evlenir misin?"

"Yardım alıyor musun?"

Sorgulayan bakışlarım onu devam ettirir. "Depresyonun için. İntihar düşüncelerin için. Yardım alıyor musun? Hayatta kalmış olabilirsin, ama *denedin*. Ve bu görmezden gelinemeyecek kadar önemli."

Onun bu kadar açık sözlü olması beni biraz şaşırttı. Sanırım kendi başına hayatta kalmak zorunda olduğunda böyle oluyor. Benim küçük korkak kedim bir dişi aslana dönüştü ve artık kendini korumaktan korkmuyor.

Başımı sallıyorum. "Evet. Terapi. İlaçlar. Yardım alıyorum. Sophie için tam anlamıyla bir baba olmak istedim ve senden uzakken bir şeyler başarmak, gittiğimden daha iyi bir şekilde geri dönmek istedim. Ve başardım, bebeğim. Söz veriyorum. Karanlığı uzak tutuyorum, ilaçlarımı alıyorum ve birine danışıyorum. Sonsuza kadar iyi hissedecek miyim? Bunu söz veremem. Ama elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz verebilirim."

O başını sallarken gözyaşları yüzünden akıyor. "O günü, o acıyı bir daha asla yaşayamam. Anlamıyorsun..."

"Üzgünüm." Bir gözyaşını öpüyorum, sonra bir diğerini, ve o farkına bile varmadan, yüzünü öpücüklerle kaplıyorum. Her öpücük arasında ne kadar üzgün olduğumu fısıldıyorum.

Kız sırt üstü düşer ve kıkırdar. "Tamam, tamam. Anladım!"

Onun yüzünün üzerinde durup, sesim beklenmedik bir şekilde ciddileşir. "Son yıllarda yaşadıklarını telafi edecek hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum

"

Gözleri büyük bir hüznle bulanıklaşır ve benim yüzümden çektiği acı yüzünden kalbim parçalanır.

"Ama ben buradayım," diyorum boğuk bir sesle. "Buradayım ve seni bir daha asla terk etmeyeceğim.

Ne seni, ne Sophie'yi... ne de kızımızı."

Gözlerimin içine, ruhumun derinliklerine bakar.

"Bana inanıyor musun?" diye sorarım.

Korkuyorum. Onu tekrar kaybetmekten o kadar çok korkuyorum ki, ensemden soğuk terler hissediyorum.

"Beni geri kabul etmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum, ikimiz için de çok zor hale getirdiğim halde beni sevmeye devam etmek için kendini zorlamana gerek yok. Lyra'yı şimdiye kadar tek başına büyüttün. Bana *ihtiyacın* olmadığını biliyorum."

Başını çevirmeye çalışıyor ama ben nazikçe yanağını avuçlayarak bana bakmasını sağlıyorum.

"Nyx. Bu konuşmayı yapacağız. Mezuniyette benimle konuşmaktan kaçındın, ben arkadaşlarımızla yeniden bir araya gelirken uzaktan izledin. Anlıyorum, herkes için kabul etmesi zor bir durumdu, bu yüzden hepsinin kendi anlarını yaşamasına izin verdin. Ama sonra çocukları *konusabilmek* için anne babamıza bıraktık ve buraya gelir gelmez üstüme atladın. Kabul ediyorum, ben dayanılmaz biriyim..."

Gözlerini devirdi. "Dayanılmaz de."

"Benimle konuşmayı dene."

Bir an durur ve beni yine mükemmel aşkımıza özlem duymaya bırakır. Orada, hemen orada. Parmak uçlarımla dokunabilirim ama yakalayamam.

"Sinir krizi geçireceğim," diye fısıldayarak itiraf etti. "Ve Lyra'dan beri kendime bunu izin vermedim."

"Anlıyorum, ama..."

"Hayır, anlamıyorsun."

Beklemediğim bir güçle beni kendinden uzaklaştırır ve ben yatağa yuvarlanırım, onun alana ihtiyacı olduğunu anlarım.

"Anladığınızı *sanıyorsunuz*, ama sen orada değildin. Ben büyürken de, Lyra'nın hayatının ilk aylarında da değildin. O, benim annemden daha iyisini hak ediyor. Durumundan, sahip olduklarından mutlu olan birini hak ediyor. Ne kadar zor olduğunu ya da ona tüm dikkatimi vermem gerekirken kaç kez vazgeçmek üzere olduğumu itiraf *edemem*."

Nyx'i o kadar süre görmemek acı vericiydi ama onu bu halde görmek daha da acı verici. Kalbimi bıçaklamak bile daha az acı verirdi.

Ayağa kalkıyorum ama ondan uzak duruyorum, kaçacağından çok korkuyorum.

"Benimle birlikte yıkılabilirsin, *mon trésor*. Her zaman. Aşkımızın amacı budur. Zor zamanlarda itiraf edebileceğin, en derin sırlarımızı ve utançlarımızı paylaşabileceğimiz güvenli bir yer. Kimse

asla bizim ilişkimizin kutsallığı içinde paylaştıklarımızı bilmek zorunda kalmaz. Sen üzgün olduğunda seni neşelendirebilirim. Sen benim için bunu yarattın, ben de senin için aynısını yapacağım. Bu, yaşamak istememi sağlayan şey."

"Ama sen yaşamadın," dişlerini sıkarak, gözyaşları yanaklarından akmaya başlarken, "ve ben yalnızdım."

Boğazım düğümlenir ve kelimeleri zar zor söyleyebilirim. "Seni koruduğumu sanıyordum."

Bir adım öne çıkmaya çalışıyorum ama o başını sallıyor.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Seni kaybetmek. Hamile olduğumu öğrenmek." Hıçkırarak ağlar. "Beni bir bebekle baş başa bırakıp gittiğin için senden nefret etmekle, en azından huzur içinde olduğunu düşünmek arasında gidip gelmek. Aklımdan geçen düşünceler."

Güzeli yüzü en sevimli ve masum şekilde buruşuyor, ama benim gözümde öyle göründüğünün farkında değil. Suçluluk duygusu yayıyor.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyordum. Peach ve Lena ile yaptığım konuşmalarda... şeyden bahsetmiştim... saklamamaktan..." Ciğerlerinden bir hıçkırık patlak verince nefesini tuttu.

Yüzünü elleriyle gizlemek üzereyken, aramızdaki mesafeyi kapatıp, öne doğru eğilirken onu kucaklarım.

"Anlıyorum," diye boğuk bir sesle söylüyorum, elimi saçlarına gömüp yüzünü göğsüme bastırıyorum. "Kimse seni suçlamazdı, Nyx. Ben kesinlikle suçlamazdım."

"Nefretten acıya, aciden özlemeye geçip durdum. Tek istediğim senin orada olmandı. Ve bu konuda hiçbir şey yapamadım," diye ağlıyor. "Bunu yapabilir miyim bilmiyordum, ama senden geriye kalan tek şey buydu. Senin bir parçanı sonsuza kadar benimle kalacaktı. Açıkça söylemek gerekirse, intihar girişiminden dolayı seni suçlamıyorum. Depresyonla mücadele etmek için seçtiğin yoldan dolayı seni asla suçlamam. Bu bir savaş, bir muharebe değil. Bunu anlıyorum. Ama *tanrım*, bunca zaman hayattaydın ve tek kelime etmedin."

Saçlarını okşayarak, başının üstüne öpücük konduruyorum. "Özür dilerim. Çok cesursun. Tanıdığım en cesur kadınsın. Bunu hep biliyordum."

Beni tekrar itiyor ve ben bunu hissediyorum. Onun yaşadığı o dalgalanmayı. Bana ihtiyaç duyması, benden nefret etmesi. Onun için acı çekiyorum,

Gözlerimin arkasında bir baskı hissediyorum ve sürekli göz kırpıyorum. O geri çekiliyor ve göz kapaklarımdan yaşların süzüldüğünü hissediyorum.

"İnsanlar sensiz *yaşamaya devam etti*. Sence bu bizim için kolay mıydı? Peach ve Wren düğün tarihlerini belirlediler. Xi ve Alex dünyayı dolaştılar. Ella'nın artık iki dans stüdyosu var. Chris en yakın arkadaşıyla kendi hukuk bürosunu kuruyor. Ve hepsi benim yanımda oldular. Onlar *bu* kadar çaba sarf ederken, benim içim hala boşlukla dolu olduğu için ne kadar suçluluk duyduğumu tahmin edebiliyor musun?"

Arkadaşlarım bana tüm bunları daha önce anlatmıştı, ama bunların hepsinin bensiz gerçekleştiğini bilmek şimdi de acımı hafifletmiyor. Kaçırdığım ve asla geri alamayacağım yıllar için kalbimde bir boşluk var, ama hiçbir şey onun acısıyla kıyaslanamaz.

"Nyx, *çok* üzgünüm," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Bir adım daha atıyorum ve onu takip ediyorum, ama vücudumda hiç güç yok, ruhum burada kaybettiğimi hissediyor. Onun ayaklarının dibine diz çöküyorum ve kendimi onun beline sarılırken, alnımı karnına dayarken görüyorum, sanki bedenimden çıkmışım gibi.

"Bebeğim,

lütfen..."

"Achilles..."

"Bana *ihtiyacın* yok. Kendi başına hayatta kaldın ve ben de buna hiç şüphe duymadım. Bana *ihtiyacın olup olmadığı* bile önemli değil. Ama beni seçiyor musun?"

Elini saçlarımı okşarken, ben de başımı kaldırıp ona baktım.

"Beni seç. Sana yalvarıyorum, beni geri kabul et. Şimdi olmazsa, bir gün olsun. Bekleyeceğim. Ne kadar süre gerekiyorsa bekleyeceğim. Bir gün beni geri kabul edeceğin umuduyla *yaşayacağım*. Ben bir hayalperestim, hayal kurmaya devam edeceğim."

Onun yüzüğünü küçük parmağıma takıp ona tekrar sarılırım. "Bekleyeceğim," diye ısrar ederim, kalbim hızla atıyor. "Ne kadar süre beklememi istersin? Bir ay mı? Bir yıl mı? Lyra babasını sorana kadar mı? Söyle bana. İhtiyacın olursa sana on yıl veririm, bebeğim. Ama ben her zaman yanında olacağım."

Onun kalp atışlarını da hissedebiliyorum ve bu tanıdık his bana güç veriyor.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diye fısıldadım.

"*Presto*." "Sen benim kalbimi bilmiyorsun,"

diye hırıltılı bir sesle cevap verdi.

"*Mon trésor.*" Onu, kullanmam gerekenden daha fazla şiddetle kendime doğru çekerim. "Elimin tersini bildiğim kadar iyi biliyorum. Kalp atışlarının farklı ritimlerine göre bütün bir konçerto yazdım."

"Achilles..."

"Eskiden hep yüksekti çünkü endişeyle koşuyordun." Onun alt karnını nazikçe öpüyorum. "Gündüzleri dinlenme halindeki kalp atışın *orta seviyede*. 98 ile 112 BPM arasında. Seks sırasında *allegro* seviyesine çıkıyor. Seni korkuttuğumda ise *presto seviyesine* ulaşabiliyorsun. Sanki sprint yapıyormuşsun gibi."

Dizlerimin üzerinde dururken, bakışlarımı onun gözlerine dikip ruhuna ulaşmaya çalışıyorum.

"Ama yanımda dinlendiğinde, birlikte zaman geçirdiğimizde, bir değişim hissediyorum. *Adagio*. Sakin, rahat, güvende. Sana bunu vermek istiyorum. Senin için *tek* istediğim bu."

Sonunda hissediyorum. Duvarları yıkılıyor, daha savunmasız tarafı beni içeri alıyor.

"Söylesene," diye fısıldıyorum, derin sesimin onu bu anın dışına çıkaracağından korkarak. "Benim için tekrar hayalperest olabilir misin?"

Sessizlik uzar. Nefesim kesilir. Hayatım havada asılı kalır. havada asılı kalıyor.

Sonunda, bana hafifçe başını sallar ve ben tüm gücümle zeytin dalını

kavırıyorum. Ayağa kalkarken göğsümde umut filizleniyor, onu belinden tutup yatağa düşüyorum. Onu altımda tutarak kafese kapatıyorum.

Onu gözlerimle selamlayarak, duygularımı bastırmaya çalışıyorum. Dudaklarımı yanağına değdirip, gözlerime yaşların olduğunu saklamak için tekrar öpücükler yağıdırıyorum. Bir, iki, üç... O gülüyor ve ben de bu saf sesin tadını çıkararak kendimi tutamıyorum.

"Aman Tanrım." Kıkırdıyor. "Gıdıklıyorsun beni, dur!"

"Oh, hayır. Sıkışıp kaldın, bebeğim. Öpücüklerimin tutsağı oldun." Tehditkar bir ses taklidi yapıyorum. "Sonsuza kadar. Özgür olmak ister misin?"

"Evet!"

"O zaman benimle evlen." Onu tekrar öptüm, gıdıklamayı daha da şiddetlendirmek için boynuna indim.

"Achilles!" diye gülüyor. "Dur!"

"Peki, benimle evlenir misin?"

"Evet!" diye başırır, ben onu daha fazla öpüştürürken.
"Evleneceğim, seni deli."

Durup, ona küçük parmağımı gösteririm. "Gerçekten mi?"

O burun kıvrır. "Bu kadar şok olmuş gibi davranma, yoksa öpücüklerin beni uçurduğunu ve delirdiğimi fark edebilirim."

Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Yüzüğü parmağına taktım ve dudaklarını sahiplenici bir öpücükle öptüm.

"Çok geç. Nyx Duval, sen artık benimsin," diye fısıldadım.

Dillerimiz birbirine dolanırken o içini çekti. Ve biliyorum, işte bu. Mutluluk. Sonunda geri kazandım.

Öpüşmemiz bittiğinde onun üstünde kalıyorum, gözlerim onun gözlerinde dolaşıyor.

"Bir kızım daha var," dedim, göğsümdе heyecan dalgaları yükseliyordu. "Hayatımda iki kez prezervatif kullanmadım ve iki kızım var. Ben bir tanrıyım."

"Kapa çeneni." Beni iterek gülüyor. "Lyra daha küçük, sadece on bir aylık. O benim gözbebeğim. Senin öldüğünü sandığım yıllarda hayatta kalmama yardım etti."

"Henüz babasını merak edecek kadar küçük," diyorum ona. "Bu, durumu düzeltmek için bir fırsat, Nyx. Sophie benim babası olduğumu öğrendiğinde, bunu pek anlamamıştı, ama iki yıl içinde bağımız daha da güçlendi. Artık bana baba diyor," diye gururla bitiriyorum.

Umut dolu gözlerimle yüzünü süzdüm. "Bir aile olabiliriz. Gerçek bir aile. Bizim büyürken sahip olduğumuz parçalanmış aileler gibi değil. O iki küçük kız çok sevinecek."

O da başını sallar ve içimi ısıtır. "Öyle olacak."

"Senin için sorun olmazsa onunla tanışmak isterim. Senin uygun gördüğün kadar yavaş ilerleyeceğiz. Sonra Sophie de onunla tanışabilir."

Ama tereddüt ettiğini hissediyorum. Beni geri kabul etmesi ile kızımıza ulaşmama izin vermesi arasında bir fark var. Kafasında bambaşka bir tartışma var ve bunu hemen anlayabiliyorum.

"Dolaylı olarak, Lyra senin sayende mutlu bir çocuk," diye itiraf ediyor. "Babama yardım ettin ve o, bir çocuğun isteyebileceği en iyi büyükbaba oldu. Benim ve onun için her zaman yanımızda oldu, çok ilgili. Ben hiç

Onun o yönünü biliyordum ve bunun için minnettarım. Ama bu bizim için iyi sonuç verdi. Senin için onun hayatındaki her şeyi değiştirmek istemiyorum."

"Nyx," diyorum dikkatlice. Onu korkutup kaçırmakla kalması için uyarmak arasında ince bir çizgi var. Onunla hep bu çizgide yürüdüm ve o da bunu sevdi, ama şimdi durum farklı.

Bana bakıyor, vücudu benimkinin altında kıvranıyor, ama düşüncelerini iyi saklıyor.

"Bana bir şey söyle." Sesim alçak, tonumda tehdit var ama sözlerimde yok. "Senin acı çektiğini bilirken senden o kadar uzun süre uzak kalmak zorunda kalmanın sana olan takıntımı yatıştırdığını mı düşünüyorsun? Yoksa..." Elimi yanağına götürüp nazikçe okşadıktan sonra çenesini kavradım. "Sana karşı daha da tehlikeli hale getirdiğini mi düşünüyorsun?"

Konuşmak için ağzını açıyor ama ben elimi sıkıyorum.

"Sophie için neler yapabileceğimi gördün. Bütün bir gizli topluluğu yok ettim. Lyra'yı hayatıma katmak için neler yapabileceğimi düşünüyorsun?"

Onu korkutan sesimin sakinliğidir. Her zaman öyledir. Kızgın ya da şiddetli davranmamam, ama içimde birini mahvetme gücü olması. Ama gözlerinde görünen korku değildir. Heyecanla parıldıyorlar.

"İşte orada," diyor. "Tasmalı psikopatım." Ve çılgınca gülmeye başlıyor.

Ağzım açık kalır. "Az önce beni... test mi ediyordun?"

"Belki. Sadece iyi yanını kaçırdığımı düşünmüyorsun, değil mi? Bir anne, en sevdiği kötü adamın her ne pahasına olursa olsun kızının yanında olacağını kontrol etmek zorundadır." Ve yine gülüyor. "Tanrım, yüzünü görmelisin."

Sakinleşir, sesi yumuşar. "Lyra ile tanışabilirsin. İstersen bugün. Aile olarak geçireceğimiz bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyorum."

Başımı boynuna yaslarım. "*Seni* lanet olası bir tasma takacağım. Bakalım ondan sonra yine benim duygularımla oynamak isteyecek misin?"

Bir el saçımı çekiyor ve ona bakmak zorunda kalıyorum. "Ah. Ne oluyor lan?"

"Yanlış kulak," diye tersledi. "Unuttun mu?" Yüzündeki öfke, tokat yemekten daha betardı.

"Tabii ki unutmadım," diye homurdanarak onun elinden kurtuluyorum. Kafasını yana çeviriyorum ve kulağında cihaz olmadığını fark ediyorum. "İşitme cihazını taktığını sanmıştım ama belli ki takmamışsın. Gitip almadın mı?"

Beni kendinden uzaklaştırmak için tüm gücünü kullanıyor ve başaramayınca ona acıyorum, bu yüzden kalkıyorum.

"Ben aldım," diyor, kalkıp benim kapüşonlu sweatshirt'ümü giyerek. Banyoya koşup, yüzünde bir gülümsemeyle geri geliyor.

"Hala oynuyor musun?" diye soruyor. "Tabii ki oynuyorum."

Hareketsiz kalır. Eli sol kulağına uzanır, sonra geri iner. Her şey yolundaymış gibi davranır, ama sesi duygu dolu.

"Senin konçertonu aldım. Ya da *benim* konçertomu demeliyim. Hiç satmadım. Hiç çalmadım. Hiçbir şey yapmadım."

Ona doğru yürüdüm. "Kimse benim kadar iyi çalamadığı için mi?" Gülererek göğsüme vurdu. "Kibirli pislik."

"Kırılmamış şeyi tamir etmeye çalışma. Bak, yasal olsun ya da olmasın, o her zaman senin oldu. Ne yapmak istiyorsun?"

"New York Filarmoni Orkestrası'na gitmesini istiyorum ve senin solist olmanı istiyorum."

Gülümsüyorum. "Çok isterim. Aslında, o parçayı orada çalmak için can atıyorum. Bunun beni her zamankinden daha canlı hissettireceğini biliyorum. Kızlarım, sen, keman. Beni ayakta tutan şeyler bunlar."

"Beni sevdiğini tekrar söyleyebilir misin?"

Nyx bu tür bir güvence isteyen biri değildir, ama gözleri yaşlarla doludur, bu yüzden hemen söylerim.

"Seni seviyorum," diyorum. "Beni hayalperest yapan kadın sensin. Hayatıma anlam kattın. *Seni seviyorum, Nyx.*"

Yanağını avuçlarım ve bu sefer işitme cihazını görüyorum. O kadar göze çarpmıyor ki, bilmeyen birinin fark etmesi neredeyse imkansız.

"Bunu daha önce hiç kullanmadın mı?" diye soruyorum, şok olmuş bir şekilde.

Kafasını sallar. "Hayır, bu senin hediyen. Doğru gelmedi. Tanrım, sesin çok güzel."

Gülüyorum, heyecan elektrik gibi vücuduma yayılıyor. "Bunu biliyordun."

"Sadece her şeyi yeniden keşfetmenin tadını çıkarıyorum." "Nasıl hissediyorsun?"

Birkaç saniye düşünüyor, geniş gözleri yukarı bakıyor.

"İnternet bağlantısı kötü olduğu için pikselli bir videoyu izlerken, aniden 5G geri gelir ve video HD kalitesine dönüşür gibi."

"Şiirsel," diyorum ciddi bir ifadeyle. "Gerçek bu."

"Uh-huh. Şimdi..." Ellerimi beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve eğilip dudaklarımı sol kulağına yaklaşıtıyorum. "Şimdi gidip kızımı alalım, lütfen."

O burun kıvrarak kapıya doğru yürüdü.

"Hangisini?" "Duydum!" diye bağırdım ve onu takip ettim.

Kırk Dördüncü Bölüm

Achilles

Hala senin için ölürüm – Dominic

Donner

Lyra'nın beşiğinin önünde ayaklarımla bir tür İrlanda dansı yapıyormuş gibi davranarak zıplıyorum. Küçük elleri parmaklıklara tutunmuş, kemanla çaldığım müziğin ritmine göre yukarı aşağı hareket ediyor. Her döndüğümde melek gibi kıkırdıyor. Onu eğlendirmek için yayımı dramatik hareketlerle sallıyorum, ama onun kahverengi gözlerini parlatansa müzik.

"*Yine* İrlanda halk müziği mi?" Nyx ön kapıdan girerken homurdanıyor.

"Onun sevmesi benim suçum değil." Lyra alkışlamaya çalışırken dengesini kaybedip poposunun üzerine düşerken ben çalmaya ve dans etmeye devam ediyorum. "Kızımız senin gibi Mozart hayranı olmadığı için üzgünüm."

Geri döneli sadece iki ay oldu, ama Nyx ve ben işleri yavaştan almayı başaramadık. Hemen göl evine taşındım ve Sophie'nin de benim ona yakın olmam gerektiği gibi bana yakın olması gerekiyordu, bu yüzden o da taşınırken hiçbir sorun yaşamadı. O, bu dünyaya gelmiş en büyük baba kızıdır. Zaten şikayet edecek de değilim.

O inatçı bir küçük hanım, bu yüzden Amerikan yaşamına uyum sağlaması zor oldu. Nyx'i seviyor ve Lyra'ya *bayılıyor*. Nyx'e annem demiyor, gerçek annesinin kim olduğu konusunda hala kafası karışık, ona gerçeği kaç kez anlatsam da. Ama Lyra'ya küçük kardeşim demesi hiç zaman almadı. Annem sonunda Stoneview'a geri taşınabildi ve bu, Sophie'ye benim kollarımda olmadığı zamanlarda güvenli bir sığınak sağlıyor. Annemin

, Fransızca konuşabiliyor ve kaosun ortasında kaybettiği o tanıdık hissi yeniden kazanıyor.

İlk başta annem Sophie'yi bırakıp ona sürekli bakmamak için çok uğraştı. Onun için o kadar uzun süre endişelendik ki, annem ondan uzak duramıyordu. Ama yavaş yavaş, hiçbir yargılama yapmadan, Nyx ona güvenilebileceğini gösteriyor. Annem ve Sophie'nin her seferinde aynı şeyin olacağını bildikleri için kendilerini güvende hissetmelerini sağlayan rutinler geliştirdi. Her pazar öğleden sonra üçü için bir kafede ikram. Haftada bir kez Sophie'yi okuldan kendisi almak. Ve Sophie'nin en sevdiği şey: Nyx'in cumartesi günleri onu Ella'nın dans stüdyosuna götürmesi.

Annemin yeni kazandığı özgürlük onu çok mutlu etti. Nyx'i seviyor ve kurduğumuz ailede onun yerini çok saygı duyuyor. Gerektiğinde Sophie'ye onun büyükannesi olduğunu açıklıyor ve artık ona *anne* demesine izin vermiyor.

Bazen, her şey gerçek olamayacak kadar güzel geliyor. Çoğu zaman, sorgulamadan kendimi bu mutluluğa kaptırıyorum. Nyx'in hala üzerimde yarattığı etki bu. Her gittiği yere taşıdığı o güven verici ışık.

"Achilles," diyor Nyx müziğin sesini bastırarak. "Yemin ederim, beni işitme cihazını kapatmaya zorlayacaksın. Bir dakika durabilir misin?"

Hala beşiğinde kıkırdayan Lyra'ya bakıyorum.

"Korkarım yapamam. O güldüğü sürece çalacağım." "Sanırım annem yine beni takip ediyor."

Hemen duruyorum. "Ne?"

Lyra dudaklarını büzerek gözlerini yaşlarla doldurur ve Nyx bir şey istediğinde o büyük gözlerine asla karşı koyamadığım gibi, kemanımı bırakıp onu hemen kucağıma alırım, parmağını emerek boynuma yaslanmasına izin veririm.

"Seninle konuştu mu?" diye Nyx'e sorarım ve ona dönerim.

Kafasını sallar. "Hayır. Ama bebek bezi ihtiyacı olmadığına eminim, o yüzden benim bulunduğum reyonda işi yoktu. Onunla konuşmaya çalıştığım da beni görmezden geldi, ama dün de South Bank'taki benzin istasyonundaydı. Orada bile yaşamıyor."

Telefonunu çıkarır ve saati kontrol eder. "Her neyse, panikleyip buraya geldim, ama Ella ile Sophie'yi dans dersinden almadan önce

Ella ile Sophie'yi dans dersinden almadan önce halletmem gereken başka işlerim var."

Lyra'nın omzuna elini koyar ve yanağına bir öpücük kondurur. "Annen çok yakında geri dönecek. O zaman sana Bach çalacak. Bach'ı seviyorsun, değil mi kızım?"

Lyra, annesinin sesini sevdiği için gülücükler atıyor, ama Bach'ı sevmediğini kesin olarak söyleyebilirim.

"Onu al," derim ve onu Nyx'e vermeye çalışırım. "Sophie'yi ben alırım.

Catherine tuhaf davranıyorsa, tek başına dışarıda kalmanı istemiyorum." "Paranoyak olma. Ne yapabilir ki?"

"Umurumda değil, riske girmeyeceğim. Adalet sistemimizden kaçtı, ama çizgiyi aşarsa benden kaçamayacak."

Bana kaşlarını kaldırıyor. "Kucağında on bir aylık bir bebek varken cinayet hakkında konuşmasan olur mu lütfen?"

Gülümsüyorum, ama onun nefret ettiği türden bir gülümseme olduğunu biliyorum. "Ben o kelimeyi hiç kullanmadım. Sen kullandın."

Cebinden araba anahtarlarını çıkarır. "Sophie'yi almayacaksın. New York Filarmoni Orkestrası'nın açılış konseri için bir telefon görüşmen var. Döndüğümde bunu konuşuruz."

"Kaçırırım. Umurumda değil." Onu takip ediyorum, neredeyse kemanımla takılıp düşüyordum. Onu arabaya kadar takip etmeye hazırım, ama ayakkabım yok ve dışarı çıkmaya hiç hazır olmayan bir bebek tutuyorum.

"Beni ara!" diye bağıriyorum ve o arabaya binerken başını sallıyor. Arabaya binerken başını sallar.

Her zamanki gibi, Nyx en iyisini bilir. New York'taki arkadaşlarla yapılan görüşme şöyle geçer sorunsuz geçti ve kaçırmadığım için mutluyum. Yeni konçertomu çalacağımı bilmek, bana taze bir soluk, yeni bir umut verdi. Son iki yıldır, profesyonel olarak çalmak için ciğerlerim sıkışıyor ve ellerim karıncalanıyordu. Nyx ile tekrar birlikte olmak, kızlarıma bakmak, benim hayatım, yaşamamın nedeni. Ama keman çalmak? O benim tutkum. Kanımda var ve kendimi daha da geliştirmem için beni itiyor. Nyx'e birinci keman olacağını söylemek için sabırsızlanıyorum. Benim arkamda çalarken, dünyaya başyapıtımızı sunmak bir rüyanın gerçekleşmesi ve hiç bu kadar ilham dolu hissetmemiştim.

Lyra'yı beslerken, telefonum bilinmeyen bir numaradan çaldı. Nyx hala dönmedi, ama Sophie'yi almaya gitme vakti de gelmedi.

"Alo?"

"Alo, Achilles."

Bu sesi tanımam biraz zaman alıyor. Uzun zamandır duymamıştım.

"Catherine. Bu numarayı nereden buldun?"

"Ne, bir kadın sahip olduğu son bağlantıları yararlı bir şey için kullanamaz mı? Baban, senin gerçekten ölmediğini söylediğimde bana hiç inanmadı. Hapishanede öldü, biliyor muydun?"

"Evet. Çoğu eski Gölge gibi kendini astı. İlginç, değil mi? Dinle, para istiyorsan, alamayacaksın. Terk ettiğin kızınla iletişime geçmek istiyorsan, o da olmaz. Hatta, onu takip etmeye devam edersen, nazik davranmayı bırakıp, ona kötülük yapan diğerlerini yok ettiğim gibi seni de yok edeceğim."

"Aslında, sana yararlı olabilecek bir bilgiyi paylaşmak istedim. Sence Nyx şu anda ne kadar hızlı gidiyor?"

Bir şeylerin ters gittiğini anlayarak kanepede doğruluyorum. "Ne?"

"Onu şu anda otoyolda görebiliyorum ve saatte 80 mil hızla gittiğini söyleyebilirim. Şimdi birisi onun arabasına çarparsa ne olacağını görelim, olur mu?"

"Senin gibi bencil bir kadının, kızını da yanında götürmek için intihar edeceğini gerçekten inanmamı mı bekliyorsun? Beni güldürme."

"Hiçbir şeyim kalmadı, Achilles. Tek planım sana acı çektirmek..."

Cümlesi, iki arabanın çarpışması, metalin çığlığı, lastiklerin gürültülü bir şekilde patlaması ve ardından sessizlikle kesildi.

Beynim alarm vermeden önce koltuğumdan atlayıp kapıya doğru koşmaya başladım. Lyra.

"Siktir!" diye tıslarım. Hemen Chris'in numarasını ararım. Onlar da göl kenarında yaşıyor.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açtı, ama bana sonsuzluk gibi geldi.

"Alo?"

"Nyx tehlikede. Evime gel. *Hemen* çıkmam lazım. Lyra yalnız."

Bir saniye bile tereddüt etmedi. "*Yola çıkıyorum. Ne oldu?*"

"Nyx..." Cümleyi tamamlayamadan sözümü keserim ve ön kapıyı açık tutarım.

Buradan onun evini görebiliyorum. Sadece birkaç saniye geçti, ama neden henüz dışarı çıkmadı? Bana ihtiyacı var. *Şu anda* bana ihtiyacı var.

Sonunda, birkaç ev aşağıda sahilde koşarken onu görebiliyorum.

"Beşiğinde." Kalbim kulaklarımda çınlarken, koşarken tek söylediğim bu.

Bir saniye içinde arabamdayım. Catherine, otoyolda olduklarını söyledi ve bu saatte Nyx'in gideceği tek yol Stoneview'dan Silver Falls'a, Ella'nın dans stüdyosundan Sophie'yi almaya gitmek.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı olmamıştım, ama yine de dünya sanki yavaş çekimde hareket ediyor gibi geliyor. Aklımdan hiçbir düşünce geçmesine izin veremem, ama yine de gözlerimin önünde onun hurda halindeki arabasının görüntüleri geçip duruyor.

Olay yerine ilk gelen ben değilim ve buraya gelirken bir ambulansı geçiyorum, yani ambulansın yolda olduğunu biliyorum. İnsanları iterek geçiyorum ve onlara yolumdan çekilmeleri için bağıriyorum. Catherine'in arabası tamamen hurda haline gelmiş, cesedi ön camdan sarkıyor. Ama umurumda değil, Nyx'in arabasına koşuyorum. Araba tarlada ters dönmüş, içinden duman çıkıyor.

"Nyx!" diye bağırarak ona doğru koşuyorum. "Nyx!"

Bir adam penceresine vuruyor ve ben yaklaşırken bana dönüyor.

"O benim nişanlım!" Onu itip kenara çekiyorum.

"Kapı sıkışmış."

Sürücü camına vuruyorum ama o baygın, baş aşağı duruyor ve kafasından kan akıyor.

"Nyx!" Kapıyı çekmeden önce elimi camın üzerine vuruyorum. Kapı sıkışmış, daha sert vuruyorum. Metalin gıcırdaması onu kendine getirmiş olmalı ki gözlerini açıyor.

"Uyanık kal. Kapı kolunu tut. Seni buradan çıkarabilmem için kapıyı aç."

Tamamen kafası karışmış, ölümcül duman arabasını doldururken içinde bulunduğu tehlikenin farkında değil.

"Nyx, benimle kal. Hadi, bebeğim. Kolu çek."

Sonunda dener, ama işe yaramaz. Vücudu boynuna baskı uygulayan bu korkunç pozisyonda sıkışıp kalmıştır ve motor hala çalışırken araba daha fazla siyah dumanla dolmaktadır.

"Mümkün olduğunca geri çekil."

Deniyor, ama yapamıyor. Siktir et. Hayatı için birkaç kesik ne önemi var ki?

Birkaç kesikle hayatta kalabilir.

Tiştörtümü çıkarıp yumruğuma sarıyorum ve pencereye vuruyorum.

"Hayır!" diye bağırır. "Elin! Başka bir yol bulmalıyız." "Sorun yok.

Ağzını ve burnunu kapat. Seni dışarı çıkaracağım."

Vuruyorum, vuruyorum, vuruyorum. İlk başta elimdeki bez yardımcı oluyor ama daha sert vurmam gerekiyor. Pencerede küçük bir çatlak açabildiğimde, duman yüzünden bilincini kaybetmeye başlıyor.

"Elin," diye öksürerek çaresizce bağırır. "Elini kullanma. Oyna."

Camı yumruklamaya devam ediyorum. Derim yırtılıyor, kemiklerim toz haline geliyor, ama vurmaya devam ediyorum. Gözlerimin önünde hayallerimin yok olduğunu bile görmüyorum.

Çünkü bana hayallerime inanmamı sağlayan kişiyle paylaşamazsam hayallerin ne anlamı var ki?

Tek önemli olan, bana ilk kez söylediği andan beri kafamda duyduğum sesi.

Ben bir hayalperestim. Sen de bir ara denemelisin.

Hayatımı değiştiren cümle.

Cam sonunda parçalanıyor ve ayağımla daha fazla parçayı kırıp daha büyük bir delik açıyorum.

"Yakaladım." Onu dışarı çekerken tekrar bayıldığını fark edince paniğe kapılıyorum. "Seni dışarı çıkarıyorum. Dayan."

Sırt üstü yere düşerim, sonra bizi döndürür ve onu yere yatırır, vücudumla onu korurum.

"Nefes al," derim ve saçlarını yüzünden çekip kenara atarım.

Onun beni terk etmesi için geri dönmek için savaşmadım.

"Nefes al!"

Gözlerini açar ve yüzünde bir gülümseme belirir. "Tanrım, ne kadar otoritersin," der boğuk bir sesle.

Rahatlamış bir kahkaha atarak, dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Beni çok korkuttun," diye nefes nefese söylüyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor.

"Kulübe hoş geldin."

Kısa süre sonra ambulans gelir. İkimiz de hastaneye götürülürüz ve ancak o bir odaya alınır, oksijene bağlanır ve doktorlar bana onun iyi olacağını söylediklerinde acıyı hissetmeye başlarım.

"Elin," diye inliyor Nyx. "Aman Tanrım, elin..." Gözleri yaşlarla doluyor, sesinde suçluluk duyuyor.

"Sorun yok," diyorum dişlerimi sıkarak. Lanet olasıca acıyor, ama ona bunu söylemeyeceğim. Buna değdi, bu kadar basit, ve sonsuza kadar değeceğini biliyorum.

"İyi değil, Achilles. Bana ellerime dikkat etmemi öğreten sensin. Ya eğer..."

"Senin solist olmanı istiyorum."

"Ne?" Sanki benim isteğimi anlayamıyormuş gibi, bu sözler hemen ağzından çıkıyor.

Kafamı salladım, sesimde hiç tereddüt yoktu. "Güven bana, şu anda burada, bir daha asla çalamayacağımı söyleyebilirim."

Yumruğumla pencere patladığında, kesiklerin ne kadar derin olduğunu anlayabildim. Elimdeki hiçbir yerin kesilmemiş olması beni şaşırtardı. Yine de pişmanlık duymuyorum. Tek bildiğim, onun güvende ve hayatta olduğu. Rahatladım, acıdan biraz başım dönüyor ama o yanımda olduğu sürece hiçbir şey mutluluğumu bozamaz.

"Öyle söyleme. Bilemezsin."

Nefes nefese doktora dönüyor. "Elini iyileştirebileceksiniz, değil mi? Değil mi?"

Onun yatağının karşısındaki sandalyede oturuyorum ve bir hemşire koluma iğne batırarak damar yoluyla serum takıyor.

"*Mon trésor*, bana bak." Yüzümde hafif bir gülümseme var. Çünkü onun, kendime çektirdiğim tüm acılara değdiğini biliyorum.

Parlak gözleri tekrar benimkilere dönüyor.

"Kendine bunu nasıl yaparsın? Keman çalmak seni hayatta tutan şey."

"Beni hayatta tutan *sensin*. Kızlarımızı birlikte büyütmek beni hayatta tutuyor. Sen yanımda değilsen hiçbir şeyin önemi yok, Nyx. Senin hayatın mı, benim elim mi? Keman çalmam mı? Bu bir seçim bile değil. Sensin. Sen, sen, sen. Her zaman sen olacaksın, tamam mı?"

O başını sallar, bakışları benim gevşek elime dönüp dururken hıçkırarak ağlar.

"Şimdi, bana verdikleri ilaçlar beni komaya sokmadan önce," diyorum, başım dönmeye başlarken. "Konçertonun solisti olacağını söyle. Bana söz ver."

Dilini ısırarak odaklanmaya çalışıyor. "Söz veriyorum."

"Güzel. Sadece boşuna ölümden dönmediğimden emin olmak istedim, anlarsın ya?"

"Seni seviyorum," diyor boğuk bir sesle.

"Oh, ben de seni seviyorum." Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve doktora dönüyorum. "Biri ona sakız versin, yoksa dilini çiğneyecek."

Ondan sonra, her şey karanlıkta kaldı. Tek bildiğim, Nyx Mayer'i sevmek hayatımda verdiğim en iyi karardı.

Epilog

Nyx

In Your Arms – ILLENIUM, X Ambassadors

Altı ay sonra...

Orkestra şefi batonunu kaldırıyor ve kafamda saymayı duyabiliyorum.

3, 4...

Parmaklarım kendiliğinden hareket ediyor ve *Mon Trésor'un* ilk notası çalınır çalınmaz, dünya yok oluyor. Var olan tek şey, Achilles Duval'ın benim adıma yarattığı şaheser. Bu açılış gecesinde, çalarken zihnimde görüntüler beliriyor. İlk tanıştığımızda, beni ilk kez fark ettiğinde. Takıntım, aşkım. Korkularımı yeniden şekillendirmesi ve bana bırakmayı öğretmesi. Hikayemizdeki gözyaşları, çığlıklar. Aşk ve kahkahalar. Bencil adam olması ve benim için yaptığı özverili davranışlar. Aşkından, bizim için daha iyi bir şeylerin geleceğine olan inancından. Nişanlım. Hayalperestim.

Arkamda, orkestra konçertoya güzel bir şekilde eşlik ediyor.

Bunu Achilles çalmalıydı. Hayatımı kurtarmak için kariyerini ve tutkusunu feda etti ve bu gece ona bakarken, her emrini severek yerine getirirken, acaba kaderimizin başından beri bizim için hazırladığı şey bu muydu diye merak ediyorum.

Bu adamın hayatta üç tutkusu var. İnsanların zihinleri. Keman. Ve ailesi.

Olan biten her şeyden sonra, artık profesyonel olarak keman çalamıyordu ve psikiyatrililiği bırakıp, kendini

başka şekillerde müzikle ilgilenirdi. Hala onun psikiyatrist olmaması gerektiğini düşünüyorum, ne olursa olsun. Sonuçta, onun zihni benim ve kızlarımız dışında herkes için tehlikeli.

Gözlerim sadece bir kez onun yaralarına kayıyor. Eli o geceden kalma yaralarla dolu ve batonunu tutuş şekli bunun için çaba sarf ettiğini gösteriyor, ama yine de tamamen profesyonel davranıyor. Tendonları yırtılmış, başparmağı ve işaret parmağını kontrol etmeye yardımcı olan bazı sinirler de etkilenmiş ve elindeki birçok kemik parçalanmış. Bu, bugün bile elinin deforme olduğu ve o kazadan dolayı kronik ağrı çektiği anlamına geliyor.

Yine de Achilles harika bir orkestra şefi. Zarif, sert, mükemmel.

İşitme cihazımla her şeyi mükemmel duyabiliyorum ve bu şaheser benim bir parçam, ben de onun bir parçası olduğum için ona veya notalarım bakmam gerekmiyor. Achilles'in ve benim kalbimiz gibi iç içe geçmiş.

Beni utandıran tek şey, her defasında batonu gördüğümde, on dakika önce sahne arkasında bana verdiği gücü hatırlamam. Achilles sert davrandı, ama koltuğumda çalarken kıcımda hissettiğim hafif ağrı beni ayakta tutuyor. O benim neye ihtiyacım olduğunu biliyor ve ben kendi vücuduma güvendiğimden daha çok ona güveniyorum. Aslında, onun sayesinde mükemmel çalışıyorum.

Ayakta alkışlar sonsuza kadar sürecek gibi. Bunun, sadece benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını değiştiren adam için olduğunu düşünmek istiyorum, ama gözlerimiz buluştuğu anda, dudaklarından çıkan kelimeleri okuyorum. *Bunların hepsi senin için.*

Başımı sallayıp onu işaret ettikten sonra alkışlara katılıyorum. Kızlarımız sahneye koşuyor, Sophie bana çiçekler getiriyor, Lyra da Achilles'e bir buket getiriyor. İkimiz de çiçekleri alıp sahnedeki orkestranın katı ve yazılı olmayan kurallarını çiğneyerek birbirimize yaklaşıyoruz.

Achilles, Lyra'yı yere indirir, elinden tutarken yanağımı okşar.

"Şimdi iki bin iki yüz kişinin önünde seni öpeceğim," diyor.

Parlak bir gülümsemeyle "Ne bekliyorsun?" diyorum.

Arkadaşlarımız da bizimle eve gelirler, ancak Lena, jet iner inmez kardeşlerinin yanına koşmak zorunda kalır. Hepimiz oturma odasına yerleşiriz, şömine çıtır çıtır yanarken Sophie, Lyra'ya donmuş gölün üzerine yağan karı göstermek için cumbalı pencereleri işaret eder. Sophie kar tanelerini sayarken, en küçüğümüz karlara bakıp coşkuyla konuşur. Bu kış özellikle soğuk geçiyor, ama kalbimizde o kadar çok sıcaklık var ki, soğuğ pek hissetmiyoruz.

"Harikaydın Nyx," diyor Peach, şöminenin yanında durarak. "İkiniz de harikaydınız, ama kabul edelim, sen bir tanrıçasın."

"Tamam," der Achilles, Chris ve Xi'ye birer bira verip mutfağ a geri döner.

"Ben de bir tane istiyorum." Wren'in sesi, Peach'i belinden kucaklayarak şaşırtır. "Sadece bir tane. Çok küçük bir tane."

"Bir kadın vajinasından onları dışarı ittiğinde o şeyler hiç de küçük gelmiyor, Wren," diye tersler. "*Sonra* içelim demiştik."

Wren gözlerini devirir. "Neyse. Ben Sophie ve Lyra ile oynayacağ ım."

Sophie, Wren amcasını çok sever ve amcası onu kucağına alıp odada uçurmaya başladığında, yerinde zıplamaya başlar.

Xi ve Alex köşelerinde fısıldaşıyorlar ve Ella hemen fark eder.

"Tamam, fısıldaşmanın sebebi ne?" diye Chris'in kucağ ında otururken sorar.

"Hiçbir şey," Alex yalan söylemeye çalışır.

"Tanrım, Alex." Chris gülüyor. "Bir ay sonra yirmi dört yaşına gireceksin ve hala basit bir yalan söyleme sanatını bile öğrenemedin."

"Belki de daha az yalan söyleme sanatını öğrenmelisin," diye mırıldanır Alex.

Achilles oturma odasına geri dönerken hepimiz kahkahalara boğuluruz.

"Neyi kaçırıyorum?" diye sorar ve yanıma oturur.

Kollarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor, oysa zaten birbirimize dokunuyoruz. Birbirimize daha da sıkı sarılıyoruz, ta ki bir bütün olana kadar.

"Alex ve Xi bizden bir şeyler saklıyorlar," diyorum, başımı omzuna yaslayıp Peach'in bana hazırladığı margaritayı yudumlarken.

"Senin şöhretini çalmak istemiyoruz," diyor Alex bize. "Bu açılış gecesi idi. Bu senin gecen."

"İmkansız," diyor Achilles rahat bir şekilde. "Sen gösterideydin. Elinden geleni yap."

Xi'ye bakar, Xi ise onun başka bir şey söylemesine açıkça karşıdır. Ama Alex'in biraz somurtması ve rica etmesi yeterlidir, Xi homurdanarak kabul eder.

O, parlak gözlerle hepimize bakarken, Alex onun elini tutar. "Hamileyiz."

Çenem o kadar aşağı düşer ki, yere değmek üzere olur. "Ne?" Peach nefesini tutar.

"Aman Tanrım. Aman *Tanrım!*" Ella çığlık atar. "Tebrikler!"

Wren, Lyra'yı kucağında ve Sophie'yi bacağına sarılmış halde bize doğru yürür. "Vay canına, tebrikler!" Peach'e döner. "Trouble, yalvarırım..."

"Wren. Burada özel bir an yaşıyoruz," diye onu susturur. "Sophie," diye seslenir Achilles ve Sophie ona koşar, kucağına tırmanır. "Alex teyzenin karnında bir bebek var. Ne deriz?"

"Kız kardeş!" diye heyecanla bağırdı. "Baba, onu daha çok sevecek misin?"

"Bebek senin kız kardeşin değil," diye nazikçe açıklarken saçlarını okşuyorum. "O Alex teyzenin bebeği. Senin kuzenin gibi."

Bana gözlerini kırptırıyor. "Ama babam onu daha çok sevecek mi?"

"Tabii ki hayır, *Crapule*. Bu imkansız," diyor Achilles güven verici bir sesle. Bu ses tonu sadece kızları için geçerli. Başka kimse bu sesi duymuyor.

"Thunder çalındı," diyorum şakayla Alex ve Xi'ye. "Ve daha mutlu olamazdım."

Hepimiz ona sarılırız ve Alex gözyaşlarını tutamaz. "Durun," diye inler. "Beni ağlatmayın."

Xi'nin biraz uzakta Achilles ile konuşurken, dikkat çekmemek için çabaladığını fark ettim.

"Herhangi bir tavsiyen var mı?" diye sorar.

"Sadece bir tane. Çocuğun ve karın her zaman haklıdır. Sen haksızsın. Nokta."

"Her konuda mı?" diye burun kıvrıyor

Xi. "*Her konuda*," diye onaylıyor Achilles.

"Çok dramatiksin," diye sesleniyorum ona.

"Evet, babam dramatik," diye tekrarlar Sophie.

Xi gözlerini devirir, ama Xi hala ona bakmaktadır. "Her şeyi mahvetmek istemiyorum."

"Xi," Alex ona gidip sarılırken azarlar. "Sen asla batıramazsın. Tanıdığım en şefkatli insansın." Bize bakar. "Çocuğumun Sessiz Çember'in olmadığı bir dünyada büyüdüğü için çok mutluyum."

Bu sözler bana büyük bir rahatlama getirir ve Lyra'ya daha sıkı sarılırım. Achilles'in de aynı şeyi yaptığını anlayabilirim, çünkü Sophie'yi kucağına alır ve benim yanıma kanepeye oturur. Sessiz Çember sonsuza dek ortadan kalktı mı? Hiçbir fikrim yok. Her üyeyi alt etmek imkansız, ama Achilles liderleri ortadan kaldırdı. Ve her zaman dediği gibi, önce yılanın kafasını kesmelisin. Kesin olan şey, bizi rahat bıraktıkları ve bir daha asla rahatsız etmeyecekleri.

"Hermes'e teşekkürler," diyor Ella, bakışları Achilles'in üzerinde. "Teşekkür ederim," diye ekliyor içtenlikle.

"Hermes demişken," diye araya girer Peach. Telefonunu çıkarır ve ekranı kaydırır. "Hermes'in Achilles hakkında söylediklerini konuşabilir miyiz? Ya da başka bir deyişle, ikinci sınıfa SFU'ya döndüğünde kendin hakkında yazdıklarını."

Kaydırmayı bırakıp okur. "*En sevdiğim* fuckboy geri döndü! Ailesinin çirkin boşanma davası nihayet sonuçlandıktan sonra, annesiyle birlikte Fransa'ya taşındı. Ve şimdi geri döndü! *Ona takıntılıyım.*" Ona etkilenmemiş bir şekilde bakar.

Adam omuz silkti. "Ne?"

Ve hepimiz kahkahalara boğuluruz.

"Kendine takıntılı mısın?" Ella ciyaklar. "Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak," diye ekler Alex.

Ona bakarım, ama hiç umursamıyor gibi görünür. Hatta, o zaman yaptığı açıklamaya hala katılıyor gibi görünür.

"Hepinizin benim öldüğümü sandığınız zamanı hatırlıyor musunuz?" diye alay eder, ama ortam çok karanlık olduğu için esprisi tutmaz. "O zaman beni ne kadar özlediğinizi hatırlıyor musunuz? Bu, benim harika biri olmamdan kaynaklanmıyor muydu?"

"Achilles!" Ella tersler. "O konuyu açma. Çok korkunçtu." "Çünkü ben olağanüstü bir varlığım?" diye ısrar eder.

"Senden nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum," diye ekliyor Peach.

"Bazen mezarına gidip seni oraya gerçekten gömmek istiyorum," diye ekler Wren, Chris'ten alaycı bir homurtu koparır.

"Wren!" Alex nefesini tutar, ama Xi yanında gülüyor, bu yüzden ona döner. "Hemen kes şunu."

"En sevdiğim gönderiler kardeşimle ilgili olanlardı," diye ekliyor Wren. "O pisliği hiç sevmedim. Onları sırf kinimden yaptım."

"Ama bizim hakkımızda yazdıklarını telafi etmez," diye araya girer Peach.

Arkadaşlarımla Achilles'in sevgiyi mi yoksa nefreti mi hak ettiği konusunda tartışmaya başladığını izlerken, bebeğimi göğsüme yatırıp rahatlarım. Yanımda Achilles'in bana daha da yaklaştığını hissederim ve tartışma devam ederken, yine kaos yarattığı için gururlu bir şekilde yüzündeki sakın gülümsemeye bakarım.

Bana bakar, gözleri mutlulukla parlar. "Çılgın ailemizi seviyorum," diye mırıldanır.

"Ben de seviyorum."

"Ve seni seviyorum," diye ekler, kalbimin atışını hızlandırır.

"O mezarın boş olmasına ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

O başını sallar. "Şey, duyduğuma göre aptal bir kızın oraya koyduğu paha biçilmez bir keman varmış."

Alt dudağımı ısırıyorum. "Oops."

Saçlarımı gözlerimden çekiyor. "Teşekkürler, Nyx."

Ona bakıyorum, bunun anlamını arıyorum, ama sonunda başımı sallıyorum. "Ne için?"

"Hayatı seçmeme yardım ettiğin için. Her gün uyanıyorum ve tüm kalbimle bu hayatı tekrar tekrar seçiyorum. Hayatta kalmakla işim bitti. Yaşamayı *seçiyorum* ve bir gün yaşlanacağız, çocuklarımız gidecek ve göl evimizde yaşlı bir çift olacağız. Ve dünyadaki zamanımız dolduğunda

, tekrar gözlerine bakıp yaşadığımı söyleyebileceğim. Hepsi senin sayende."

Düşmek üzere olan gözyaşlarımı silmek için gözlerimi kırpiyorum, ama o her zamanki gibi gözyaşlarımı silmek yerine, beni öpüyor ve bu öpücük, ağlamamı engelliyor.

Son yıllarda hayatlarımız altüst oldu. Paramparça olduk ve yeniden bir araya geldik, ve karşımıza çıkan her şeye uyum sağlamayı öğrendik.

Ama bazı şeyler hiç değişmedi.

Örneğin birbirimize olan sevgimiz. *Takıntılarımız.*

Bunu biliyorum çünkü Achilles Duval beni öptüğünde, ciğerlerimdeki nefesi, zihnimdeki mantığı çalıyor. Kendi tarzındaki aşkı ile ıstırabımı ortadan kaldırdı ve kalbime verdiği zarar ölümcül.

Onunla hayat güvenli ve güzel. Onu sevmek dünyadaki en doğal şey.

Ve sonsuza kadar böyle hissetmek istiyorum.

SON

Lola King'in diğ er eserleri

STONEVIEW HİKAYELERİ

(MF Bully):

Vazgeçmek

Vazgeçmek

Vazgeçmek

Son Bir Öpücük (Novella - Rose's Duet'ten spoiler içerir)

ROSE'UN DUET

(FFMM neden seçmelisin):

Kırık Kalplerin Kraliçesi (Öncü roman) Kalbimin

Kralı

Tüm Kalplerin Ası

KUZEY KİYİSİ HİKAYELERİ

(birbiriyle bağlantılı bağımsız romanlar):

Güzel Şeytan (MF, düşmanlardan

aşıklara)

Kalpsiz Sevgili - (MF, iyi kız/kötü çocuk) Keyifli

Günahlar - (MFM düşmanlardan sevgililere)

Kanunsuz Tanrı - (MF düşmanlardan sevgililere)

TATİL NOVELLASI

Babadan Küçük Oğluna Mutlu Noeller (Loving The Liar'ın Öncesi)

SILVER FALLS ÜNİVERSİTESİ

(MF, seçkin üniversite, gizli topluluk)

Yalancıyı Sevmek (karanlık, ikinci şans)

Azrail'i Sevmek

İşkenceciyi Sevmek

Teşekkür

Her zamanki gibi, bu yolculukta bana destek olan okuyucularıma ne kadar teşekkür etsem azdır. Sizler benim için çok önemlisiniz ve tek umudum, kitaplarımın da sizin hayatınızın bir parçası olmasıdır.

Arızalar, gecikmeler ve kötü günler boyunca sıkı çalışan harika ekibe teşekkürler: Valentine, Britt, Mackenzie, Sherri, Lauren ve VPR'daki tüm ekip. Her yazarın isteyebileceği en harika menajer, asistan, editör, kapak tasarımcısı ve beta okuyucu.

Her zamanki gibi, en iyi arkadaşım ve hayal ortağım Jess'e çok teşekkür ederim. Kariyerlerimizde ve hayatlarımızda yaşadığımız iniş çıkışlarda her zaman birbirimizin elini tutuyoruz.

Kız kardeşim Estelle'e özel bir teşekkür etmek istiyorum, çünkü sen olmasaydın bugün %100 hayatta olmazdım.

Ve tabii ki, en büyük destekçilerime, aileme teşekkür ederim. Hepiniz çok tuhafınız.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

